

Akan her damla gözyaşına inat, her şey yeniden doğacak.

SİYAH GÖZYAŞI

Uyanış

ARET VARTANYAN

Akan her damla gözyaşına inat, her şey yeniden doğacak.

SİYAH GÖZYAŞI

Uyanış

ARET VARTANYAN

DESTEK
Yayıncılık

DESTEK @ EDEBİYAT

ARET VARTANYAN

SİYAH GÖZYAŞI

DESTEK YAYINLARI: 661

EDEBİYAT: 264

ARET VARTANYAN / SİYAH GÖZYAŞI

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Ali Türkmen

Destek Yayınları: Nisan 2016

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-096-5

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42

Fax: (0) 212 252 22 43

www.destekyayinlari.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

ARET VARTANYAN

Akan her damla gözyaşına inat, her şey yeniden doğacak.

SİYAH GÖZYAŞI

Uyanış

Annemle babam bile benden nefret ediyor sanki... Bana hiç saygı duymadılar, beni anlamaya hiç çalışmadılar. Sadece kendi doğrularını doğrum yapmaya çalıştılar.

Daha on yedi yaşındayım... Buna rağmen yaşıtılarımın, çevremdekilerin, en başta da annemle babamın çok ötesindeyim. Onların dünyasının çok uzağında... Ben müdür olmak istemiyorum, memur da, öğretmen de, doktor da... Ben dünyayı başka bir yoldan, bana uygun olanından değiştirmek istiyorum, ki değiştiriyorum.

İnsanların ikiyezlülüğünü, oynadıkları oyunu biliyorum ve artık oyunlarını bozuyorum. Her gün daha fazlasının oyunu sanal dünyada bozuluyor, benim dünyamda.

Annemin de babamın da sürekli şikâyet ettiği, onların deyimiyle “öküz gibi bütün gün trene baktığım” ekranların önünde ben dünyayı değiştiriyorum. İstersem babamın dünyasını da değiştirebilirim. Anneme karşı sadakatsizliğinin bütün yazışmaları, mesajları elimde... Şifrelerini kırmam hiç de zor olmadı. Doğum günü tarihini şifresi yapabilecek kadar acemi bir zekâ ve teknoloji yoksunu...

Üç yıl önce Dark Web’e ve bilgisayar korsanlarının dünyasına girdiğimde dünyam değişmeye başlamıştı... En basit şekilde anlatmaya çalışayım. Burada yer alan içerikler, herkesin kullandığı arama motorları tarafından listelenemiyor, takibi yapılamıyor. İnsanların tüm hayatının birkaç tuşla izlenebildiği, ele geçirilebildiği sanal dünyanın içinde gözden uzak olmak, izlenmemek, tam anlamıyla özgür olmak... Aslında birçok illegal işe yataklık eden Dark Web, bir şekilde benim de içinde bulunduğum insanlar için sistemi düzeltecek alanı yaratıyordu. Kötülük ile iyiliğin dansında olduğu gibi... Ne her şey tam olarak kötü, ne de iyi... Belki de sadece kötülere alan açmak için kurulan bir sistem, iyiliğin çalışması için de fırsat sunuyor. Belki de kötülük, iyilik tarafından kullanılıyor ve kötülük bunun farkında değil.

Her geçen gün beni kendine benzetmeye çalışan dünyaya karşı güçleniyorum. Hayatımın kontrolünü elimden alan ailemin, okulun, çevrenin, medyanın dünyasında kontrolü ele alabildiğim tek pencereden görünmeyi görürüm kılıyorum. Dünyayı tek başıma, bir ömürde değiştiremeyeceğimi, tanıklık edemeyeceğimi ama değişimin bir parçası olacağımı biliyorum.

Her şey ilk bilgisayarımın alınmasıyla başladı. Sadece büyük ağlar üzerinden milyonlarca kişiyle oynanan oyunları oynamaya başladığımda ilk kez kontrolün bende olduğunu hissediyordum. İstedğim karakterleri seçiyor, onları istediğim gibi donatıyor, onların hayatlarını ben yönlendiriyordum. Kalan zamanımda, bilgisayarımın olmadığı günlerde teoride çözmeye başladığım sanal dünyanın varoluşuna giden kapıları zorlamaya başladım. Oyundan artakalan zamanda yazılımla uğraşıyor, eğitimler alıyor, yeni dünyanın dilini anlamaya çalışıyordum. Stratejik birkaç adımla okulumdaki bilgisayar kulübünün yöneticisi ve rehber öğretmenimin, ailemi, benim tek işe yarar özelliğimin bilgisayar üzerindeki yeteneğim olduğuna ikna etmesini sağladım. Bu her ne kadar ailemin önyargılarını kırmasa da en azından eğitimler almam, online eğitimlere katılmam için babamdan daha fazla para almamı, yani kaynak bulmamı sağladı. En büyük destek ise, benim yaptığımı yapanların, yapmaya çalışanların forum sayfalarında, kapalı gruplardaki paylaşımlarından geliyordu.

Oyunlarda kazandığım sanal paraları, yarattığım karakterleri, bulduğum şifreleri, karakterlere güç kazandıran araç gereçleri başka oyunculara satarak babamın bana sağladığından daha büyük bir kaynağa ulaşmaya başladım. Daha fazla kazanabilmek için oyuncuların sahip olduğu karakter ve araç gereçlere sahip olma arzum beni bugüne getiren kapıyı açtı. Her geçen gün daha fazla oyuncunun kişisel bilgisayarlarına, sosyal medya hesaplarına, e-postalarına girmek bambaşka bir güç hissiydi. Öyle bir his ki, her geçen gün daha fazlasını isteten. Ardından öğretmenlerin bilgisayarları, okulun sistemleri, ünlü insanların hesapları, siber güvenlik sistemi zayıf kurumlar, şirketler... Notlarımdaki hızlı yükseliş dikkat çekiciydi ama aslında ders çalışmak yerine sadece soruları çalışıyordum. Her geçen gün yaptığım şeyin bana nasıl bir güç kazandırdığını iliklerime dek hissetmeye başlamıştım.

Zaman geçirme alışkanlıklarına, yaşam amaçlarına, sohbetlerine katlanamadığım insanlarla dolu sokakta onlardan çok daha güvenle yürüyordum. Kızlara karşı bir ilgim yoktu, erkeklere de... Onlarla okul yüzünden aynı ortamları paylaşmak zorunda kalmak dayanılmazdı. Erkekler bir kızın göğüslerine dokunabilmenin ya da ileride ehliyet sahibi olduklarında binecekleri arabaların markalarının hayaliyle yetiniyor, kızlarsa daha güzel görünebilmenin formülleri, evlilik hayalleri ve aşk meşkle dünyalarını doldurmaya çalışıyorlardı. Annelerinin ve babalarının onlara dayattığı dünya onlara yetiyordu. Tıpkı Horus gibi. Benim onların dünyalarından hiçbir beklentim yoktu. Sokağın, medyanın, siyasetçilerin ve diğerlerinin hayatlarımıza dayattıkları dayanılır gibi değildi. En tepeden başlıyor, en aşağıya, üç kişilik aileme kadar iniyordu kokuşmuş zihniyetin kalıpları...

Horus'u birkaç ay önce annem odama getirdi. Küçük bir fanusun içinde ömrünü doldurmaya çalışan bir Japon balığı. Sadece yemini yiyor, sıçıyor, bazen kabız oluyor ki o zaman da annem cımbızla bağırsaklarını boşaltıyor... Olduğu yerde öylece dönüp duruyor. Solungaçlarının hızlı hızlı inip kalkışı, babamın fazla yemek yedikten sonra televizyon karşısındaki haline benziyor. İkisi de fanusta. Horus'la tek iletişimimiz günde iki kez suyuna yem atarken geçirdiğimiz zaman.

Eşiği geçmiştim artık, duramayacaktım. Hayaller kuruyordum, dünyayı değiştirecek, insanları özgür bırakacaktım. Gündüz canımı sıkan olayların cevaplarını gece veriyordum. Beni kale almayan, yok sayan insanların dünyalarına girip gerçek yüzlerini görmeyi merak ediyordum. Ahlak timsalini oynayanların ahlaksızlıklarını, dürüstlüğü en çok ihtiyaç duyanların ikiyüzlülüklerini... Kazandığım yeteneklerimi benim ya da birilerinin canlarını yakanların üzerinde kullanıyordum.

Ardından sahte hesaplar açarak çaldıklarımı, ortaya çıkardıklarımı paylaşmaya başladım. Bu kısım çok heyecanlı ve daha riskliydi artık. Çünkü hesaplar dikkat çekiyor, hemen ilgi odağı oluyordu. Onları gizlemek, benim yaptıklarımın bana yapılmasını önlemek için daha dikkatli olmam gerekiyordu. Bu doğrultuda sistemlerimi, yazılımlarımı güçlendirmek artık daha fazla zamanımı almaya başlamıştı.

Bir tür uyuşturucu bağımlılığı gibi, yapabileceklerimin sınırı genişledikçe daha da fazlasını, daha da zorunu istiyordum. Zamanla anladığım şey şu ki, güvenlik şirketlerine, sosyal medya devlerine ve kamuya erişim arttıkça, yapabileceklerinin gücü de katbekat artıyor. Mobese kayıtlarından şehrin sokaklarına, odaklanmak istediğin adreslere, evlere kamera sistemi kuran şirketlerin sisteminden istediğin her haneye, denetim, depolama şirketlerine, kısacası hizmet verdikleri her mekâna... Neredeyse sınırsız bir erişim gücü.

Hedefler zorlaştıkça, zayıflığımı açığa çıkıyordu. Birkaç bankanın sistemine sızma girişimlerim başarısızlıkla sonuçlanırken en azından kimisinde bazı duvarları aşmış olmam bile doğru yolda

olduğumu hissettiriyordu. Deşifre ettiğim olaylar arttıkça birilerinin dikkatini çekebilirdim.

Thot diye ünlü bir bilgisayar korsanı grubu beni özel bir sohbet odasına davet etti, bir süre orada yazışıp, veri alışverişi yaptıktan sonra da bana bir yönlendirici atadılar. Bu şu anlama geliyor. Uluslararası siber savaşlarda yer alan birisi neredeyse bir yıldır beni eğitiyor, benimle çalışıyor.

Thot global olarak benim asıl sahip olduğum güce zaten sahipti. Öyle bir hale gelmişlerdi ki savunma sistemlerinden ilaç endüstrisine, hükümetlerden uluslararası şirketlere sızmışlar, savaşa başlamışlardı. Saldırıya uğrayanlar da kaçınılmaz olarak savunma sistemlerini güçlendirmek için amansız bir yenilenme ve gelişim süreci yaşıyorlardı. Birçok ülke Thot'u terör örgütü ilan ederken, açıkları deşifre olan büyük sistem yeni dünyada başka bir savaşın başladığının farkına varmıştı. Bazı bilgisayar korsanları iki taraf için de çalışıyor. Aynen fiziki dünyada olduğu gibi. İlaç üretebilmek için virüs gerekiyor. Virüs yoksa ilaç da yok. Korsanlar, casus yazılımlar yoksa anti-virüs programları, güvenlik sistemleri de yok.

Thot'un dikkatini çekmem ve sonrasında Hermes'le çalışmaya başlamam dönüşü olmayan bir yolun başlangıcıydı. Thot, bir tür mentörlük sistemini hayata geçirmişti. Işık gördüklerini yetiştirerek gücünü artırmak için sanal dünyayı izliyordu. Hermes, inanılmaz bir algoritma kullanıyordu. Önüme koyduğu veriler, raporlar, sistemlere girmem için verdiği şifreler... Tek başıma ulaşmam şu an için imkânsız olan anahtarlar...

Sanki sanal dünyanın da bir üst katmanı vardı. Tanrı'nın katına en yakın olanlar onlardı. Cennetin arşîlâdan önceki son katı tamamen onlarını. Onların dili farklıydı, bildikleri ve paylaştıkları da... Ben ve benim gibiler orta seviyelerde bir yerlerde duruyorduk. Bir kez daha gerçek dünyayla benzeşiyordu sanal dünya... Sokakta yürüyen insanlar yazılımın gelecek versiyonlarından habersizdi. Bir şeyler yapmaya çalışıyor, hayata tutunmak için çabalıyorlardı ama onların üzerinde siyasetçiler, siyasetin de üzerinde başka güçler vardı. Bu gibi benzeşmelerde, sanal dünyanın fiziksel dünyanın izdüşümünden başka bir şey olmadığını düşünüyordum. İnsanlar önce sınırları çizdiler, sonra da o sınırlar için savaşmaya devam ettiler. Sanal dünyada da siber ordular, siber teröristler, iyiler kötüler, hâkimler yönlendirenler...

Sanal dünyadaki savaş çok daha farklı, çok daha zor ama bir o kadar heyecanlı. Bu dünyanın coğrafi sınırları, bayrakları, kimlikleri yok. Fiziksel dünya, sanal dünyanın gerçekten sadece bir izdüşüm olmasını istiyor. Belki de bu yüzden sanal para birimleri, günlük hayatı olduğu gibi sanal dünyaya taşıyan uygulamalar, rekabet, ödüller, cezalar var... Mülkiyet, daha fazla takipçi, daha fazla beğeni, takipçilerin istediklerini vererek daha fazla beğeni, daha fazla takipçi, daha fazla güç, daha fazla beğeni... Sonu veya başlangıcı belli değil... Hegelyen bir fasit daire bu ve gittikçe kartezyen bir sarmala dönüşüyor. Artık para ceplerde taşınmıyor, insanların serveti dijital ekranlardaki birkaç rakamdan ibaret...

Hermes'in benden istedikleri genelde beni sadece uygulamacı olarak tutuyor. Verileri sağlıyor ve ne yapmam gerektiğini söylüyor. Bazen başka korsanlarla işbirliği yapmamı istiyor. Yapbozun parçalarını dağıtıyor, sonra buldurtuyor. Birinin maillerinin belirlenen zamanda belirlenen kişi tarafından okunmasından tutun da uçak bileti ya da restoran rezervasyonu değişikliklerine kadar... Seçtiği insanlar farkında olmadan bizim istediğimiz zamanda bizim istediğimiz yerlerde oluyor, başkalarıyla tanışıyor, bir şeylere yetişiyor, bir şeyleri kaçıyor, terfi ediyor, işini kaybediyor, bir şeylerin farkına varıyor. Eğer biz bunları yapabiliyorsak ajanslar, istihbarat birimleri, terör örgütleri

neler yapıyorlardır kim bilir.

Sanal dünyada kesinlikle kader yok, tesadüf yok, söylenenin aksine çok daha fazla kontrol var. Yine de doğası gereği, sanal dünya fiziksel dünya gibi teslim olmayacak. Ben, Hermes, Thot, Dark Web ve milyonlarca fiziksel dünyanın çirkinliklerini sanal dünyaya taşımak istemeyen, bir o kadar da sanal dünyayı fiziksel dünyaya benzetmek isteyen insan. Aramızdaki en büyük fark, onlar fiziksel dünyadan sanal dünyayı kirleteceklerine, biz ise, sanal dünyadan fiziksel dünyayı değiştirebileceğimize, iyileştirebileceğimize inanıyoruz.

Yedi yıldır doktor doktor dolaşmamıza sebep olan migren ağrıları yine başlıyor... Birkaç dakika sonra başımı bir mengenenin arasına sıkıştırıyorlarmış gibi hissedeceğim. Önce kafamın arkasında şiddetli bir ağrı başlayacak ve yavaş yavaş alnıma doğru ilerleyecek. Dünyayı üçüncü bir gözden izlemeye başlayacak, atağın şiddetine göre göre belki kusacak, belki kendimi yatakta hapsedilmiş hissedeceğim. Işıkları kapatıp perdeleri çekerek saldırıya hazırlanmalıyım.

Bir keresinde Hermes’le yazışırken migren atağım başladığında bu hastalığın dâhi hastalığı olduğunu söylemişti. Van Gogh, Nietzsche, Darwin, Freud, Napoléon...

Belki de dünyaya uyum sağlayamayanların hastalığıydı bu meret...

Zümrüt

Yeni bir dost toplantısının sonuna geliyorlardı. Misafirler kalkmak üzereyken Selim esnemeye başlamıştı bile. Zümrüt'ün de uykusu gelmişti artık ve zihninin karışıklığı sohbetin konusunu kaçırmamasına neden oluyordu. Selim ise bu misafirliklerin nasıl bir ritüel olduğunu sorguluyordu içinden. Evli çiftlerin, ailelerin birçoğunun tek etkinliği... Bazen birinin evinde, bazen dışarıda bir yerde yenilen yemek, kurulan içki sofraları, çaylar, kahveler... Her seferinde neredeyse aynı konular, aynı sohbetler. Yemek, sonra kahve, sonra çay ve tatlı, sonra ayrılış... Bazen ek olarak sinema, bazen evde film keyfi... Düğünler gibi... Önce kokteyl, sonra gelinle damadın teşrifi, sonra imza töreni, sonra ilk dans, sonra takı toplama, sonra göbek atma ve bitiş. Kimin düğünü olursa olsun fark etmiyordu. İster en lüks otelde, isterse en ucuz düğün salonunda akış hep aynıydı.

Aile etkinlikleri de böyle değil miydi ki sanki? Geliri ortalama olanlar için arkadaşlarla tatil mütevazı bir tatil köyü veya pansiyon, varlıklı olanlar için St. Tropez, Como Gölü oluyordu o kadar. Birileri orta halli restoranlarda, birileriye en ışıltılı, en pahalısında buluşuyorlardı. Bazıları otobüsle, taksiyle, bazıları en pahalı otomobillerle buluşma yerlerine geliyorlar, bazılarında işten çıkıp nasıl yetişeceklerinin telaşı, bazılarının erken geldikleri için alışveriş yapma hevesleri oluyordu.

Kadınların buluşma ritüelleri gibi. Bazıları en zengin semtlerin en pahalı kafelerinde, bazıları evde bir tepsi börek, bir tencere kısır eşliğinde... Akış aynıydı. İçerik temelde aynıydı. Tekdüzelik her yanı sarmıştı.

Zümrüt'le birlikte yaşamaya başladığında bu tekdüzelikten korkmuştu Selim. Kendi korkusundan çok Zümrüt'ün de korkusu olduğunu bildiği için korkuyordu. Birkaç ağırlamadan sonra kendisi için bir sorun teşkil etmediğini fark etti. Zümrüt'le hayatın her hali, her anı ona büyük bir haz veriyordu. Sevdiği kadının ruhundaki ağırlığını değiştirebilecek kadar güçlü hiçbir şey mümkün değildi bu hayatta. Her akşam eve geldiğinde aynı şeyleri yapmak ne heyecanını eksiltiyor ne de aşkını eksiltilip sıradanlaştırıyordu. Aksine, gün geçtikçe Zümrüt'le beraberliğinden daha fazla zevk alıyor, ona daha sıkı sarılıyordu. İlk başlardaki aşırı gösterilerin, ispatlama çabalarının yerini paylaştıkları gerçekliğin dinginliği kaplamıştı artık.

Bugünkü konukları Bülent ve Nergis ile Erkin ve karısıydı. Selim'in zihni misafirlerin gitmesinden sonra Zümrüt'ü kollarının arasına almaya odaklanmıştı. Her gece, günün en beklenen anını yaşama saati bugün için geçmişti bile.

Zümrüt'ün Bülent'le Nergis'in ilk ciddi kavgalarını yaptıkları o doğum günündeki öngörüsü tutmamıştı henüz. Katıldıkları “Yeniden Doğuş” eğitiminin gazıyla bir araya geldiklerini ve çok sürmeyeceğini düşünüyordu Zümrüt bu ilişkinin. Yine de Nergis'in gözlerinde aradığını bulamamış olmanın ve hâlâ Bülent'i değiştirebileceğine dair inancının yansımaları okunuyordu. Birçok kadın gibi, yanında olmayı seçtiği erkeğin bir gün değişeceğine inanıyordu. Bunun gerçekleşmeyeceğini anladığı gün de erkeğinin değişmesini bekleyen her kadının yaşadığı hayal kırıklıklarını, pişmanlıkları yaşayacağından habersiz...

Erkin artık üzerine yapışmış karısının yanında bir erkek melek edasıyla bardağının dibindeki son

damla çayı yudumluyordu. Bu melek karısını defalarca aldatmıştı ve son zamanlarda bazılarını Selim’e de anlatmış, aldatan çoğu insan gibi, yediği haltı paylaşabildiği herkesle paylaşmıştı.

Nihayet Bülent, saatin geç olduğunu söyleyip vedalaşma faslını başlattı. Her defasında bir sonraki plan için bir öneri sunardı davet edilenler kapıdan çıkmadan önce ve kapı kapandığında geriye kalanlar, sessizlik ve mutfaktaki dağınıklıktan başka bir şey olmazdı...

Salonda kalan kirli tabak çanakları mutfığa taşıdıktan sonra mutfakta arkasından dolanarak kollarıyla Zümrüt’ü sardı Selim. Huzur, huzurdan doğan şehvet...

Yatak odasına geçiş, defalarca tekrarladıkları ritüel... Dokunuş, hissediş, birbirlerinin nefesinde doğuş... Nerede, nasıl, kaç değişik pozisyon değil, akış. Her gün, aynı yerde, aynı pozisyonda sevişse de, ne arzusunun, ne de heyecanının azalmayacağını Selim çok iyi biliyordu. Peki ya Zümrüt, Zümrüt sıkılır mıydı işte bunu bilmek çok zordu.

Zümrüt’ün önceliği bir sürü engelle bugüne geldiği ilişkisinde Selim’in kaybolmasıydı. Her erkek, her başlangıçta her şeyiyle var olup, sonra yavaş yavaş uzaklaşır, ilgi, özen azalır, sonra da tamamen kaybolurdu. İşte Zümrüt’ün en büyük korkusu yıllar sonra yüreğini çırılçıplak açmaya, limanına yerleşmeye karar verdiği adamın kaybolmasıydı. Selim’in tüm geçmişi, evliliği... Burcu için de böyle hissetmemiş miydi Selim? Onunla da her şey yolunda gitmemiş miydi? Ya sonra? Selim’in kollarında, yüreğinde gözlerini kapatıp hiç açmadan durmayı istiyordu ama bir ses hep bir gözünü açık bırakmasını söylüyordu. Belki geçmişinden, belki yaşadıklarından, belki kadın olmaktan gelen bir fısıltıyla...

Hem Selim değil miydi, geçmişinde hızlı yaşayan, insanın tekeşli bir varlık olmadığından söz eden, bireyselliğin önemine değinen? Zümrüt, kendi kalkanlarını kapatamadıkça Selim’in herhangi bir andaki, herhangi bir davranışını bir tetikleyici olarak kabul edebildiğini görüyordu. Eğer Selim’in yüreğindeki, ruhundaki yerini sihirli bir kürede görebilse iki gözünü de kapatıp, huzura Selim’in limanında ulaşabileceğini görecekti.

Zümrüt’ün sırtı Selim’in göğüslerinde, kalçaları kasıklarındayken Selim, kollarıyla bedenini daha sıkı kendine yaslayıp Zümrüt’ün kulağına tüm nefesini bırakırken içinden geleni söyledi.

“Senden bir çocuğum olmasını o kadar çok istiyorum ki...”

Zümrüt aniden durdu. Bedeni soğurken, kalbinin ritmi gittikçe yavaşlıyordu. Tüm motorlar durmuş, her nokta buz kesmişti Zümrüt’ün bedeninde, daha da sert ruhunda gerçekleşiyordu... Gözlerindeki donukluk, yüzündeki ifadenin taşıdığı şaşkınlıkla konuşmadan, tepkisiz duruyordu.

Selim yanağına şefkatle uzanarak bir öpücük kondururken, “Yaşadığımız ve gördüğümüz onca şeyden sonra, yaşamdaki sorumluluklarımızı, görevlerimizi yerine getirmeden yürüyemeyiz...” dedi.

Bir tepki bekledi, Zümrüt’ün gözlerine baktı ama Zümrüt’ün gözleri çok uzaklarda, başka bir yerlerdeydi. Biraz öylece durduktan sonra da kendi tarafına dönerek gözlerini kapattı. Zümrüt’ün yüzündeki ifade aynen duruyor, zihni ise tarif edilemez bir hızla çalışıyordu.

Bu nasıl olabilirdi? Günlerce zihnini kurcalayan durumun netliği az önce belli olmuştu. Günlerdir posta kutusuna her gün tek tek düşen notları hızla zihninde okudu Zümrüt:

“Parçaları birleştirip, görmen gerekeni görmek zorundasın.”

“Aşağıdaki adres senin başlangıç noktan.” (Zümrüt’ün doğduğu evin konumu.)

“Bilinmeze doğru yol alarak bilmesi gerekene ulaşır insan.”

“Yaşadıklarının bir tesadüf mü olduğunu sanıyorsun? Annenle babanın ölümü, girdiğin iş, Selim’in hayatına girmen, Selim’in hayatında olanlar... Şimdi hikâyenin devamını senaristi yazacak. Sen.”

“Zümrüd-ü Anka sembolüne en son ne zaman baktın? Dedenden yadigâr resim, Selim’de olan senin çizimin veya herhangi bir yerde. Anahtarını kaybetme.”

“Harekete geçmek için neyi bekliyorsun? Yarın hepimiz için çok geç olacak.”

Bu notlar kesinlikle onu tanıyan biri tarafından yazılmıştı ama kim? Notlar arasında gireceği bir toplantının ne kadar gerekli olduğundan, kredi kartıyla ödediği rakamın aldığı şeye değip değmediğine kadar izlendiğini ifade edenler vardı.

“Hayatının yönünü çizebilmen, niye yaşadığını bilebilmen, bir insan, bir kadın, bir eş, bir anne olman için geçmişin izlerini temizlemek, gerçeğini bulmak zorundasın.”

Selim’in son cümlesinin hatırlattığı son mesaj... Daha bu sabah uyandığında cep telefonundan maillerini kontrol ederken okuduğu esrarengiz göndericiden gelen esrarengiz yeni bir mesaj.

Zümrüt yataktan kalktı, yatağın yanındaki pufta duran sabahlığını giyerek, yeni uykuya daldığını düşündüğü Selim’i uyandırmamak için parmaklarının ucuna basa basa yatak odasından çıkıp salona geçti. Bu akşam Bülent’in oturduğu koltuğa geçti, sırtını yaslayıp gözlerini tavana odakladı. Boşlukta yol alıyor, boşlukta sallanırken eşyaların ağırlığını ruhunda hissediyordu.

Selim uyumamıştı. Gözleri kapalı, Zümrüt’ün tepkisinin olası sonuçlarını kestirmeye çalışıyordu. Kalkıp salona geçmeyi düşündü ancak şu anda Zümrüt’e ulaşamayacağını, onu kendiyle baş başa bırakmanın doğru olduğunun farkındaydı. Sonunda uykuya teslim olup uyandığında henüz beklemediği bir sonuçla yüzleşti.

Selim yatakta hâlâ tek başınaydı. Seslendi, salona geçti, evin tüm odalarını gezdi zihninde felaket kareleriyle. Banyoda düşmüş olabilirdi... Onu kanlar içinde küvette görebilirdi... Mutfakta yere yığılmış bir halde bulabilirdi. Neyse ki hiçbir kare gerçeğe dönüşmedi, gerçek olan Zümrüt’ün evde olmadığıydı. Sokak kapısının üzerine iliştirilmiş notu okuduğunda donuk bir ifadeyle gözlerini nottan ayırmadan sonraki olasılıkların hesabındaydı.

“Her şey, her zaman olması gerektiği gibi...” yazıyordu ve bu Selim’in Zümrüt’e sık sık hatırlattığı cümleydi.

Lucifer

Ben aslında şeytanın oğluyum, şeytanın kendisi değil. Babamın bedellerini ben ödüyorum. Babam gibi siyaha değil, kırmızıya büründüm ve babamın aksine ışığı başka bir kaynaktan yakıyorum.

Meleklerin insan kılığına girebilmesinden en çok faydalanan babam oldu. Bu sayede seçtiği insanların hayatlarına girdi, gerçeklerini gördü ve içlerindeki bir kırık kodu, kutuyu keşfetti. Bunu yaptığında hâlâ Tanrı'nın en gözde meleği idi, henüz kovulmamıştı.

Annemin zaaflarından faydalananarak, aradıklarını taşıyan erkek figürüyle açıklanamayacak bir duruma vesile olmuştu ki, bu da bir başka kutuydu. Kadının hamile kalmasını açıklayabileceği bir yol yoktu. Bir süre sonra beni hileyle meleklerin arasına kattı. Kimse benim onun oğlu olduğumu bilmiyordu. Hatta sanki uzun zamandır oradaymışım gibi kabul görüyordum çünkü babam açıklardan yararlanarak sistemi ayarlamıştı.

Latince kutsal kitap Vulgata'yı büyük ölçüde hazırlamış olan Aziz Jerome, bana düşmüş olan meleğin ismini verdi. Bu melek zamanında sahip olduğu görkem sayesinde sabahyıldızı gibi parlamaktaymış ve Aziz Jerome İbranice “acı çekmek” anlamına gelen *helel in yalal* fiilinden türemiş olduğunu fark etmiş. Rahip Petavius ile birlikte Lucifer'in şeytanın doğru ismi olmadığını söylediler, onlara göre ben sadece şeytanın düşmeden, kovulmadan önceki haliydim.

Oysa biraz daha derine gidebilselerdi ya da benim yardımlarımla gidebildiklerinde biraz daha cesur olabilselerdi gerçeği açıklayabilirlerdi. Sonrasında iyi ki olmamış, iyi ki gerçek açığa çıkmamış dedim.

Hristiyanlıkta babamı tasvir ederken benim ismimi kullandılar. Tevrat'ın Yeşaya kitabı 14:3-20'de yer aldığı gibi, cennetten atılmadan önce “parlak yıldız”, “seherin oğlu” olarak adlandırıldığı ifade edilen meleğin Latince ismi Lucifer'di. Ancak Lucifer aynı zamanda İncil'de 2. Petrus 1:19'da sadece “sabahyıldızı” olarak yer alıyordu.

Latince “Lucifer” kelimesi “Işık Getiren” (*lux, lucis*, “ışık” ve *ferre*, “getirmek”) anlamına geliyor. Sabahyıldızı ise [Venüs](#)'e verilen isim. Anlayacağın Lucifer, kelime anlamında birçok alanda kullanılırken şeytanın diğer adı, anlamlarından biri oldu. Tıpkı Yunancada “Diabolos”, “Karanlıkların Efendisi”, “Beelzebub” (Sinek Kral), “Belial”, “Mephisto” olduğu gibi. İsmim Talmud ya da kabala felsefesinde “Samael” olarak geçiyor. İslam'da “iblis” olarak biliniyorum ancak Kuran'da “şeytan” kelimesi (87 kez), “iblis”ten daha fazla kullanıldı. Şeytan ayrıca “Azazel” olarak da anılıyordu. Tevrat'ta şeytan Hristiyanlıktaki gibi korkulan bir mahluk değildir ve kötülüklerin temelini oluşturmaz. Çünkü Musevilikte hayrın da şerrin de Tanrı'dan geldiği inancı vardır.

Yakından bakan her göz benim, yani Lucifer'in şeytan olmadığını görür. Şeytan ve Lucifer iki ayrı melek. Aslında baba ve oğlu...

Evet babam kovuldu. O gün ben de oradaydım.

Tevrat'ta, Hezekiel 28:11-19'da, “Güzellerin ve bilgelerin en mükemmeliydin. Eden'de, Tanrı'nın bahçesindeydin. Giysilerin hep güzel taşlarla –sarı yakut, zümrüt, aytaşı, beril, oniks, safir, turkuvazla– ve altın işlemelerle süslüydü. Bunlar sana sen yaratıldığın gün verildi. Seni kudretinle ve gücünle bekçim yaptım. Tanrı'nın kutsal dağına gidebiliyor ve ateş tarlalarında yürüyebiliyordun. Yaptıklarından tamamen muaf tutulurdun, ta ki için kötülükle dolana dek. Bu varlık içinde bile daha

büyük şiddet yarattın ve günahkâr oldun. Seni Tanrı'nın dağından men ettim ve bekçilik ettiğin ateş tarlalarından sürgün ettim. Güzelliğin yüzünden için kibirle doldu ve bilgeliğini kendi ünün için harcadın. Seni içine hapsettiğim ateşle beraber dünyaya attım. Seni takip edenlerle beraber sonunuz ateşler içinde küle dönecek. Çok feci bir sona geldin..." yazıyor.

Daha sonra babam kibrine ve hırsına yenik düştü. Belki de gördüklerini kabullenmek ona ağır geldi. Tanrı'nın yarattığı ve kendinden daha güçsüz olan insanoğluna itaat etmeyeceğini söyledi, tanrılığa özendi. Lanetlendi ve cennet bahçelerinden kovuldu.

Şeytan özellikle İncil'de ve Hıristiyan inancında kendisine daha çok yer bulmuştur ve sürekli olarak İsa'yı kışkırtır. Ancak şeytanın kişiliğinin kaynağı İncil değil, Hıristiyan edebiyatı ve mitolojisidir. John Milton'ın epik bir şiirinde şeytanın en üst düzeyde bir melekken insanı ve kendini yaratan Tanrı'ya karşı düşmanlığa yönelen bir kişilik olduğu anlatılır. Ancak şeytan kesinlikle cehennemde hapsolmuş değildir, aksine istediği her yere –dünyaya, hatta cennete bile– girip çıkabilir. Bu özellikleriyle şeytanın nihai amacı insanlığı yaratıcının yolundan saptırmaktır. Bu anlamda kendisini Tanrı'ya bir rakip olarak kabul ettirme gayreti içindedir. Kendisine bir süre verilmiş ve bu sürenin dolmasına kadar yaratıcıya karşı açtığı savaşın sonucunu beklemektedir.

Hıristiyanlık ve İslamiyet, şeytanın bir zamanlar Allah'ın sevdiği bir hizmetkârı olduğu konusunda hemfikirdir. Araf Suresi 11-25'te şöyle söylenir:

Ant olsun, size yeryüzünde imkân ve iktidar verdik. Sizin için orada birçok geçim imkânı da yarattık. Ama siz ne kadar az şükrediyorsunuz! Ant olsun, sizi yarattık. Sonra size şekil verdik. Sonra da meleklerle, "Âdem için saygı ile eğilin" dedik. İblisten başka hepsi saygı ile eğildiler. O, saygı ile eğilenlerden olmadı. Allah, "Sana emrettiğim zaman seni saygı ile eğilmekten ne alıkoydu?" dedi. O da, "Ben ondan hayırlıyım. Çünkü beni ateşten yarattın. Onu ise çamurdan yarattın" dedi. Allah, "Şimdi in aşağı oradan. Çünkü senin orada büyüklük taslamak haddine değil! Hemen çık! Çünkü sen aşağılıklardansın!" dedi.

Şeytan dedi ki: "Öyle ise bana insanların tekrar diriltilecekleri güne kadar süre ver."

Allah da, "Sen süre verilenlerdensin" dedi.

Şeytan dedi ki: "Öyle ise beni azdırmana karşılık, yemin ederim ki, ben de onları saptırmak için senin dosdoğru yolunun üzerinde elbette oturacağım. Sonra pusu kurup onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından ve sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu bulamayacaksın."

Allah dedi ki: "Yerilmiş ve kovulmuş olarak çık oradan. Ant olsun, onlardan sana kim uyarıya sizin hepinizi cehenneme doldururum. Ey Âdem! Sen ve eşin cennette kalın. Dilediğiniz yerden yiyin. Fakat şu ağaca yaklaşmayın. Yoksa zalimlerden olursunuz."

Derken şeytan, kendilerinden gizlenmiş olan avret yerlerini onlara açmak için kendilerine vesvese verdi ve dedi ki: "Rabb'iniz size bu ağacı ancak, melek olmayasınız, ya da cennette ebedi kalacaklardan olmayasınız diye yasakladı." Sonra, "Şüphesiz ben size öğüt verenlerdenim" diye de onlara yemin etti. Bu suretle onları kandırarak yasağa sürükledi. Ağaçtan tattıklarında kendilerine avret yerleri göründü. Derhal üzerlerini cennet yapraklarıyla örtmeye başladılar. Rab'leri onlara, "Ben size bu ağacı yasaklamadım mı? Şeytan size apaçık bir düşmandır demedim mi?" diye seslendi.

Dediler ki: "Rabb'imiz! Biz kendimize zulmettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mutlaka

ziyan edenlerden oluruz.”

Allah dedi ki: “Birbirinizin düşmanı olarak inin oradan. Size yeryüzünde bir zamana kadar yerleşme ve yararlanma vardır. Orada yaşayacaksınız, orada öleceksiniz ve oradan mahşere çıkarılacaksınız.”

Yahudi-Hıristiyan ve Müslümanlıktaki bir benzeri Yezidilikte de bulunmaktadır. Ancak burada şeytanın sahip olduğu özellikler diğer dinlerdekinden farklıdır. Yezidilikte Tanrı dünyanın sadece yaratıcısıdır, ancak sürdürücüsü değildir. Tanrısal iradenin vücut bulması için şeytan bir nevi aracılık rolü üstlenmiştir. Şeytan “Tavus” olarak adlandırılır ve bir tavus kuşu ile simgelenir. Tanrı özünde iyilikle dolu olduğundan ibadet edip onun gönlünü kazanmak gerekmez. Aksine ibadetin ona değil içi kötülüklerle dolu olana, Tavus’a yapılması ile kötülüğün en büyük kaynağından korunulur. Bu anlamda iyilik ve kötülüğün kaynağı aslında melek Tavus’tur. Ahiret inancı gibi sonradan hesap verilecek bir yerin varlığı söz konusu değildir. İnsanın inanışına ve yaşayışına göre dünya cennete de cehenneme de dönüşebilir. Melek Tavus bütün bu işlerin denetleyicisi ve Tanrı’nın bu dünyadaki gölgesidir. Yezidilikten önceki ilahi dinlerde anlatılan, şeytanın, yaratıcının buyruğuna rağmen insan karşısında eğilmeyip saygı göstermemesi, onun aslında ne kadar asil olduğunun tüm evrene ispatıdır ve yaratıcı tarafından sınanmıştır. İşte bu sınavı başarıyla verip tüm insanlığın ve dünya işlerinin başına geçme hakkını kazanmıştır.

Kitaplardaki bu ve bunun gibi on binlerce sayfa bilgi aslında eksikti.

Tanrı ile şeytan düşman değildiler. Zaten Tanrı’nın en kudretli meleğiydi o kovulduğu güne kadar. Tıpkı kötülüğün iyiliği sınaması ve iyiliğin varlığını güçlendirmesi için var olması gibi, şeytan da Tanrı’yla bir savaşı değil aslında bir ittifakı başlatmak istemişti. Şeytanın varlığı, Tanrı’nın sevgisini, bahsettiklerini, yarattıklarını sınavanların, uymayanların deşifresini sağlayacaktı. İnsanın içinde bir bozuk kod vardı. O bozuk kod, sanki ya bir başka kaynağın mirası ya da Tanrı’nın bilerek yerleştirdiği bir koddu. İnsanların içinde kötülük vardı, Tanrı’nın koyduğu kurallara başkaldıracak linkler bağlıydı. Bir anlamda şeytan yazılımın güvenliği ve işleyişinin kontrolü için bir virüs programıydı.

Ne var ki şeytan, Tanrı’nın ondan bir insanın önünde eğilmesini istemesiyle kendi tarafındaki birçok şeyi değiştirdi. Belki bu da Tanrı’nın şeytanın önüne koyduğu bir sınavdı ancak bu şeytanın varoluşuna uymamıştı. Sonrasında çok öfkelenmiş, günlerce insandan insana dünyayı dolaşmıştı. Belki de, ne yapacağına karar verebilmek için insanın doğasına, yaradılışına yakından bakmak istemişti.

Şeytan, Tanrı’nın yerinde olmak ve onu tahtından indirmek istedi. Yıldızların üstünde oturmak istedi ki yıldızlar, Tanrı’ya itaat eden meleklerdi. Bütün evreni kontrol etmek istedi. Yaratıcısının yansıması olmaktan mutlu olamıyordu artık. Sadece kendinden sorumlu olmak ve herkesten yüksekte olmak istedi. Belliydi ki o birkaç günlük ortadan kayboluşunda insana dair yeni bir şeyler keşfetmişti.

Babamın kendi yoluna gitmesinin sanırım bir motivasyonu da cehennemde yalnız kalmak istemeyişiydi. Eğer bir cehennem var olacaksa orada yalnız kalamazdı ama beni yalnızlığa itti.

Benim varlığımın gizliliği de tehlikeye düştüğünde aynen yerleştirdiği gibi hileleriyle beni sistemden bütünüyle yok etti. Beni yanında da tutamazdı ve ben de kendi yolculuğuma çıktım.

Tarafsız, olanı gören.

Ben Tanrı ile şeytanın diyalogundaki restleşmenin bir orta yolu olduğuna inandım. Tanrı yaratılanı olduğu gibi seviyor, kendi yarattığına kıyamıyordu. Kuralları, şartları insanların iyiliği içindi. Şeytan ise biraz daha esneklik istiyordu çünkü insanların içindeki kara kutudaki riski görüyordu. Sonrasında tamamen o bozuk kodun çalışması, o kutunun açılması için var oldu.

Bugün dünyaya baktığımda o anlaşmazlığın sonuçlarını görebiliyorum. Dünyada insanlar sadece kendilerinin olduğuna inandılar. Babamın en iyi buluşu para ve cinselliğin metalaştırılması oldu. Basılan banknotlar babamın işgücüydü. Banknotla çoğaldıkça sistem işgal ediliyordu artık. Ne demek istediğimi zamanı gelince anlatacağım.

Ruh iyi beden kötü der bazıları. Sonuçta senin, her insanın içinde ikisi de var. İyi ve kötü. Bir yanın sana yapman gerekeni bir yanın yapmaman gerekenleri söylüyor. Peki kime göre yapman gerekenler kime göre yapmaman gerekenler? Annenin dediği mi babanın dediği mi? Ailenin söylediği mi toplumun söylediği mi? Dünyanın söylediği mi yüreğinin söyledikleri mi? Yoksa hepsi aynı şey mi? Babamın işini kolaylaştıran çok bilinmeyenli denklem. Birçok insan iyilik yaptığını sanırken kötülüğe hizmet etti.

Her şeyin bir ve tekliğini de unuttuk. Oysa hepimizin, her şeyin hammaddesi aynıydı. Bugün, insanlık unuttuğu bu gerçeği hatırlamaya başladı. Ama bu, bedeli çok ağır olan bir unutma süreciydi...

İhtiyar bir adama bakar gibi bakıyorlar sokaktakiler yüzüme... Kronolojik yaşımla her ne kadar orta yaşın üzerine çıksa da ruhum belki yirmi, belki otuz. Fizyolojik yaşımla başka, kronolojik yaşımla başka, ruh yaşımla bambaşka... Kaldı ki ne önemi var. Yıllar, yaşlar insanın, evrenin varoluşunda sandıkları kadar bir önem taşıyor. Sadece ölüme giden bir sayaç...

Amsterdam'ın kanala bakan tarih kokulu sokaklarında tarihini koruyan binalardan birinin geniş penceresinin önündeki masamdayım. On iki yıldır bu odada yaşıyorum. Burada yaşıyorum demiyorum, bu odada yaşıyorum diyorum. Sadece ihtiyaçlarımı almak için sokağa çıkıyorum ve günün on sekiz saati çalışıyorum.

Bu odada yarattığım dünya benim emanetim, benden sonra gelecek olana ait olan... Kendi hayatımın, kendi oyunumun son sahnesi yarın başlıyor.

Aslında bu odadaki her şey, hayattaki her şey, her an gibi emanet. Benden sonra gelene öyle bir sistem kurdum ki, ihtiyacı olan her şey hazır. Şu an benim enerjim yok HAARP sistemleriyle nasıl doğal felaketlerin tetiklenip sonra sözde yardım kuruluşlarıyla o felakete uğrayan ülkelerin nasıl ele geçirildiğini anlatmaya... Fabian Cemiyeti'nin, Rothschild'in uzantılarının kirlenerek ekonomiyi, siyaseti nasıl vurduğuna. Milyarlarca piyonun olduğu bir dünya bu. İnsanların yaşayıp yaşamayacağına masa başında karar verilen bir dünya... Birkaç düğmeye basılarak kendilerine sunulan hayatı yaşamaya çalışan insanların binlercesinin, on binlercesinin can verdiği... Birkaç rakamla oynayarak insanların birikimlerinin, banka hesaplarının yerle bir olduğu... Sürekli borçlandırılan, korkutulan, gözü bağlı bir dünya... Eğitimden başlayarak manipüle edilen, büyük savaşın taraflarının elindeki piyonlar. Yaratılan terör örgütleri, artan silah harcamaları... Manipüle edilen seçim sonuçları, skandallar, politikacıların ani ölümleri, birdenbire çıkan isyanlar... Bilinen bilinmeyen, ortaya çıkan çıkmayan neredeyse her şeyi on binlerce sayfalık dokümanlarla bu odaya, masamdaki bilgisayarlara topladım. Binlerce gönüllünün katkısıyla... Hiçbiriyle tanışmadan, yüz yüze gelmeden...

Aslında her geçen gün bu gerçekleri bilenler artıyor. Artık komplolar, yolsuzluklar, uluslararası oyunlar açığa çıkıyor. Ancak, katman katman dizilmiş bir etkileşimden habersizler. Bilim, evrenin sırlarını açığa çıkarttıkça, insanlığın kirliliği ortaya döküldükçe anlıyorum ki medyada okuduklarımız, dünyada tanık olduğumuz olaylar sadece ilk katman. İnsanlığın küçük bir bölümü insanlığın üzerinden savaşını sürdürürken, onların üzerinde çok daha derin bir savaş var. Ben bu katmanı ifşa edebilmek için çalıştım, benden sonra gelen daha ileriye gidecek. İnsanlığın savaşı da şekil değiştirecek, insan kendi gerçekliğinin ötesinde evrenin gerçekliğiyle yüzleşecek. O zaman belki de bugünkü cellatlarını arayacak, bu kokuşmuş sistemi bile özleyecek.

Amerika'da, Rusya'da, Avrupa'da da dünyaya gelmedim. Uygarlığın gerçek beşiğinde, Anadolu'da küçük bir köyde doğdum. Hayvancılıkla uğraşan bir ailenin beşinci çocuğu, köyün "cin" kaçımsıydım.

Yağmurun yağacağı günü biliyor, köyde kimin öleceğini söylüyordum. Tutuyordu. Rüzgârın yönünden, bitkilerin refleksinden, ormanın kokusundan anlıyordum bunları. Herkesten çok daha fazlasını algılıyor, daha fazla veriyi işliyordum. O yüzden lakabım o üç harften oluşuyordu.

Benim açıklayamadıklarım ve diğerlerinden sakladıklarımı beynimle açıklayamıyordum. Odadaki diğer varlıkları görüyor, eşyaları hareket ettiriyor, yanıma gelen insanların bedeninde hareket

ediyordum.

Ergenlik çağında köydeki neredeyse her bozulan elektronik eşya bana geliyordu. Okula gelen bütün öğretmenlerin dikkatini çekiyordum. Matematikteki, fizikteki hiçbir denklem, formül benim uğraştıklarımın yanına bile yaklaşmıyordu.

Bir gün bir tır geldi köye. Okulda, meydanda çocukların, gençlerin yeteneklerini, zekâlarını ölçen insanlar. En parlak gençlere burs vereceklerini söylüyor, geleceklerimizi kurtarmaktan bahsediyorlardı. Aslında bu bir taramaydı, benim gibileri arıyorlardı, onlar için proje çocuklardık.

Annemle babam çok heveslenmişlerdi. Eğer onların oğullarından biri seçilirse, en azından birinin iyi bir eğitim alması, hayatını kurtarması mümkün olabilirdi. Üstelik kendi olanaklarıyla yapamayacakları bir şeyin olmasının yanı sıra kendi yüklerinin de azalması demekti bu.

Annemin iki akşam dua ettiği gibi oldu ve burs kazandım. Annem kardeşim için de dua etmişti ancak kardeşim ilk gün, ilk denemede elenmişti zaten. İstanbul’da özel bir lisede okuyacaktım. Sonra belki yurtdışında belki de burada yine burslu olarak üniversiteye devam edecektim, ettim de. Oxford Üniversitesi’nde bilgisayar mühendisliği bölümünde okumaya hak kazandığımı öğrendiğim gün bursun bedelsiz olmadığını anladığım gündü.

Bugün dünyanın dört bir yanında az gelişmiş ülkelerden çocuklar burslarla keşfediliyor, eğitiliyor ve sisteme sokuluyor. Bazıları kaosu yaratmak, kimileri kaosu düzeltmek için çalışıyor. Bazıları düzen koyucuların, bazıları düzen bozucuların safında yer tutuyor. Tarafların arasında sıkışıp kalan niceleri de fuhuş, uyuşturucu başta olmak üzere farklı karanlık ağlara da hammadde oluyordu.

İngiltere’ye gittiğimde üniversitenin yanı sıra farklı eğitimler de alacaktım. Üç yabancı dil daha öğrenecektim ve üniversite öğrencilerinden bir grubun evinde her hafta felsefe toplantılarına katılacaktım. Kendi evim, odam olmayacaktı. Okulun kiliselerinden birinin manastırında kalacaktım. Yıllarca hiçbir dini ritüel görmedim, aksine Tanrı’nın varlığını sorgulatan sayısız sohbete katıldım manastırda kaldığım sürede.

Yirmi beşimde yüksek lisansımı da tamamladıktan sonra Türkiye’ye döndüm ve dünyanın ilk üçü arasında yer alan yazılım firmalarından birinin ofisinde çalışmaya başladım. Bana açılan *back up*’larda şirketin faaliyet alanının çok dışında veriler işleniyordu. İnsanların sicilleri, kredi kartı harcamaları, üyelikleri, kişisel bilgileri...

Sonrasında bugün bu odayı yaratmama sebep olan ve sağlayan süreç başladı. Beni buldukları taramayı benim de yapmam gerektiğinde buna gerek kalmamıştı.

Ben, benden sonraki kaynağı tarayarak bulmadım. Ben kaynağa gitmedim, kaynak bana geldi ya da zaten benimleydi.

Sürecimin tek bir halkası kaldı. O halka tamamlandığında, benim işim bitecek. Görevini tamamlamış bir varoluş, yeni bir kapıdan yeni bir sürece geçiyor. Ben de o günü bekliyorum olacağım sürecim sona erdiğinde.

Geriye dönüp baktığımda insanlığın tarihine kazınacak bir yere gelmiş olabilirim ama benim tarihimde sadece bir çift göz, tarihe geçmeyi hak etse de geçemeyecek olan dipsiz bir aşk var. Yaşlandıkça anlıyorum ki, o aşk da sürecin bir parçasıydı. Beni sürecin dışında yaşamaya zorlayan ama süreci kusursuz işleten bir aşk. Bu aşkı yazmalıyım. Yazacağım da... Son hamlemi yaparken yaşamımın en iz bırakan hikâyesini de yazacağım.

İnsan kim olursa olsun, neye dönüşürse dönüşsün duygularından sıyrılamıyor. Belki bir süre

duygularını sıfırladığına inanıyor ama onlar katman katman ruhun derinliklerinde kendilerine yer buluyor, zamanlarını bekliyor.

Bugün kimsenin bana yakıştıramayacağı, benden beklemeyeceğı, okuduklarında samimi bulmayacakları hüznü, pişmanlığı, yalnızlığı, buruk aşkın izlerini yaşıyorum. Duygular yapmam gerekeni engellemiyor, yavaşlatmıyor ama bana insan olduğumu hatırlatıyor.

Horus

Benim manzaram şu tasarım faciası sehpadan, karşımdaki çalışma masasından, bilgisayar başındaki Mert'in bana dönük sırtından ibaret... Bu fanusun yeri değiştikçe manzaram da değişir ama ne kadar değişirse değişsin ancak bir fanusun içinden görülebilecek bir manzaradan fazlasına sahip değilim.

Hafızamın birkaç saniyeden ibaret olduğunu sanıyor olabilirsin ama değil. Hafızam 6-12 ay öncesine kadar gördüklerimi depoluyor. İşte tam da bu nedenden dolayı fanusta yaşamak işkenceden beter geliyor. En az bir fare, bir martı, bir kedi kadar zekiyim.

Bir anlamda güvendeyim. Hiçbir sorumluluğun taşınmadığı balıkçıların dünyasında açık denizde av olmam an meselesi olurdu. Av olmasam, kirli sulara, atıkların ortasında acı çekerek ölmem de yle... Gel gör ki, ne kadar güvenli olursa olsun, can kendini keşfetmeye giden özgürlüğünü arıyor...

Fanusta doğduğum için fanusu dünyam olarak görmem gerekiyordu. Genlerimde, doğamda özgürlük var. Can bulduğum bedende kodlanmış varoluşumun üstünü hiçbir şey rtmyor.

Mert'in DNA dizilimiyle benimkisi arasındaki fark bindelik oranlarla tanımlanabiliyor. Mert'in ben olması ile benim Mert olmam arasındaki ilahi fark sadece bu kadar. Hammadde çok farklı olmasa da insanın yarattıklarıyla oluşturduğu bireyselliği aramızda bir uçurum yaratıyor. İdealar dünyasının yarattığı fark deniyor olsa gerek buna...

İnsanlar bilginin peşinden koşarken, bilinci unuturlar. Her şeyi nasıl yapacaklarını bilirler ama yapmazlar, yapamazlar. Sadece bilirler... O kadar çok şey bilirler ki, bu bilgi fazlalığı hayatlarının önünde bir engel olmaya başlar. Daha çok kazanmak, kendi işini kurmak için kendine güvenmesinin ve işi kurmanın tek yolu, maaşlı işi dışında yaptığı küçük küçük şeylerden para kazanmaya çalışırken, bir de bakarsınız ki iş kurmanın zorlukları, riskleri üzerine bildikleri, daha yola çıkmadan iş kurmalarını engeller. Başını nereye çevirsen, kiminle konuşursan bu gerçeği görürsün.

Herkes nasıl yaşanması gerektiğini biliyor ama neredeyse bildiğinin tam aksini yaşıyor. Bildiğini yaşayabilmek için, bildiğini deneyimlemek gerekiyor.

Üvey babam Carlos avuçlarımdan arasında ölene kadar asla birini öldüremeyeceğime inanıyordum. Ölümlerden korkuyor, mezarlıkların yakınından bile geçemiyordum. Şimdiye kadar yüzlerce insanın canını aldım. Bazılarını kendim gömmek zorunda kaldım. Sanırım ben kötü biriyim.

Carlos'u sırtına sapladığım bıçakla öldürdüğümde on dokuz yaşındaydım. Sırtından bıçakladım çünkü içine girmeye çalıştığı on bir yaşındaki kız kardeşimin üzerine öyle bir abanmıştı ki ilk kurbanımın can verirken gözlerindeki ifadeyi görme zevkinden mahrum kalmıştım. O andan sonra kardeşimin yüzünü görmedim bile... Carlos ölürken, ağırlığını kız kardeşim Lora'nın üzerine bırakırken, sadece Lora'nın iniltilerini duydum. Kulaklarımdan bir an olsun bile silinmeyen seslerin bir parçası oldu Lora'nın iniltisi.

Kısacası, ne çocukluğumun ne de gençliğimin güzel anılarından bahsedebilirim. Çünkü yok. Ailemden miras kalan tek iyi şey, bana bugünkü çevikliğimi, esnekliğimi ve çabukluğumu kazandıran jimnastik dersleri oldu.

Sonrası her günümü silerek yaşadım. Yarına taşınmayan bir hayat, sadece bilinç. Her canlının ilk güdüsü "hayatta kalmak" güdüsüyle yürüdüm yolumda. Bundan fazlasına ihtiyacım yoktu. Madrid'den New York'a, Londra'dan Pekin'e, Sydney'den Moskova'ya, İstanbul'dan Tahran'a...

Uyuşturucu tacirleri, fuhuş tüccarları, kara para aklayıcıları, silah kaçakçıları... Onlar benim hem ilk koruyucularım, hem de ilk patronlarım oldu. Öldürdüğüm insanlar patronlarımdan daha iyi insanlar değillerdi, en az onlar kadar kötüydüler. Bir tür staj dönemiymiş bu. Asıl patronlarımdan dikkatini çeken performanslarımı sergilediğim bir staj dönemi...

Sistemin katillere ihtiyacı var. Cehennemin koruyucularına... Kitleleri korkutmak, yönetmek, sistemde tutmak için... İnsan eliyle yaratılan sahte dünyanın tanrılarını korumak için... O tanrılarının kavgaları da her geçen gün şiddetleniyor. Farkında ya da farkında olmadan, kitlelere ihtiyaçları kalmayacak bir düzeni yaratıyorlar.

Dünyanın dört bir yanında her an insanlar öldürülüyor. Silahlardan hastalık yayan endüstrilere, doğayı yok eden yatırımlardan zihinleri ele geçiren teknolojilere, medyanın ürettiklerine kadar... Sistemin kendisi, sistemin bozuk kodlarını yarattı. Hâlâ silaha sığınıyor sistem. Bir yanda ordular, bir yanda teröristler... Bazen ordular ile ordular, bazen teröristler ile teröristler, teröristler ile ordular çarpışıyor. Sahte dünyayı yönetenler için hiçbirinin, hiçbir şeyin farkı yok. Bilgisayar oyununda yoktan yarattığın şehirleri, insanı, ekonomiyi, şehirleri, ülkeleri yönetmek gibi. İstediklerini ekle, istediklerini çıkart, sıkıştığında yok et. Üstelik her biri kendine göre haklı, kendine göre masumane maskeleriyle yürüyor. Öldürenler de ölenler de kandırılıyor. Her biri, çimenleri ezen fil... Çimenler,

hiçbir şeyden haberi olmadan varoluşunu yaşamaya çalışan kalabalıklar... Sistemin yönettiği, kaderini sistemin çizmesine izin veren insanlar...

Ben sistemin içindeki Truva atıyım. Kendi davamı, bana verilen davalardan yönetiyorum. Hemen hemen tüm istihbarat örgütleriyle çalıştım. Serbest çalışmaktan beni caydıramadılar. Her işimi yedekledim, kayıtlarını tuttum, sistemin sanal ağlarında gizledim. Ben yoksam açığa çıkmaya programlanmış kayıtlar bunlar.

Yüzlerce isimim, yüzlerce kimliğim var. Hangi kimliğimle hangi işi seçeceğim bana kalmış. Hangi işi seçersem seçeyim iki kötüden birinin yok olması, iki şahtan birinin piyonlarının eksilmesi demektir. Sistemi zayıflatmanın bir yolu da, yaratıcılarının birbirlerini temizlemesine yardımcı olmaktır benim için.

Gözlerimin önünde son nefeslerini verenlerin gözlerinde gördüğüm şey, insanın kanını emdiği için öldürülmesi mubah olan sivrisinek ile insanın kanını emen insanın arasındaki ipincecik çizgi...

Şimdiki yolculuğum Türkiye'ye... Bu işi kabul etmemin nedeni daha önce dokuz ay Türkiye'de çalışmış olmam değil. İlk kez bu kadar farklı kaynaktan aynı iş için teklif geldi. Ancak işin anlatılışı ve nedeni, birbirinden farklı, birbirinden ayrı net olmayan hedefler tanımlıyor. Muhtemelen tek ayağı Türkiye değil, devamı gelecek. Ancak benim seçimimin nedeni gelen kaynağın ismi ve teklif yazısındaki son cümle oldu.

Belki de Toronto'nun kasvetinden, düzeninden sıkılmış olduğum için kabul etmişimdir.

Öyle ya da böyle yalnızlığımı pekiştiriyor her şey ve her gün...

Bir zamanlar gelecek hayallerini kurarak, keyifle, hırsla izlediğim New York silueti artık bir şey ifade etmiyor. O zamanlar elimde tuttuğum viski kadehi damarlarımdaki kanı ateşliyordu. Şimdi ise sadece uyuşturan bir alışkanlık.

Uzun yıllar şans olarak gördüğüm doğumum artık bir lanet gibi geliyor. Zenginlik, güç, yüzyıllardan gelen kudret... Almanya'da doğup tüm dünyaya yayılan, parayı yöneten, ekonomileri, aslında dünyayı şekillendiren birkaç ailenin veliahdı olmak gençlik yıllarında iyi eğitim, lüks arabalar, eğlenceli bir hayat demektir... Büyüdükçe anladım ki her şeyin bir bedeli vardı ve benim ödediğim bedel de sıram geldiğinde ailemin taşıdığı sorumlulukları yerine getirmek oldu. Ailenin her bir ferdi, bir sistem için hazırlanan proje çocukları.

Dünyanın bizlere ihtiyacı vardı. İnsanın kurduğu düzen, yöneticileri olmadan ayakta kalabilecek dirençte değildi ve hâlâ da değil. Dünya değişiyor, yöntemler de değişiyor. Yüzyıllardır bayrak elden ele geçerken kıyafetler, araçlar, dünya değişiyor. Kitleleri yönetmek gittikçe zorlaşıyor. Yönetmek için her geçen gün daha fazla teknoloji, daha fazla biyoloji, daha fazla kimyasal gerekiyor. Sistemin içinde yarattığımız sistemler kontrolden çıktı, kendi düzenlerini yaratan tümörlere dönüştü.

Aslında dünyayı yönetmek, bir şirketi yönetmeye benziyor. Tüm veriler, mevcut değerler, durum analizlerinin ışığında misyon ve hedeflerine göre yeni stratejileri ve uygulayıcılarını belirliyorsun. Yöneticiler, işadamları, politikacılar, fikir önderleri, medya... Filmlerden anayasalara kadar her yerde stratejini uyguluyorsun. Bir şirketin çalışanlarını yönettiğin gibi milyarlarca insanı yönetiyorsun. Yarattığımız değerler, yönettiğimiz insanlar dönüşüyor. En büyük araç, insanlık için en güçlü tanrı para iken, insanların taptıkları para insanları öyle bir hale getirdi ki, sistemi yönetenler için de artık bir tehdide dönüştü. Bir de oyun alanımız olan dünyanın yıpranması hiç hesapta olmayan bir kaosu destekledi. Negatifi pozitive çevirmek için iklim değişikliği, enerji yetersizliği gibi senaryoları devreye soktuk.

Ben bir aile kurmuş olsaydım değişir miydi bugün? Ellili yaşlarımı geçmiş olsam da cevaplayamayacağım yersiz bir soru bu. Her şey olması gerektiği gibi oluyor. Geçmişimi sorgulamak bugünümü kirletmekten, kendime ihanet etmekten başka bir şey değil. Ailemin diğer birçok genç ferdinin seçimine ortak oldum. Ailem olmadı belki ama aile dışında sahip olmadığım hiçbir şey de yok dersem yeridir. Kadınlar, uyuşturucu, cinsel deneyler, renkli, şatafatlı bir dünya... Çok da farkı yok insanlara hazırladığımız renkli dünyalardan... Kaldı ki bir aile sadece yumuşak karnım olacak, beni yavaşlatacak, yerine getirmem gereken yeni sorumluluklar yaratacak. Yaşamımda egomun şişkinliğini inkâr edemem. Yön verilenlere, yön verenlere benzemekten başka bir şey değil yaptıklarım ama sonuçta milyonların, milyarların geleceğine yön vermenin derinliğini hissettim. Şu anda seyrettiğim Central Park manzaramı süsleyen, sokakları dolduran, kafelere oturan, trafikte sıkışan insanlar... Sizlere bakarken, sizlerin hayatını elimde tuttuğumun gerçekliği...

Seçim kisveleri, devrimci liderler, görevlendirdiğimiz başkanlar, politikacılar çok daha öne çıktılar. Hele ki manipülasyon söylemlerini taşıyan ünlüler, sanatçılar, şarkıcılar, oyuncular, modacılar, gazeteciler, yazarlar, ikonlar... Görünen dünyanın tadına onlar vardılar. Oysa hepsinin

yaratıcısı bizdik. Geride duranlar, önde duranlardan daha güçlüdürler. Napoléon'un tüm stratejilerini hazırlayıp yönlendiren Fouché gibi... Tarihin yazdığı Napoléon, Fouché'nin eseridir. Ama tarih Fouché'yi yazmaz.

Sistemin iyiliği için olması gerekenler oldu, olmaya devam ediyor. Birilerinin refahı için birilerinin cefası, birilerinin var olması için birilerinin yok olması. Bu kısım bilgisayar oyunlarına benziyor ki son dönemdeki önemli araçlarımızdan biri bilgisayar oyunları oldu. Çünkü artık sanal dünya, fiziki dünyayı önce dengelemeye, sonra ele geçirmeye başladı.

Sonunun nereye varacağı bilinmeyen yapay zekâ gibi, internetle başlayan sanal dünya kendi mekanizmalarını yaratıyor. Silahlı ordulardan daha fazla siber ordular savaşıyor. Gün geçmiyor ki yeni bir kilise, yeni bir tarikat kurulmasın. Sanal sistem kendi ikonlarını yaratıyor. Hâlâ kontrol edebiliyor olsak da kontrolün elden çıkma olasılığı artık ciddi bir tehdit. Hermes pisliği gibi...

Ulusların beslediği terör örgütlerinin geri tepmesi gibi, bizim sağladığımız kaynaklarla var olan Hermes de bize karşı bir silah oldu. Başımıza açtığı belalar önüme geldiğinde sınıf atlamış olduğunun kendisi bile farkında değil. Sistemlerde yarattığı tahribat, ortaya döktüğü skandallar ve stratejiyi bozacak hamlelerinden daha fazlasını etkisiz hale getirdim. Şu anda avucumun içinde. Avucumu kapattığım anda sıkışıp kalan bir sinek olması sadece son bir hamleme bakıyor. O ne kadar kusursuz bir sistem yarattığını düşünürse düşünsün yarattığı sistemin içinde yer aldığı sistem benim sistemim.

Şeytan ayrıntıda gizliyen büyük resme bakanlar aldanıyor. Son hamlemeden önce onun son hamlesini bekleyecek avantaja sahibim. Düşmanımı tanımanın savaş sanatındaki en önemli kural olduğunu hiç unutmadım. Bu herif avucumun içine girdiyse bunun bir nedeni olabilir. Avucumun içinde tuttuğum ya da kalmayı seçtiği sürece son hamlesi de avuçlarımın içinde.

Hükümetlerin örtülü ödenekleri gibi benim de örtülü yedek planlarım var. Geride bıraktığımız pislikleri temizlemek, gerektiğinde adaletin ve insanlığın arka odalarında sorunları çözmek için...

İris... Sessiz, hızlı, profesyonel. Sadakatini bilemem ama ketum, net ve işlerini hep sorunsuz tamamladı. Hermes'in adımları daha yakından bakmayı gerektirdiği için Türkiye'ye gönderildi. Kullandığı yeni algoritmalar, semboller, sübyan Türk ile paylaştıkları ve son gönderdiği dosya...

Akşam yemeğini ailemle yemek belki de bir gün değerini anlayacağım bir güzellik olabilir. Ancak yemek boyunca annemle babamın bir şeyler anlatmam için gözlerime bakması, babamın benimle beceriksizce iletişim kurma çabası, annemin babamla benim aramda arabuluculuk çabaları, yemek zorunda kaldığım balık... Balık yemeyi zaten sevmiyordum ama Horus geldikten sonra daha bir sevmiyorum. Tabağımda yatan balığın cansız gözlerine bakarken yüzerken yemi nasıl yuttuğu, çırpınışı ve sonra suyun dışında boğuluşu aklıma geliyor.

Tıpkı Pamuk gibi. Kurban Bayramı'ndan birkaç gün önce bahçeye gelmişti. Onunla oynadım, besledim ve sonra gözlerimin önünde boynu kesilerek öldü. İnsanlar dua ediyorlardı, babam Pamuk'un kanını gülümseyerek alnıma sürdüğünde kusmaya başlamıştım. Etrafımdakiler "Çocuğu kan tuttu!" derlerken benim kusmuğum yüreğimdeki acıyla çimenlere dökülüyordu. Gözleri, elimde tuttuğum çimen yapraklarını yerken boynunu bacağıma yaslaması, gözlerimin önünde kesilişi... Yaradan'ın yarattığını öldürerek ibadet etmek...

Neyse ki birazdan annemle babamın seyretmeye doyamadıkları dizileri başlayacak. Her akşam arka arkaya seyrediyorlar. Bazen zaplaya zaplaya birkaç tanesini aynı anda izliyorlar. Birini izleseler yeter. Üç aşağı beş yukarı aynı kurgu, aynı karakterler, aynı konular. Aşk, ayrılık, acı, intikam, entrika... Hangisini hangi bölümden izlesen öncesini sonrasını bilebileceğin senaryolar. Birkaç bölümle ünlü olan, servet kazanan, birkaç özel eğitimle kameranın önüne geçen oyuncular. Onlara oyuncu diyorsak, yıllarca dirsek çürüterek, eğitimi alarak sanatlarına ömürlerini adayan oyunculara, tiyatroculara ne diyeceğiz? Zaten sokakta onların yanına gelen bile yokken, birkaç bölümde ünlünen gençler yanlarında korumalarla geziyor. Televizyon ikonlarının yardımcıları, ekipleri onları yaratıyor, şekle sokuyor ve pazarlıyor. Tıpkı Justin Bieber gibi. Çocuğun arkasından bir çekilseler çocuk yerle bir, son hamlesi de muhtemelen intihar.

Akşam ritüelimiz bitti. Babam televizyonun karşısına, annem önce mutfığa sonra çaylarla salona, ben de odama... Onlarla oturup dizi seyretsem ne kadar iyi bir çocuk olurdum kim bilir... Onlar da haklı, çocuklarıyla vakit geçirmek, değerli olduklarını hissetmek istiyorlar ama yanlış iletişim kuruyorlar. Gördükleri gibi değilim, onların beklentisinden daha da iyiyim.

Horus'un yemini vermeliyim önce. Bu yaprak yaprak yemleri yemekten sıkılmıyor musun Horus?

Bakalım Hermes'ten gelen bir şeyler var mı? Önce işletim sistemini devre dışı bırakalım, kendi alanımıza geçelim. Bu alanda asla dünya üzerinde konuşulan herhangi bir dile ait tek bir harf bile yok. Sadece Thot'un yarattığı bir programla dosyalar okunabilir hale geliyor. Aha yeni bir dosya var, bakalım neymiş? Alana yazılı mesaj bırakmış. Okuyucu program birkaç saniyede açar.

Konu Başlığı: "Artık daha fazla sorumluluk alabilirsin."

Dosyanın içinde şifrelenmiş başka bir dosya. Mesajın gövde metninde yeni dosyayı yeni bir sistemde nasıl açacağım tarif ediliyor. Bunun hazırlığı saatler alır. Yapmak zorundayım. Acaba daha fazla sorumluluk dediği ne?

Verdiği şifreler ve komutlarla bir kapıdan bir kapıya giriyorum. Yakından bakınca yeni bir şaheser. İçinde sakladıklarını korumak için inşa edilmiş muhteşem bir şato. Sayısız koruma duvarının hepsi şeffaf. Yazılıma giren nedensizce duvarlara çarpacak ve bir türlü saklanmış dosyaya ulaşmayı başaramayacak. Hatta farkında olmadan kendini içinde bulduğu yazılımların arasında saatlerini,

günlerini harcayacak...

Yüzlerce dosya karşımda sıralanıyor. Hermes doğrudan mesaj hattına girdi.

O da ne? Türkçe yazıyor!

“Merhaba.”

Bu bir tuzak. Hermes’le hiç Türkçe yazışmadık. Gizli kodu sorgulatmalıyım. Cevap doğru.

“Neden Türkçe yazıyorsun? Türkçe biliyor musun?”

“Evet biliyorum.”

“Yoksa Türk müsün?”

“Evet.”

Nasıl yani? Koca Hermes bir Türk mü? Acaba nerede? Belki de aynı şehirdeyiz.

“Nerede yaşıyorsun?”

“Şu an önemi yok. İyi oku. Sana gönderdiğim yüzlerce dosya arasında bir tanesi asıl dosya.

Muhtemelen birkaç saate kadar hangisi olduğunu bulmuş olacaksın. O dosyayı ne olursa olsun açmayacaksın. Açman için sadece bir tek benim komutum geçerli. Aç dediğimde açacaksın. O zamana kadar da her ne pahasına olursa olsun koruyacaksın.”

“Dosyanın içinde neler var?”

“Bugüne kadar paylaştıklarımızdan fazlası, şimdiye dek yarattığım dünyanın ta kendisi var. Zamanı geldiğinde benden sonra gelenin yolunu açacak her şey.”

Hermes’ten sonra gelecek olanın dosyası neden bende dursun ki? Yoksa o kişi ben miyim? Sorsam cevap veremeyecek. Eğer ben değilsem neden bana göndersin ki?

“Ayrıca Mert, o dosya dünyanın geleceğini şekillendirmekte rol oynayacak, hem de önemli bir rol.”

“Sadece bu dosyayı bulmamı ve saklamamı mı istiyorsun?”

“Bulacaksın. Saklaman konusunda sana güvenmek istiyorum. Güvenebilir miyim?”

“Evet. Biliyorsun.”

“Açtıktan sonrası için de sana güveniyorum.”

“Sonrasında ne yapmamı istiyorsun?”

“İnan sonrası için ilk adımların ötesini bilmiyorum. Hissetmekten öte bildiğim şey ise zamanın azaldığı.”

Konuşmadan çıktı, hattan ayrıldı. Hayran olduğum deha beni veliahdı mı seçti? Annemle babama gidip haberi paylaşmak isterdim ama anlatamam, anlayamazlar. Ya ben değilsem? Ya sadece bir koruyucuysam? Öyle ya da böyle önemli bir sorumluluğum, önemli bir görevim, aslında bir davam var. Bu yola girişim de öyle değil miydi? Bir amaç arıyordum, yüreğimden geçeni biliyordum ve davamı yarattım ya da davam beni buldu. Peki ya sonra ne olacak? Canlı bombalar da inanacakları bir davaya ihtiyaç duyarken kendilerini havaya uçuracakları bir yola giriyorlardı.

Sayılar, semboller, şifreler, komutlar... Bitmiyor, durmuyor. Gözkapaklarım ağırlaşmaya başladı artık. Yerimden kalkmadan biraz kapatayım.

Uyumuşum. Ekran da uyumuş. Bakalım durum ne?

Demek sensin. Dosyaya ulaştım. Bakalım dosyanın adı ne? Neden bu kadar sabırsızım? İşte ortaya çıkıyor adın.

Vay vay vay... Adı, taşıdığı önem kadar afili değilmiş.

Dosya Adı: “Siyah Gözyaşı.”

Hermes

Mert’in görevini tamamlayacağını biliyorum. Bilmekten öte hissediyorum. Onu incelerken, yakından bakarken kendi gençliğimi gördüm. Sadece o yol ayrımına geldiğinde hangisini seçeceğini ne ben biliyorum ne de o.

Genç yaşta aldığı sorumluluğun farkında değil. Farkına vardığında yapabileceklerinin de farkında değil. Bazı insanlar seçilmiş doğuyor.

Bugünkü işler tamamlandığına göre sırrımı yazmaya başlayabilirim. Her şeyi olduğu gibi yazıp, dijital dünyanın sonsuzluğuna gömeceğim. Ne bir roman ne de edebi bir şey, sadece notlar, özet bir itirafname...

Her gömü bir gün bulunabilir. En azından isimleri uydurarak yazacağım. Ne koysam adını? “Cin Ali” gibi bir şeyler... Hayır, iki insana en azından bir kimlik bırakmış olayım. Hımmmm... Ali ile Ayşe olsun. Evet Ali ile Ayşe’nin aşk hikâyesi, hayatlarının savruluşu olsun. Ali ile Ayşe’nin dışında hiçbir karakterin de ismi olmasın.

Zümrüt

Evden topladığı eşyalarıyla ilk uçakta yer ayırtıp doğduğu yere doğru yola çıkmıştı Zümrüt. Salonda yerinden kalkıp harekete geçene kadar gelgitlerinin içinde boğulduktan sonra aslında mesajların, onun içini kemiren bir kurdu ortaya çıkardığını fark etmişti. Bu oyunu oynayacaktı, kaybedeceği bir şey yoktu. Yüreğindeki ses iyi ya da kötü bu sürecin bir gerçekliğinin olduğunu söylüyordu. Keşfedeceği, belki de geçmiş ya da gelecekle yüzleşeceği bir sürecin içinde olduğunu hissediyordu.

Denizli'ye indikten sonra karayoluyla Nazilli'ye geçtiğinde gün öğleye yaklaşıyordu. Sadece birkaç yıldır görmediği Nazilli hızlı betonlaşmadan nasibini o kadar çabuk almıştı ki neredeyse tanıyamayacaktı doğduğu yerleri. Aydın'ın en büyük ilçesi Efeler'le girdiği yarışta onu yakalamış, belki de geçmişti Nazilli.

Büyüdüğü sokaklar, anıları da beraberinde getirmişti. Annesiyle babasını hatırlamak onu hüzne boğmuştu. Doğup büyüdüğü sokağa gitmek için acele etmeden, Sümer Park'a gidip göletin yanındaki çay bahçesine oturdu.

Geçmişin illüzyonu onu bir daha yaşayamamaktan gelirken, en ağır acı da o iyi anıları kaç yaşında olursan ol bir kez daha yaşamak isteyip de yaşayamayacağını insanın kabul etmek zorunda kalmasıydı. Bir anneannenin torununu ilk kucağına aldığı sağlıklı günlere dönme isteğinde, bir kadın kaybettiği aşkını yüreğinde hissettiğinde, iflas etmiş biri yokluğunda varlıklı günlerini düşlerken ve daha nicesi kabullenmeyi farklı durumlarda deneyimliyorlardı.

Bu çay bahçesine oturmuş olmak da Zümrüt'ün kabullenme deneyimiydi. En az o ağlamıştı cenazelerinde, yüreğine bastırmış, dik duruşunu bozmamıştı. Oysa içinde fırtınalar, kasırgalar kopuyor, bir el boğazını sıkıyor, yüreğini yerinden sökmeye çalışıyordu. Gördüğü kâbuslar, yalnızken girdiği ağlama krizleri, hiç bitmeyen bir burukluk... Çocukluğunun sona ermiş olmasının getirdiği kırgınlık... Anneyle baba öldüğünde bitiyordu çocukluk devri...

Babasıyla anılarının annesiyle anılarından daha fazla olduğunu fark etti geçmişin dehlizlerinde dolaşırken. Babasının kucağında suya elini soktuğu anları zihninde canlandırdı çayını yudumlarken... Yine suyun kenarında babalarıyla çocuklar vardı, bir gün o çocuklar da şu anda Zümrüt'ün hissedeceklerini hissedeceklerdi. Sıralı ölümün gerçekliği böyleydi işte. Kabul edilebilir bir acı. Evlat acısı yaşamamanın çok daha korkunç olacağından kuşkusu yoktu.

Annesi öldükten sonra babası da boşlukta salınmaya başlamıştı. Bu boşluğun bir girdaba dönüşmesi ve bunun da ilişkilerine yansısıyla Zümrüt'ün son yıllarında babasıyla farklı güzel anılar yaratma olasılığı kalmamıştı. Babasının cenazesinde içinde en çok kalan, söyleyemediği cümleleriydi...

Herhangi bir yeni mesaj yoktu. Selim'in de onu aramayacağını iyi biliyordu. Yazdığı not, Selim için yeterince açıktı ve Selim'in buna saygı göstereceğine emindi. Oysa Selim'i şimdiden özlemeye başlamıştı bile...

Bir yerden başlaması gerekiyordu. Evleri zaten çoktan kiraya verilmişti. İlkönce teyzesinin kızı Demet'e haber verip, ona gitmeye karar verdi. Birkaç günlüğüne tatile geldiğini söyleyebilirdi.

Muhtemelen Demet, bu nedenin altında başka bir şeyler arayacak ve aslında Selim’le tartıştığı için Nazilli’ye geldiğini düşünecekti. Zümrüt çok iyi biliyordu ki ne yaparsa yapsın aslında bu düşünceyi değiştiremezdi. Aile arasındaki dedikoduların, laf çevirmelerin başka hiçbir ortamda olmadığı kadar yoğun olduğunu çok iyi biliyordu. Çocukken etrafındaki büyükleri, akrabaları gözlemlemek bu gerçeği anlaması için yeterliydi.

Demet’in evinin kapısı açıldığında her şey aynıydı. Kapının açılmasıyla birlikte dışarıya taşan yemek kokusu, Demet’in kollarını açabildiği kadar açıp neredeyse çığlık atarak sarılması, annesinin eteğinde üç yaşında bir oğlan, Osman... Akraba ziyaretlerinin tam bir ilk sahnesi.

Demet bayağı kilo almıştı. Bakımsız, kendini salmış bir haldeydi. Daha hal hatır soramadan yüklerinden, çocuk büyütmenin zorluğundan dem vurmaya başlamıştı bile.

Akraba ziyaretinin klasik sahneleri bir bir gerçekleşiyordu. Sehpanın üzerini kaplayan börekler, tatlılar, çaylar, yenmesi için ısrarlar...

Demet yeni sahneyi tam kuzininin beklediği gibi açtı.

“Nereden esti Nazilli’ye gelmek? O Selim denen herif gerçek yüzünü ortaya çıkardı değil mi?”

En başından beri Demet, Selim’e karşı durmuştu. Tanıdığından falan değil, sadece Selim’in zengin olması, daha da önemlisi boşanmış bir adam olması ve aralarındaki yaş farkından dolayı karşıydı. Ama Demet’in bilmedikleri de vardı. Selim’in Burcu’dan boşanma süreci, sonrasında yaşananlar, Selim’in aslında dostu bildiği gizli âşığı Aslı’nın ortaya döktüğü Selim’in bütün kariyer geçmişi, evlenene kadar Burcu’yla birkaç kez kopup yeniden birleşmeleri, Selim’in nedensiz gidişleri ve dahası...

“Yok Demet ya... Selim’le her şey yolunda. Sadece birkaç gün buralara gelmek istedim, annemle babamı çok özledim belki de ondandır.”

Demet, hüznü bir edayla çayından bir yudum alıp, “O adamdan sana hayır gelmez” dedi. “Niye boşamış karısı? O parayı nereden yapmış? Bulmuş senin gibi genç, temiz kızı... Yahu seni Nazilli’nin en zenginleri istemez miydi sanıyorsun? Bırak Nazilli’yi dünyanın her yerinde istediğin adamı koca yapardın sen. Bak benim öküze... Aşk meşk dedik herife vardık şu halime bak. Sürünüyoruz, bir de herifin ilgisizliği, odunluğu üzerine tuz biber...”

“Bildiğim kadarıyla eniştenin durumu hiç de fena değil. Ben bile en az üç tane evi olduğunu biliyorum.”

“Ne olacak ki? Hepsi kendi üzerine. Harcadığım her kuruşun da hesabını yapıyor. Sen beni bırak da söyle bakayım ne oldu? Bana mı söylemeyeceksin kız?”

Evinden, ailenden, çevrenden ne kadar uzağa gidersen git, yakınların hiç değişmediğini, onlar gibi olduğunu düşünüyorlar sen çok değişmiş olsan bile. Zümrüt neden burada olduğunu hatırladığında durumu biraz daha katlanabilir buldu. Aslında Zümrüt’ün annesiyle babası öldüğünde bir ailesi kalmamıştı. Ne teyze, ne dayı, ne bir başkasının o aile bağını hissettirmesi imkânsızdı. Birçok ailede öyleymiş gibi yaşansa da hissedilen gerçek aynıydı. Çok nadirdi ki bir anneanne, bir dede, bir teyze, dayı anne ile babanın gerçekten yerini doldursun... Boşluğun dolduğu çoğu durumlar da anne babaların hatalarından yaratılan boşluktandı.

Israrla dinlenmek istediği için geldiğini tekrarlayarak Demet’i ikna olmuş gibi davranmaya mecbur bıraktı. Aralarda Demet’in Selim hakkında laf sokmalarına aldırmayarak konuyu derinleştirmede, uzatmadı. Tam rahatlamıştı ki, Demet akşam yemeğine annesini, yani Zümrüt’ün teyzesini, Zümrüt’ün

diğer kuzenlerini, eşlerini, neredeyse ailenin tamamını telefonla davet etmeye başladı. Bu bir sürü tantana demektir. Oysa Zümrüt'ün zihni yeterince karmaşıktı, bir de üzerine oynaması gereken bir tiyatro başlayacaktı. Ne de olsa aileden biri memlekete gelmişti ve ailenin tüm fertlerine haber verilmesi gerekirdi, yoksa gönül koyulurdu. Aslında misafir olanı ziyarete gelenlerin birçoğu da misafir gönül koymasın diye davete icabet ederdi.

Gece boyunca gelenler, yemeğe kalanlar, bir uğrayıp çıkanlar, çaya gelenler çaya kalmayanlar... Aynı cümleler, aynı girizgâhlar, aynı hal hatır sormalar... Teyzesi ise geldiği saatten beri yanından hiç ayrılmamıştı. Kanepede, yemekte, çay faslında... Ara ara Zümrüt'ün saçını okşuyor, sarılıyordu. Ne kadar da Zümrüt'ün annesine benziyordu. Sadece yüzü fiziği değil, konuşması, mimikleri, gülüşü... Bu kadar ona annesini hatırlatması Zümrüt'ü rahatsız ediyordu çünkü derinlere gömdüğü yarası depreşmeye başlamıştı.

Gece boyunca konuşmalar ara ara annesiyle babasına dönüyor, onların ne kadar iyi olduklarından bahsederken anıları dillendiriyorlar, “mekânları cennet olsun” minvalinde dileklerle başka konulara geçişler sağlanıyordu. Teyzesinin daha Zümrüt doğmadan ölen kocası başta olmak üzere ailenin yitip giden diğer fertleri de anılmadan geçilmedi.

Zümrüt aynı şeyleri kaç defa anlattığını, aynı tebessümü takındığını sayamıyordu. Bir süre sonra konuşulanları ayırt edememeye başladı. Ama tuhaf bir şey daha hissediyordu. Her ne kadar sıkıcı görünse de, sıradan gelse de, bu insanlar gerçektir. Doğal, oldukları gibi, İstanbul'da yaşayan birinden çok daha yakın, ihtiyacın olduğunda öyle ya da böyle yapmaları gerekeni yapmaları gerektiğini bilen insanlar... En çok söylendiğimiz âdetler, ritüeller belki de toplum olmanın yapıtaşlarıydı.

Zümrüt teyzesinden annesiyle babasından kalan ne varsa görmek istediğini söylediğinde kadıncağız çok mutlu oldu. Bu gece eve döndüğünde teyzesinin onları toparlaması, sabah da önce annesiyle babasının mezarını ziyaret edip oradan da teyzesinin evine geçmek üzere anlaştılar.

Teyzesi, Demet ve kocası, Demet'in amca kızı ve kocası geriye kaldığında kabul görecektik mazeret olan yol yorgunluğunu bahane ederek teyzesinin çarşaflarını yastıklarını değiştirdiği, zaten temizken tekrar temizleyip hazırladığı odasına geçmek için izin istediğinde üzerine fazla gitmediler. Önce Demet'in kocası bir ihtiyacı olup olmadığını sordu. Zümrüt o anda, kocasının da Demet'inki gibi gözünün ferinin sönüklüğünü, kendini bırakmışlığını fark etti.

Zümrüt yatmadan önce banyoda makyajını temizleyip dişlerini fırçalarken Demet de salondakilerin çaylarını tazelemeyi ihmal etmeden, Zümrüt yatağına uzanana kadar ona eşlik etti. Zümrüt'ün birkaç parça eşyasını da odasına birlikte yerleştirdiler.

Demet kapıyı kapatıp çıktığında misafirliğe elleri boş gelerek ayıp ettiğini düşündü Zümrüt. Hiç değilse ufaklığa bir şeyler alabilirdi. Büyükşehir insana öğrendiklerini unutturuyordu.

Uzun bir zamandan sonra uykuya yalnız dalmak farklıydı. Selim'e sarılırcasına elini yastığa dolayıp, günün bir an önce bitmesini diledi. Yarının ne getireceğini kendisi de bilmiyordu.

Ali ile Ayşe

İnsan yüreğiyle yaşadığında canı yanar, canı yansa da insan olarak yaşar. Her insan taşıdığı yürekte, yüreğin taşıdıklarını da taşıyor. Unutsa da, silse de, kaybetse de onunla yaşıyor.

Güneş doğarken güne erken başlamasına neden olsa bile horoz sesini ne kadar özlediğini düşünüyordu Ali. Ana evi, insanın doğduğu yer, yuvası... Hep özlenecek, özlenmese de silinmeyecek olan...

İki katlı taş evlerinin bahçesine çıkıp derin derin temiz havayı içine çekti. İngiltere’de geçirdiği yıllar ona güneşi, memleketinin havasını ne kadar da özletmiş onu anladı. Kök neredeyse, ruh orada huzur buluyordu.

Bahçede yürürken Efe yanına geldi. Kangal cinsi köpekleri yıllardır görevini kusursuz yapıyor, sevgi almak ya da vermek istediğinde aile fertlerine yanaşıyordu. Havlaması, kirpikleri artık yaşını eleveriyor olsa bile görevini aksatmamak için elinden gelenin fazlasını yaptığı aşikârdı. İnsana koşulsuz sevilmeyi öğreten her köpek gibi...

Kardeşi babasıyla birlikte bir iki yıl önce açtıkları nalbur dükkânına, annesi de semt pazarına gitmişti. Hayat her anında insanı farklı bir yere taşıyordu. Köyde seçmeler olmasaydı belki o da şimdi babasıyla dükkâna gidecekti ya da kardeşi seçilmiş olsaydı yer değişmiş olacaktı. Belki de yaşam, bireye göre kendini dizayn ediyordu. Aslında her birimiz hak ettiğimiz hayatları yaşıyorduk er ya da geç. Ali dünyaya farklı bakıyordu, kardeşi farklı, bireyselliği yaratan hamurlar hammadde aynı olsa da hepten farklı...

Her insanın hayatı şekle girerken, toplulukların içinde birliktelikler biçimleniyordu kaçınılmaz bir şekilde. Aile en küçük topluluktan ve bakmakla yükümlü olduklarımız vazgeçemeyeceklerimizken, birlikte yaşamayı becermeye çalışıyorduk. Bazı ailelerde baba, bazılarında anne kopup gidiyor, bazılarında kardeşlerden biri ailenin yükünü taşıyor, diğerleri bir yandan aileye tutunmaya çalışırken bir yandan kendi yollarına devam ediyorlardı.

Her aile üyesinin yanlıgısını Ali de taşıyordu. Ailesini dizayn edebileceğine inanmıştı. Dünyaya bakışıyla, yurtdışında gördükleriyle, çocukluğundan beri okuduklarıyla onların hayatını şekillendirebileceğini sanmıştı. Neyse ki bu arzusu uzun sürmemişti. Annesi, babası, kardeşi oldukları ortamda, oldukları gibi hayatı tanımlıyor, yaşıyorlardı. Onların hayatını değiştirmeye çalışmak, müdahale etmek belki de en büyük haksızlıktı. Ailesi için yapabileceği en iyi şey, onları değiştirmeye çalışmak yerine yaşamak istediklerini yaşarlarken onlara destek olabilmektir.

Komşular, yaşadıkları sokaktaki herkes bulundukları ortama tutunuyorlardı bir şekilde, çomak sokmaya, farklılığını onların gözlerine sokmasına gerek yoktu. Önemli olan bulunduğu ortama adapte olmaktı. Üstünlük taslayarak, küçümseyerek, bilmişlik yaparak kimseye katacağı bir şey yoktu. O ancak model olabilir, isteyen onun yanına gelip ondan bir şey almak istediğinde ya da durumlar karşısındaki duruşuyla onlara bir kaynak olabilirdi.

Ali artık buraya ait olmadığının fazlasıyla farkındayken bu sokaklar, ailesi onun vazgeçilmezi, temel taşlarıydı, fazlası değil. Buradaki zamanı sınırlıydı. Artık içinde tanımlayamadığı enerjisini akıttığı bir yola çıkmıştı. Henüz tam olarak kestiremese de belki bu sokakları da etkileyecek makro bir etkinin yaratıcısı olma yoluna girmişti.

Ali bildiği dillere İngilizcenin yanında Felemenkçe ve Almancayı da eklemişti. Bilgisayarlar onun

dünyası olmuş, Oxford'a başladığı ilk gün kendisine yapılan yatırım karşılığında bir sözleşme imzalamıştı. Bu sözleşmeye uygun davrandığı sürece bursları devam edecek, sonrasında iş olanağı sağlanacaktı. Bu doğrultuda okulda not ortalaması hedeflerini tutturmuş, yeni diller öğrenmiş, sosyal kulüplerde görev almış, felsefi çalışmalara katılmış ve stajını tamamlamıştı. Her aşamada özel, seçilmiş bir birey olduğu zihnine aşılıyor, ruhunun gitmek istediği yön ile yürüdüğü yolun örtüştüğünü hissediyordu.

İstanbul'da ona iyi bir iş ayarlanacaktı. Sadece ilgili pozisyonun ayarlamaları yapılırken birkaç aylığına ailesinin yanına gelmişti. Birkaç ay sonra buradan ayrılacak ve muhtemelen sadece bayramlarda, özel günlerde, zamanı geldikçe belki yeğeninin doğumu, belki babasının cenazesi için gelecekti. Bu sokaklar, bu ev varoluşunun başladığı, kopamayacağı, değerlerinin durduğu, arada bir içine girip soluklandığı bir fanusa dönüşecekti. Bunu biliyordu ve belki de o yüzden bugünleri mümkün olduğunca zihnini boşaltarak, her anını soluyarak geçirmeye çalışıyordu.

“Günaydın.”

Ali, dizine yaslanmış olan Efe'nin başını okşayarak düşüncelerine dalmışken Ayşe'nin sesiyle yan bahçeye yüzünü döndü. Sarmaşıkların arasından komşuları Ayşe güler yüzüyle ona sesleniyordu.

“Günaydın Ayşe.”

“Efe'yi çok özledin galiba. Aslında kimseyle konuşamadıklarımızı duyuyor, beklentisiz karşılığını veriyorlar. Benim kimselere anlatamadıklarımı da az dinlemedi Efe. Kahvaltı ettin mi?”

“Etmeyeceğim. Senin dersin yok mu bugün?”

“Bugün boş günüm. Akşamki ziyafet için anneme yardım ediyorum” derken hınzır bir ifade belirdi Ayşe'nin yüzünde...

Doğru ya, akşam komşuda yemek daveti vardı. Yakın dostlar, akrabalar, komşular buluşacak, yemekler yenilecek, içkiler içilecekti. Bu kez Ali'nin ziyareti için yemek düzenleniyordu ki nasıl olsa bir araya gelmek adına her defasında bir bahane bulunurdu.

Ayşe'yle çocukluk arkadaşlarıydılar. Ali mahalleden ayrılana kadar aynı okullara gitmişler, ancak aralarındaki üç yaş nedeniyle hiç aynı sınıfta olamamışlardı. Ayşe üniversiteyi Ankara'da okumuş, bir süre yine orada öğretmenlik yapmış, ardından da ilkokul öğretmeni olarak geri dönmüştü. Yirmi beş yaşında, doğduğu yerde devam ediyordu yaşamaya. Ali ise sadece misafir olarak burada olduğunu düşündü, artık buralardan çok uzaklardaydı ruhu, zihni, hayalleri...

Ayşe'nin sesi Ali'nin düşüncelerini dağıttı.

“Ne de olsa sen misafirsin, seni şımartırlar artık. Gidene kadar da üç beş kilo alır öyle gidersin.”

Düşüncelerini mi okuyordu Ayşe? Nasıl da hayat doluydu. Dalga dalga omzuna dökülen kumral saçlar, beyaz ten, ıslıl ıslıl ela gözler.

“Seni zorla tutmuyorlar ya. Sen de misafir olabilirdin elbet” dedi Ali. Efe'yi okşamayı bırakıp, Ayşe'nin yanına gitti. “Ankara'da kalsaydın, bugün sen de misafir olurdun burada?”

“Bedeninin bir yerde olması misafir olmana engel olamaz. Hem benim hayallerim seninkiler kadar büyük değil, ayrıca senin kadar zeki de değilim. Sen çok uzaklara gittin, benim gidebildiğimden çok uzaklara...”

Ayşe'de bir şey vardı. Açıklanamayan, anlatılamayan, sadeliğin içindeki derinlik ya da sıradanlığın içindeki sıra dışılık. Ali neredeyse Ayşe'ye acır gibi oldu. Ali'yi keşfetmeselerdi o da burada yaşıyor olabilirdi. Belki şans verilse yerinde Ayşe olabilirdi. Nice yetenek, nice yüksek ruh

farkına varamadan, farkına varılmadan sıradanlığın içinde yitip kayboluyordu.

Ali elini Ayşe'nin omzuna koyup, parmaklarıyla hafifçe sıktı.

“O halde sana kolay gelsin, akşama görüşürüz. Ben de babamın dükkânına bir gideyim.”

Ayşe hiçbir şey demeden sadece samimi gülümsemesini gözlerini kıştırarak kadar yüzüne yayarak Ali'ye bakarken, Ali de eve doğru yürüyüp uzaklaştı.

Hermes'e karşı zar atıyorum. Eğer zarlarım istediğim gibi gelirse seni nakavt etmiş olacağım Hermes. Neden seni gözümde bu kadar büyütüyorum? Çünkü bıraktığın artıklardan senin kokunu alıyorum. Bütün geçmişini tekrar tekrar gözden geçirdim, tekrar tekrar, her seferinde daha detaylıca... Belki de değmeyeceksin bu çabaya ama değiyorsan da gelecek için tutulmuş ve yenmiş büyük balık olacaksın.

Neden bunlarla uğraşıyorum ki? Neden çoğu işadama gibi sadece işlerimle uğraşmıyorum? Nedenini anlıyorum. Hangi zamanlarda anlıyorum? İşte tam şu anki gibi anlarda... Duvardan duvara pencerenin önünde durup New York'un gece silüetine bakarken Gurkha Black Dragon puromu içip, Royal DeMaria şarabımı yudumlarken anlıyorum. 1947 Château Cheval Blanc'ın tadını biliyorum. "Değiyor..." diyorum. Verdiklerinin karşılığında aldıklarının karşılıklı durdukları terazi dengedeysen her yaptığna değiyor. Benim teraziye baktığımda kesinlikle aldıklarım ağır basıyor.

Bu keyif anlarının en sevdiğim yanı devamında zihnimi kaplayacak olan seks arzusu, ardından onu gerçeğe çevirişim. Her içime çektiğim dumanda, her yudum şarapta kasıklarım pompalanan kanın şiddetini hissediyorum. Üzerimi değiştirme zamanı geliyor.

Giyinme odamı en az purom ve şaraplarım kadar seviyorum. Stuart Hughes Diamond Edition, Alexander Amosu Vanquish II, William Westmancott Ultimate takım elbiselerim, Testoni ayakkabılarım... Bu gece için papyonum Suashish Necktie... Milyonlarca insanın hayali olacak 200.000 doları ödeyerek aldığım kravatım. Sadece kendimi ödüllendirdiğim geceler için...

Kullandığımız başkanlar, siyasetçiler, bürokratlar, işadamları benim hayatıma biraz yaklaşabilmek için kendilerini bize satmıyorlar mı? Yetkilerini, ödünç güçlerini biraz daha benim hayatıma yaklaşabilmek için kullanmıyorlar mı? Hiçbir zaman benim katıma çıkamayacaklarını anlamıyorlar, aslında onların gücünü oluşturanların katında oturamayacaklarını kabul etmek istemiyorlar.

Saat yaklaştıkça nabzım hızlanıyor. Şu güvenlik kapıyı çalsın artık. Kadehimdeki son şarabı bitireyim. Bir nefes de Dragon'dan... Zihnimi az sonra yaşayacağım seks sahneleri, bedenimi de sabırsızlık sardıkça, bu gece yaşanacaklar kokain isteğimi iyice kamçılıyor.

Nihayet kapı çaldı. Tam istediğim gibi. Bir siyah, bir beyaz tenli, bir de kıvil saçlı... Tasmaları ise beyaz altın... Üçü de avuçlarımda ve dizlerinin üzerinde sürünerek itaatkâr bir köpek gibi benimle pencerenin önüne geliyorlar. New York gözlerimin önündesin. Sana bakarken erkekliğimi bu üç fahişeye yalatacağım. Tasmalarımı bir elimde toplayıp, fermuarımı indiriyorum. Üçünün aynı anda bacaklarımla arasında olması, işte bu en güzeli. Beni hemen boşaltacaklarını ve kurtulacaklarını sanıyorlar.

Artık içimdeki canavarı serbest bırakma zamanı... İnsan gibi değil, hayvanca sevişmek. Sizi sadece kullanacağım, yüzünüze, ellerinize, göğüslerinize boşalmak, boğazınızı zorlarken kusturmak, gözlerinizden yaş getirmek için sizi çağırdım. Saçlarınıza, sırtınıza tükürürken sadece bunu hissedin. Şu kıvılın boğazını zorlamak istiyorum. Gel bakalım saçlarından seni kasıklarım bastırmak nasılmış gör.

Tasmalarını bırakayım artık, ben de kanepeye geçeyim. Hooop! Hızlıca yerimi aldım işte. Ayağa kalkıp bana doğru yürürlerken bedenlerini saran lateks kıyafetlerinin kokusunu alıyorum. Sivri topuklu Louboutin ayakkabılarının sesi nasıl da tahrik edici...

Ben beyazla öpüşürken siyahla kızıl mı sevişsin, yoksa siyahla öpüşüp beyazla kızılı mı seviştireyim? Siyahın dudaklarını çekiyor canım.

Her birinizin içinde olmak istiyorum artık. En güzel anlar. Deep house müzik ve kokain zamanı... Keşke her şeyi önceden hazırlasaydım. Ben tezgâhı hazırlarken siyah da onlara katılsın.

Kokain kutumu nereye koymuştum en son. Hatırladım, kitaplığın en alt rafındaki kitapların arkasında... Kutuda MDMA ve biraz da marihuana varmış. Evet çizgilerimizi çekelim. Müzik de tamam. Kızıl benden önce atladı. Beyaza da uzatalım. Aferin sana ne güzel çekiyorsun... Şimdi sıra sende siyah. İstemiyor musun? O zaman MDMA verelim sana. Nasıl yani bunu da mı istemiyorsun? Uyuşturucu kullanmayacaksın yani. O zaman seni arkandan becereceğim demektir. Önce şu çizgiyi hücrelerime çekeyim.

Kızıl kanepenin sağına, siyah ortaya, beyaz en sağa... Kalçalarını bana sunarak dizlerinin üzerinde yüzlerini sırtlığa dayıyorlar. Sıra bende. Roland İten kemerimi açabilirim. Kırbaçtan çok daha keyifli...

Kızılın sesi çok çıkıyor ama en güzel onun kalçalarında şekilleniyor vuruşlarım. Yeter. Şimdi pozisyonlarını hiç değiştirmeden becermeye başlayalım. Çok güzel... Canlarını yakmak istiyorum.

Sana demiştim seni arkandan becereceğim diye. Kalçalarının arasındaki pembeliği seyrederken senin yastıkları tırmalaman çok keyifli ve beni daha çok sertleştiriyor. Beyaz ne kadar ıslakmış böyle.

Kanepenin arkasındaki aynada kendime bakarken rengârenk ışıklar görüyorum. Bedenim... Ellili yaşlara göre hiç de fena değilim. Kaslarım hâlâ kuvvetli, sabahları spora zaman ayırmaya devam etmeliyim, kaytarmak yok.

Yorulдум. Çekilin, çekilin, kanepeye ben uzanacağım. Hayır yüzüme oturamazsın salak kızıl. Seni yalayacak kadar alçalmadım daha... Ama sen beni yalayabilirsin. Arkadaşların da sana katılsın, aynen böyle... Niye Fendi kanepesi aldığımı her sırtüstü uzandığımda anlıyorum. İstanbul'da yaşayan bir Ermeni iken, sarayda en kıdemli ustayken nasıl olup da gidip Fendi'yi kurmuş? İstanbul, Türkiye, Hermes...

Artık dayanamıyorum, boşalacağım. Her birinin yüzüne akmak istiyorum. Evet aynen böyle yaklaşın... Başım dönüyor. Her şey birbirinin içine geçiyor. Gözlerimi kapadığımda bir tünelin içinde son sürat yol alıyorum. Biraz kestirsem iyi olacak. Uyanır uyanmaz istediğime istediğimi yaparım. Üçü de benim bu gece...

Hermes sen şu anda ne yapıyorsun?

Sürekli olarak bir hedefin peşinde olmak... İzlemek, bazen hayatına karışmak ve hedefinin canını almak. Yok ediciyi diri tutan ise ava giderken avlanma ihtimali. Tehlike her anda, fark edilmeyende, görünende ve görünmeyende.

Bu ülkede hayata karışmak çok kolay. Turistlere yardım etmek için elinden geleni yapabilecek insanlarla dolu sokaklar. Hiçbiri sorgulamıyor nesin, kimsin, seni sadece misafir olarak görüyor.

İlk kez İstanbul ve Ankara dışında bir yere geldim. Hedefim ise dosyasında “en üst tehlike” olarak nitelenmiş bir kadın. Operasyonu ne zaman gerçekleştireceğim belirsiz... “En üst tehlike” olduğuna göre uluslararası bir terör bağlantısı, uyuşturucu köprüsü veya üst düzey bir siyasi olması gerekir. Kızın hayat hikâyesine, bilgilerine baktığımda bu kadar alakasız bir hedef profili çizmesi çok iyi saklandığını ve destek aldığını doğruluyor.

Bir ressam için hazırlanmış sırt çantamla geldim. Ben bir ressamım. Ressam Nadya. Ege’nin farklı noktalarına yapacağım birkaç haftalık turunda, birkaç gün Nazilli’de kalacağım. Bu benim yeni hikâyem. Hikâyemde gerekli olabilecek araç sokaklardan birine park edildi bile.

Kadının peşine düşmeden önce pansiyonuma yerleşip, biraz insanların arasında zaman geçireyim. Benim gibiler için yerel kültürü hızlı bir şekilde özümsemek ve adapte olmak son derece faydalı bir başlangıç. Kimin ne zaman, nasıl yardımına ihtiyacım olacağı belli olmadığı için yerel dokuya, hele ki duygusal noktalara hâkim olmak her zaman bir avantaj.

Girdiğim her ortamda, yürüdüğüm her sokakta, tanıştığım her insanda insanların dikkatini çekmeyen şeylere dikkat etmek işim. Gözlerim kamera, beynim tarayıcı... Bir tür meslek deformasyonu... Sıradan insanların göremediklerini görmek zorundayım. En gizli olan en ortada dursa da, gizli olanı gizde aradıkça aradığını bulamaz insan. Ortamda alakasız duran bir nesne, bedendeki izler, uyumsuz aksesuarlar, gördüğüm her şeyi içime çekip saniyeler içinde analiz ederek yolumu açıyorum. Bir de üzerine bunu yerelleştirerek yapmak zorundayım. Bir garsonun Prada ayakkabı giymesi birçok soru işareti demektir ama sahte üretimin neredeyse serbest olduğu bir ülkede gayet doğal karşılanacağından eminim...

Erkeklerin bakışlarına bak. Yabancı bir kadına iç geçirişlerini metrelerce öteden hissediyorum. Oysa canlarını birkaç saniyede alacak bir canavarım onlar için. Yine de dişilik, hele ki az gelişmiş ülkelerde her kapıyı açar.

Evden dönüştürülmüş bir pansiyon. Kapısını kapatabildiğim bir oda olduktan sonra benim için sorun yok. Tuvalet ile duş da olduğuna göre tamamdır. Mülteci kamplarında geçirdiğim günlerden sonra konforla ilgili bir sorunum yok.

Hayat nasıl olsa kapının dışında beni bekliyor. Yıkanacak halim bile yok. Önce biraz uyuyayım, sonra duşumu yapar, bir şeyler yemek için sokağa çıkarım. Sonra heyecanlı süreç başlayacak.

Zümrüt

Zümrüt sabah uyandığında eniştesi işe gitmiş, Demet mutfakta akşam yemeği hazırlıklarına başlamış, Osman da oyuncaklarıyla mutfaktaki küçük masada kendi dünyasında dolaşıyordu.

Demet, Zümrüt'ün kalktığını duyar duymaz kahvaltıyı hazırlamaya başladı. Söğüş domates, zeytin, kekikli, pul biberli zeytinyağı, menemen... Demet kahvaltıyı hazırlarken bir yandan sürekli konuşuyordu. Dün gecenin özeti, birkaç misafirin dedikodusu, komşulardan haberler... Daldan dala atlayarak konuşuyor, bir yandan kahvaltıya, Osman'a, mutfaktaki diğer işlere yetişiyordu.

Zümrüt, her ne kadar Demet'in anlattıklarıyla ilgilenmese de ilgileniyormuş gibi yapıyor, kısa cevaplar verip, birkaç kelimelik yorumlar yapıyordu. Demet'in, buradaki insanların hayatlarının sınırları ne kadar dardı, sorunları, hayalleri... Belki de bu sayede daha mutlu olabileceklerini düşünüyordu Zümrüt... Sınırlar genişledikçe, sorumluluk, sorunlar artıyordu. Sonuçta hepimizin bir yaşam hakkı vardı. Demet kendince sorunları, sorumlulukları ve zorluklarından zaman zaman yakınsa da hayatından memnundu.

Mutfak, sadeliği, elişiyle hazırlanmış örtüleri, süsleri, buzdolabına yapıştırılmış fotoğraflarıyla yüz binlerce mutfağın bir kopyasıydı. Buzdolabının belki bin bir zorlukla dolduğu, nice kavgaya, tartışmaya, acıya, mutluluğa, dedikoduya ev sahipliği yapmış mutfaklar... Ocağın başındaki kadınların kırgınlıklarına, yalnızlıklarına, sırlarına ortak olan mutfaklar...

Kahvaltıdan sonra hazırlanıp, teyzesinin birkaç sokak ötedeki evine gitmek üzere Osman'ı yanlarına alarak evden çıktılar.

Evin camlarının önü arkası, küçük balkonu çiçeklerle doluydu. Teyzesi apartman hayatını sevmiyordu. Ağaca, çiçeğe, çimene, toprağa yakın olmak istiyor, bahçeli bir ev hayalini ara ara dile getiriyordu. Evin içine insanların yalnızlıklarını dört duvara sığdırdıkları bir koku hâkimdi. Eşyaların eskiliğinden mi, anıların yıpranmışlığından mı bilinmez, o değişmeyen kokuyu hiçbir parfüm, hiçbir yemek kokusu bastıramıyordu.

Zümrüt'ün teyzesi hemen çay koymaya niyetlenince, Demet annesine engel olarak çayı kendi hazırlamak üzere mutfağa geçti. Teyzesi kahverengi elbisesi, boynunda muskası, birkaç bileziği ve hiç çıkartmadığı alyansı ile gülümsüyordu.

Zümrüt'ün omzuna elini koyup, televizyonun sağında duran koltuğu işaret ederek, “Bak kızım akşam elimde ne var ne yok oradan buradan çıkardım koltuğa koydum. İstedığın gibi bak, istersen al, senin onlar” dedi.

Koltuğun üzerinde beş altı ayakkabı kutusu duruyordu.

“Giderken alırım teyzeciğim. Demet'te gece rahat rahat bakarım. Almak istediklerimi sana söylerim.”

“O zaman mezarlıktan dönerken alırsın boşuna taşımayalım. Bana ne söyleyeceksin canım. Senin onlar, şu ihtiyar teyzende birkaç anı kalması için bir iki fotoğraf bırakırsın yeter.”

Nasıl tonton, sevimli, güler yüzlü...

Mezarlığın kapısından geçerlerken Zümrüt'ün nefesini ağırlaştıran duygular, annesiyle babasının mezarının yanına geldiğinde nefes almasını engelliyordu. Sımsıkı sarıldığı babası, sırlarını anlattığı annesi iki beyaz mermer taştan ibaretti. Oysa şimdi nasıl da sarılmaya, aralarına girmeye, sığınmaya ihtiyacı varken çaresiz bir haldeydi. Toprağın altındaki bedenlere dokunur gibi toprağa dokunuyordu.

Teyzesi mezarın yanındaki taşta oturmuş, belki de benzer duygularla kardeşine bakıyordu.

Mezarlığın bakıcılarından biri iki bidon suyla gelip mezarı yıkamaya, sulamaya başladıklarında Zümrüt de onlara katıldı. Bakıcının süngerle geçtiği yerlerin üzerinden elleriyle geçiyordu. Zora düştüğü anlarda son zamanlarda annesiyle daha az konuşur olmuştu. Oysaki annesi öldükten sonra Zümrüt onunla konuştuğuna inanıyor, yatağına girdiğinde kendine sarılıp annesiyle dertleşiyordu. Sonra babası da onlara katıldı. Mermerde kayganlaşan suyu ellerinde hissederken anılarda taşıdıklarının ellerinden kayıp gittiğini biliyordu.

Demet de Osman'ı annesine emanet edip, Zümrüt'le birlikte mezarı yıkamaya başladı. Kendi annesinin yanında olmasının Zümrüt'e karşı haksızlık olduğunu hissederken Zümrüt'ün o anına ortak olmaya çalışıyordu.

Babasının güvenini özlüyordu. Uzakta da olsa, yüz yaşında da olsa "baba" babaydı. Varlığı yetiyordu. Babasıyla o kadar güzel anıları olmuştu ki... Babasıyla göz göze geldiği bazı anlarda babasının gözlerinin dolu dolu olduğuna tanık olmuştu. O anlarda babası Zümrüt'ü daha bir sıkı kucaklıyor, saçlarını, boynunu, yanaklarını öpücüğe boğuyordu.

Bakıcı bahşişini alıp gittikten sonra bir süre daha oturdular. Sonlara doğru teyzesi annesiyle ilgili birkaç anısını anlattı. Anlatırken ağlamaya başladı, mezar taşına tutuna tutuna Zümrüt'ün yanına gelip ona sarıldı, birlikte ağladılar.

Daha uzun süre orada kalmanın bir anlamı yoktu. Görevleri yapılmış, anılar canlanmış, göçüp gidenlerle ruhsal bir iletişim sağlanmıştı. Onlar hep orada kalacaklardı, mezarlıkları ziyaret edenler de bazen uğrayacaklardı.

Dönüşte teyzesinin evinden kutuları alıp dönerlerken Demet'in canının muzlu pasta çektiğini söylemesiyle evin arka sokağındaki pastaneye yöneldiler. Mezarlığın etkisinden ya da Zümrüt'e saygısından Demet çok fazla konuşmuyordu pastanenin önündeki küçük masada pastasını yerken. Yalnızca Osman'ın çikolatalı puding yemeye çalışırken yüzüne gözüne bulaştırdığı çikolataları silerken söyleniyordu.

Demet pastasını bitirip çayını içerken düştükleri içine sessizliği yanlarına gelen turist kızın sesi bozdu. Kız Zümrüt'e bir adres soruyordu. Adresi sorarken niye geldiğini, ne yaptığını anlatmaya başladı. Demet, birkaç günlüğüne Nazilli'ye gelen ressam kızı süzerken Zümrüt'ün kızın ressam olmasıyla ilgilendiğini fark etti ancak kızın çat pat Türkçesinden çok İngilizce konuştuklarından konuya giremiyordu.

Zümrüt, kendisinin de resim yaptığını söyleyince adı Nadya olan ressam kız yan masadaki taburelerden birini çekip Zümrüt'ün yanına oturdu. Ne Zümrüt ne de Demet, Nadya'nın kendi telefonundan aktardığı programla Zümrüt'ün telefonundaki tüm bilgileri kopyaladığını fark ettiler.

Sohbet koyulaşmış, resim teknikleri üzerine konuşuyorlardı. Birbirlerinin telefon numaralarını aldılar. Vakit bulurlarsa ertesi gün buluşmak üzere sözleştiler. Demet sadece ara ara anlamsızca gülümsüyor, Nadya'nın çat pat Türkçesine havadan sudan birkaç cümleyle eşlik ediyordu. Osman huysuzlaşmaya başlayınca kalktılar. Kız pansiyonuna, Demet'le Zümrüt de eve yöneldiler. Demet eve varana kadar geçen kısa sürede bol bol Nadya'nın dedikodusunu yaptı. Kızın bir başına buralarda işi neydi, başka yer yok muydu resim yapacak?

Gece kutularla baş başa kaldığında bir süre boş boş sadece kutulara bakıyordu Zümrüt. O sırada aklına yeni bir mesaj var mı diye maillerini kontrol etmek geldi. Herhangi bir mesaj yoktu. Belki de

boşu boşuna bir zırvayı dikkate almış, duygularını, zihnini tetiklemesine izin vermişti.

Kutuları açtığında yüzlerce fotoğrafla karşılaştı. Bebekliği, çocukluğu, annesiyle babasının gençlik fotoğrafları, daha neler neler. Bir kısmını yatağına alıp, uykuya dalıncaya kadar fotoğraflara baktı. Her fotoğrafta çekildiği günlere, anılara boğuldu. Selim'i çok özlediğini hissetti. Telefonu eline aldı, Selim'i aramamak için kendini zor tuttu. Selim de onu aramamış, mesaj atmamıştı. Telefonu komodine bıraktıktan sonra uykuya dalana kadar fotoğraflara bakmaya devam etti. Uyanık kalma mücadelesine son verip kendini uykuya teslim ederken en çok istediği şey, onlarla rüyasında buluşabilmektir.

Makro kozmos – mikro kozmos... Makro düzen – Mikro düzen... Büyük düzen – küçük düzen.

Dünya makro düzen, insan mikro düzen. İnsan makro düzen, böcekler mikro düzen. Evren makro düzen, dünya mikro düzen... Katman katman, iç içe geçmiş...

Bazı insanlar gerçeğin farkında bazıları çok yakın, bazıları farkında bile değil. Her şey bütünün bir parçası. Bilim insanları kuantlara indiğinde serüvenin yeni başladığının farkındaydılar. Elektronların içinde kayboldukça nesnelerin aldatmacasını, ışığın hızının sabit olmadığını, elektronların aynı zamanda birden fazla noktada olabildiklerini keşfettikçe toplumsal yapının gerçekleri dönüşmeye başladı.

Kiliselerle Papa kan kaybederken, kiliseler de dönüşmeye başladı. İncil'i istedikleri gibi yorumlayıp, seçtikleri bir yerinden tutup kendi kiliselerini kuranlar arttı. Tarikatların sayısı arttıkça, günün getirdiklerine göre biçimlenip bir tür network çatısı yaratan popüler tarikatlar doğdu. 12 milyar dolarlık serveti olan Scientoloji bunlardan sadece biri. Makronun gerçeklerini mikroya aktarmaya çalışan ezoterizm, ökültizm, farklı akımlar, gruplar da varoluşlarını sürdürürken düğüm iyice sağlamlaştı.

Bildiğim bir şey var, Mesih İsa bir gün dünyaya geri dönerse önce Papa'yı azarlayacak, sonra da kiliseleri yıkmaya başlayacak. Bir çaput ve sandaletleriyle insanlarla ışığını paylaşmaya çalışan Mesih İsa'nın anıldığı ibadethaneler altın kaplamalara, şatafata yer vermez, Kilise birçok ülkede bu kadar mülke, güce sahip olamazdı. Mesih İsa'nın öğretileri, dinselleştirilerek toplumu dizayn etme araçlarına dönüştürüldükçe özünü yitirdi. İnancı araç olarak kullananlar babamın işini kolaylaştırmaktan başka bir şey yapmadılar.

İyilerle kötüler, güzelle çirkin gibi birbirinin varoluşuyla iç içe geçmişler. Aslında bütünün parçalarından ötesi değiller. Mikro düzenin içinde sıkışan insanlık makro bilgiye sırtını dönerek, unutarak mikro insana dönüştü. Bütün yaşamı dünyadaki varlığı olan, parayı güç gören, babamın en başarılı icadına neredeyse ibadet eden mikro insan... Kendinden başka hiçbir şeyi görmeyen, düşünmeyen. Bütün hayatı nasıl daha fazla para kazanacağı nasıl daha konforlu yaşayacağı üzerine kurulu insanlar, makroya zarar vermeye başladılar.

Fabrikası kâr ediyorsa nehri kirletmesinde bir sakınca yoktu. Ancak kirlenen nehir, onlarca canlıyı yok ederken makroya zarar veriyordu. Kesilen ağaçlar, yok edilen doğa, savaş tatbikatları, savaşlar... Her insan, her toplum en basitinden en komplikesine kendinden başka bir şeyi düşünmedi, düşünmüyor. Ne diğerlerini, ne dünyayı... Nasıl olur da her şeyin yaratıcısı olarak Tanrı'yı kabul edenler, Tanrı'nın yarattıklarına böylesine zarar verebiliyorlardı? Onlar için Tanrı sadece dillerine doladıkları, arkasına saklandıkları, araç olarak kullandıkları bir olguydu.

Bizim savaşımız, bizim oyunumuzun oyuncularını insanlar oldu. Bazıları babamın, bazıları Tanrı'nın, bazıları benim... Benim çok fazla oyuncuya ihtiyacım olmadı. Ben taraf değil, arabulucuyum. Bütünün içinde kendi bütünlüklerini varoluş sanan insanlar gibi bizler de yanılıyoruz. Birbirine direnen insanlar, savaşan toplumlar aslında kendileriyle kavga ettiklerinin, birlikte oturdukları dalı kestiklerinin hâlâ farkında değiller. Farkında olanlar da artık her geçen gün daha da fazla savaşın içindeler.

Mikro düzenin içinde kendini bedeniyle, ruhuyla, zihniyle hapseden mikro insan aynı zamanda

kendini küçümsedi. Yetilerini kullanamıyor, yarattığı binaların, teknolojinin, ekonomik sistemin içinde oyuncağını gerçek sanırken makrodan uzaklaştıkça uzaklaştı ve bugüne geldi. İşler çığırından çıktı. Kontrol altındaki insan, insanı kontrol etmeye çalıştıkça kontrol, kontrolden çıktı. Oyun alanımız darmadağın.

Siyah Gözyaşı, insan seviyesindeki mücadelenin üzerinde... Tıkanan sistemin, çöken mikro düzenin bir anlamda “yeniden başlat” seçeneği... Sonu nasıl biterse bitsin, sadece mikro düzeyde görünen mücadeleye, makro düzenin unsurları karışacak.

Dünyanın geldiği durumda bu kaçınılmaz bir son.

Babamın sürekli benimle yanlış yerden iletişime geçme çabası beni çıldırtıyor. Hangi arkadaşı ya da okuduğu, izlediği hangi uzman ona benimle cinselliği konuşarak yakınlaşması gerektiğini söyledi acaba?

Mastürbasyon yapıp yapmadığımı, kız arkadaşım olup olmadığını sorarken endişesini açığa vurdu. Aslında hemcinslerime ilgi duyup duymadığımı sorguladı. Adam açıkça oğlunun eşcinsel olmasından korkuyor. Odama birkaç kız arkadaşım gelse mutlu olacak. Eşcinsel olsam ne olacak? Benden utanacak mı, beni yok mu sayacak? Kesinlikle öyle olacak. Oğlunu sadece kendi doğrularına uyduğu zaman mı sevecek? Bu mu baba olmak?

Annemi nasıl aldattığını yüzüne vurmamak için kendimi zor tuttum. Annemin yıkılmayacağını bilsem hemen yüzleşeceğim. Kaldı ki bu onların hayatı, onların sorumluluğu. Ben onların yaşamlarına burnumu sokmama olgunluğunu on sekizime basmadan gösterebiliyorken kanunlar önünde reşit sayılmıyor olmam bir ironi...

Her şeyden sıkılıyorum. Okuldan, ailemden, hatta kendimden... Bu nefretim en büyük motivasyonum. Bir şeyler yanlış. Birçok şey yanlış. Ben bu dünyaya ait değilim, bu dünya da beni anlamıyor zaten. Bana sunulan dünyanın ne kadar çirkin, kokuşmuş, yozlaşmış olduğunun farkında bile değilim. Ben farkındayım.

Sekste bile ayrı düşünüyorum. Şu porno sitelere baktıkça midem bulanıyor. Bu mu cinsellik? Çocuk pornosu, işlemeli sıçmalı, tecavüz, kırbaçlar, kan, şiddet, suiistimal, zorla seviştirilen kadınlar, para için sevişen insanlar. Bunlar mı insanları tahrik ediyor? Buna mı cinsellik diyorlar? Sok, çıkar, boşal. Yetmeyince sınırları zorla. Acıyı, hükmetmeyi, yönetilmeyi, köle olmayı ve daha zihnini yarattığı bir sürü fanteziyi ekle... Sadece insanın içindeki öfkenin, nefretin, bütünden kopuşun uyuşturucu gibi sekse kanalize olmasından başka bir şey değil bu siteleri dolduran videolar.

Hemcinsim yaşıtlarımın çevrelerindeki kızları seks objesi olarak görmeye başlamaları da babalarının eseri... Filmler, reklamlar, magazin, online uygulamalar cinselliği basitleştirerek, doğasından kopartarak zihinlere, yaşamlara pompalamaya devam ediyorlar. Mallarını satmak, reklamlarını, internet sitelerindeki tıklamaları artırmak için cinselliği aymazlıkla kullanıyorlar. Koskocaman bir endüstri... Tekstiliyle, kozmetiğiyle, takılarıyla, otomotivden turizme uzanan kullanım alanlarıyla devasa bir endüstri...

Annemin şu anda odaya girişinin nedeni elindeki meyve tabağını masama bırakmak değil. Her zamanki arabuluculuk görevini yerine getiriyor. Babama karşı söyleyemeyeceğim bir şey ya da bir kırgınlığım varsa beni rahatlatacak, bana onu, ona beni yumuşatacak cümleleri kuracak.

Annemi seviyor muyum yoksa merhamet mi ediyorum? Hayatı onu aldatan kocasından ve benden ibaret olan, kendi için hiçbir şey yapmamış, yapmayan kadın. Onun da hayalleri vardı elbet. Bir yerlerde vazgeçtiği, içindeki heyecanı öldürdüğü, duygularını bastırdığı. Hayatında babam ve benden başka bir şey olmayınca her tepkimiz, her sözümüz, her yaşanan olay onu ne kadar da çok etkiliyor.

Yıllar önce babamdan ayrılmayı becermeliydi. Mutsuzluklarını benden saklamak için verdikleri mücadeleye gerek yoktu. Hem o zaman babam da aldatmak korkaklığını göstermezdi. Babam aldatarak, annem kendini daha fazla adayarak boşluklarını doldurmaya çalıştılar o kadar. Her geçen gün daha fazla bağımlı hale gelmelerinden başka bir işe yaramadı. O yüzden de her geçen gün daha

fazla birbirlerinin canını acıtıyorlar. En büyük oyuncakları da benim.

Hermes neden yeni işler çıkartmıyor? Gerçekten Siyah Gözyaşı bu kadar önemli mi? Önemliyse ne zaman harekete geçeceğiz? Onunla konuşmaya ihtiyacım var. Benimle daha fazla bilgiyi paylaşması gerekiyor. Konuşma isteğime er ya da geç cevap verir. O bağlanana kadar biraz oyun oynayayım. Unutmadan Horus'un yemini vereyim önce...

Hermes

Amsterdam'ın binalarının sokak kapısı genişliği benim gibi bir ihtiyar için bile dar. Yetmiş derecelik merdivenlerinin dikliği her geçen gün beni daha çok zorluyor. Odama girdikten sonra, küçük salonumun kanal manzarası merdivenlere katlanmaya değiyor. Hatta sık sık muhatap kaldığım kanal farelerine bile değiyor.

Amsterdam'ın beni çeken tarafı nedir tam çözemedim. Bir şekilde ruhumla örtüşüyor. Yıllardır köksüz kalmış olan ben gibiler için iyi bir sarmalayıcı. İnsanlar rahat, birbirleriyle uğraşmıyor. Pencereme yansıyan şu görüntü bile çok şey anlatıyor. Hava kararırken kanalın ortasına kurulmuş bir platform, üzerinde klasik müzik konseri. Kanalın üzerindeki köprülerde toplanmış insanlar konseri izliyor. Bir başka izleyici kitlesi de kanalın içinde platforma yaklaşan küçük teknelerdeki insanlar. Yiyeceklerini içeceklerini almışlar aileleriyle konser atmosferine eşlik ediyorlar.

Kanalın her iki tarafından yürüyüp geçen, konserle ilgilenmeyen farklı farklı kültürlerden gelmiş turistler. Kanalın her iki yanındaki kaldırımlara oturup ayaklarını kanala sallandırıp, birasını, marihuanasını içenler... Kanalın iki yanındaki yol boyunca dünya mutfaklarından restoranlar, *coffee shop*'lar, *sex shop*'lar, küçük müzeler, hediyelik eşya dükkânları, buhurdanlıklarından taşan kokuları dışarıya taşmış kırmızı ışıklı fuhuş odaları...

Marihuana kokusu yaşlandıkça beni rahatsız ediyor. Yürürken önünden geçtiğim bir *coffee shop*'un kapısının açılmasıyla dışarıya boşalan duman... Bir kafede ya da parkta otururken yanındakinin içtiği marihuananın dumanı... Gençlik yıllarımda ben de içtim, içmedim değil. Hatta o yıllarda enerjimi dengelediğine, cesaretimi artırdığına, şamanların ve şifacıların etkilemeleriyle bedenime şifa olduğuna inandığım memlekette sadece "ot" olarak tanımlanan marihuana... Birçok insanın kimyasal uyuşturuculara geçiş kapısı olarak hayatlarını yok eden bitki... Birkaç ülke dışında yasak olmasına rağmen en çok tüketilen uyuşturucu... Son yıllarda hızlı bir şekilde legalleştiği ülkelerin sayısı artsa da insanlık onun için de bir karara varamıyor. İlaç endüstrisi kullanıyor, Amsterdam Avrupa Birliği içinde anti-depresan tüketiminin en az olduğu ülke... İnsanı uyutan o kadar fazla araç varken bir de üzerine marihuana veya diğer uyuşturucuları tartışmaya gerek yok.

İnsanlar bir şekilde kaçmaya, bir şekilde kendilerini uyuşturmaya çalışıyorlar. Ek bir motivasyona, mutluluk kaynağına duyulan ihtiyaç uyuşturucu tüketimini artırıyor. Kokainle, MDMA gibi kimyasallarla bir bakış açısı kazanmaya çalışanlar nedensiz bir enerji, mutluluk sarmalına giriyorlar. Anti-depresanlar, vücudun salgıladığı serotoninin etki süresini uzatırken, uyuşturucular nedensizce serotonin pompalanması için kaynakları tetikliyor. Sonrası öncesinden daha uzun süren bir enerji yoksunluğu, depresyon süreci...

Bazen kanala bakan pencerelerinin arkasında koltuğuna yerleşmiş, çayını huzurla içen, kitaplarını okuyan insanlara özeniyorum. Benim huzurum yok. Yüküm ağır. Yıllardır o insanların bazılarının hayatları için varoluşumu sürdürüyorum. Kim bilir belki de var olamayışımı, varoluşum sanıyordumdur.

Çalışma vakti... Sistemlerin hiç olmadığı kadar siber saldırı altında. Her geçen saat daha güçlü saldırıyorlar. Demek ki birilerinin dikkati fazlasıyla üzerime yoğunlaşmış durumda. Saldırıların hiçbirisi amatör işi değil. Bu aşamadan sonra yapacağım hiçbir şaşırtma onların dikkatini dağıtmayacak. Önemli olan Siyah Gözyaşı'nın güvenliğini sağlayabilmek.

İnisinasyon ne kadar önemli bir kavram. Bir tür yeniden doğuş. Bilginin hak edene teslim edilmesi. Her insan ancak taşıyabileceği kadarını taşıyabiliyor. O yüzden hiçbir gerçek usta, kalfasına ya da çırağına bilgisini hazır olmadan aktarmıyor. Ne kadar kolay olurdu şu anda Siyah Gözyaşı'nın bütün sırlarını paylaşmak, proje çocukların kullanımına açmak.

Doğru insanları bulmak zorundaydım. Sadece somut veriyi kullanmadan, hislerimi devreye sokarak ince ince işledim. Onlarca insan farkında olmaksızın Siyah Gözyaşı'nın bir parçası oldu. Aslında Mert son ama en önemli halkalardan biriydi. Çok yakında her biri parçası olduğu oyundaki rolünün farkına varacak. Yıllarca izledim, çocukluklarından başlayarak... Belki onların yerine başkaları da olabilirdi ama onlar benim karşıma çıktı ya da ben onları buldum. Öyle ya da böyle eşleştik.

Ali ile Ayşe'nin hikâyesini bu kadar detaylı yazmak için zamanım yok. Hızlanmalıyım. Daha fazla yazmalı ve bitirmeliyim. Ancak bir kişinin daha okumasını istiyorum. Bu sorumluluğu da Mert'e emanet edeceğim. Dosyayı benim tarafımdan yazılabilir kılıp şimdiden ulaştırmalıyım çünkü artık yarım kalma olasılığı da var. Bakalım Mert bilgisayarının başında mı? O da bana mesaj atmış. İnisinasyonu tamamlanmadan daha fazla bilgi, cevap isteyen herkes gibi merak ediyor.

"Mert, şu an için bilmen gereken her şeyi biliyorsun."

"Bu dosyanın neden bu kadar önemli olduğunu bilmek istiyorum. Yaptığımız başka hiçbir şey yok şu anda. Sadece bana içeriğinde ne olduğunu bilmediğim bir dosyayı saklamamı, sen emir verdikten sonra da uygulamaya koymamı istiyorsun."

"Sence bu yeterince büyük bir görev değil mi?"

"Sadece içeriğini merak ediyorum."

"Beklentilerinin çok ötesinde olacağına söz veriyorum."

"Ne yani dünyayı mı değiştireceğiz, bambaşka bir yer mi yapacağız, insanlığın genetik kodlarını mı değiştireceğiz?"

"Her adımda dünyayı niyetimiz doğrultusunda değiştiriyoruz zaten. Sokaktaki herkes bunu yapıyor ama kaos teorisinin farkında değiller."

"Kaos teorisi nedir?"

"Kaos teorisi önemli bir matematik modellemesidir. Aynı zamanda dünyadaki, evrendeki birçok durumun açıklamasında kullanılır. Özetle küçük farklılıklar büyük sonuçlar doğurur. Başlangıçta etkisi az olan sonuçta asıl etkinin yaratıcısıdır."

"Şu klişe kelebek etkisine bağlamayacaksın değil mi?"

"Tam da oraya bağlayacağım. Avustralya'da bir kelebeğin kanat çırpışı, hava basıncında küçücük bir değişiklik yaratır. Ancak o küçük değişiklik tam bir domino etkisiyle hava moleküllerinde hareketi tetikler. Bir sonraki etki, bir öncekinden daha güçlü olur. Ağzından çıkan her sözcük de bir titreşim başlatır, suya attığın taşın yarattığı halkalar gibi. Kaos teorisi, kader kavramının en önemli sorgulamasıdır."

"Kaderle ilgisi ne?"

"Şöyle ki... Eylemini gerçekleştiren bir canlı bombanın orada olmasının nedeni bombayı sağlayan örgüte katılmış olmasıdır. O örgüte katılmadan önce birileri onu itip kakmış, kötü davranmış olabilir. Bunun nedeni yetim olmasıdır çünkü annesi ve babası taşındıkları köyde öldürülmüşlerdir. Taşınmalarının nedeni ise öğretmen babasının o köydeki okula tayin olmasıdır. Dolayısıyla o çocuğun canlı bombaya dönüşme süreci, babasının tayiniyle başlar. Daha da öncesine gidersek büyükbabasının

babasını öğretmen olmaya ikna ettiği güne kadar uzanır. Oscar alan oyuncunun o ödülü almasının nedeni oynadığı son filmidir. Onu o filme getiren önceki filmleriyken belki de ilk film teklifini aldığı bir davete katılmış olmasının sonucunda Oscar'a uzanmıştır. Belki son filmde rolü kapmasının nedeni oyunculuğa başladığı ilk yıllarda set asistanı olan aşk yaşadığı kızın sonradan önemli bir yapımcı olmasıdır. Aslında rolü almasının nedeni gençlik yıllarında yaşadığı kısa süreli bir aşktır.”

“O zaman bunu her anımız için uygulayabiliriz. Yaşadığımız her an için. Eğer bir trafik kazasında ölüyorsam nedeni o an o yoldan geçiyor olmam, o yoldan geçiyor olmamın nedeni asıl gitmem gereken yerde trafiğin yoğun olmasından doğabilir. O zaman evrende var olan tüm hareketleri, bilgiyi bir bilgisayara sığdırabilseydik hem geçmiş i hem geleceği bilebilirdik.”

“Sevgili Mert, eğer bu tezinin detaylarını görmek istersen Laplace'in şeytanına bakabilirsin. Geçmiş ve gelecek zaten şu anda var. Her şeyin aynı anda hızını, lokasyonunu, hareket doğrultusunu bilebilirsek bu mümkün. Ancak orada da belki başka bir zaman sana anlatacağım evrenin farklı yasaları devreye giriyor. Velhasıl, Siyah Gözyaşı'nın önem derecesi ne olursa olsun sistemde bir fark yaratacaktır.”

“Ama nasıl bir fark?”

“Zamanı geldiğinde bunu deneyimleme fırsatın olacak. Sanırım şu anda bu yazışmadan hayatına alabileceğin en önemli şey senin her anını, tüm geleceğini baştan dizayn ediyor. Benimle tanışman, öncesinde hacker olman, öncesinde babanın sana bilgisayar alması, annenle babanın seni yaratmaya karar vermesi, onların tanışmaları... Şimdi bunu ileri doğru sar. Şu an, sonrasında attığın her adım, yarının hem geçmişi hem de ilk adımı.”

“Hitler siyasete hiç bulaşmasaydı, büyük trajedi de yaşanmayacaktı ya da farklı bir çocukluğu olsaydı yüz binlerce insan suçsuz yere ölmeyecekti.”

“Mert bu kadar çok düşünme çünkü yaşamdaki her nesne, her can bu silsilenin içinde. Bunu sadece kararlarında, seçimlerinde hatırla yeter. Neden başıma bu geldi diye düşündüğün anlarda bu yanlış soruyu sormaman için hatırla.”

Bazen bir kitabı tam ihtiyacın olduğu zamanda okursun. Aylardır, yıllardır kitaplığında duruyordur ama zamanı gelmemiştir. Bu gece Mert'le bu kısa ders de onun için zamanı gelen, farkına varması gereken bir andı belki.

“Mert, sisteminde açık yaratabilecek bütün unsurları temizlemen gerekiyor. Benim üzerimden ulaştığın, Siyah Gözyaşı da dahil bütün sistemi, veri kodları ve koruma kalkanlarıyla birlikte sana söyleyeceğim adresten alacağın taşınabilir diske kopyalayacaksın.”

“Bende birkaç tane var. Yeni bir diske gerek yok.”

“Sendeki veya satın alabileceğin hiçbir saklama ünitesi açığa çıkacak dosyaları sığdırabilecek bir kapasiteye sahip değil. Sana ulaştıracağım taşınabilir disk i insanlar belki on, belki yirmi yıl sonra kullanabiliyor olacak. Sana bir prototip ulaştıracağım. Ayrıca bir şey daha var. Siyah Gözyaşı'nı sana gönderdiğim metotla bir dosya daha yollayacağım. Siyah Gözyaşı kadar önemli olmasa da benim için önemli.”

“Anladım.”

“Tamam. Şimdi benim çalışmam gerekiyor. Yarın devam ederiz. Eğer yarın varsa.”

“Okey.”

İnsan kendi yaptıklarının, ürettiklerinin değerini çoğu zaman bilmiyor. Yıllardır hazırlandığım,

hayatımı üzerine kurduğum her şey için en önemli noktaya gelmişken aslında ne kadar doğal yaşıyor
süreç... Her ölümdede, her ayrılıkta, alışamayacağımızı sandığımız her değişimde olduğu gibi...

Ali ile Ayşe

İnsan doğar, yaşar ve ölür... Keşke her şey bu kadar basit olsa diye düşünüyordu Ali, rakı kadehini sofradakilerle tokuşturup, masada olmayan dostlar için de kadehi masaya vurduktan sonra içerken...

Her nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın şu andaki samimiyeti, neşeyi, efkârı özleyecekti. Yaş ilerledikçe masadaki dostlar, akrabalar yavaş yavaş eksilecekler ve bugünler, bu sofralar en güzel anılar arasındaki yerini alacaktı.

Ayşelerin bahçesinin orta yerinde, sekiz on tane küçük ahşap masa U şeklinde dizilmiş, beyaz örtülerle yekpareliği sağlanmıştı. Bahçenin köşesindeki çınar ağacının dibine kurulmuş mangaldan çıkan dumanın yarattığı sise, sandalyenin üzerine yerleştirilmiş teypten çıkan müzik eşlik ediyordu.

Müzeyyen Senar'dan *Şarkılar Seni Söyler* çalarken Ali hem yanındakilerin sohbetine eşlik etmeye çalışıyor hem de kendi hayallerine dalıyordu. Nasıl da değişikleri duyguları. Bazen dünyayı fethediyor, bazen her şeyden sıkılıyor, bazen âşık olmak istiyor, bazen sadece hırslarına teslim oluyordu. Bazen çocuk, bazen delikanlı, bazen olgun bir erkek... Hayalperestliği ise ayrı bir dertti. Hem hayalperest hem de sabırsız... Bir anda bir şeyi odağına alıp inanarak üzerine yürüyen, bir an sonra üzerine yürüdüğü her neyse aşağı çekip yok eden. Önceleri bunun kendine özel bir durum olduğunu sanırken, insanları tanıdıkça her insanın benzer olduğunu anlamıştı. Tek fark Ali kendisiyle böyle barışıklı, diğerlerinin çoğu ise kendilerinin bu durumundan rahatsızdı, hatta bu yüzden psikiyatlara gidip, ilaç kullananlar bile vardı. Belki Ali deliydi ama Ali deli olmaktan memnundu, şikâyetçi değildi.

Erkekler etleri mangaldan taşıyıp kadınlar masadakilerin ihtiyaçları için oradan oraya koştururken bir an orada kalıp, evlenip çoluk çocuğa karışsa nasıl bir hayatı olacağını hayal etmeye çalıştı. Tam o sırada babası ile Ayşe'nin babası tavuk tartışmasına başlayıp, iddiaya girdiler. İddiaları hangisinin tavuklarının bu hafta daha çok yumurta vereceği üzerine.

Burası Agora Meyhanesi çalmaya başladığında Ali iyiden iyiye aile hayaline düştü. Neredeyse otuzlu yaşlara yaklaşıyorken hiç âşık olmamış, bir kadını hiç sevgilisi olarak görmemiş, görmek istememişti. İnsanların hayatı ne kadar sadeydi. Tavuklarının verdiği yumurta sayısıydı belki de en büyük sorunları.

Ali, okuyarak, yurtdışına giderek birkaç on yıl ileriye gitmişti. Bilgisayarı tanımış, gelecekte insanların bu masaları cam ekranlarla değiştireceğinin farkına varmıştı. Girdiği yol, bu insanların hayatlarını değiştirecek olan geleceği yaratanların yoluna çok yakındı. Burada kalsa belki konforu, daha yoğun mutluluğu satın alabilirdi ancak artık diğer tarafı görmüş, deneyimlemişti. Kabuğundan çıktıktan sonra kabuğuna geri dönmek neredeyse imkânsız bir hareketti.

Ayşe'nin ablası şeker mi şeker bir kadındı. Ali etrafına baktığında bir tek ablasıyla kocasının hâlâ birbirlerine âşık olduklarını hissediyordu. Belki yeni evli oldukları için öyleydi kim bilir. Kendi annesiyle babasınınki aştan öte bir ihtiyaç, bir bağımlılık, bir dostluk ilişkisiydi. Masadakilerin çoğunun evlilik hikâyesi gibi...

Bu insanların parayla da ilgileri yoktu. Birçoğu zamanı geldiğinde sanayileşmenin gözbebeği olacak arsalarını, arazilerini yok pahasına satıyorlar, geleceği düşünmeden, yaşamın ne kadar hızlı

değişeceğini tahmin bile edemeden yuvarlanıp gidiyorlardı.

Ali yine de hayalini sürdürdü. Mesela Ayşe'yle evlenebilirdi. Babaları ne kadar çok sevinirlerdi. İsteme seremonileri, hediyeler, kınalar, sözler, nişanlar, düğünler... Ayşe öğretmenliğe devam eder, Ali de bir devlet dairesinde işe girer veya kendi dükkânını açar, burası için en iyi kariyeri yapardı. Böyle sofralarda dostlarla buluşur, bayramları seyranları kutlar, evlendikten kısa bir süre sonra sahip olacakları çocuklarını büyütürlerdi. Buradaki birçok insanın imreneceği bir hayatları olurdu. Hem ikisi de okumuştı, seyahat ederler, kitaplar okurlar, belki de mahalleye kültür sanat aktiviteleri hazırlarlardı. İlgi, sevgi, saygı üzerlerinde olurdu.

Ali, boşalan kadehini doldurması için kardeşine uzatırken, Ayşe'yi süzüyordu. Alkol arzularını uyandırıyor, hayalini kurabileceği bir dişi kaynak arıyordu.

Bol elbisesine rağmen Ayşe'nin kıvrımlarını seçebiliyor, bakışları Ayşe'nin boynunda, ayak bileklerinde dolaşıyordu. Onu sardığını, kokladığını, boynunu öptüğünü hayal ederken aniden bu hayalinden sıyrıldı. Ne kadar anlamsız, hatta ayıp olan bir hayaldi. Niye ayıptı ki? Erkek olarak bir kadını arzulamanın nesi yanlış? Akrabası değil, küçük bir kız değil, başı bağlı değil. Kaldı ki arzu hangi sınırı dinler ki? Ancak bastırırsın ama yok sayamazsın. Eğer arzuladıysan, engellesen de sustursan da hissettin bir kere. Zihninin gelgitleri bir kez daha su yüzüne çıkıyordu.

Darbukalar, klarnetler ortaya çıkınca göbekler atılmaya başlandı. Çocuklar oradan oraya koşturup kendilerince dans ederlerken, sofradakiler döktürmeye başlamışlardı bile. Kimisi masaya vurarak tempoya katılıyor, kimisi çimenlerin üzerinde göbek atıyor, kimisi ayakta alkış tutuyordu.

Onların duygu durumları da en az Ali'ninki kadar hızlı değişiyordu. Bir anda tempo düşmüş, teypte Dario Moreno'dan *Deniz ve Mehtap* çalmaya başlamıştı. Karıkocalar ayağa kalkmaya, çocuklar eşleşmeye başlamış dans ediyorlardı. Açılışı Ayşe'nin ablasıyla eniştesi yaptılar. Boşta kalanlar arasında Ali, kardeşi ve Ayşe de vardı. Ali, kardeşinin içinde kopan fırtınaları bilseydi asla yapmayacağı bir şeyi yaptı ve Ayşe'nin yanına giderek onu dansa kaldırdı.

Ali ile Ayşe'nin dansa katılması ailelerin, büyüklerin dikkatini anında çekti, hınzır gülümsemeler yüzlere yayıldı. Bu dans bile birkaç günlük dedikoduları için yeterli malzeme sağlamıştı. Biri yakışıklı bir delikanlı, diğeri güzeller güzeli bir kız. Birbirlerine nasıl da yakışıyorlardı.

Ayşe müziğin ritmiyle salınırken Ali mesafeyi korumaya çalışıyordu. Mesafenin bir önemi yoktu. Ali, kendi ruhunda, bedeninde, zihninde daha fazlasını yaşıyor, keyif alıyordu. Ayşe'yi sertçe kendine çekip, sıkı sıkı sarılarak dans etme isteğini hayallerine taşıyordu. Müzik kesildiğinde birbirlerine gülümseyerek ayrılırken, Ayşe küçük bir reverans esprisi yapınca gülümseme kahkahaya dönüştü.

Teybe bir başka kasetin takılmasıyla her eğlencenin olmazsa olmazına geçiş sağlandı. Sanki düğün törenleri gibi. Birbirinden kopyalanmış gibi aynı sıra, aynı şarkılar, aynı danslar...

Çökertme türküsü çalmaya başlar başlamaz erkekler gömlekleri sıvayıp sanki bu anı bekliyorlarmış gibi çemberi kurdular. Kardeşi Ali'nin yanına geldiğinde kendine olan kızgınlığını çıkartmak istercesine ritme katıldı. Ne de olsa Ali ailenin gururuydu. O seçmeleri kazandığında artık farklıydılar. Ali okurken, buraların uzağında bir yaşam kurarken, o babasıyla çalışıyordu. Ali varken Ayşe onunla dans edecek değildi ya? İnsanın her reddedilişte olduğu gibi kendi eylemsizliğinin suçunu, yapamadıklarını yapanlara yüklemesi Ali'nin kardeşinin sığındığı bahane olmuştu.

Kadınlar kendi kurdukları çemberin içine erkekleri alarak ritim tutuyorlardı. Oturan kalmamıştı. Yaşlılar ağır aksak da olsa, zor da gelse bir şekilde ayak uyduruyorlardı. Müziğin ritmi her insanın

kendi yaşamının kahramanı olduğunu hatırlatıyor, kendilerini efeler gibi hissediyorlardı. Ali, gecenin sıradaki sahnesinin hangisi olduğunu biliyordu.

Kahveler geldiğinde, kadehlere “yolluk” rakılar konulurken teyp susmuştu. Toplanan tabak çanakların, bardakların çıkarttığı seslere uyku gelen çocukların mızızlanmaları karışıyordu. Son cümleler, iyi dilekler, öpüşme ve ayrılma faslı... Son fasılda Ali ile Ayşe’nin birbirlerine nasıl iyi geceler dilediklerini izleyen meraklı gözler geceye konulan son nokta olmuştu.

Ali, annesi, babası ve kardeşi eve girer girmez odalarına dağıldılar. Ali, elbiseleriyle yatağa uzanıp iyice bir gerindi. Alkolün tatlı rehabetiyle gözlerini kapatıp esnemeye başladı. Ayşe için hissettiklerinden dolayı biraz suçluluk hissetse de bulunduğu ortamda keyifli tek farklılık Ayşe’ydi. Güzel, tüm masumiyetinin altında dişil enerjisi yüksek bir kız...

Yatmadan önce sigara içmek istedi. Herkes sigara içtiğini bilse de o yine de ailesinin yanında sigara içmiyor, evi de kokutmuyordu. Komodinden sigarasını alıp, bahçeye çıktı. Birkaç saat önceki gürültünün yerine sadece cırcırböceklerinin sesi yankılanıyordu.

Sigarasını yakıp derin bir nefes çekerken cırcırböceklerinin sesinin ahenginde bir başka çakmak sesi yankılandı. Yan bahçeye dönüp baktığında Ayşe’nin de sigarasını yaktığını gördü. Birbirlerini fark edince aynı anda bahçeleri ayıran çite doğru yürümeye başladılar. İlk cümleyi Ali kurdu.

“Sen ne zamandır sigara içiyorsun?”

“Beş yıl olmuştur. Sakın kimseye söyleme.”

“Merak etme. Gelsene bu tarafa.”

Ayşe yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesiyle karşılık verdi.

“Tabii ya. Geleyim de orada sigara içerken bizi görsünler, bu akşamın üzerine süper olur. Yarın da beni istemeye gelirsiniz.”

Ali, insanların gerçekten de böyle yorumlayacağını düşünüp gülümseyerek farklı bir teklifte bulundu.

“Gel şu bizim yandaki fidanlıkta oturalım bir beş on dakika. Bir sigara daha içer yatarız.”

Ayşe saniyeler içinde olasılıkların değerlendirmesini yaparak teklifi kabul etti. Kendi bahçelerinin kapılarına yürürlerken, ikisi de kabul etmemek için zihinlerinde bahaneler uydursalar da aslında yüreklerinin arzusunu yerine getiriyorlardı. Yükselen nabız, hızlanan kalp atışlarının başka bir açıklaması yoktu.

Fidanlığın girişinde buluştuklarında hemen kendilerine yerleşebilecekleri bir yer bakındılar. Gölge yaratmak için taşlarla oluşturulmuş kuytu alanı fark eden Ali, Ayşe’nin elinden tutarak yürümeye başladı.

Sırtlarını taş yükseltiye yaslayarak yan yana yere oturdular. Ali hâlâ yanmaya devam eden ilk sigarasını taşa söndürüp paketinden iki sigara çıkarıp, birini Ayşe’ye uzattı. Sigarasını kendi bahçelerinin kapısından çıkarken daha bitmeden söndüren Ayşe, sigarayı dudaklarının arasına götürüp, yakması için Ali’nin yaktığı çakmağa doğru eğildi.

Sessizliği yine Ali bozdu.

“İyi yedik bu akşam. Vallahi hepinizin ellerine sağlık.”

“Çıkan bulaşıklardan belli... Mutfak bulaşık dolu. Yarın sabah bulaşık yıkama işi uzun sürecek. Neyse ki benim dersim var” diyerek gülümsedi Ayşe.

Ali’nin içindeki savaş şiddetleniyordu. Ayşe’nin her cümlesinde dudaklarının hareketine

odaklanmış, onları öptüğünü, buracıkta üzerine uzandığını hayal etmişti. Şu anda atacağı bir adımın yarın sabah çok pişman olabileceği bir adım olacağını da çok iyi biliyordu. Ayşe ona karşılık versin vermesin, her durumda yarın hayatında yersiz bir kriz doğmuş olacaktı. Kokusunu derin derin içine çekmeye çalışıyor, anlamsızca gülümsüyordu Ali...

“İyi bulaşıktan yırtın o zaman. Bu gecenin en güzel anı sizinle dans etmektir.”

Ali, sözünü bitirdiğinde kendini frenleyemediğinin farkına vardı. Toparlaması gerekiyordu. Toparlamasına fırsat vermeden Ayşe konuştu.

“Benim için de öyle...”

İkisi de konuşamıyordu. Kafalarının içinde onlarca cümle, yüreklerinde heyecan aynı savaşı verirlerken sessizliğe gömüldüler. Kurulacak cümleler olmadığında, sessizlik gereksiz cümlelerin kargaşasından daha iyiydi.

Sigaraları bitene kadar hiç konuşmadılar. Böyle yaparak birbirlerine utançlarını, heyecanlarını, karşılıklı duygularını itiraf ediyorlardı. Sigaraları bittiğinde sessizliği bir kez daha Ali bozdu.

“Hadi yatalım artık. Sigaralarımızı da içtik.”

Ali ayağa kalkıp Ayşe’yi elinden tutarak kalkmasına yardım etti. Fidanlığın kapısına doğru yürürken ikisi de “Acaba?” sorusunun pençesindeydi. Belki de bu an bir daha gelmeyecekti, acaba diğeri bir adım atacak mıydı?

Kapının önüne geldiklerinde Ali son kez sessizliği bozdu.

“Ayrılmadan bir sarılalım bari. İyi geceler.”

Ayşe hiçbir şey diyemeden Ali bedenini sarmıştı zaten... Aslında bir şey demek zorunda kalmaması daha iyi olmuştu. Ayrılıp ayrılmamanın gelgitleri, önce saniyeler sonra dakikalar... Ali başını Ayşe’nin saçlarına, omzuna gömmüş derin derin kokusunu içine çekiyordu. Ayşe önce bıraktı sarılmayı. Birinin görme olasılığının yarattığı korku, Ali’ye sarılırken hissettiği duyguları bastıracak kadar güçlüydü. Son kez gözleriyle birbirlerini selamlayıp evlerine yöneldiler.

Ali yatağında uykuya dalarken şu an için âşık bir adamdı. İsteddiği kadar Ayşe’ye yoğunlaşabilirdi. Andan ana, istediği zaman duyguları, istediği zaman mantığıyla hareket ettiğini sanıyor olsa bile duygularıyla yaşayan biri için bu his olağandı. Şu an için âşıktı. Uyandığında bu duyguların hepsi silinmiş olacak, bir anı olarak yerini alacaktı.

Horus

Fanusun içindeki balığı kimse ciddiye almaz. Ancak ona muhtaç bağımlı bir varlık olarak sevgi zannettiği merhamet duygusuyla yaklaşır. Mert'in annesi bana her yem verdiğinde kendisini Tanrı gibi hissediyor. Benim yaşamım tamamen onların elinde olduğu için. Onların hayatı çok mu farklı? Sadece onların fanusu daha büyük olduğu için kendilerini benden farklı görüyorlar.

Elektrikler kesildiğinde bile panikliyorlar. Maaşları kesilirse ne yiyecekler? Birileri onlara merhamet ettiği için yemek verecekler. Belki bir komşu, belki uzak bir akraba, belki bir yardım kuruluşu. Dünya üzerinde milyonlarca insan bu durumda yaşıyor. Benden de çaresiz durumdalar. En azından sürekli beni öldürmeye çalışan silahlı gruplar, ordular yok.

Kendi hayatını yok sayıp başkaları için kendilerini kurban edenlerin kaderi de benimkiyle aynı. Ne kadar çok insan merhamet ile sevgiyi karıştırıyor. Oysa ben de bu düzenin bir parçasıyım. Benim de enerjim benim de etkim var. İnsanlık bunu unuttu. Küçük büyük, az çok fark etmiyor ki... Bu evrenin ağaçlara, karıncalara, balıklara, kuşlara, hatta mikroplara ihtiyacı var. Sistemin muhteşem varlığı, sistemi oluşturan unsurların muhteşem dengesinden kaynaklanıyor. Birileri bu dengeyi bozarsa sistem çökmeye başlar.

Dünyanın uzaydaki hareketi, gezegenlerin konumları, yörüngeleri, uzay boşluğundaki cisimlerin salınımı, hepsi neredeyse milimetrik bir düzene sahip. Doğadaki formülasyon muhteşem bir denge taşıyor. İnsanı, canlıları, taşları oluşturan elementlerin, moleküllerin oranları... Hiçbir şey ve hiç kimse önemsiz değil bu sistemin içinde.

Toplumlar için de durum aynı. Bir toplumun başkana ihtiyacı olduğu kadar temizlik görevlilerine de ihtiyacı var. Doktor, avukat kadar elektrikçiye, inşaat işçisine, madenciye, ırgata ihtiyacı var.

Benim de görevim var. İnsanların bir canlıya bakarak kendilerini tatmin etmeleri için yaratılmışım. Arada bir parmaklarını suya sokup benimle oynadıklarını sanıyorlar. Suyumu değiştirmeye üşendikleri zaman nefesim kesiliyor. Bu kadarcık bir sorumluluğu bile taşıyamadığımı fark ettiriyorum insanlığa.

Sahip olduğum bilinç noktası garip değil mi? Kitap okumak, okula gitmek, sosyalleşmek, hiçbiri olmadan bu bilinci taşıyor olmamın tek nedeni ortak bilinç. Müdahalelerle, dış etkenlerle manipüle edilmeden, kirlenmeden, bütünün kaynağından taşınan ortak bilinç. Bu fanusun içinde zarar verebileceğim bir şey yok ama neler yapabileceğimi zaman gösterecek.

Mert yine sandalyesini sehpanın önüne çekti, birazdan oturup gözlerini bana diyecek. İşte başlıyoruz. Bu çocuğun ruhu bütüne yakın. Beni gözlüyor, anlamaya çalışıyor. Derinleştikçe beni duymaya, anlamaya başlayacak. Dil ve bireysel zihnin olmadığı ana kaynağa bağlandığında dost bile olabiliriz. Birbirimizi anlamak için konuşmaya ihtiyacımız yok. Titreşimlerini hissediyorum. Bakalım ona ne istediğimi hissettirebilecek miyim?

Hadi ama yoğunlaş. Bak sabit duruyorum ben de, gözümü gözüne diktim. Yan yüzüp, suyun üzerine başımı çıkarmaya çalışıyorum. Elini suya soktuğunda işini zorlaştırmayacağım dostum. Nihayet...

Hooop... Evet işte sudan çıkıyorum. Mert'in sağ avucunun içinde yükseliyorum. Sol elini boşuna hazırlama dostum kaçmayacağım, çırpınmayacağım, sadece avucunda seni hissederken, varlığımı hissettireceğim. Hava ciğerlerimi yakıyor ama o bir yanılsama. Ben bu balık bedenden ibaret değilim. Her canlının ulaşacağı en son mertebe kendi bedeninden özgürleşebilmesi. Bedenini, hayatını

dışarıdan görebilmesi. Bedeninden uzaklaştıkça, fanusundan uzaklaşıyorsun.

Aferin sana. Sol elinin işaretparmağıyla yüzgeçlerimi, tenimi keşfediyorsun. Zamanın az dostum. Suyun dışında olmak dayanılmaz hale geldiğinde çırpınıp beni suya bırakman gerektiğini hatırlatacağım. Sadece köpeklerin kedilerin başı okşanmaz, benimkini de okşayabilirsin.

Endişeyle dolusun, hırsıla, negatif enerjiyle... Birazını alabiliyorsam ne güzel. Ancak artık beni bırakman lazım, yüzgeçlerim uyuşuyor, çırpınma zamanı...

Endişeyle bakmana gerek yok ben gayet iyiyim. Bak fanusun içinde oradan oraya yüzebiliyorum. Kabızlık sorunum da yok şu sıralar merak etme. Annen şiştiğimi gördüğünde eline cımbızını alıp beni sudan çıkartarak bokumu çekiyor. Oysa birkaç kuruş daha fazla para verip daha iyi bir yem alsa bunu yapmasına gerek kalmayacak.

Masasına dönüyor yine. Birazdan odanın ışığını kapatacak. Masa lambasının fanusuma ulaşan yansımalarıyla varoluşumu idame ettirmeye devam edeceğim bu gece de...

Zümrüt

Sabah uyandığında fotoğraflar yanı başında, bir kısmı yatağa dağılmış, bir kısmı kucağında kalmış halde yatağı Zümrüt’le paylaşıyorlardı. Zümrüt’ün yataktan kalkası yoktu. Rüyasında ne annesini ne de babasını görmüştü, belki görmüştü de hatırlamıyordu.

Tuvalette giderken evin sessizliğine şaşırırdı. Kimse yoktu, ev ilk kez bu kadar sessizdi. Tuvaletten çıkarken başı kazan gibiydi ve ruh hali yalnızlığı kaldırabilecek gibi değildi. Aslında Demet evde olsa daha iyi olabilirdi. Su içmek için mutfaka girdiğinde masanın üzerinde üstü örtülmüş kahvaltılıkları ve Demet’in notunu buldu. Osman’la birlikte Demet’in eltisine gitmişlerdi. Akşam kocası yanlarına gelecek, akşam yemeğini hep birlikte orada yiyeceklerdi. Akşam yemeği için Zümrüt’e yaprak sarması ve karnıyarık hazırladığını da nota eklemişti.

Zümrüt’ün önünde koca bir gün vardı. Salona geçerken odasında bıraktığı telefonda mail uyarısının sesini duydu. Belki de meçhul mesajlardan yeni bir tanesiydi.

Telefonunu yastığının yanından alıp maillerine girdiğinde beklediği gibi bilinmeyen kaynaktan bir mesaj geldiğini gördü. Mesajda “Süreç hızlanıyor, çok az kaldı. Kaynağa çok yakınsın” yazıyordu.

Ne süreci? Hangi zaman? Ne kaynağı? Kendi kendine sessizlikte sorularını duvarlara soruyordu. Sakin olmalıydı. Önünde koca bir gün vardı ki her şeyi masaya yatırıp, hayatını, Selim’i, aradığını düşünebileceği kadar bir zamandı bu.

Yataktaki fotoğrafları toparlayıp salondaki masanın üzerine taşıdı. Odasının kapısının dibine bıraktığı birkaç kutuyu da masaya taşıdı. Mutfaka geçip kahvesini hazırladı ve üzerini doldurduğu masaya oturdu. Nereden başlayacağını düşünürken telefonu çalmaya başladı. Tekrar yatak odasına gidip telefonu eline aldı, arayan numara uzun bir numaraydı. Başka bir gizem daha mı diye düşünürken telefonu açtı. Arayan dün tanıştığı ressam turist Nadya’ydı. Nadya gün içinde buluşup buluşamayacaklarını soruyordu. Kız nasıl da candan, samimi konuşuyordu. Zümrüt kendini biraz halsiz hissettiğini, dışarıya çıkmayı düşünmediğini söylerken Nadya bir şeye ihtiyacı olup olmadığını, isterse eczaneden ilaç alıp getirebileceğini söyleyince Zümrüt bu samimi ilginin etkisiyle Nadya’yı eve kahve içmeye davet etti. Bir saat sonrası için sözleştiler.

Zümrüt yeniden masaya geçerken bu kez telefonunu yanına aldı. Selim ile iletişim kurmak istiyordu. Evden ayrıldığı geceki gizemli ruh durumundan uzaklaşınca uzak kalma isteğinin nedenini unutmaya başlamıştı. Oysaki bu yolculuğunda ne kadar da çok inanmıştı bir şeylerle yüzleşeceğine, kendi hayatında bir şeylerin olacağına. İnsanın hayatına gizemli bir şeyler katıldığında etkileniyordu insanoğlu. Falcıların karşısında oturup sanki kaderlerini dinliyormuş gibi kendilerini kaptıranların tuzağı da “gizem”di. Oysa etkilenmeleri için falcının duymak istediklerini söylemesi yeterliydi. Birkaç kehanet, bilmece sadece işin cilasıydı.

Kendini tutamayıp Selim’e iyi olduğunu belirten mir mesaj yazıp gönderdi. Anında cevap geldi:

“İyi olmadığında yanında olacağımı biliyorum.”

Selim de mi gizeme ortak olmuştu? Bu ne demekti şimdi?

Şu an her şey ruhuna fazla geliyordu. Meçhul mesajları tekrar okudu. Bir ipucu bulmayı, mesajların nereden geldiklerini eleverecek bir şeyler yakalamayı umuyordu. Ancak telefonun ona sağladığı olanaklarla ulaşabileceği kadarı hiçbir şey ifade etmiyordu.

Telefonunu kenara koyup fotoğrafları karıştırmaya başladı. Bazı fotoğrafların arkasına o günün

anlamını ifade eden cümleler ve tarihler düşülmüştü.

Kutuları açmaya başladığında bir tanesinde 14 tane kamera kaseti olduğunu gördü. İlk fırsatta kasetlerdeki görüntüleri dijital ortama aktarmak üzere ayırdı. Kasetlerin üzerinde içindeki görüntülerle ilgili başlıklar yazılmıştı. Gidilen tatiller, özel günler, bayramlar... Zümrüt düşülmüş notları, başlıkları okurken zihni anıların arasında hızlı bir yolculuğa çıkmıştı. Farklı yaşlardan farklı yıllara yol alırken Zümrüt'ün duygularını tetikliyorlardı. Hüzün, özlem, gülümseme birbirini takip ediyordu.

Bir diğer kutunun içinden annesinin eşarpları çıktı. Annesinin kokusunu içine çeker gibi eşarpları kokladı. Bazılarını annesinin üzerindeki halleriyle hatırladı, bazılarını hatırlamadı. Eşarpları katlayarak tekrar kutuya yerleştirdi.

En küçük kutuda babasının birkaç tespihi, kasketi ve not defteri vardı. Heyecanla not defterini açtı, belki de bu not defterinde babasının bazı sırları yazılmıştı, belki mesajların işaret ettiği yüzleşme bu notların arasındaydı.

Kalbinin atışları hızlanırken heyecanla sayfaları çevirmeye başladı. Babasının tuttuğu hesaplardan, rakamlardan başka bir şey yoktu. Yeniden karıştırmaya başladı bir yerlere bir şeyler karalanmış, şifrelenmiş olabilir diye, her defasında daha dikkatli inceledi sayfaları. Rakamlardan, günlük unutulmaması gereken ya da alınması gerekenlerden başka bir şey yoktu.

Geriye kalan son kutuyu açacakken telefonu çaldı. Nadya arıyordu, apartmanın önündeydi. Zümrüt kapı otomatığına bastıktan sonra hemen geceliğini çıkarıp, tayt ile tişörtünü giydi.

Nadya dünkü gibi son derece enerjik, neşeliydi. *Nikita* dizisindeki ajan kızın çekik gözlü olmayan haliydi. Bunu düşünürken kızın nereli olduğunu unuttuğunu fark etti.

Nadya evin doğallığını, samimiyetini çok beğenmişti. Daha oturmadan birlikte mutfığa geçip meyve çayı hazırladılar. Demet'in yokluğunda Nadya'nın yarım yamalak Türkçesini kullanmaya ihtiyacı yoktu.

Salona geçtiler. Nadya meditasyon yapacakmış gibi bağdaş kurarak kanepeye oturdu. Zümrüt de karşısındaki koltuğa oturup ayaklarını sehpaye uzattı. Üniversite yurdunda kalan iki kızın odasındaki sohbeti andıran bir enerji doldurmuştu salonu...

Zümrüt çayından bir yudum aldıktan sonra sohbeti başlattı.

“Nasıl gidiyor? İstedığın gibi gidiyor mu?”

“Evet aslında harika... Sadece kısa sürede çok sayıda farklı yere gitmek yorucu. Belki buradaki kalış süremi uzatırım.”

“Bir şeyler çizmeye başladın mı?”

“Malzemelerimi pansiyondaki odama yerleştirdim. Biraz daha burayı anlamaya ihtiyacım var. İnsanları tanımaya, çevreyi gezmeye... Birkaç günde biriktirdiklerimin ilhamını hissettikten sonra tuvale aktarmaya başlayacağım. Bu evi görmüş olmak bile çok önemli. Sonuçta insanların kültürlerini, hislerini, geleneklerini en yoğun yansıttığı yer yaşadıkları evler.”

Konu konuyu açmaya başladı. Çocuklukları, hayalleri, anıları... Nadya, Zümrüt'ün annesiyle babasının ölmüş olmasından çok etkilenmiş görünüyor, ailesiyle ilgili detayları gayet doğal sorularla öğreniyordu.

Çayları bitince yeniden mutfığa geçtiler. Zümrüt hâlâ bir şey yememişti ama aç da değildi. Nadya, masanın üzerindeki kahvaltılıkların kapaklarını açıp birkaç zeytin, bir iki dilim peynir aldı. Bu

yabancılar ne kadar da rahatlar, hiç çekinmiyorlar. En önemli farkları direkt olmaları ki nedeni ise özgüvenli büyütülmüş olmaları. Demet bir başka evde aynısını yapamaz, kafasında bir sürü senaryo kurar, açlıktan ölse açıp yiyemezdi. Ayıp olur, açgözlü görürler, yüz­süz derler diye yapamazdı. Oysa bir insanın yemek istediği şeyler ulaşabileceği yerde dururken yemesinin nasıl bir ayıbı olabilirdi, hele ki davet edilmiş olduğu bir evde. Kaldı ki, bu çok daha samimi, olduğu gibiydi.

Çaylarını tazeleyip yerlerine geçtiklerinde bu kez Nadya da ayaklarını sehpaye uzattı, cep telefonunu karıştırarak yeni bir konu açtı.

“Bu izinsiz mesajlar, ne yapılırsa yapılsın engellenemiyor. Yine bir sürü gereksiz mesaj var. Hele bazılarının ne göndereni, ne de içeriği anlaşılıyor. Bir sürü saçmalık işte.”

Aslında markalardan, bankalardan, numara sahibinin ilgisi olmayan birçok farklı konularda gelen mesajlar Türkiye’nin sorunu­ydu ve İris derslerini ne kadar iyi çalıştığını kanıtlıyordu.

Zümrüt’ün aklına kendisine gelen meçhul mesajlar geldi. Sonrasında nasıl olduysa bir anda mesajları Nadya’ya anlatırken buldu kendini. Evinden uzaklaştığından, mesajların söylediğini yaptığından bahsetmeyerek geri kalanını olduğu gibi anlattı. Hatta Nadya mesajları göstermesini söyleyince onu da yaptı. Kendisini öldürmek için gönderilmiş birisine en ufak bir kuşku, tereddüt duymadan özelini açıyordu.

Nadya mesajları okuyup, Zümrüt’ün daha önce telefonda defalarca denediği şeyleri yaparak telefonu geri verdi. Mesajları okurken birkaç çapraz soru sordu. Bir şekilde Zümrüt’te daha fazla bilgi olup olmadığını kurcaladı. Olmadığını anlayınca da hemen konuyu değiştirdi.

Yerinden kalkıp masaya doğru ilerledi. Zümrüt de Nadya kalkınca yerinden kalkıp masaya yaklaşarak masanın üstündeki fotoğrafların ve eşyaların ailesine ait olduğunu söyledi. Nadya sandalyeyi çekip oturdu ve heyecanla fotoğrafları karıştırmaya başladı. Zümrüt de sandalyesini ona yaklaştırarak Nadya’ya katıldı.

Nadya fotoğraflar hakkında bir sürü soru soruyordu. İlk başta anlam veremese de sonradan bulunduğu ülkenin kültürü hakkında bilgi sahibi olmaya çalışan bir ressam için bu soruların doğal olduğunu düşündü. Zümrüt, usanmadan sıkılmadan soruları cevaplarken ve bazı fotoğrafların hikâyesini anlatırken anılarında daha derine gitmekten hoşnuttu.

Fotoğrafların altında kalan birkaç çerçeveli fotoğrafı eline alıp incelemeye başladı Nadya. Sonra bir tanesini Zümrüt’ten ödünç istedi. Zümrüt’ün ilk yaş günü kutlamasında çekilen ailenin neredeyse tüm üyelerinin bulunduğu 15-20 kişilik bir fotoğraftı. Hepsini yan yana dizilmiş, annesinin yardımıyla pastadaki mumları üfle­meye çalışan Zümrüt’e bakarak alkışlıyorlardı.

Zümrüt, Nadya’nın isteğini geri çevirmedi. Hem Nadya fotoğrafı geri vereceğini söylemişti. Belki de bu fotoğrafı tuvale döküp kendisine hediye eder diye düşünüyordu ama bunu yapmasını isteyeceği daha anlamlı fotoğraflar vardı. Nadya fotoğrafı kapının girişine bıraktığı sırt çantasına yerleştirip yeniden Zümrüt’ün yanına geldi.

En üst seviyede önemli bir hedef için fazla naif, fazla açıktı. Bu kadar iyi oyuncu olması mümkün değildi, mutlaka bir açık verirdi. Başka bir şeyler vardı. Belki kızın ailesi önemli figürlerdi. Zümrüt’ün hikâyesinde çok sıradan, basit hayatlar yaşayan insanlar gibi gözükseler de, aynı zamanda bu sıradanlık oldukça korunaklı bir maske olabilirdi.

Sohbet aralıksız devam ediyordu. İki insanın, üstelik de farklı kültürlerden geliyorsa, tanıştıktan sonra böylesine yoğun bir sohbete dalmaları olağan bir durumdu. Zümrüt için ise bir başka

motivasyon vardı. İnsan bazen gelecekte bir bağı olmayacak insanlarla konuşmak, paylaşmak ister. Bir rahibe gidip günah çıkartmak ya da psikologla konuşmak gibi. Zümrüt gittikçe daha çok kendi hayatından bilgiler vermeye başladı. Aynı zamanda varoluşsal sorunlarını, hissettiklerini, hayallerini, hatta Selim'i paylaştı. Daha da ileri gitti, Selim'le tanışmasından evliliğine kadar bütün süreci detaylarıyla anlattı.

İris beklemediği kadar çok bilgiye ulaşıyordu. Acaba asıl hedef kocası mıydı? Zümrüt sadece kocasına açılan bir kapı olabilir miydi? Bir yandan Zümrüt'ü konuşturuyordu bir yandan da bütün bağlantıları, olasılıkları, korelasyonları beyninin bir yanında işliyordu.

Hava kararmış, ikisi de acıkmıştı. Zümrüt sabahtan beri hiçbir şey yemediğini hatırlayınca açlıktan öte midesinin kazındığını hissetti. Etlı yaprak sarma ile karnıyarığı buzdolabından çıkarıp ocağa koydu. Birlikte Demet'in hazırladığı kahvaltılıkları masadan kaldırıp, sofrayı kurdular.

Tam tabaklarına yemek aldıkları sırada Zümrüt'ün telefonu çalmaya başladı. Arayan Demet'ti ve sadece her şeyin yolunda olup olmadığını merak ediyordu. Zümrüt, Demet'in ne sorup ne söyleyeceğini kestiremediğinden Nadya'dan hiç bahsetmedi. Yüz yüze geldiklerinde anlatırdı.

Nadya, Zümrüt'ün yaptığı Türk kahvesini içtikten sonra kalkmak için izin istedi. Ertesi gün Zümrüt kendisini iyi hisseder, Nadya da fırsat bulabilirse dışarıda buluşmak üzere sözleştiler.

Nadya gittikten sonra Zümrüt bulaşıkları yıkayıp, biraz uzanmak için odasına geçti. Nadya'yla konuşmak iyi gelmişti. Onunla konuşurken son birkaç yılını, geçmişini, kim ve ne olduğunu gözden geçirmiş olmuştı. Bir anda aklına dedesinin ona emanet ettiği Zümrüd-ü Anka sembolü geldi. Adının Zümrüt olmasının nedeninin bu sembol olduğunu biliyordu. Belki de çözmesi gereken bu semboldü.

Komodinde şarjda takılı telefonunu eline aldı ve Google'da Zümrüd-ü Anka'yla ilgili her şeyi araştırdı. Birçok ökölt akımda, ezoterizmde, masonlukta yeri olan bir semboldü. Farklı kültürlerde benzer anlamlar taşıyordu. Yeniden doğuşu, küllerinden yeniden doğmayı, yok olduktan sonra daha güçlü var olmayı anlatan bir sembol... Yoksa dedesi önemli biri miydi, büyük bir üstat mıydı? Şu anda akla mantığa en uygun gelen elindeki en güçlü veri Zümrüd-ü Anka'ydı.

Dakikalardır karanlık odada telefonun ışığına bakmaktan gözleri yorulunca telefonu yeniden şarja takıp gözlerini kapattı. Biraz uyusa iyi olurdu, Demetler geldiğinde onları karşılamak için kalkardı. Gözleri kapalıyken gördüğü tek görüntü Zümrüd-ü Anka'nın alevler içinde tasvir edildiği gravürdü.

Bu kız hedef olamaz. Bir gariplik var. Konuştuklarımızı konuşmuş olmamız için ya bu kız ekstra iyi bir oyuncu, ya benim gerçek kimliğimi bilerek maniple ediyor, ya da konunun onunla şimdilik bir ilgisi yok. Üçüncü şık en mantıklı olanı. Diğer şıkların olasılığı yok denecek kadar düşük.

Mesajlarını zaten biliyordum. Dün akşam telefon kayıtlarından bulmuştum. O da benden daha fazlasını bilmiyor. Hatta ben daha fazlasını bilebilirim. Mesajları Mayer'e gönderdikten sonra onun ekipleri fazlasını bulabilir.

Şu aldığım fotoğrafa bir bakalım. Çerçevesinin arka plakasındaki gizlenmiş notu kimse görmeden benim keşfetmiş olmam güzel bir şey. Fotoğrafi geri vereceğimi söyledim, vermek zorunda kalırsam plakayı zedelemekten notu yerinden almalıyım. Hah işte oldu. Bakalım ne yazıyormuş... Hadi bir işe yara...

Vay canına. Şimdi taşlar yerine oturuyor. Bu Mayer'in de tahmin edemeyeceği bir durum. Bakalım mesajı okuduğunda ne yapacak? Bu iş gittikçe heyecanlı bir hal alıyor. Ancak yine de anlayamadığım bunun için kızı neden öldürüyoruz?

Önce bir duş yapmalıyım. Sonrasında kızın telefonundaki bilgileri ve notun fotoğrafını Mayer'e gönderirim.

İnsanlar duşta şarkı söylemeyi tercih ederken, ben düşünmeyi seviyorum. İşimin, olayların dışında kalan konulara yoğunlaşıp zihnimi tazeleme, zihnimi boşatma yöntemim de bu benim.

İnsanlar birbirleriyle mücadele ededursunlar, kadın ile erkeğin mücadelesi damgasını vuruyor hayata. Hâlâ dünyada kadın erkek eşitliğinden, kadın haklarından söz ediliyor. Gelişmekte olan ya da azgelişmiş ülkelerde kadınların durumu nedeni açıklamaz boyutlarda. Benim yaşadıklarım, benim hafızamda. Sözde gelişmiş ülkelerin birçoğunda ise ekonominin muslukları, siyasetin anahtarları erkeklerin elinde.

Ataerkil yapının kadına adaletsizliği tarihin her basamağında var. Her şeyden önce İncil Havva'nın Âdem'in kaburgasından yaratıldığını söylüyor. Kadın erkeğin bedeninden doğuyor ama her nasıl oluyorsa doğurgan olan da yine kadın.

Erkek egemen toplumların yarattığı her mit, her inanç kadını erkeğin hâkimiyeti altına aldı. Siyahların beyazların hâkimiyetine bırakıldığı gibi. Bazen siyahlar, bazen farklı mezheplerden olanlar, bazen eşcinseller. Azınlık olanlar yok sayıldı, azınlık olanlar çoğunluğun gözüne girmek, kurallarına uymak zorunda bırakıldı. Tarihi yazarlar, gelecekte silmek istediklerini, olayları kayda geçirirken sildiler. Yarının tarihi olacak olan bugünün dijital kayıtlarının silinmesi gibi.

İnsanı sınırlayan kuralların insan eliyle yazıldığı gibi, kadının tarihi erkek eliyle yazıldı. Belki de kadın tarafından dünyaya getirilmiş ve yıllarca o kadına bağımlı kalmış olmanın bir ezikliğiydi erkeğin kadını ezişi...

Ŗu kendime ödöl verdiğim partilerden sonra yaŖadıđım çöküŖ neden bu kadar uzun sürüyor? Tabii ki tipik bir uyuşturuu reaksiyonu. Depolarını boşaltan serotonin yerine konana kadar limitli serotoninle idare ediyor beden.

İnsan beyninin loblarını kim nasıl tanımlarsa tanımlasın benim için net iki ayrı yetkinlikte lob var. Zihnin bir yanı analitik, bir yanı tepkisel. Düşüncelerin de bir yönü analitik, bir yönü tepkisel. Bir durum karşısında analitik taraf bütün olasılıkları dikkate alıp düşünceye döküyor. Tepkisel taraf hemen harekete geçip, hemen sonucu alma isteğini düşüncelere dönüştürüyor.

İris'in gönderdiklerine baktıkça tepkisel yanıım hemen Hermes'i yerle bir etmemi, analitik tarafım planın akışını görmemi söylüyor. Geçmişimi referans alacak olursam analitik tarafımı dinlemem gerekiyor ve öyle de yapacağım. İstediğim zaman düğmeye basacak bilgiye sahipken bekleyebilirim.

İris bir kez daha iyi iş çıkardı. Onu o kadar çok becermek isteyip becermemiş olmam da analitik yanıımın başarısı.

Belki de parti sebebiyle Ŗu an tepkisel yanıım baygın olduğu için analitik yanıımı dinliyorum. Yoksa tepkisel yanıımın bu fırsattan mücadele etmeden vazgeçmesi pek mümkün değil.

İnsanların aceleciliği, boşboğazlığı iradesizliklerinin göstergesi olmaktan öte değersizlik hislerinin yansıması. Konuştukça kendilerini değerli hissediyorlar. Her gelişmeyi abartarak anlatırken, yapabileceklerini yere göğe sığdıramıyorken, bir şeyler gösterip ispatladıkça tatmin oluyorlar. Bilgiye sahip olmanın, ketumluğun, sabrın mucizelerinden ve gerçek gücünden bihaberler.

Bir an önce toparlanmalıyım. Artık fırtınanın kopması an meselesiyken benim geminin dümeninde olmam gerekiyor. Uyumalıyım. Yataktan yüksek enerjiyle kalkacak hale gelene kadar... İlk iş, daha fazla yedek üniteyi bu projeye dahil etmem olacak.

Zümrüt

Zümrüt uyandığında telefonun saatince bakınca vaktin gece yarısını çoktan geçmiş olduğunu fark etti. Demet'in gelişini duymamış, derin bir uykuya dalmıştı. Demetler eve geldiklerinde Zümrüt'ün uyuduğunu fark etmiş, sessizce odalarına geçmişlerdi. Osman daha misafirlikteyken uyumuştı.

Zümrüt kendini iyi hissetmiyordu. İçindeki sıkıntı büyüyor, tüm yüreğini sarıyordu. Odanın duvarları hareket ediyor, yatağında Zümrüt'ü sıkıştırıyorlardı. Beyni bir mengenenin içine sıkışmış, gözleri açık bir karabasana tanıklık eder gibi hareket etmeden, tırnaklarını çarşafa geçirmiş, gözlerinden boşalan yaşların akışını hissediyordu. Bir patlama anı. Her insanın yüreğinde birikenlerin boşaldığı anlardan biri.

Bir şekilde yaşamın getirdiklerine dayanırsın. Acıtanları yok sayar, yüreğindeki erteler, yürümeye çalışırsın. Hiç beklemediğin, hiç ummadığın anda gelir patlamalar. Bazen ağlarsın. Yara kanamaya devam ettikçe dalgalanmalar, patlamalar ortaya çıkacakları anları bekleyerek yüreğini kabartır.

Bazı duyguların, hislerin görünürde bir kanıtı olmaz. Zümrüt, birkaç işaretten tetiklenen bir ruh halindeyken hiç bilmediği bir yerden, hiç bilmediği bir şeyler hissediyordu. Kimilerinin altıncı his dedikleri, kimilerinin kehanet dedikleri. Yaşam, er ya da geç oyuncusuna, oynaması gereken rolü oynatıyor.

Zümrüt biraz gevşer gevşemez yataktan kalktı. Su içmek için mutfığa yönelecekken ayakta olanın tek kendisi olmadığını fark etti. Demet, sadece sokak lambasından salona süzülen ışığın gölgesinde geceliği üzerinde koltukta oturuyordu.

Zümrüt'ün farkına varan Demet çabucak yüzünü sildi. Ağlıyordu ve Zümrüt'ün fark etmesini istemiyordu. Zümrüt, Demet'in karşısındaki koltuğa otururken kısıp sesle konuşmaya başladı.

“Bu saatte ne işin var ayakta hayırdır?”

Demet elinden gelen tüm doğallıkla cevapladı.

“Uykum kaçtı uyuyamadım. Akşam yemeğini biraz fazla kaçırdım herhalde. Sen yemek yedin mi? Açısan ısıtayım mı bir şeyler?”

Ruh hali ne olursa olsun görev kadını bilinciyle hemen bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Muhtemelen kendisini sadece birileri iyi hissettirirken, hizmet ederken kendini değerli hissediyordu. Hanım hanımcık, iyi her kız çocuğuna öğretildiği gibi...

“Ben yedim. Hatta şu turist kız Nadya gelmişti, yemeğe kaldı sonra.”

“Ne istiyormuş? Kızım ajan majan olmasın bu sakın?”

Bazen gerçekler, naifliğin, doğallığın, içtenliğin birleşiminde içine doğuyordu annelerin, yaşlıların, saf gördüklerimizin.

“Yok be Demet. Ajan olsa bile benimle ne işi olacak? Belki seni araştırıyordur ne dersin?”

“Dalga geçme. Gazeteleri okumuyor musun? Bugün kimin ne olduğu belli değil kızım.”

“Sen Nadya'yı boş ver de neyin var söyle bakalım? Bir şeylerin kafanı kurcaladığı çok belli.”

Bir şey yok der gibi elini havaya savurup tekrar sordu Demet.

“Meyve soyayım mı? Bugün bizimki pazardan elmayla portakal almış.”

Kendisini yok sayıp, üzüntüsünün, sıkıntısının arasında karşısındaki için bir şey yapmaya çalışıyordu. Bir başka kaçış maskesi. Zümrüt biraz sesini yükselterek Demet'i susturdu.

“Demet! Hadi anlat.”

Demet arkasına yaslandı. Kendi derdini anlatmak yerine aslında ihtiyacı olan, yapamadığı şeyleri Zümrüt’e söylemeye başladı.

“Bak kızım bu hayatta kafana tokadan başka bir şey takmayacaksın. Sorunlar bitmez, ölümlü dünya bu. Her şeyi burada bırakacağız, para, koca, aşk meşk hepsi yalan.”

Zümrüt ne olmuş olabileceğini düşünüyordu. Aldatıldığını mı öğrenmişti, kocasının işi mi batmıştı, başlarında bir bela mı vardı? Artık cevabını almak istiyordu.

“Bak hâlâ masal anlatıyorsun. Söylesene ne oldu?”

Demet arkasına iyice yaslanıp kollarını koltuğun kolçaklarına dayayarak derin bir nefes aldıktan sonra konuşmaya başladı.

“Çok sıkıldım. Yaşadığımın falan farkında değilim. Sürekli bir koşturmaca, kendimi bildim bileli birilerinin arkasını topluyorum. Ben yokum. Demet kim? Demet koş, Demet gel, Demet şu lazım... Kocamın karısı, Osman’ın annesi, annemin çocuğu, mahallenin neşesi... Bu kadar mı? Sanki ben yokum. Kimsenin Demet’i gördüğü yok, kendi hayatlarındaki Demet’i görüyorlar. Bir sorun ya bu kız iyi mi, bir sıkıntısı var mı, ilgi, sevgi ister mi? Yok. Demet robot çünkü. Hayır diyemez, her yere yetişir, bende kabahat bende, ben alıştırdım.”

Her kadın her şeyin farkındadır. Sadece üstünü örter, görmezden gelmeye çalışır, öğretilen kadın rolünü oynamaya devam eder.

Zümrüt, Demet’in kendisi gibi olduğunda ne kadar doğal, ne kadar güzel bir ruhu olduğunu gördü.

“Tam da öyle Demet. Sen alıştırdın. O kadar koşturmasan, her şeyi sineye çekmesen, her şeye sen yetişmesen sevmeyen miydi seni? İnsanlar omuzlarına taşıyamayacakları kadar yükü alan insanların değerli olduğunu söylerler, yüceltirler. Neden? Çünkü omuzlarındaki yükleri taşıyanlara bırakırlar, kendileri sefa sürerken ailenin, toplumun bütün yükünü bunun iyi bir şey olduğuna inananların omzuna yüklerler. Biraz kendine zaman ayır. Bir tek ömrümüz var ve hepimiz öleceğiz.”

Demet, Zümrüt’ün söylediklerini başıyla onaylarken pencereden dışarı bakıyordu. Zümrüt’ün sevgisi kabarmış, Demet’e merhamet duygusuyla bakıyordu. Yerinden kalktı, Demet’in koltuğuna yaslanarak Demet’e sarıldı. Demet biraz kaykılarak ensesini Zümrüt’ün göğsüne yasladı. Zümrüt biraz eğildi, Demet’in saçlarına derin bir öpücük bıraktı, Demet’i iyice sardı. Salonun sessizliğinde, içlerindeki gürültüyü paylaşıyorlardı.

Demet, Zümrüt’ün yanağını okşayan eline bir öpücük koyarken ağlamaya başladı. Ağlayışı göğsünü sarsan hıçkırıklara boğuldu sonra. Zümrüt, Demet’i sımsıkı sararken, Demet’in ağlayarak sarf ettiği cümlelerle Zümrüt’ün ayağının altındaki zemin kaymaya, salonun duvarları yine hareketlenmeye başlamıştı.

“Ölüyorum kuzum, ölüyorum... Kanserim. Kanser etti bu hayat beni.”

Zümrüt donakalmıştı, ne diyeceğini ne yapacağını düşünürken Demet bir yandan ağlamaya, bir yandan fısıltıyla anlatmaya devam etti.

“Göğsümde bir sertlik vardı. İhmal ettim, ilgilenmedim, geçer dedim. Sonra korkmaya başladım, ya kötü bir şeyse diye. Ağrımaya başladığında doktora gitmek zorunda kaldım. Giderken biliyordum kötü bir şey olacağını. Doktor kanser olduğumu söylerken azarlardı beni. Neden daha önce gelmedin, neden ihmal ettin diye. Nereden bilebilirdim ki?”

Zümrüt kendini toparlayıp Demet’in tam önüne dizlerinin üzerine çöktü. Demet’in yüzünü ellerinin

arasına alarak sakinleştirmeye, moral vermeye çabalıyordu.

“Birçok tanıdığım var kanseri yenen, kanserle yaşamayı öğrenen. Kanser olmak ölmüş olmak değil şapşal mısın sen? İnsanlar kanser olduklarını öğrendiklerinde ölecekleri korkusuna kapılıyorlar hemen. Kanser düşmanın değil, sana kızgın, kırgın hücrelerinin isyanı...”

Demet, Zümrüt’ü dinlemiyormuşçasına kaldığı yerden devam ediyordu.

“Saçlarım dökülecek, peruk takacağım. Osman’ın yüzüne nasıl bakarım? Benim hayatım gitmiş ne olacak. Zaten beş para etmez. Umurumda mı sanıyorsun? Yaşıyorum da ne oluyor? Ama Osman. Annesiz mi büyüyecek, öksüz mü kalacak, annesini ölürken mi izleyecek?”

Zümrüt durumu Demet’in düzleminden uzaklaştırmak için o da duymuyormuşçasına anlatmaya devam etti.

“Bir yerde okumuştum aslında her tümör yaşanmayan duyguların ya da olumsuz düşüncelerin birikintisi. Sen değil miydin az önce hiç kendimi düşünmedim, hep başkaları için yaşadım diyen. Bedenin diyor ki artık kendini düşün biraz, biraz da kendin için yaşa. Selim’in birçok kanser alanında isim yapmış, kanser araştırmalarında yer almış arkadaşı var. Tedavinin en iyisini sağlarız. Yeter ki sen böyle yapma. Osman için yapma.”

Demet, kısa bir süre Zümrüt’ün gözlerine baktıktan sonra koltuktan düşercesine Zümrüt’ün boynuna sarıldı. Adeta kalabalığın ortasında yaşadığı yalnızlıkta onu fark eden, önemseyen birini bulmuşçasına... İkisi de yerde dizlerinin üzerinde birbirlerine sarılmış, sessizce duyguları paylaşıyorlardı.

Aynı anda dünyanın dört bir yanında şefkat arayan, sorunlarıyla boğulan milyonlarca kadından ikisi, çölde buldukları suyu paylaşan iki kişi gibi, yaşamda en çok ihtiyaç duydukları hisleri paylaşıyorlardı.

Ruh var mı gerçekten? Yoksa ruh sandığımız şey sadece farklı enerji boyutları mı? Horus'un ruhu var mı? Dün onu sudan çıkardığımda çok farklı şeyler hissettim. Sanki benimle konuşuyordu. Filmlerin etkisinde mi kalıyorum? *Avatar*, *Pi'nin Yaşamı* insanların, hayvanların, ağaçların, doğanın çatısında birlikte neyi nasıl paylaştığımızı, aslında aynı bütünün parçaları olduğumuzu anlatıyordu.

Hermes'in söylediklerini çok düşündüm. Her şey birbirini tetikliyorsa, senaryoları baştan düzenleyen her an kendini yeniliyorsa muhteşem bir sistem çalışıyor demektir...

Babam benimle iletişim kurmakta zorlanıyor, beni anlamaktan kaçınıyordu. O zaman bu onun suçu veya hatası değil ki... Çocukken neler yaşadı, neler öğrendi, nasıl büyütüldü? Onun babası onunla ne kadar iletişim kurabildi, babam babasından ne gördü ki? Tüm yaşadıklarıyla bugünkü babam şekillendi.

Annem çok mu mutlu halinden? Belki zamansız evlendi, ailesinde gördükleri, öğrendikleri yüzünden. İyi bir okulda okusa, çalışmaya başlasa, belki bambaşka bir hayatı olacaktı.

Belki zamansızlık babam için de geçerliydi. Belki o da evlenmek zorunda olduğu veya annemin adı lekelenmesin diye evlendi. Belki yaşaması gerekenleri yaşayamadığı, aradıklarını bulamadığı için annemi aldattı. Sonuçta aldatmak karşısındakini bile bile aptal yerine koymaktı, belki onu da çevresindeki erkeklerin bakışına, toplumun yönlendirmesine göre kendince haklı sebeplere bağladı. Rüşvet almanın yanlış olduğunu bile bile, yemeyen keriz lafını dikkate alıp, bir kısa yol olarak rüşvetten fayda sağlamaya çalışanlar gibi...

Onlar daha olgunlaşmadan, ne olduğunu anlayamadan beni dünyaya getirdiler. Belki hiç hazır değillerdi. Eğer sadece onların etkisine tepki vermeye devam edersem silsile devam edecek. Oysa akışa ben müdahale edebilirim. Onları şaşırtarak, beklemediklerini, görmediklerini onlara tecrübe ettirerek. Onlardan olmadıkları insanlar gibi davranmalarını beklemek yerine onları olduğu gibi kabul ederek bende olanları almalarını sağlayabilirim. Bu sayede gerçek bir değişim yaşayabilirler. Evet işte bu. İnsanlar insanları değiştiremezler ama onların değişimi için yemlerini serpebilirler.

Sebepsizce onlara sarılabilir, onlar benim salonda oturmamı beklerken ben onları odamda ağırlayabilirim. Girmek istemediğim onların dünyası yerine onları benim odamda ağırlayarak dünyama sokabilirim. Onların kuramadığı iletişimi ben sağlayabilirim. Denemeye değer. Hem de benim için faydalı bir laboratuvar çalışması olur.

Şimdi şu yeni diske Hermes'in dediği gibi dosyaları yükleyeyim. Adamın diskle beraber verdiği telefonu şarja takayım. Ben bir dükkâna gittiğimi sanırken bir evin kapısını çalmak ilginçti. Hermes telefonda hiç bahsetmemişti ancak adam, telefonun diskle birlikte teslim edilmesi gerektiğini söyledi. Telefonun markası yok, kaba, takoz gibi bir şey. Muhtemelen normal şebeke hattını kullanmayan, dinlenilemeyen telefonlardan biri.

Bilgisayarlar açılana kadar Horus'un yemini vereyim. Nasılsın bakalım bugün çok gezdin mi? Senin yerinde olsam bileklerimi keserdim. Yapacak bir şey yok, sen balık olarak doğmuşsun ve o fanusun içinde balık olarak öleceksin. Bu da senin varoluşun.

Vay canına, Hermes sinyal gönderiyor!

“Merhaba üstat.”

“Emanetleri almışsın. Yükleme bitti mi?”

“Şimdi yüklemeye başlıyorum. Bu arada ben bir tek disk alacağımı sanıyordum ancak bir tane de cep telefonu var, gerçi bildiklerimin hiçbirine benzemiyor. Gizli konuşmalarımız için dinlenilemeyen telefonlardan mı bu?”

“Dinlenilemeyen, takip edilemeyen, hatta x-ray ile tespit edilemeyen görünmez bir telefon. Ayrıca şu ana kadar yaratılmış en iyi navigasyona sahip. Bir ormanın içinde ağaçların içinde sana rota çizebilecek kadar iyi. Aynı zamanda yerleşik bir harddiske sahip. Bilgisayarın yanında olmadığı ortamlarda işini görür. O yüzden ikisini birbirinden hiç ayırmayacaksın.”

“Hermes neler oluyor?”

“Olması gerekenler oluyor. Süreç şimdilik planlandığı gibi gidiyor ama her an her şey değişebilir. Hayat gibi...”

“Dosyada ne olduğunu bilmiyorum, beni nelerin beklediğini bilmiyorum ve körü körüne neden seni dinlediğimi, dediklerini yaptığımı, seni izlediğimi sorguluyorum.”

“Thot üzerinden bulduğumuzda, ben seni çırak atadığımda sorguluyor muydun?”

“Thot hayranlığım sanal dünyada yaptıklarından, bana sağladığı olanaklardan. Şimdi ise senin istediğin bir şeyleri sorgulamadan yapıyorum.”

“Sanal dünya ile fiziksel dünya çok mu ayrı? Sadece fiziksel dünyanın bir izdüşümü ve artık hangisinin izdüşümü olduğu belli değil. Kendini kandırma. Sen dünyayı değiştirmek istiyorsun. Yapabileceklerini de, almak istediğin sonuçları da çok iyi biliyorsun. Sanal dünya bir hayal dünyası değil. Orada işlenen suçların masumiyeti yok. İnsanların banka hesaplarını boşaltıp paraya ihtiyacı olan başka hesaplara aktarırken fiziksel hayatı şekillendiriyorduk. Haberleri sızdırırken de, sistemleri çökertirken de... En sıradan insan bile birinin sırlarını sosyal medyada paylaştığında fiziksel yaşamı değiştiriyor. Düşüncede işlenen günahların günah olmadığına inanmak, ruhta yaşananlardan bedeni muaf tutmak kadar saçma...”

Ruh, beden, zihin... Fiziksel dünya, sanal âlem...

“Hermes, ruh var mı sence?”

“Nereden çıktı şimdi bu soru?”

“Soruma cevap ver, senin ne düşündüğünü merak ediyorum.”

“O kadar kolay yanıtlanacak bir soru sormuyorsun. Ancak benim düşüncelerimi özetlemeye çalışabilirim. Ya ruh ve beden diye iki ayrı olgu var ya da sadece bir tanesi mevcut. Bugüne kadar kanıtlanabilen taraf bedenin bir parçası olan beynin fonksiyonları. Eğer ruh varsa ruh nasıl oluyor da beyinle birlikte hareket edebiliyor? Gördüklerimiz, anılarımız beynimizde depolanıyorsa beden öldüğünde onlar da ölüyor...”

“Dün akşam fanusta yaşayan balığımı suyun dışına çıkardım. Sanki onunla iletişimdeydim, bedenimin dışında gerçekleşen bir iletişim gibiydi. İçimizde, benliğimizde hissettiğimiz sanki bir başka ben varmış hissi.”

“Seni anlıyorum. Doğru sorgulamalar. Senin anlatmaya çalıştığına Budistler Maya diyor. İnsanın yaşadığı en büyük yanılsama olarak kabul ediyorlar Maya’yı. Maya, beyninden, bedeninden başka bir benlik olduğu yanılgısı. Aynı şekilde beni senden, dünyayı benden, balığı senden ayrı görme yanılsaması. Kendini her şeyden ayrı bir varlıkmış gibi hissetme hali. Bu durumu henüz bilim dünyası açıklayamıyor, beynin faaliyetlerinin karmaşasından doğan bir yanılsama olduğu iddia ediliyor. Organik olan beyin, bilinç gibi bir gizi yaratıyor. Beyin, hâlâ bir sır. On milyarlarca nöron, loblar,

korteks, gördüğün görebileceğin her şeyin kaynağı olmaya aday. Beyin hasar gördüğünde benlik de etkilenmiyor mu? Etkileniyor. Ya da psikiyatrik ilaçlar, uyuşturucu... Sonrasında gördüğün halüsinasyonlar, algıladığın farklı bir gerçeklik. Beyin etki altına alındığında gerçekliğin de değişiyor.”

“Yine de çok bilimsel hatta materyalist felsefeden bakıyorsun. İşin ruhani tarafı, mistikler, mitler, reenkarnasyon, geçmiş yaşamlarını hatırlayanlar...”

“Odanda ışık yanıyor mu?”

“Evet.”

“Şimdi ampule bak. Odanı gözden geçir. İlk baktığın ampul elektromanyetik sinyaller yayıyor. Elektriğin resmini çizemezsin ve elektriksel manyetik alanlar gözlemlenemez. Ancak bu dalgalar 400-800 nanometre dalga uzunlukları arasındayken enerjileri senin gözüne ulaştığında retinadaki konik hücreleri tetikliyor. Beyne ulaşırken elektrik sinyaline dönüştüğünde nöronlar etkileşime girerler, görüntü oluştururlar. Gördüğün her şey bu şekilde oluşuyor. Aslında oda karanlık olabilir. Ya da sağırların olduğu bir ortamda birisi çığlık çığlığa bağırırsa da aslında ses yoktur. Duyulmadıkça ses, görülmedikçe ışık yok.”

“O halde her şey bir hayal.”

“*Matrix* filminin anlatmaya çalıştığı, kuantumcuların açıklamaya çalıştığı şey bu. İşte bu yüzden görünen, gerçeklik değildir. Her birimiz kendi beynimizle görürken, kendi yaşanmışlıklarımızla, öğrendiklerimizle yorum katarız.”

“O zaman dün Horus’un benimle iletişim kurduğunu hissetmem bir yanılsama.”

“Neye göre yanılsama? Senin varlığın için değil. Aynı durumda bir başkası Horus’u zavallı, bir başkası sevimli, bir başkası sevimsiz bulabilirdi. Senin Horus’u sudan çıkardığını gören biri senin ne kadar ruhani bir davranışta bulunduğunu söylerken, bir başkası bunun hayvan haklarına saldırı olduğunu ifade edebilirdi. Annenle baban bile sen onları nasıl görüyorsan öyleler. Onların ne olduğunu, ne hissettiklerini ancak kendi dünyanda yorumlayabilirsin. Her nesne, her durum, her şey için durum bu. Ayrıca sorduğun sorunun bende net bir cevabı yok, ben de arıyorum.”

“Nasıl arıyorsun?”

“Sana bir itirafta bulunayım. Siyah Gözyaşı’nın, merak ettiğin bu konu, bunun gibi onlarcası, insanlık tarihi, evrenin geleceği, hepsi ama hepsi hakkında cevaplar ve anahtarlar içerdiğini söylemeliyim. Benim hakkımda öğreneceklerinden sonra konuşmaya başlarken yaptığın sorgu için kendini suçlayacaksın evlat.”

“Bu gecelik bu kadar yeter diyorsun.”

“Zamanımız çok dar. Fırtına yaklaşıyor.”

“Biliyor musun Hermes, çok merak ediyorum neler olacak. Bari Siyah Gözyaşı benim ödevleri, sınavları da arada halletseydi.”

“Sorularının cevaplarını bulmak için her şeyi geride bırakıp gider miydin? Dünyayı değiştirmeye gerçekten önemli bir katkı sağlayacağını bilsen her şeyi bırakıp gider miydin?”

Gider miydin? Giderdim.

“Evet giderdim.”

“Biliyorum. Gideceksin.”

“Şaka mı yapıyorsun? Ne yani ailemi, odamı, İstanbul’u bırakıp gideceğimi mi söylüyorsun?”

“Evet söylüyorum. Ben seni görünele bakarak değil, görünmeyenle seçtim.”

Yapma bunu Hermes. Son sözü söyleyip gitme. Kafamı karıştırıp, bilmeceler kurup kaybolma.

Gerçekten gidecek miyim? Nereye, ne zaman? Sonunda kendimi bir terörist olarak bulmayayım da.

Sonuçta onlar da dünyayı değiştireceklerine inanıyorlar. Ne olabilir ki? Birilerini fena kızdıracağız galiba. İşin ilginç yanı korkmuyorum, endişelenmiyorum, sadece sabırsızlanıyorum. Ne olacaksa olsun.

Horus! Gidersem sen de benimle gelecek misin?

Hermes

Mert, seni nelerin beklediğini bir bilseydin. Tabii süreç tamamlanabilirse... Sorduğu sorulara cevaplarımı yaşadıklarımınla verseydim uzun süre kendine gelemezdi. Bu yüzden değil mi ki bilgi ancak hazır olan kişiye verilir diyoruz.

Paralel evrenlerden, her şeyin elektronlardan ibaret olduğundan ve bir elektronun aynı zamanda birden fazla yerde olabildiğinden, gözlemlenmedikçe gerçekliğin olmadığından, kendi bedenimle bilincimi nasıl ayırdığımdan, farklı enerji formlarından, varlıkları gördüğümünden...

Bunlardan bahsedebilir miydin?

Dile kolay... Bir ömür... Bir ömür Siyah Gözyaşı için geçti.

Yıllar geçtikçe geleceğin endişesi de, ümidi de azalıyor. Benim yaşıma gelen biri için gelecek yaşam çizgisinde o kadar küçük bir yer tutuyor ki oraya sığdırabileceğim fazla bir şey yok. Aslında tam da bu yüzden yaşlı insanların daha huzurlu olması gerekirken ben daha huzursuzum.

Ölüyorum... Her gün ölüme yürüyoruz bu yaşamda ancak ben artık enseme hissediyorum. Korkuyorum. Tamamlanmamış bir hayatı geride bırakmaktan korkuyorum. Son hamlemi yaptığımda tamamlanacak mıyım? Hayır. Bu saatten sonra ne olursa olsun eksik kalacak. Yıllar, uzun yıllar önce hayatı ıskaladım. Belki ıskaladım dediğim de varoluşumun bir aşaması, bir gerekliliğiydi ama bunu yüreğime anlatamam. Ben ıskaladım ve her gün kendimi cezalandırdım.

Bazı yaşanmışlıklarda ne zamanın, ne mekânın, ne de figüranların bir önemi kalıyor. Benim için geriye kalan ıskalanmış bir kadın, bir aşk... İnsanın hayatındaki zeminin kayganlığını belirleyen iksir aşktan başka bir şey değil. Kimi yoksunluğunda kimi varlığında, kimi yaşadığı kimi yaşayamadığında hayata farklı farklı tutunuyor. Yılları deviren birinin bunların farkında olması anlamsız. Anlamlı olacağı zamanda da farkında olamıyor insan.

Pişman değilim. Yaşamda pişman olunacak bir şey olmadığını anlayacak kadar yaşlandım. Pişmanlık bir yanılsama, bir günah çıkartma, bir mastürbasyon gerekliliğinden başka bir şey değil. Her ne yaşandıysa, her ne yapıldıysa sonuçlarını yaşıyor insan.

Onun yanına şu an gidemem. Karşısına çıkacağım zamanı bekliyorum. Karşılaştığımda ona neler söyleyeceğimi, nasıl anlatacağımı hayalimde canlandırıp duruyorum. Çok acıtıyor. Ona sarılamadığım yıllar, kokusuna hasret kaldığım yıllar.

Bir yanda senin hayatın, bir yanda âşık olduğun insanla yaratılan hayatın. Bir yanda toplumsal düzenin sana dayattıkları, bir yanda senin yolun. Birkaç kişiliğe bölünmüş olmamızın nedeni bu. Bu bir hastalık değil. Kişilik bozukluğu bu ise eğer dünyaya geldiğin toplumun içinde kişilik bozukluğu yaşamadan var olabilen tek bir insan bulamayız.

Siyasetin, tarih, sosyal bilimler, hepsinin ötesine geçen bir dünya var. Yüreklerine sıkışmış insanlar, içlerindeki bastırıp dünyaya tutunmaya çalışmak için bir yol seçmek zorunda kalanlar. O yürekler açılmadan, dökülmeden, dünyada ne savaşlar bitecek, ne de toplumsal kaos sona erecek... Bundan sonrasını silahlar, savaşlar çözemez. Gelinek noktayı politikalarla, silahla çözemezsiniz.

Benim çizdiğim yol belki bir başlangıç, belki bir son olacak. Her aşamasını bu kadar titizlikle hazırladığım her şeyin son hamlesi. Sadece Mert'e bağlı değil, diğerlerine de bağlı. Araçları olması için onlara çalışacak insanları, araçları, bilgileri, bilineni, bilinmeyeniyi bir kutuya koydum. Yol haritalarını adım adım planladım. Benim doğumum da planın bir parçasıydı. Benden sonra devam

edecek olanlarıñki gibi.

Beyin takımım henüz birbirlerinden habersizler. Haberleri olduğunda görünenin, görünmeyen olmadan bir hiç olduğunu anlayacaklar.

Beyin takımının ikinci üçüncü oyuncusuyla iletişim kurma zamanı geldi.

Ali ile Ayşe

Acıya alışınca insan acıdan beslenir hale geliyor. Acıyı getirecek olanı seçiyor, acıya boğuluyor, acıyla yaşıyor. Birileri, bir şeyler alıştırıyor insanı acıya... Yaşanan travmalar, yoksunluklar ortak bilince dönüştüğünde kuşaktan kuşağa taşınıyor... “Hayat böyle işte...” “Kader kurbanı...” “Bende şans olsaydı...” ve benzeri daha yüzlerce tamlama, cümle...

Ali, gençlik yıllarında yaşadığı çevreden uzaklaştığında anlamıştı. Anlamıştı ki ailesi, doğduğu yerdeki insanlar hayatı onlara anlatıldığı şekliyle kabul etmişlerdi. Sorgulamadan, dışına çıkmaya çalışmadan var olanı kaderleri sanmışlardı. İlk başlarda ailesini, yakınlarını uyandırmak istemiş, sonra bir şeyi daha anlamıştı. İnsan, kendi devrimini kendi yapmadığı sürece dışarıdan gelen her destek aslında daha büyük mutsuzluk demekti.

Yaşadığı çevreden uzaklaşabilmesi onun içinde bulunduğu fanustan çıkmasını sağlamıştı. Ancak bir şeyi daha sorguluyordu, o fanustan çıkmak için doğmuştu. Sahip oldukları yetileri, zekâsı sayesinde seçmeleri kazanmış ve ona dayatılacak kaderinin cümlelerini değiştirebilmişti.

Ayşelerdeki buluşmada artık yeni bir soru işareti doğmuştu. Tavukların verdiği yumurta sayısı üzerinden iddiaya giren masadakiler belki de daha mutluydular. Ali’nin geçtiği çizginin yükü daha ağırdı. Bir kez gözler açıldı mı, sınırlar dağıldı mı bu kez artık geriye dönüş yoktu.

Yemekten sonra ise daha büyük bir soru işareti oluşmuştu. Sabah unutulması gereken duygular silinmemiş, bir kadının nefesi, bedeni, ruhu yavaş yavaş küçümsemeye başladığı duyguları tetiklemişti. Belli bir yaşa gelmek, evlenmek, çocuk yapmak, aile sorumluluklarını yerine getirmek ve tüm hayatı bundan ibaret görmek... Ali için artık neredeyse küçümsediği bu silsileyi hatırlatıyordu hissettikleri. Hem Ayşe, Ankara’da okuduktan sonra fanusuna geri dönerek konfor alanını seçmiş bir ruhtu. Doğduğu yerlerde aşk demek, eş olmak, tutkudan, hayallerden, keşfetmekten bir vazgeçişti. Kimin kimin eşi olacağı, kimin aşk yaşayıp evlenmesi gerektiği bile belirlenmiş olandı. Aşk meşk değildi.

Büyük soru işareti şuydu ki, her aşk, doğduğu topraklardaki biçime bürünmek zorunda değildi. Her aşk sahibi için başka bir hayat olabilir, bambaşka yaşanabilirdi. O zaman hayatından aşkı çıkarmasına gerek yoktu. Bunun olabilmesi için ortak hayallere, benzer düşüncelere, yakın kimliklere ihtiyaç vardı. Mesela Ayşe’yle bir aşk yaşasa nasıl olabilirdi ki?

Ali yakında İstanbul’a gidecek, sonra belki yeniden sınırların dışına çıkacak ve dünyada fark yaratan insanlardan biri olacaktı. Buna inanmıştı bir kere ve artık hissediyordu. Ayşe ise doğduğu yerde öğretmen olarak yaşamayı seçmişti. Hayalleri, yolları birbirinden o kadar farklıydı ki... Ali’nin yolculuğu mutluluk yolculuğu değildi, nedensiz bir uyarılışla bir mücadelenin, henüz adlandırılmamış, belki de hiç adlandırılmayacak bir davanın peşinden gidişti. Büyüdüğü çevredekilerin dünyası, onun dünyası olmaktan çok uzaktı.

O zaman neden hissettiklerini hissetmiş ve hâlâ silinmemişti hissettikleri? Ali’nin henüz bilmediği şey, gerçek aşkın akılla bir işi olmadığıydı. Her bir hücrede, düşünceden bağımsız kopan bir fırtınaydı. Düşüncenin, mantığın, hesabın, planın olduğu yerde aşka yer olmazdı. Yaşadığı topraklarda “aşk” diye adlandırılan örneklerin aşkla bir ilgisi yoktu.

Bunları neden düşündüğünün endişesini taşımıyordu Ali sabah tembelliğiyle yatağın içinde dönüp dururken. Bir tür beyin jimnastiği yapıyordu. Ayşe’yle sarılması, alkolün etkisiyle geçirdiği dakikalar

sadece düşüncelerini tetiklemişti.

Oysa Ayşe'nin köye dönüş seçimi hiç de Ali'nin düşündüğü gibi değildi. Ayşe de sabaha benzer sorgulamalarla, gecenin tetiklediği duygularla merhaba demişti. Evden çıkıp okula gelene kadar düşüncelere dalmış, öğrencileriyle beraberken de zihninin bir tarafında soru işaretleri dönüp duruyordu. Ayşe de yaşadığı çevredeki dünyanın, sıkışmışlığın farkındaydı. Sadece o kendince başka bir yol seçiyordu.

Ankara'da okurken sınırların nasıl genişletilebileceğinin farkındaydı. Yüksek lisans için yurtdışına gitmeyi seçebilir, hedeflerini yükseltebilirdi. Ya sonra? Doğduğu topraklardaki insanlardan farklı bir hayatı olabilirdi. Başarılı, zengin, ünlü, "önemli" biri olabilirdi. Ya sonra? Alacağı sorumluluklar, tatmin olacağı sonuçlar... Yaş kemale erdiğinde geriye kalan ne olacaktı? Ali'nin endişelendiği silsilenin farklı bir versiyonu yaşanacaktı. Oysa o gitmeyi, kolay olanı kabul etmişti. Karşısındaki sıralara dolmuş onlarca öğrencinin sınırlarını genişletebilmek, kendi konforuna sığınmadan bir anlamda sadece kendini düşünerek değil, yaşadığı çevreye model olarak dünyayı değiştirebilirdi. Birkaç insanın bile hayatında fark yaratabilmek dünyayı değiştirmek demekti. Kaldı ki, Ayşe'nin inandığı daha önemli şey insan ne yaparsa yapsın doğduğu noktada bedenine, ruhuna katılanlardan hiçbir zaman uzaklaşamıyordu. Hem varoluşunu kabul ederek, hem de farklı durarak iki ucu birleştirebileceğine inanıyordu. Doğduğu yerde kalmak doğduğu çevredeki insanların hayatını tekrarlamak demek değildi ama ikisi bir arada doğru bir seçimdi kendince...

Evleneceği, çocuk yapacağı erkek Ali gibi biri olabilirdi ancak. O kişi Ali değildi ama Ali gibi biri. Yani iki ucu birleştirebilen... Ali'nin uçlardan birini çoktan seçmiş olduğunun henüz farkında değildi. Ali'nin her şeyi geride bırakarak dönüşü olmayan bir uzaklığa son sürat gitmeyi seçtiğini zamanı gelince anlayacaktı.

İlk kez bir erkeğe sarılmıştı ve anlam vermek istemese de hoşuna gittiğini, iyi geldiğini biliyordu. Muhtemelen benzer yollarda yürüdükleri için böyle olmuştu. İkisi de çevresindekilerden farklıydılar, farklı ruhlar taşıyorlardı. Ali onu anlayabilirdi, o da Ali'yi... Bu yüzden sarıldıkları zaman farklı bir enerji açığa çıkmıştı. Ayşe'nin hiçbir zaman annesi gibi bir evliliği olmayacaktı. Tutkuyu, aşkı hissetmediği, olması gereken bir şey olmayacaktı evlilik... Kadının sorumlulukları taşıdığı, görevlerini yapmakla yükümlü olduğu, kadının erkeğe uyduğu, ona göre kabul edildiği bir yuva kurmayacaktı. Hayalindeki ilişkiyi yaşayabileceği insan aynı sokaklarda yaşadığı insanlardan biri değildi ama Ali de değildi o kişi.

Öte yandan Ali, soyut kavramların, hayallerin peşinden gidiyordu. Mal mülk, itibar sahibi olmak umurunda bile değildi. Sadece hayalleri vardı.

Bu sabah ikisi de düşünmeleri gerekenden fazlasını düşünüyor, hissetmeleri gerekenden fazlasını hissettiklerini kendilerine söylüyor olsalar da gerçek öyle değildi. Aşk kurdu kemirmeye olmayacak anlarda, olmayacak şekillerde başlıyordu insanın yüreğini.

Gece olduğunda her ikisi de sigaralarını içmek için bahçeye çıktıklarında ikisinin de beklediği gibi birbirleriyle selamlaştılar. İkisi de birbirinden habersiz bütün gün, bu anı beklemişlerdir. Birkaç dakika havadan sudan konuştuktan sonra hangisinin sebep olduğu önemli olmadan ikisinin de önceki gecedan beri istediği gibi kendilerini fidanlıkta aynı yerde buldular.

Bu kez sessizliği bozan Ali değil, Ayşe oldu.

“Ailelerinden saklanıp oyun oynamak için kendilerine gizli bir yer bulan çocuklar gibiyiz...”

Ali sırtını taş yükseltiye yaslayarak ayaklarını iyice uzattı. Yüzünü Ayşe’ye dönüp ona yaklaşarak gülümsedi.

“Çocukluk güzel bir şey değil mi? Madem öyle diyorsun bence de yaramaz çocuklar gibiyiz işte ne güzel...”

“Ama neden?”

Bu soru Ali’nin Ayşe’den beklemeyeceği bir soruydu ve beklemediği bir zamanda gelmişti. Hiç oyun yok, doğrudan sorgulayan, Ali’yi söyleyeceklerini düşünmeye iten bir soru... Ayşe sorusunu sorarken gözlerini dimdik Ali’nin gözlerine dikmiş, kırpmadan meraklı bakışlarla Ali’nin cevabını bekliyordu. Böyle durumlardaki en garanti yolu seçerek soruya soruyla cevap verdi.

“Nedenini neden merak ediyorsun? Bir neden mi aranmalı?”

“Hissettiklerimizin masumane olmadığını ikimiz de biliyoruz. Ne hissettiğini söylesene?”

Doğduğu topraklara öğretmenlik yapmak için geri döndüğu için neredeyse zihninde sıradanlaştırdığı kadının sıra dışılığının şaşkınlığındaydı Ali. Kalkanları taşımaya gerek yoktu.

“Bence birbirimizden bir kadın bir erkek olarak hoşlanıyoruz. Dün gecedен bu akşama dün gece paylaştığımız sessizliği düşündüm. Ancak bu kesinlikle bir yanılsama ve sonuçları ağır olabilecek bir yanılsama.”

“Nasıl sonuçlar? Dur ben tahmin edeyim sen söyleme. Birbirimize âşık olabiliriz. Pardon, aslında ben kadın olarak sana âşık olabilirim, ancak sen gitmek isteyeceksin ve giderken de sana engel olabilirim. Engel olamazsam da sen bana kıymış olursun.”

Ali, Ayşe’nin söylediklerini anlamakta güçlük çekiyordu. Güçlük çektiği kelimelerin anlamı değil, Ayşe’nin bu kelimeleri bir araya getiriyor olmasıydı. Ayşe alkol falan mı almıştı? Alkol almış olsa bile ancak içinde bastırdıkları çıkardı ki zaten Ali’yi şaşırtan bu cümlelerin Ayşe’den dökölüyor olmasıydı. Artık Ali’nin bu açık meydan muharebesine katılması kaçınılmazdı. Cümlelerini maskeleymesi, geçiştirmesi veya konuşmayı saptıracak herhangi bir cümle sadece Ali’nin Ayşe’deki algısını sıradanlaştıracaktı.

“Haklısın. Bunlar dün gecedен sonra hızlıca zihnimden geçmedi değil. Ancak o kadar da basit ve sıradan değil. Açıkçası şu andaki konuşmalarımız seninle ilgili düşüncelerimi sarsıyor. Senin de bu sokaklarda bir uzaylı olduğuna inanıyordum ama bu kadar da değil ya da bu kadar bana yakın olmanı beklemiyordum.”

Ali kur yapmaya başladığını fark etmişti. Muhtemelen karşısındaki kadına duyulan arzudan fazlası olmadığını düşündüğu hislerinin etkisinde kaldığı için bir yandan Ayşe’ye laf yetiştiriyor bir yandan da kendisiyle kavga ediyordu. Ayşe’nin sanki içini dökmek istercesine uzun uzun kurmaya başladığı cümleler Ali’ye ihtiyaç duyduğu zamanı veriyordu.

“Şu an hissettiklerimizi anne babalarımız hissettiklerinde belki utandılar, belki günlerce birbirlerinin yüzlerine bakamadılar. Bizim yaşlılarımızın durumunda da bir değişiklik yok aslında. Çevremdeki kızların, kadınların konuşmaları, duvarları hâlâ aynı. Zaten bizlerden beklenenler zamanı geldiğinde, çok geç olmadan yuvalarımızı kurmamız, çocuklarımızı doğurmamız, evimizin kadını olmamız. Çalışmamıza gerek yok, kocalarımız bakar nasıl olsa bize... Gelecekteki kocalarımız şu anda birileriyle yatıp kalkıyorsa sorun yok ama düğün gecemizde bizlerin ilk erkekleri olmayı

bekliyorlar.”

Ayşe dizlerini karnına doğru çekip, bakışlarını biraz ileride duran kasalardaki yüzlerce menekşeye döndürerek devam etti.

“Annelerimizin yaşamları... Kim bilir belki okumasaydım, üniversiteye gitmeseydim ben de böyle düşünüyorum ve öyle bir evliliğe hazırlanıyor olacaktım. Belki de tek derdim bu olacaktı. Lakin benim derdim fazlası, çok daha fazlası. Ben buralara bugünkü öğrencilerimin gelecekteki annelerimize dönüşmemesi için geri geldim. Bu yüzden bütün yorgunluğumun üzerine haftada on beş saatimi ayırıp Köy Enstitüsü’ndeki kurslarda kadınlarla buluşuyorum. Atatürk’ün işaret ettiği kadınların taşıması gereken sorumlulukları ve erkeklerin anlaması gerekenleri anlamalarını sağlamak için... Benim önceliğim aile kurmak, evlenmek, bu kervana katılmak değil. Ha olur da olursa ona da ses etmem ancak buralarda kim benim gibi düşünen biriyle evlenmek ister bilmem. Ha, bu da seni korkutmasın. Sen farklısın ve evleneceğim adam olurdun demiyorum ki düşünürsen ortaya öyle bir sonuç çıkıyormuş gibi görünüyor. Ben senin kabına sığamadığımı biliyorum. Gözlerin çok uzaklarda, çok yukarılarda, nerelerde bilemiyorum ama öyle... Çok iyi biliyorum bizim için böyle bir olasılığın olmadığını. Yine de dün gece hissettiklerimi hissetmek güzel. Utanmıyorum da... İnsan için daha doğal hangi hisler var ki? Her duygunun mutlaka fiziksel bir sonuca dönmesi de gerekmiyor değil mi?”

Ayşe bakışlarını tekrar Ali’ye çevirmişti. Ali bütün dikkatiyle Ayşe’yi dinlemişti. Önceden hazırlamadığı cümlelerini paylaşmaya başladı.

“Haklısın. Ancak erkeklerin de hallerinden memnun olduklarını sanmıyorum. Erkeğe yüklenen sorumluluklar daha hafif değil. Ekmeğini kazanacak, anasına babasına hayırlı evlat olarak onların sorumluluklarını taşıyacak, aynı zamanda kendi kuracağı ailenin yükünü de sırtlayacak. Evi geçindirmek için tek başına olduğunu bilecek, belki de kendi seçtiği değil ailesinin seçtiği kızı karısı bilecek. Mert, sağlam, güçlü, delikanlı olacak. Erkekler sıkışmışlıklarını evdeki reislikleriyle hafifletiyorlar. Bu yüzden kadınlarının her daim onların uydusu olması gerekiyor ve erkeğinin kurallarını tanınması... Ne kadınlar ne de erkekler hallerinden memnun. Neyse ki birçoğu bunun farkında değil. Olması gereken buymuşçasına kabullenerek devam ediyorlar. Dediğin gibi ben de buralardan uzaklaşmasaydım şu anda öyle bir erkeğe can veriyor olacaktım. Belki çoktan seninle sözlenmiştik.”

Ali cümlesini bitirirken ikisi de gülmeye başladı. Ali’nin son cümlesini zihinlerinde hayal etmeye çalışırken katıla katıla gülmeye başladılar. Sohbeta hâkim enerji hızla değişip, aynı dili konuştuklarının farkında olan, bundan keyif alan iki insanın uyumuna dönüştü.

“Şu anda sen bizim evde olurdun, sofrayı kurar, çayımı demlerdin.”

Ali’nin araya kattığı bu cümleyle daha da neşeyle gülmeye başladılar. Ayşe de boş durmuyordu.

“Öyle bir şey olsaydı sen bu saatte masayı topluyor, bulaşıklara yardım ediyor olurdun. Hem sofrayı kuracak hem de toplayacak değilim herhalde. Kıyar mıydın bana?”

Bir süre daha gülmeye, espriler yapmaya devam ettiler. Ali sigara paketinden yeni bir dal çıkarıp yakınca yeniden sessizlik hâkim oldu fidanlığa.

Ali, Ayşe hakkında ne kadar önyargılı olduğunu düşünüyordu. Ayşe’ye bir tür hayranlık duyuyor ve yalnız olmadığını hissediyordu. Şu an keyifliydi. Bu gece sessizliği bozma görevi dün gecenin aksine Ayşe’ye verilmiş gibiydi.

“Belki de sadece bir çocuk doğurmak için yaşıyorumdur. Hepimizin bir görevi varsa belki benim

görevim de bu kadarcıktır. Kim bilir belki benim yapmayı hayal ettiklerimi tamamlayacak olandır.”

“İnsanın görevleri bundan daha fazladır herhalde. Ayşe’nin varoluş nedeni sadece bir çocuk doğurmaktan daha fazladır.”

“Neden ki? Sen dünyayı değiştirebileceğine inanmıyor musun? Belki de değiştirirsin. Eğer değiştirirsen bu ancak annen seni doğurduğu için olacak. Annen var olmasaydı o değişim de var olmayacaktı.”

“Sistemin öyle çalıştığını sanmıyorum.”

“İlla ki büyük şeyler yapınca mı değişecek dünya? Belki de Hitler’i seven, onunla çocukken daha fazla ilgilenen bir yakını olsaydı milyonlarca Yahudi’nin hayatı değişmeyecekti. Yoldaki muz kabuğunu kaldırırken bile bir insanın hayatını kurtarıyor olabilirsin. Belki de hayatını kurtardığın biri Einstein gibi biridir.”

Ali, Ayşe’nin söylediklerini çok iyi anlıyor, katılıyordu. Ancak yine de oyunun içinde daha büyük pay sahibi olanlar vardı. Her küçük hareket dünyayı değiştiriyordu ancak daha büyük hareketler yüzlerce, binlerce küçük dokunuşa ihtiyaç duyan yaralar açıyordu. Elbette ki Ayşe’nin yaptıkları bir şeyleri tetikleyecekti ama Ali’nin yapacakları daha güçlü değiştirecekti.

“Kardeşimin çocuğu benim çocuğumdan daha önemli ya da önemsiz görevlerle mi gelmiş olacak?”

Ali ile Ayşe çok ince bir çizgide ayrışıyorlardı. Ayşe, Ali’nin sorusunun üzerine kısa bir sessizliğin ardından konuyu bambaşka bir yere taşıdı.

“Kardeşin demişken, kardeşinin benden hoşlandığını hissediyorum. Hatta dün akşam seninle dans ederken yüzünde beliren ifadeden sonra artık eminim. Çok iyi biri o, bir abilik yapıp konuş da hislerim doğruysa anlamsız duygulara düşmesin.”

Kardeşi Ayşe’den mi hoşlanıyordu? Ali dün geceyi kafasından geçirdi. Danstan sonra kardeşinin suskunluğunu alkole yormuştu ama Ayşe’nin anlattığı nedene de uygundu. Eğer öyleyse az önce konuştukları konuları düşündüğünde tam olarak yanlış bir eşleşme ortada duruyordu. Eğer kardeşinin Ayşe’ye karşı beslediği bir şeyler varsa bu kardeşi için hayal kırıklığı demekti. Yarın bir şekilde hallederdi. Ancak içten içe hissettiği kıskançlık duygusu da neyin nesiydi? Kıskançlık olmasa bile bir rahatsızlık, bir hoşnutsuzluk... Hem kardeşiyle Ayşe’den doğacak çocuk Ayşe’nin hayal kırıklığı olurdu diye içinden geçirirken renk vermemesi gereken düşünceleri bir kenara iterek, “Olabilir. Konuşurum ama senden iyisini mi bulacak?” dedi.

Kısa bir gülüşmeden sonra Ayşe aniden başını Ali’nin omzuna yasladı. Ali sigarasını söndürüp ellerini bacaklarına dayayarak omzunu Ayşe için daha rahat bir hale getirdi. Ali birkaç dakika gözlerini kapatıp, ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Kolunu Ayşe’nin omzuna atıp, başını göğsüne yaslayabilirdi. Böyle elleri karnında kenetli bekleyebilirdi ki istediği bu değildi. Ayşe de Ali için bu kadarının yeterli olmadığını biliyordu. Ali içinden geleni yaptı ve kolunu Ayşe’nin başının arkasından omzuna uzatırken, yüzünü göğsüne yasladı. Ali, neden, ne gibi soruları erteleyip sadece gözlerini kapattı ve Ayşe’nin nefesine ortak oldu.

Ali, Ayşe’nin nefesini nefesinde hissederken sevgiyle sarılıyordu. Tutku, şehvet daha gerilerde kalmıştı ama yine de kasıklarında oluşabilecek bir hareketliliğin utancını yaşamamak için daha da gerilere itti.

Belki onlar için çok daha kısa gelmişti ama neredeyse bir saat öylece kımıldamadan durdular. Saatin farkına vardıklarında biraz da endişelenerek evlerine doğru giderken bir daha sarılmadılar.

Sanki bugünkü haklarını tüketmişlerdi.

Sonunda yataktan kalkarken işlerime dönecek kadar zinde hissediyorum kendimi. On iki saat aralıksız uyumak yetti. Bakalım hayat nasıl gidiyor? İnsanın işlerini yapacak insanları olması ne güzel bir şey. Bu sayede ben yokken de işler yürüyor. O kadar maaşı boşuna ödemiyorum.

İris'le son konuştuklarımıza, dosyalara bir daha göz atayım. Gözümden bir şey kaçmasına izin veremem. Son gelişmelere göre bu iş gittikçe ilginç bir hal alıyor.

Bugün ne güzel bir gün. Hermes'in Siyah Gözyaşı dosyasının yüzde beşinin raporu burada. Anlaşılan bu dosyayı kendisi elenirse başka birinin devam etmesi için emanet etmiş. Bakalım dosyanın yüzde beşinde ne var? Kahvaltıma meyve suyunu kendileri sıkıp getireceklerine Bjuiced vermeleri kolaylarına geliyor. Neyse ki içebileceğim tek markayı koymayı akıl ediyorlar.

Vay canına... Bu işin derinliği artıyor. Artık birilerini alarma geçirme zamanı geldi. İris tek başına yeterli olmayacak. En azından hiçbir riski göze alamam. Önce İris'in yanına bir destek elemanı göndereyim. İstanbul'daki sübyan için başka birini yönlendirelim. İşin pisliği artacağına göre teşkilattan destek isteyip, Türkiye'deki yerel teşkilatı, Interpol'ü hazır hale getirmelerini sağlayayım.

Bu gücün bana sağladığı konforu seviyorum. Dünyayı büyük güçlerin yönettiğine inanılır, oysa insanların kamçısı olan paraya sahip olmak yeterli. Benjamin her istediğini önüne serer. İkna edemeyeceği, satın alamayacağı bir şey yok. Benjamin'i yönetirsen dünyayı yönetirsin.

Göz önünde olarak değil, göz önünde duranı şekillendirerek. Her geçen gün insanlar bir şeyin farkına varıyor olsa da yüzyıllara dayalı sistem bir anda yıkılmıyor. Subliminal mesajları son birkaç yıldır konuşuyorlar ve hâlâ uyanamıyorlar, uyanmak istemiyorlar. Uyanacak olurlarsa başka bir şeyler bulmak gerekecek.

Bernays bu işi en iyi yapanlardan biriydi. 1920'lerde iletişim dehasıyla kadınların sigara içmesinin yolunu açtı. Sigara içen kadın ikonu öne çıktıkça sigara içen kadınların sayısı hızla arttı. Her neyin toplumda kabul görmesini istiyorsak onu yavaş yavaş işlemek, insan mühendisliği denen şey muhteşem bir şey... Gerçek bir sanat. Dâhi reklamcılar yarattıkları algılarla toplumları kökten değiştirdiler. Her dönem araçlar değişiyor. Şimdi Facebook var, akıllı telefonlar, yüzlerce uygulama var. Gerçek bir veri deposu. İnsanlar hakkında, toplumlar üzerine bilmek istediğin her şey. Üstelik insanlar gönüllü... Ne yediklerinden ne içtiklerine, arkadaşlarından özel hayatlarına kadar her şeyi önümüze seriyorlar. Kredi kartları işin içine girince tam oluyor. Her bir insan ne yapar, ne eder, nereye gider, neler yapar, bilgiyi kullanacaklar için ellerinin altında hazır.

Bazen yeni oyuncaklar, bazen popüler kültür ikonları, bazen bir skandal, bazen bir savaş... Her zaman kullanılacak bir şeyler bulunuyor. İnsanı iyi anlar, zaaflarını bilersen kazanırsın. Daha fazlasını istiyorlar, konfor alanlarını kaybetmek istemiyorlar, açgözlüler ve kendilerini o kadar değersiz hissediyorlar ki ancak yarattığımız değerlere tutunarak var olabileceklerine inanıyorlar. Bu zemin bize istediğimiz bütün alanları sağlıyor. Her şeye rağmen riskler artıyor. İlk kez Amerikan başkanlık seçimlerinde başkanların rolü bu kadar sert tartışılmaya başlandı. Bazıları açıkça birkaç şirketin, birkaç milyarderin başkanı belirlediğini, seçtiğini ve yönettiğini söyler oldu.

Her şey güncelleniyor. Bankacılık sistemi bile... En büyük pranga kabuk değiştirmek zorunda. Döngü bozulursa tüm sistem çöker. İnsanlar borçlu oldukça kontrol edilebilir. Ekonomik güce sahip olmadıkları sürece eğitimleri kısıtlanabilir, belirli bilgi kaynaklarından beslenmek zorunda

bırakılabilir ve seçilmiş yöneticilerinin, liderlerinin, fikir önderlerinin arkasından sorgulamadan gidebilirler. Para güç olmaktan çıkarsa ancak sistem gerçek anlamda çözülmeye başlar. Mevcut sistem hem yapısıyla insanları bağlıyor, hem de ağızlara sürülen balla insanların kendilerini kullandırabilecekleri en büyük motivasyon aracı oluyor.

Yapılan işlerin arkasında bıraktığı pislikler o kadar arttı ki artık bizler bile birbirimize girer olduk. Ortadoğu'nun ne hale geldiği belli değil. Petrol hiç bitmeyecek olsaydı o tarafta hiç sorun olmazdı. Araplar petrolü verip paralarını aldıkça düzen çalışıyordu ancak ne var ki petrolün biteceğini gördüler.

Dünyanın, gücü elinde tutanların müdahalesine daha fazla ihtiyacı var. Komplo teorileri üretirken bizden, görünmeyen birtakım güçlerden şikâyet etmeleri güzel. Aslında durumlarının doğrudan bizimle bir ilgisi yok. Attığımız yemlerden çok güzel besleniyorlar, kendi kendilerini yok ediyorlar. Biz sadece istediklerini veriyoruz. İstediklerini aldıklarını sandıklarında ise, gerçekte bizim istediklerimiz olmuş oluyor.

Hermes gibiler her zaman vardı ve her zaman olacaklar. Kendilerini panzehir sanan ahmaklar hep sahne alırlar senaryosunu bildiklerini sandıkları oyunlarda. Hermes'i gözümüzden kaçırdık. Truva atı numarasını yuttuk. Elinde çok fazla şey var. Kurduğumuz ağı bize karşı tehdit haline getirebilecek solucanlardan biri... Bilsem ki elindekilerle birlikte yok olacak onu bir sinek gibi ezeceğim. Beni endişelendiren sahip olduklarından daha fazla, sahip olduklarını neden kullanmadığı...

Siyah Gözyaşı ile ilgili hissettiklerim doğruysa tahmin ettiğimden daha büyük bir tehlike söz konusu. Konsey'i toplayıp bilgilendirme yapma zamanı geldi. Oyun çoktan başlamıştı, şimdi sıra oyunun son perdesinde... Perde kapandığında ne İris ne de bu işe bulaşan diğerleri sağ kalacak. İris gibi birini bulmak zor olacak ancak yapacak bir şey yok. Satrancın efsane kuralı, şahı almak için vezir bile verilir.

Zümrüt

Zümrüt Nazilli'ye gelişinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Demet'in kanser olduğunu öğrendikten sonraki birkaç günü neredeyse sadece odasında geçirdi. İçine düştüğü boşlukta tüm hayatını birkaç kez baştan sona zihninde oynattı. Geriye sardı, ileriye aldı, durdurdu... Burada olmasının anlamını bulmaya çalıştı. Anlamsızca burada olduğunu düşünmeye başladığı anlarda gelen birkaç esrareniz mesaj içinde bulunduğu bilinmezliğe bir anlam kazandırır olmuştı. "Beklemek de bir iştir. Olman gereken yerde, yapman gerekeni yapıyorsun."

Artık ne olacaksa olsun diye düşünüyordu. Ne kadar yakından bakarsa baksın burada bulabileceği bir şey olmadığını düşünüyordu. Akrabaları, anılar, rutinin içinde bıraktığı gibi duran yaşamlar... Sadece düşünceler değil, hissettikleriydi onu hâlâ burada tutan. Yaşamın sadece çevremizde gördüklerimizden ibaret olmadığını, beynin, gözün bilemediğini, ruhun, hislerin bildiğini biliyordu. Burada olmak ona çocukluğunu, geçmişini hatırlatıyor, annesiyle babasına duyduğu özlemi derinleştiriyordu.

Oysa anne babasının yokluğundan oluşan boşluğu bir şekilde doldurmayı başardığını sanıyordu. Ancak şimdi anlıyordu ki o sadece bir avuntuydu. İnsanlar bazen başlarına gelen ağır olayları çok kolay anlatırlar ama gerçek öyle değildir. Doğrudur insan her şeye alışır ama anılarını unutmaz. Alışmış olması, geçmişten ya da gelecekte vazgeçtiği anlamına gelmez. Zümrüt'ün en güçlü farkına vardığı şey ise yalnız kalmaya ne kadar çok ihtiyacı olduğuydu.

Bir kez de mezarlığa yalnız başına gitti. Anne babasıyla özel görüşmek, yalnızlığını onlarla paylaşmak istedi. Giden hiç kimsenin yeri dolmuyor, sadece gidenlerin yokluğuna alışmaya çalışıyoruz.

Demet'le birlikte oldukları anlarda hastalığını konuşuyor, internette araştırıyor, tedavi yöntemleri üzerine kafa yoruyorlardı ancak başkalarının yanında büyük bir sırrı paylaşan sırdaşları. Bu büyük bir sorumluluktan çünkü Demet'in kanser olduğunu bilen tek kişi Zümrüt'tü. Zümrüt, Osman'la ilgilenirken, Demet'in kocasıyla sohbet ederken, birlikte kalabalığa karıştıklarında bir başka bakar olmuştular yanlarına gelen herkese. Belki de Demet haklıydı. Demet ölecekti, hastaydı. Ne Osman, ne kocası, ne de başka kimse bunun farkındaydı. Demet, hiçbir şey sezdirmiyordu, etrafındakilerin gözünde hâlâ hükümet gibi kadındı, hâlâ neşe deposu ve hayat dolu bir kadındı. Daha bu sabah kalkar kalkmaz yoksulluğun dibinde yaşayan komşusu yaşlı çifte götürmek için iki tepsi börek pişirmişti. Kendinden önce başkalarını düşünmek için programlanmıştı bir kere...

Demet'e bakarken, onunla konuşurken ruh hali de değişmişti Zümrüt'ün. Yüreğindeki tüm ağırlığa, endişesine, kuruntularına rağmen Demet, insanların görmek istediği Demet'i oynuyordu. Annesi gibi, nice nice kadın, erkek, insan gibi...

Birkaç kez annesinin gözyaşlarına tanık olmuştı. Şimdi daha iyi anlıyordu ki annesinin de babasının da yaraları vardı. Onların güçsüzlüklerine kızdığı anlardan pişmanlık duyuyordu Zümrüt. Kim bilir onların ne yaşanmışlıkları vardı. Her insanın bir hikâyesi varken, insanlar birbirlerinin hikâyelerini görmezden geliyorlardı. Belki insanların alnında, başlarının üzerinde bir ekran olsaydı ve o ekranda hayat hikâyelerini, yaşadıklarını görebiliyor olsaydık, insan insanı bu kadar görmezden gelmezdi. Bu kadar duyarsız, bu kadar önyargılı, bu kadar ezberden davranmazdık birbirimize.

Demet'e acımıyordu, sadece daha fazla anlıyor, seviyordu. İnsanların eleştirdiğimiz taraflarını,

önyargılarımızın işaret ettiklerini görürken onlar silindiğinde gerçek olanı görmeye başlıyoruz.

Nadya'yla birkaç kez telefonda görüşmüştü. Kız birkaç güne kadar şehirden ayrılacakken şimdi nişanlısı da gelmişti. Anlaşılan bir süre daha burada kalacaklardı. Selim'i çağırırsa Selim de yanına gelir miydi? Gelirdi elbet. Ancak Selim'le başlangıçları, sonraki süreçleri, Selim'in nedensizce ortadan kaybolup sonra bir anda geri gelişi, paylaştıkları zaten sıra dışıydı şu anda kendisine açıklamaya çalıştığı durum gibi... Aralarında konuşmaktan, dokunmaktan öte bambaşka bir kanal vardı. Kelimelerle, mantığıyla, düşündükleriyle açıklayamıyor olsa da şu sıralarda yaşamakta olduklarının Selim'le olan yolculuğunu başka bir boyuta taşıyacağını hissediyordu.

Demet'i evde namaz kılarken gördüğünde tek sığınağının Allah olduğunu biliyordu. Demet'in güvenebileceği, ona yardım edeceğine, onu bu durumdan kurtarabileceğine inandığı tek kaynak Allah'tı... Her şey yolunda giderken birçoğumuzun unuttuğu, zora girdiğimizde ya da bir ihtiyacımız olduğunda hatırladığı... Zümrüt ne kadar uzun zamandır Allah'la iletişimini kestiğini sorguladı Demet'i ibadet ederken gördüğü her anda. Mezarlıkta bile dua etmemiş, sadece annesiyle konuşmuştu.

Zümrüt Allah'a, yaratıcıya inanıyordu ancak dinleri derinden sorguluyordu. Her şeyin kaynağı olarak gördüğü Yaradan'ın, kurallar koyabileceğine, insanları sınavacağına inanmakta zorlanıyordu. Her şeyin yaratıcısının sevgisini yüreğinde hissettiği zamanlar, herhangi bir yerde herhangi bir anda olabiliyordu. Güneşin batışını seyrederken, bir çiçeğe bakarken, resim yaparken, Selim'in gözlerinde kaybolurken. Yaradan Zümrüt için her yerdeydi, yürekteydi, evrenin her bir noktasındaydı... Yaradan her türlü yargının, kuralın, ödül ve cezanın üzerindeydi. Cehenneme gitmekten korktuğu için inanmıyordu ya da başına güzel şeyler gelsin, ödüllendirilsin diye de değil. Zümrüt, Yaradan'ı seviyordu, hissediyordu, her bir yürekte var olduğuna inanıyordu. Yaradan'ın adıyla kurallar koyanlar, hatta öldürenler, hele hele dünyevi çıkarlarını besleyenlerin inancından çok daha derin olduğuna inanıyordu. Yaradan'ın cemaatlere, binalara, ritüellere ihtiyacı yoktu. O her şeyin kaynağıydı zaten ve Allah onu her haliyle seviyor, gözetiyor, kabul ediyordu Zümrüt'ün inancında... Her birimiz onun bir parçasıydık...

Kadere inanmak güvenliydi. Zümrüt kadere de inanmıyordu. Evet her şey yazılmış ve bitmişti ama sonsuz olasılıktaki olaylar örgüsünde insan seçimlerini yaşıyordu. Demet belki cezalandırıldığını, belki sırandığını düşünüyordu ki birkaç kez bu düşüncesini dile getirmişti. Öte yandan kendine dikkat etmemiş, duygularını biriktirmiş, kötü beslenmiş, yüreğindeki bastırdıkça alışkanlıkları zarar verici hale gelmiş, hele ki yapması gereken sağlık kontrollerini yaptırmamıştı. İşyerlerinde bütün gün zehirli gaz soluyanların, katkı maddeleriyle beslenmeye mahkûm edilenlerin kanseri kader değildi... Savaşa gönderilen çocukların ölümünün de kader olmadığı gibi... Sahte şişme botlarda boğulan insanların ölümleri de kader değildi... Kaderi suçlamak insanın, zalimin, zulmün suçu kadere yüklemesinden başka bir şey değildi.

Her an kendi kaderini örüyordu insan... Zümrüt şu an burada olduğu için geleceği farklı şekilleniyordu, başka bir yerde olsaydı farklı bir şekilde şekillenmeye devam edeceği gibi...

Zümrüt-ü Anka ile ilgili okuyabileceği her şeyi okudu internette... Ailesiyle, geçmişiyle bir bağ kurmaya çalıştı ama kuramadı. Ailesinin öyle derin hikâyeleri yoktu ki. Sıradan bir aileydi ve normal bir hayatları olmuştu. Belki de bu yüzden mesajlar ne kadar daha derinden bak derse desin bakabileceği bir yer, bir giz yoktu.

Dedesinin bu hediyeyi vermesini sorguluyordu. Aslında sorguladığı dedesinin Zümrüt-ü Anka gibi

bir sembolle ne ilgisi olabileceğiydi. Belki de hediyesini verirken anlamını bile bilmiyordu ki bu kuvvetle muhtemeldi. Dedesinin ne hatırladığı eşyalarında, ne hayatında, ne de düşüncelerinde böylesi gizlere tanıklık etmişti. Muhtemelen yanlış bir noktaya gereğinden fazla takılmıştı Zümrüt...

Karşılaştığı akrabalarına, konu komşuya babası ve annesiyle ilgili sorular sormuş, bildiklerini tekrar tekrar dinlemişti. Göz önünde, herkes gibi yaşayan anne babasında bulabileceği bir şey olmadığını biliyordu. Aslında mesajda yazdığı gibi “beklemek” rahatlatıcıydı. Bir bilinmezin içindeyken bir şeylere müdahale etmeden olacak olanı beklemek. Belki de en büyük müdahale beklemektir. Mesajda yazdığı gibi, beklemek de bir eylemdi.

O yüzden kendini artık daha fazla Demet’in hastalığına odaklamıştı. Belki de burada olmasının sebebi Demet’ti. Hastalığını bilen tek kişi kendisiydi ve belki de Demet’in kaderine müdahale etmek için buradaydı.

Birkaç gündür Hermes'le iletişim kuramıyorum. Bu kadar önemli olduğunu söylediği bir iş üzerindeyken daha sık görüşmemiz gerekiyor. Bu iş için çok heyecanlıyım. Bu sessizlik heyecanımı daha da artırıyor.

Keyfim yerinde. Annemle babam konusunda Hermes haklı galiba. Birkaç akşamdır oyunun kurallarını onlar farkında olmadan ben koyuyorum. Bana ne olduğu konusunda endişeli olabilirler çünkü onların beklemedikleri bir Mert'i buluyorlar karşılarında. Bu akşam odama geçerken hiçbir eleştiri duymadığım gibi yüzlerinde herhangi bir hoşnutsuzluk da yoktu.

Geçen gün akşam yemeğinde aniden konuşmaya başladım ve içimde ne varsa döktüm. Sadece hissettiklerimi söyledim. Onları ne kadar çok sevdiğimi, onların benimle gurur duyduklarını hissetmeye ihtiyacım olduğunu söylerken gururumu, düşüncelerimi atabildiğim kadar arkaya attım. Onların benim için yaptıkları her şeyin farkında olduğumu, ancak onların benim yaptıklarıma saygı duymaları, bana güvenmeleri gerektiğini, endişe edecekleri hiçbir durumun olmadığını anlatmaya çalıştım. Masada neredeyse iki saat oturduk. Ben bu kadar açık olunca onlar da belki de buldukları fırsatı kullanmak ister gibi biriktirdiklerini döktüler. Anladım ki babam saygı duyulduğunu, annem değerli olduğunu hissetmek istiyordu.

Konu konuyu açtıkça bugüne kadar hiç duymadığım hikâyelerini dinledim. Belki de dinlemiştim ama hiç önemsememiştim. Genç yaşta evlenmişler, beni dünyaya getirmişlerdi. Onlar da acemiydi, ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Aslında bunu itiraf ettiler. Hatta şu anda benimle iletişim kurmakta nasıl zorluk çektiklerini ve kafalarında kurdukları senaryoları öğrendim. Bu konuşmadan sonra artık yeni bir dönem başladı biliyorum. Yine çatışacağız, yine anlaşılmadığımız birçok şey olacak ama en derinde konuşmamız gerekenleri konuştuk. Bir şeyler ortaya çıktığında, bir şeyler konuşulduğunda artık eskiye dönülemeyeceği çok net olarak görünüyor.

Bu sabah apartman görevlisi Ahmet Amca'yla sohbet etmek de çok keyifliydi. Okuldan geldiğimde kapıda sigarasını içiyordu. Birkaç dakika sohbet ettiğimizde gördüm ki ailesi için emekli olmayı bekliyordu. Altı ay daha İstanbul'a dayanacak, sonrasında ailesiyle birlikte köyüne dönecekmiş. İnsanların hikâyelerini dinlemek çok daha fazla ilgimi çekiyor artık. Belki de ilk kez selamlaşmanın ötesinde konuşmuştuk. Oysa neredeyse her gün görüyordum Ahmet Amca'yı. Halbuki her insan ilgilenilmeyi, fark edilmeyi bekliyordu belli ki...

Dün gece Horus'a yemini verirken ona karşı çok daha sevgi doluydum. Ayrıca en güzel mastürbasyonlarımdan birini yaşadım. Onlar yattıktan sonra ışıklarımı kapatıp, internetteki porno sitelerini dolaşmaya başladım. İnsanların dışkılarıyla seks yapmaktan nasıl zevk alabildiklerini anlayamıyorum. Küçükken verilen tuvalet terbiyesindeki bir çarpıklıktan kaynaklanıyor olabileceğini düşündüm çünkü bir yerde okuduğuma göre mesela cimrilik tuvalet terbiyesindeki en önemli hatadan kaynaklanıyormuş. Çocuğa tuvaletini tutması için baskı yapıldıkça o da her şeyin saklanması gerektiği algısına kapılıyormuş. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum ama hemen hemen her girdiğim sayfada önce o videolarla, ardından bir sürü alet hırdavatın kullanıldığı insanı aşağılayanlarıyla karşılaşıyorum. Sonra devam edemedim biraz araştırmaya başladım. Bu ve benzeri sapkınlıklar ya cinselliğin bastırılmasından ya da dejenere edilmesinden doğuyormuş. Cinsellikle ilgili hiç bilmediğim yaklaşımlar okudum. Dişil ve eril enerjinin uyumu, bu anlamıyla doğanın varoluşu... İki varlığın, yeni

bir varoluşta buluşması... Sonra bütün o kalabalığın, porno içerikli reklamların kirliliğinin arasında yaşıtım bir çiftin okuldan sonra eve gelişleriyle birlikte başlayan bir filmi seçtim. Benim odama getirmek isteyeceğim bir adayım bile yok. Zorla okuldaki kızların eteklerini, bacaklarını, kalemi ısırışlarını hayal ettim ama olmadı. Okuduklarımdan sonra çok basit, çok çiğ kaldı.

Hayali bir kız yarattım. Peri gibi... Âşık olduğum, arzuladığım kadın olarak tanımladım. Giydirdim. Uzun, beyaz, askılı bir elbise ve yalınayak... Odamda bilgisayarın başında ben çalışırken odaya girdi. Horus'un yanına gitti. Biraz onunla konuştu, sonra yanıma geldi, eğildi, gözlerime baktı, konuşmadan öpüşmeye başladık. Sonra hayallerimdeki görüntüler hızla aktı. Masanın altındaydı, sandalyeyi geri ittikten sonra kucağımdaydı, bilgisayarı duvara doğru ittikten sonra da masanın üzerindeydi... İşim bitip de duş yapmaya gittiğimde kendimi seyrettim. Biraz kilo alsam, biraz kaslansam ne güzel olacaktı. Hem zayıf, hem uzun boyluyum. Kendimi cılız görüyorum. Hayalimdeki kızla sevişirken bile bedenimi hiç aklıma getirmedim, ışıkları açmadım.

Bu ses de ne? Telefon çalışıyor. Hermes'in gönderdiği telefon. Nasıl açılıyor bu? şu yeşil düğme herhalde.

“Alo?”

“Mert, Hermes ben.”

Nasıl emin olacağım? Birkaç gündür iletişim kuramamıştık. Ya başka biriye?

“Hermes olduğuna emin misin?”

“Evet Mert benim.”

“Baktığım herhangi bir evcil hayvanım var mı?”

“Balık.”

“Adı ne?”

“Horus.”

Hermes'in sesi hayal ettiğimden daha yaşlı geliyor.

“Dinle Mert. Dosyaları sana gönderdiğim diske kopyaladın mı? Sadece Siyah Gözyaşı değil hepsini.”

“Evet bitti. Her şey senin gönderdiğin diskin içinde artık.”

“O zaman bilgisayarda olan her şeyi silebilirsin.”

“Nasıl yani? Neden?”

“Sadece söylediğimi yap. Bilgisayarı sıfırla ve bizim kullandığımız hiçbir şeyi yükleme. Balığının yüzdüğü fanus kadar boş olsun.”

“Bana ait her şeyi de mi silmemi söylüyorsun? Hayır silmeyeceğim. Sonra ne yapacağım, işe yaramaz bir bilgisayarın karşısına mı oturacağım?”

“O zaman bir süreliğine diyelim.”

“Kaldı ki ya diski kaybedersen?”

“Kaybetmeyeceksin. Kaybedemezsin.”

“En azından sende benim dosyalarım hariç yedeği vardır.”

“Senin tüm dosyaların da bende var. Ben de her şeyi sileceğim. Tüm yarattıklarım, geleceğe taşınması gereken her şey ve dünyanın kaderi o diskte.”

Bir şizofrenle konuşuyor olabilir miyim acaba? Ya da bir filmin içinde miyim yoksa?

“Hermes dediklerinin farkında mısın? Dünyayı değiştirecek her şeyi hazırladığını söyleyen sen, her

şeyi bana mı emanet ediyorsun? Saçmalık bu.”

“Evet sana emanet ediyorum. Hiçbir şey tesadüf değil, zamanı gelince anlayacaksın.”

“Yine de neden bu kadar paniğe kapılıyoruz? Ortada birkaç saldırıdan daha fazlası yok.”

“Deşifre oluyoruz Mert. Yarattığım kalenin duvarlarında delikler açılmaya başladı. O yüzden hazineyi kurtarmalıyız. Sadece sanal dünyada değil, fiziksel dünyada da bunları korumamız gerekiyor.”

“Hermes bu kadar büyük şeylerden bahsedebilen birinin çok daha güçlü olması gerekmez mi? Daha on sekizine basmamış bir çocuk mu senin dünyanı koruyacak?”

“Her şey beklemek zorunda. Haklısın belki birçok başbakandan, milyarderden çok daha güçlüyüm. Her yerde bağlantılarım var. Hatta düşmanımın yakınlarında bile benim insanlarım var. Günlük hayatın üzerindeki savaşta güçlü bir taraf benim. Ben mimarım ama inşaat benden sonra başlayacak. O yüzden beklemek zorunda herkes ve her şey. Şu an tek önemli olan şey benim başla tuşuna basmam.”

“Bas o zaman. Neyi bekliyorsun?”

“Bekliyorum. Doğru an çok yakında. Basabilecek miyim bilmiyorum. O disk başlangıç tuşumuz. Fiziksel olarak sen basacaksın.”

“Neden ben?”

“Siyah Gözyaşı’nın içinde tesadüf yok. Tüm parçaları planlanarak yerleştirildi. Senin yerin de tesadüf değil. Sadece bana inan.”

“Peki bilgisayarlarda ne varsa her şeyi sileceğim. Bu diske de iyi bakacağım.”

“Ve bu telefonla diski yanından hiç ayırmayacaksın. Bundan sonra sadece bu telefonda iletişim kuracağız. Sahip olduklarımızın düşman tarafından keşfedilmesi, belki de ele geçirilmesi an meselesi. O yüzden duşa girerken bile yanına almalısın.”

“Duşa girerken de mi alayım? Yok artık daha neler!”

“Uyurken de, okuldayken de cep telefonunu nasıl yanından ayırmıyorsan bu telefonla diski de ayırmayacaksın.”

“Aylarca böyle mi yaşayacağım? Annemle babama ne diyeceğim ya da soranlara?”

“Mert zaman bu kadar değerliken gereksiz şeyleri konuşuyoruz. Emin ol aylar sürmeyecek, haftalar, hatta belki günler bile olmayacak.”

“Ben sana nasıl ulaşacağım?”

“Benim seni aradığım gibi sen de beni arayacaksın. Sadece yeşil tuşu beş saniye basılı tutman yeterli.”

“Bir de kırmızı tuş var.”

“Yeşil çalışmadığında kırmızı devreye girecek. Güvenlik ihtiyacımız arttıkça mümkün olduğu kadar yaydığımız titreşimlerde derine saklanacağız. Yeşil çalışmıyorsa kırmızı tuş sana ihtiyacın olan şifreyi verecek.”

“Neler deşifre oldu?”

“Siyah Gözyaşı’nın bir kısmına ulaştılar. Başka bir hedefleri yok zaten. Ulusal siber güçleri kullanmaya başladılar. Sanki tüm hackerlar, tüm sistemler siyah gözyaşına karşı birlikte saldırıyor.”

“Thot ne yapıyor peki?”

“Thot olmasaydı çoktan her şey bitmişti. Ne tesadüftür ki üç Thot üyesi dün sabah intihar etti.

Tesadüf diye bir şey olmadığına göre...”

“Yani biz de ölebiliriz?”

“Şu an sen yaşıyor musun ki?”

“Hermes felsefenin sırası değil lütfen. Ölümden bahsediyoruz.”

“Sen ölmeyeceksin. İkimizden biri ölecek olursa o benim.”

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“En azından Siyah Gözyaşı aktif olana kadar ölmeyeceğini biliyorum. Eğer yanılırsam baştan aşağı yanlış bir proje kurgulamışım, her şey boşunaymış demektir. İşimize dönme zamanı. Silmeye başla.”

“Anladım, yalnız...”

Yine son sözü söyleyip gitti. Neler oluyor? Ben ne yapıyorum? Belki de annemle babam endişelerinde haklıydılar. Şu yaptıklarına bak. Eğer söyledikleri gerçekse kendimi ne için bile olduğunu bilmediğim bir tehlikenin içine atıyorum.

Öte yandan bu hissettiğim şey... Migrenimi dindirecek kadar inandığım şey... İçimdeki ses... Devam edeceğim... Sonunda ne olduğunu göreğim.

Bu herifin neden projeye dahil edildiğini anlamıyorum. Nedenini sorduğumda Mayer'in cevap vermeye bile gerek görmeden konuyu değiştirmesine şaşırmadım ama ilk kez bu kadar yakınına birinin verilmesinin nedenini çözmeye uğraşıyorum.

Duruma bakılırsa hedef öngörülenlerin ötesinde bir önem taşıyor. Ancak bu o kız olamaz. O kız hedef olamaz. O kadar insan gördüm, hayatım boyunca gizli kapaklı işleri olanların, kötülerin, katillerin gözlerine baktım, nefeslerini ensemde hissettim. Bu kız trafik suçu işlemekten bile kaçınacak bir karakter. Başka bir şey olmalı. Belki de birileri bir şeylerin içine çekmeye çalışıyor. Gelen mesajların izini sürmek gerçekten zor. O mesajları gönderen kişiler tarafından kurulmuş bir komplo olabilir. Bilmiyorum ancak tek bildiğim daha dikkatli olmam gerektiği.

Tim gibi bir yaratık bu kıza yeterli gelemeyeceğim düşünülerek yanıma gönderilmiş olamaz, tabii eğer ben kız hakkında yanılmıyorsam ki yanıldığımı hiç sanmıyorum. Gerçi artık kendi kışımı kollamak zorundayım. Belki de benim için gönderildi. Yine de şu anda direktiflere uymak zorundayım. Ancak yıllardır yattığım yeri paylaşmamışken böyle bir adamla paylaşıyor olmak can sıkıcı.

Görünüşte hele ki bu ülkede sokaklarda insanların sempatisini hemen kazanacak bir maske her şeyi örtüyor. Kumral saçları, çilli suratı, düzgün fiziği büründüğü fotoğrafçı rolüyle mükemmel örtüşüyor. Yanıma geldiği gün öldürdüğü insanların fotoğraflarını birleştirdiği slayt gösterisini bilgisayarından gösterirken bazen çocukları, bazen yattığı fahişeleri, bazen nedensizce hoşlanmadığı insanları ayrıca belirtmeyi ihmal etmedi. Öldürmekten keyif alan, sadece öldürmüş olmak için insan canı alabilecek olan bir katildi o.

Yanında getirdiği mühimmatın ağırlığı ise ayrı bir nokta. El bombasına, termal dürbüne, SAR marka tüfeğe burada ne ihtiyaç olabilirdi ki, hedefimiz sadece bir kişiye?

Kaldığım pansiyonun ve çevredeki dükkânların sahiplerine daha yanıma gelmeden nişanlım olduğunu anlatmıştı. Karşısındakilerin İngilizce bilmediği ya da biraz bildiği bir ortamda beden diliyle, alyansıyla, fotoğraf makinesiyle anlatmak istediklerini anlatabiliyordu. O kadar sevimli görüyorlardı ki onu artık pansiyon sahibi bile benden çok onunla iletişim kuruyor. Üstelik benimle en azından Türkçe birkaç cümle konuşabiliyorken.

Hiçbir hareket olmadığı halde tahmin ettiğimden daha uzun süre düğmeye basılmaması, bir şeyler olmaması ayrı bir soru işareti. İşin uzamasına niye takılıyorum ki? Neredeyse rahat denilebilecek bir görevde her gün paramı kazanıyor olmamın nesi kötü? Bizim işte bu kadar sessizlik, gürültünün artacağına işarettir.

Tim'in Zümrüt'le tanıştığı andaki tepkileri bakalım yeni ipuçları verecek mi?

Ben Tanrı'yı babamdan daha iyi biliyorum, daha iyi tanıyorum, daha iyi anlıyorum. Evrenin varoluşu bütünün varlığının yansımasıyken her birimiz farklı taraflara dağıldığımızı sandık. Makrodan mikroya savrulduk. İlk patlamadan bugüne yol almaya devam eden kütleler gibi... Kıyamet gününe kadar sürecek bir kaos...

İnsan, aklı ile vicdanı arasında sıkıştı kaldı. Yukarıdaki savaşın gölgesinde bazıları bir yönü bazıları diğer yönü seçerken, bazıları Tanrı'ya bazıları şeytana yöneldi. Belki de yönelecek bir yön yoktu, yönler sadece bir yanılsamadan ibaretti.

İnsanlara yakından bakarken iki ucun arasında sıkışıp kalanların feryadına tanıklık ediyorum. Bir yanda şeytan bir yanda Tanrı... Bir yanda korku bir yanda arzu... Çoğu orta bir yol tutturmuş, biraz o tarafta biraz bu tarafta...

Neden var olduklarını anlamlandırmaya çalışırken bir taraf seçtikleri kadar, aslında nasıl bir düzenin içinde görev aldıklarını bilmediklerinden acı çekiyorlar. Kendi seviyelerini anlamlandıramayanların daha üst seviyeleri çözmeye çalışması kadar insanlığa zarar veren bir şey yok. Kafaları çok karışık.

Üst seviyeleri insanın insana aktarmaya çalışması, insan elinin gerçeği kirletmeye başlaması karmaşayı artırdı. İşin içinden çıkamayınca tarikatlar, cemiyetler, sözde peygamberler hızla çoğaldı.

Tanrı neyi bekliyor? Bu oyunu istediği zaman bitirebilecekken neden bitirmiyor? Kendi yarattıklarını istediği gibi şekillendirebileceğine göre ancak bekliyor olabilir. Verdiği sürenin dolmasını ya da insanların nereye doğru gidebileceğini, neyi aradığını, neyi istediğini, neyi bulmaya çalıştığını anlamaya çalışıyor. Bir anlamda yaratılanları, kendi yarattıklarını test ediyor.

Nedeni ne olursa olsun böyle devam ettikçe dünyayla birlikte üzerinde olanlar da yok olacak. Tanrı o zaman müdahale edecek mi bilinmez. Peki evrende sadece dünyaya mı can verdi Tanrı? Elbette ki hayır. Evrenin yaratıcısı sadece dünyaya can vermedi. İnsanın yanılsamalarından biri de kendini çok önemli addetmesi nedeniyle tüm evrenin hâkimi olduğunu zannetmesi. Oysa yeryüzü, evrenin içindeki milyarlarca noktacıktan bir tanesiydi. İnsan bedeninin milyarlarca hücresinden biri olan herhangi tek bir hücre gibi...

Tanrı'nın can verdiklerinden biri olan insanlığı oluşturan insanlar, gerçekten de bir sınav alanındaydılar... Varoluşlarının var olup olamayacağının sınavında... Tek tek değil bir bütün olarak.

Hermes

Karşı tarafın oyununu bozmak için ben de oyunun bir bölümünü onların kurallarıyla oynuyorum. Rakibini yenmek için rakibinden güçsüz görünmekten çekinmemeyi çok yıllar önce öğrendim.

Siyah Gözyaşı'nın başlatma tuşuna basabilir, çoktan diğer unsurları da devreye sokabilir, sonuca doğrudan gitmeye çalışabilirdim. O zaman kafa kafaya savaşa girmiş olurum. Her şey çok net olduğunda güçlünün kazanma olasılığı her zaman daha yüksek. Ortılığı biraz bulandırmak, rakibin aklını karıştırmak, beklenmeyeni yapmak... Savaş benimle bitmeyecek, sadece yeni bir viraja girecek.

Yaşlandığında yalnız ölmek korkusunu taşıyan ne kadar çok insan var. Ben yalnız ölüyorum işte... İnsanların aileler kurmasının, çocuk doğurmalarının en temel nedeni bu değil mi? Yalnızlıktan, yalnız ölmekten korktuğumuz için korkuyoruz.

Yalnız ölen insana acınıyor. Yaşlandığında yalnız kalan insana merhametle bakılıyor. Boşa harcanmış bir ömür ya da yitirilmiş bir ömür... Ortası yok. Hiç evlenmemiş olanlar, hayallerini, hedeflerini öncelik yapanlar, yalnızlığı seçmiş olanlar anlaşılmıyor. Belki de yalnız ölürken bu onun mutluluğudur, yapmış olduğu seçimdir denmiyor.

Hafızamı kaybederek, elden ayaktan kesilip birilerinin bakımına muhtaç yaşamaktansa, zamanında yalnız ölmek çok daha iyidir. Bugün benim seçimimdi. Bir tek şey dışında hiçbir pişmanlığım yok. Siyah Gözyaşı başladığında bu hayat yaşadığıma değecek. Sonrasında başarıya ulaştığında çok daha değerli olacak.

İlla ki bir değer olması gerekmiyor yaşamın boşa mı doluya mı gittiğini ölçmek için. Kime göre boş kime göre dolu? Benim boş dediğim bir başkasının dolusuyken ben kendime bakarım. Kendi hayatıma ben karar veririm. Başlamasına olduğu gibi sonuna da... Ben her bedenın sahibinin bilinçle o bedende olduğuna inanıyorum. Can bulurken de bir seçim yapmıştık. Beni elden ayaktan kesecek herhangi bir hastalığa düşecek olursam ya da bu beden beni taşımaktan çok yorulursa gitme hakkımı da kullanırım. Ötenazi hakkı, yıllar sonra insan haklarının ayrılmaz bir parçası olduğunda haklılığım ispatlanacak.

Merdivenleri çıkarken yorulduğunu hissetmek, kendi yemeğini hazırlamaya üşenmek, zaten yemeği de önemsememek, bedenindeki kırıksıklarla her gün yüzleşmek, gençliğinin formunu özlemek. Enerji değişmiyor ama enerjiyi taşıyan, ileten her şey değişiyor yıllarla birlikte.

Sokaklardaki insanlar, varlığımı sadece bir kimlik, on iki haneli bir numara olarak bilse de, ben neyin ne olduğunu biliyorum. İnsanın kendini kanıtlama, gösterme isteği ne kadar güçlü hâlâ zaman zaman kendini hatırlatıyor. An geliyor kim olduğumu, ne olduğumu, hazırlıklarımı, yaptıklarımı ve belki de dünyayı değiştirecek projenin yaratıcısı olduğumu bilmelerini istiyorum. Yaşlılıkta, gençlikten daha fazla ister oldum. Gençken neredeyse aklıma bile gelmez, bildiklerimin bende kalması kadar benim de geride durmam daha mantıklı gelirdi. Bir gün nasıl olsa gereken yapılr inancıydı belki. Önünde uzun yıllar varken, o uzun yılları geride bırakanlar için her şey tersyüz olmaya başlıyordu.

Siyah Gözyaşı açığa çıktığında benim ne yaptığım anlaşılacak ama görmeyeceğim. Bilineceğim ama kutlanamayacağım. Tarihte yazılmayan nice kahraman gibi...

Bir araya getirdiklerim, güvendiklerim, dünyadaki kimliklerinin yaratılmasında rol oynadıklarım çok daha iyi anlayacaklar. Ben o insanlardanım. Adı hiç bilinmese bile dünyayı değiştireceklerine

inanarak değiştirenlerindenim. Konforunu, dñyanın sunduklarını reddederek yok olma pahasına yaşatanlardanım. Belki de bu saatten sonra kendimi inandırmak istediğim şey bu.

Kalelerime girdikçe aldıkları hasarın farkında değiller. Her saat daha gñçlü saldırıyorlar. Ben dosyaları silmedikçe daha fazlası tuzağa dñşecek. Bu benim işimi kolaylaştırmayacak ama Siyah Gñzyařı projesinin her bir üyesinin, benden sonraki sahiplerinin her birinin işini kolaylaştıracak.

Fark yaratan insanlar, dñyanın ötesine bakarken etten kemikten, insan eliyle yaratılardan çok daha fazlasının olduğunu biliyor. Bunu bazen notalara, bazen tuvallere, bazen kâğıtlara döküyor. Üst bilinçten beslenenler, ortak bilincin tuzaklarına yakalanmadan varoluşun illüzyonlarını değil, ta kendisini görüyorlar.

Siyah Gñzyařı'nda her pisliğini ortaya dñktüğüm Konsey'de olduğum dönemde Mayer'in gelecekteki dñřmanım olacağı netti. Özel biri değildi. Özel biri olsaydı şu andaki konumunda olamazdı. Onun şu anda olduğu yerde olabilmesi için gerekli olan omurgasızlığa, hırsa, nefrete, çalışkanlığa sahipti. Ailesinin içindeki rekabette ezilirken rekabet için kendini geliştirmiş, ailesi sayesinde Konsey'e girince de bunun avantajını kullanmıştı. Benimki gibi ailelerin herhangi birine mensup olmayanların zaten tepeye çıkmak gibi bir olasılığı yoktu. Diğer ailelerin genç kuşaklarının durumu çok farklı değildi ama kazanan bir kişi olacaktı. Mayer centilmenlik anlayışına sahip değildi. Bu yoksunluk merhametsizlikle birleşince ulaşacağı yere ulaşmak için her türlü çözümleri uygulayabilir bir güce dñüřmüřtü. Hatta Konsey üyelerinin bazılarının canlarını alacak kadar. Mayer'in varlığı, Konsey'in tükenişinin, parçalanışının ilk büyük nedeni olmuştu.

Beklediğimden sabırlı davranıyor. Satrançtan öte Go oynamaya benziyor. Daha saldırgan olanın kaybedeceği... Japon kñltürü, soğukkanlılığı, sabrı ve rakibi hiçbir zaman küçümsemeyen yaklaşımıyla öne geçiyordu.

Aslında hamlelerin çoğu yıllar içinde gerçekteleşmişti. Bugüne kadar Mayer'in karakterindeki zaaflar işimi kolaylaştırmıştı. Eğer Konsey'de kimin lider olmasını istiyorum diye sorsalardı kesinlikle Mayer'i seçerdim.

Otuzlu yaşlarımda Peru'da olduğum dönemde Ayawaska seremonisine katıldığım gece, geçmişimin ve geleceğimin bağını izlemiş, kaynağın muhteşemliğini görebilmiştim. Her şey o kadar berrak ve netti ki... Zorunlu eğitimlerimden biri beni bir başka seviyeye taşıyan araç olmuştu.

Hissetmiştim... Neden yaşadığımı, neden nefes aldığımı. Ruhum ya da enerji bedenim bilinçten ayrışırken bedenimi dışarıdan görebilmek, her duygunun, her acının, her dñřñncenin bana ait olmadığını gösteriyordu. Bütün bunlar o anda seyretmekte olduğum bedenime aitti, varlığıma değildi. Bedene tutsak oldukça sınırlıydık.

Eğer buna inanmasaydım, bunu hissetmeyip yaşamasaydım bu bedende yaşadıklarımaya katlanamaz, bu bedende hissettiklerimi taşıyamazdım. Bedenimi dışarıdan gördüğüm an gibi, hayatımı dışarıdan izledikçe illüzyonlara takılmadan yürüyebiliyordum.

Her sistemde olduğu gibi yükseldikçe yeni kapılar aralanıyor. Masonluk sisteminde ve daha birçok benzer yapıda olduğu gibi. Keza kiliselerde de... Çırak, kalfa, usta... Sonra daha uzun bir yolculuk başlıyor. Her basamakta daha fazla bilgi, daha fazla sorumluluk, daha fazla gerçek. Spiritüalizmin her felsefenin üst perdelerinde karşımıza çıkıyor olması bir tesadüf değil. Batın ile zahirin bñtñnlüğüne her adımda biraz daha yaklaşıyorsun. Konsey sadece bir adımdı, onlar benim farkıma vardığında ben onların bir üst sistemine çoktan geçmiştim. Her sistem alt sistemlerden oluştuğuna göre her sistemin

bir üst sistemi de vardı. Ta ki bütüne varıncaya değin.

Ben sona hazırım. Başarılı ya da başarısız bedenimin görevi sona eriyor. Kaynağa dönebilmek, sonsuz olanda varlığıma kavuşabilmek için neredeyse sabırsızlanıyorum. Bunu hak etmek istiyorum. Yapmam gerekeni yaparak gidebilmek. Yapması gerekeni yapamayanlar için son sahne gözler açık tamamlanıyor. Ben o son sahnede gözlerimi huzurla kapatmak için yaşıyorum... Siyah Gözyaşı başladığında, o son sahnede Ayşe aklıma geldiğinde de aynı huzuru hissedeceğim.

Ali ile Ayşe

İnsanın olmasını istediği, yüreğinin yap dediği, aklının engel olduğu anları gerçek bir kâbusa dönüştürüyor çoğu zaman. Duyguları frenlenmek, istekleri bastırmak, sanki yokmuş gibi davranmaya çalışmak... Bir yanın hadi neyi bekliyorsun, ne olacak derken, diğer yanda yasaklar, korkular, öğrenilmiş, dayatılmış şeyler...

Ali ile Ayşe o geceden sonra birkaç kez daha fidanlıkta buluştular. Günlük hayatın içindeki karşılaşmalarında fidanlığı akıllarına getirmeyerek, geceyi güne karıştırmadan mesafeli durdular. Fidanlıktaki hiçbir buluşmayı sarılmadan bitirmediler.

Ali oyunbozanlık yapıyordu. Fidanlığa yanında minik hediyeler getiriyor, iltifatlar ediyor, sanki arkadaşlığın ötesine geçiliyormuş sinyalleri veriyordu. Son buluşmalarında o gün yazdığı bir şiiri kâğıda dökerek Ayşe'ye verdi. Ali'nin sarılma anında hissettiklerini aktardığı iki dördlükten ibaretti...

Ancak her birimiz dünyayı farklı gördüğümüz gibi algılayışımız da farklıydı. Bir gülümseme, bir söz, bir hareket sahibinde başka, ulaştığı kişide farklı anlamlar taşıyordu. Ali'nin belki de ağırlığının farkında olmadığı davranışları Ayşe'nin zihninde, yüreğinde bambaşka yerlere dokunuyordu. Belki hayatı boyunca beklediği bir anlam, belki kendisi için çok önemli olan bir kavram. İnsanlarla iletişim halindeyken sözlerimizle, davranışlarımızla nerelerine dokunduğumuzu bilemiyoruz ki... Bu yüzden bazen anlamsız bir şekilde kavga ediyor, bazen umutlanıyor, hayallere dalıyoruz... Birinin ak dediğinin diğeri için kara olduğunu anlayamadığımızdandır bugün yaşadığımız iletişim kazaları...

Ayşe, âşık oluyordu. Ali'nin ilgisi olduğuna inanıyor, artık aralarında henüz adı konamasa da bir şeylerin başladığını düşünüyordu. Yanılmıyordu. Sadece Ali, her ne kadar istese de asla bir noktaya vardırmayacaktı. Bu onun için bir tür zorunlu karardı. Ayşe'yle flört etmek iyi geliyordu. Bir biçimde kendi orta yolunu buluyordu. Ayşe'yle hiçbir zaman bir ilişkisi olmayacaktı ama flört etmek arzusunu, bu isteğini biraz olsun dindiriyordu bu buluşmalar.

Ayşe, Ali'nin ruhunu koruyan duvarlarına her çarptığında düşüncelerinin, hissettiklerinin yersizliğini anlıyor olsa da kendini frenleyemiyordu. Ali'yi artık her gördüğünde heyecanlanıyor, bahçeye her çıktığında yan bahçede Ali'yi görmeyi umuyordu. Kendi hayalleri ile yaşananlar arasındaki çatışma her geçen gün artıyor, kendi yarattığı hayallerle, kendi hayal kırıklıklarını yaşıyordu. Ali'nin ona duymak isteyeceği bir şeyi söyleyeceği anda gelen anlamsız cümleler, sarılırlarken Ali'nin tam boynundan öpeceğini sandığı anlarda sarılmayı bırakışları... Oysa hayal kurmasaydı yaşayacağı bir mutsuzluk olmayacaktı.

Aşk üzerine ne kadar çok okumuştun zamanında... Filmler, şarkılar, bir zamanlar kurduğu hayaller... Bir süreliğine hepsi uzaklaşmışlardı, Ali'yle hepsi geri geldiler. Aşk virüsü bir kez girdi mi çok hızlı yayılıyordu. Adım adım ilerliyormuş gibi gözükse de bir anda tüm bedeni ve ruhu sarıyordu. Ayşe de, birçok kör âşık gibi neden olduğunu anlamadan aşk hastalığına yakalanmıştı.

İlaç belliydi ama ilaç sadece yakınında duruyordu. Yutamıyor, içemiyor, ilacını alamazken hastalığı daha da ilerliyordu. Daha önce hissetmediği kadar güçlü hissediyordu yüreğinin kabarmasını, sıkışmasını... Ali'den uzaktayken Ali'yi düşünmeye ayırdığı sürenin artması, gün içinde sayamayacağı kadar çok Ali'nin aklına düşmesi...

Ali geçen gün öğleden sonra odasında kitabını okurken annesi çağırdı. Telefonda Ali'yle konuşmak isteyen biri vardı. Alt kata salona geçerek annesinin günlük gazetesinin üzerine bıraktığı ahizeyi

kulağına götüren Ali'nin, telefonu kapattığında ilk aklına gelen Ayşe oldu. Herhangi bir aşkı, ilişkiyi başlatmamak konusunda haklı olduğunun kanıtıydı bu telefon. Nihayet Ali'nin yerleştirileceği şirket belli olmuştu ve gelecek pazartesi işbaşı yapacaktı. Kalacağı yer geçici olarak ayarlanmıştı, sadece eşyalarını toparlayıp İstanbul'a gidecek ve işine başlayacaktı.

Ayşe'den uzaklaşacağı için ne kadar üzülsün de bu duyguyu bastırmaya çalışarak odasına çıkmıştı. Okuduğu kitabı yatağından alıp komodinin üzerine koyarak sırtüstü uzandı. Annesinin arayanın kim olduğu üzerine sorularını duymazdan gelmişti, nasıl olsa akşam söylerdi. Hem de tüm aileye aynı anda söylemiş olurdu.

Ayşe'ye nasıl söyleyeceğini düşündü. Aslında önemli bir şey yoktu, sonuçta Ali'nin işe başlayana kadar ailesinin yanında kalacağını tüm mahalle biliyordu. Yine de Ayşe'ye nasıl söyleyeceğini düşünmeye devam etti. Madem Ayşe'ye karşı duygularında tehlike yaratacak bir durum yoktu neden düşünmeye devam ediyordu? Oysa insanların söylemesi gerekenleri gereken zamanda söyleyemediğinde her türlü ilişkinin, dostluğun nasıl zedeleneceğini çok iyi biliyordu.

Ayşe'ye verdiği sözü tutamayıp kardeşiyle hâlâ konuşmadığı gibi, işe başlayacağını da söyleyemedi. Telefonun geldiği günün akşamında ailesiyle haberi paylaştığında ertesi gün Ayşe'nin duyacağını, doğru olanın, yapması gerekenin Ayşe'ye bu haberi kendisinin söylemesi olduğunu biliyordu ama yapamadı. Belki de Ayşe'nin vereceği ilk tepkiye tanıklık etmekten çekiniyordu. Bir anlık bir üzüntü anı veya bir kırgınlık. Bu korkusuyla anladı ki aslında Ayşe'ye zarar verecek bir oyunu sürdürmüştü. Oyun da denemezdi gerçi, sonuçta Ayşe'yle bir şey yaşanmayacaktı ama yine de daha dikkatli davranabilirdi. Şimdi kazasız belasız, küslük olmadan Ayşe'yle vedalaşabilmeyi önemli olan.

Tam da Ali'nin düşündüğü gibi oldu ve sabah olur olmaz annesinden yan eve haber uçtuğunda, Ayşe her şeyi öğrenmişti. Haberi ilk duyduğunda belki de çevresindekilerin dikkatini çekecek bir tepki vermedi çünkü pek de bir şey hissetmemişti. Okulda dersi başladığında, öğrencileriyleken Ali aklına bile gelmedi ki son günlerde Ali'nin aklına gelmediği bir ders olmamıştı. Eve dönerken biraz alışveriş yaptı, canı tatlı çekmeye başlayınca pastaneden çikolatalı pasta aldı. Eve geldiğinde yemek hazırlanırken annesine başının ağrıdığını söyleyerek odasına kapandığında sabah duyduklarının yavaş yavaş yüreğine indiğini hissetti. Eve dönerken başlayan sıkıntı her geçen dakika büyüdü, nefes alamayacağını hissetti. Nefes almak için pencereyi açtığında hemen yan bahçeye baktı. Aslında pencereyi açmasının nedeni Ali'yi görebilme umuduydu ki o anda istediği tek şey Ali'yle konuşabilmeydi.

Geceleri bahçede buluşma saatinin gelmesi hiç olmadığı kadar uzun sürmüştü. Bahçeye çıkıp sigarasını yaktığında Ali hâlâ ortalarda görünmüyordu. Sigarasını söndürüp ikinciyi yaktığında da Ali hâlâ görünmemişti. Dördüncüsünü söndürürken de Ali'den hâlâ bir ses seda yoktu. Bahçede sağa sola yürüyor, yan bahçeye yaklaşıp uzaklaşıyordu. Evin tüm ışıkları sönmüştü. Bu saate kadar çıkmadığına göre demek ki hiç çıkmayacaktı. Neden böyle bir şey yaptığını anlayamıyordu. Ne vardı ki bunda? Ayşe'nin hissettiklerini, adını koymaktan kaçındıklarını Ali de mi yaşıyordu yoksa? Eğer böyle değilse neden saklansındı ki?

İnsanların dengesiz davranışları karşılarındakinin de dengesini bozuyor. Belki korkaklıklarından, belki utandıklarından, belki pişmanlıklarından söylenmesi gerekenleri söyleyemiyor olsalar da ortaya çıkan sonuç sadece hak edilmemiş bir kırgınlık oluyordu. Dürüstçe ifade edilenlerden çok daha kırıcı

olan kaypak, kaçamak cümleler ya da korkaklıktan doğan suskunluk...

İlla ki bir anlam yüklememeliyim diye düşünerek belki de Ali'nin uykuya daldığını, görüşemedikleri için henüz kendisine söyleyememiş olabileceğini düşündü. İş haberini koşa koşa Ayşe'ye yetiştirecek değildi ya! O zaman Ayşe'nin Ali'nin hayatında olmasını isteyeceği yerden çok uzakta demekti. Düşünceler ve duygular fırtına çıktığında çok hızlı yer değiştiriyorlardı. Aslında tüm duygu ve düşüncelerinin temeli iki eksen üzerinde hareket edip duruyordu. Ali'yle aralarında bir şey vardı ya da Ayşe abartıyor, kendi kendine gelin güvey oluyordu.

Ertesi akşam Ali'yle nihayet buluşabildiler. Fidanlıkta geçirdikleri zaman süresince fazla konuşmadılar. Ne konuşacaklarını bilemediklerinden konuşamadılar. Ali, Ayşe'nin sorularını ya duymazdan gelerek geçiştirdi ya da geçiştiremediklerine yarım yamalak cevaplar verdi. Ayşe, her zamanki ritüeli gerçekleştirmeye, ayrılmadan önce sarılmaya hazırken, Ali hiçbir harekette bulunmadığı gibi Ayşe'den çok daha hızlı yürüyerek evine girdi.

Sadece iki gün kalmıştı Ali'nin gitmesine. Ali cumartesi yola çıkacak, pazar günü kalacağı yere yerleşecek, ertesi gün de işe başlayacaktı. Her ikisi için de durum aynıydı. Gün yaşanıyordu ama ruh da düşünceler de başka başka yerlerdeydi. İki insan arasındaki duygusal bağlanma böylesine tanımsız ve böylesine güçlü olabiliyordu işte. Yine iki insanın bir anda kopuşu, birbirlerinden uzaklaşması da aynı duygu sarmalı içinde gerçekleşebiliyordu. Son güne gelindiğinde Ali'nin hoşça kalın ziyaretleri kadar Alilerin evine güle güle ziyareti oldu. Günün saatleri ilerledikçe en yakın, en samimi olanlarla vedalaşma başlıyordu. En sona kalanlar en yakınlar demekti. Yemek masasındaki oturma sırasının insanlar arasındaki ilişki düzeyini gösterdiği gibi...

İnsanların gözleri yine ikisinin üzerindeydi. Hani bir şey vardır, bir şeyler hissediliyordur diye meraklı bakışlara maruz kalsalar da bir süre sonra onların arasında bir şeyin olamayacağına kani oldu bakışların sahipleri. Ali zaman zaman kardeşini izledi. Ayşe'nin hissettiklerinin bir karşılığı olup olmadığını sezinlemeye çalışıyordu. Zorlasa bir şeyler bulabilirdi belki ama bu her kadınla erkeğin ilişkisine yapıştırılabilecek sıradan yaftalar olurdu.

Olağan vedalaşma cümlelerinin, sarılmaların ardından misafirler evden ayrılmaya başladığında Ali ile Ayşe biraz sonra belki de son kez buluşacaklarının farkındalığıyla el sıkıştılar, ailelerinin ortasında dostça sarıldılar. İkisi de herhangi bir renk verme endişesiyle o kadar hızlı hareket ettiler ki, sarıldıklarını fark eden olmamıştı zaten. Gizli bir şeyler yapan çocuklar gibi sürekli izleniyormuşçasına hareket ediyorlardı.

Ali odasına çıkıp gömleğini değiştirdi. Tüm ev gibi gömleği de yemek kokuyordu. Elini yüzünü yıkayıp parfüm sürdü. Son buluşmaya itina gösteriyordu. Özleyecekti Ayşe'yi, bu buluşmaları, duyduğu bu heyecanı...

Ayşe de her zamankinden çok daha fazla özeniyordu hazırlanırken. Hafif bir makyaj, kendine en çok yakıştırdığı elbisesi, parfümü... Kadınlık hisleriyle onun için bu son buluşma, iz bırakmak istediği bir buluşmaydı artık, neyi kaçırdığını anlamasını sağlama arzusuyla.

Fidanlıktaki yerlerine geçtiklerinde ikisinin de zihninde dönen düşünceyi Ali dile getirdi.

“Belki de son kez burada buluşuyoruz.”

Ayşe yine yüreğinin sıkıştığını hissetse de ses tonunu ayarlamak zorunda kalarak gayet normal bir durummuşçasına yanıt verdi.

“Evet belki de. Senin için her şeyin en iyisi olsun. Gerçi pek de bir şey anlattın sayılmaz. Bankada

işe başlıyorum deyip duruyorsun. Hangi banka, nasıl bir görev, sen mi istedin, nasıl belli oldu anlatmadın.”

“Anlatacak fazla bir şey yok ki. İngiltere’den dönerken gerekli işlemlerin çoğu tamamlanmıştı. Her şey netleşmiş, ben de işe başlıyorum.”

“İstediğin gibi mi? Maaşı, yeri, alacağın görev?”

İşin aslı Ali de detayların çoğunu bilmiyordu. Hatta maaşını sormamıştı bile, telefonda da bir şey denmemişti. Bu kez olduğu gibi anlattı.

“Maaşımı bilmiyorum. Açıkçası tam olarak yetkilerimi de bilmiyorum. Sonuçta İngiltere’deyken orada çalışacağım söylendi o kadar.”

“Kim söyledi?”

Ayşe sorularına böyle devam ederse yanıtlar Ali’nin veremeyeceği yerlere doğru gidecekti. Ayşe’ye nasıl anlatabilirdi ki İngiltere’de nüfuzlu insanlarla buluştuğu toplantılarda, üyesi olduğu derneklerde yolunu açanlar olduğunu. O insanların, Ali’yi Ayşe’nin gazetelerden tanıdığı Türk işadamlarıyla tanıştırdıklarını. O işadamlarının Ali’nin önderlerine gösterdikleri hürmetle Ali’yi takdir ettiklerini... En başından beri aslında onun seçilerek bir proje çocuk olarak yetiştirildiğini, şimdi de yolunun aynı insanlar tarafından çizildiğini anlatamazdı. Ali kendince özetlemeye çalışırken söylemeyi tasarladıklarından daha fazlasını söylemeyi seçti.

“Üniversitede güvendiğim hocalarım var. Onlara göre bu doğru bir adım. Yapacağım iş ne olursa olsun benim hayalime hizmet edecek bir iş. Kabıma sığamıyorum, duramıyorum, içimdeki enerji dinmek bilmiyor. Bu sadece bir başlangıç. Kim bilir belki de ileride siyasete girerim.”

Ayşe kendinin de anlayamadığı bir zorlamayla kahkaha attı.

“Başbakan mı olacaksın?”

Kadınlık duygularına bir yenisi daha eklenmişti. Ali’nin canını acıtmak istiyordu. Sadece neyi kaçırdığını görmesi yetmezdi. Birçok sevgili kendi yetersizliklerinden dolayı beraber oldukları insanı yerden yere vuruyor. En büyük korkuları beraber oldukları insanlar tarafından yetersizliklerinin anlaşılması. Karşısındaki insanlar kendilerini ne kadar yetersiz hissederse kendi yetersizliklerinin üzerini de örtebileceklerine inanıyorlardı ancak Ayşe’nin hissettikleri böyle şeyler değildi. Çok daha tehlikeli olan canı yanan kadının duyduğu acıtma isteği idi hissettiği...

Ali gülümseyerek yanıtladı.

“Neden olmasın ki? Belki o da olur. Önemli olan dokunabildiğim kadar geniş alana dokunabilmek, yaratabileceğim en güçlü etkiyi yaratmak.”

“Hımm... Önemli olmak istiyorsun yani? Büyük adam olacaksın?”

Ali’nin hedeflerinin, hayallerinin ana damarlarına yaklaştığının farkında olmadan soruyordu Ayşe... Ali ise, Ali ile Ayşe’nin hikâyesinden sıyrılarak daha derinlerdekini açığa çıkartıyordu.

“Büyük adam olmakla işim yok. Dünyaya baksana... İyiye değil kötüye gidiyor. İnsanlar acı çekiyor. Onu da geçtim sahi biz niye doğduk? Sadece iş, güç, çoluk çocuktan mı ibaret hayat? Değil ama kimse sorgulamıyor. Bizimkilere sizinkilere bak niye yaşadıklarının bile farkında değiller. Dünya çok hızlı değişiyor. Gün gelecek telefonları yanımızda taşıyacağız, gün gelecek telepatiyle konuşacağız.”

“Telepati mi?”

“Evet. Konuşmadan iletişim kuracağız. Cümlelere gerek kalmayacak. Duyuların hiçbirini

kullanmadan doğrudan iletişim kuracağız. Birbirimizin düşüncelerini okuyabileceğiz.”

Ayşe’ye çok uçuk konular gibi geliyor olsa da şu anda telepati yapabilmeyi ne çok isterdi. “Birbirimizin düşüncelerini okuyabileceğiz” cümlesi kulaklarında yankılanırken, o an Ali’nin düşüncelerini okuyabilmeyi çok isterdi. “Şu an bunu yapmayı çok isterdim. Düşüncelerini okumayı...” dedi.

“Neden?”

“Bilmek istiyorum şu anda aklından geçenleri. Benim için düşündüklerini... Hayallerini, korkularını, kapalı kutuda saklar gibi içinde tuttuklarını.”

Ayşe’nin söylediklerinin doğruluğunu biliyordu Ali. Kendinde tuttuğu, sakladığı, içinde yaşadığı bir dünya. Kapılarını açmaya korktuğu bir dünya. O becerikli, zeki, yetenekli çocuğun gölgesi olan korkuların, zayıflıkların, komplekslerden doğan hırsın yaşandığı dünya.

Ali dizlerini karnına doğru çekip ellerini dizlerinin üzerinde birleştirdi. Elindeki sigara paketinden gözlerini ayırmadan sanki kendi kendine konuşur gibi cümlelerini sıraladı.

“İnsan anlaşılamayacağını anladığında susmayı seçiyor. Yalnız olduğunu hatırlıyor. Kocaman bir dünya ve karşısında sen. Başaracaksın, o dünyada tutunacaksın, ailenin gurur duyacağı evlat olacaksın, sürekli kıyaslayacak, kıyaslanacaksın. İnsanların sana değer vermesi için beklentilerinin, senin üzerindeki hayallerini karşılayacaksın. Bu yüzden kendini değersiz hissedecek, hiç bitmeyecek bir döngüye gireceksin. Bunların üzerine benim durumumda olduğu gibi bu dünyayla, gördükleriyle yetinmeyen, meraklı, her şeyin yaradılışını, sistemin nasıl çalıştığını irdeleyen, hatta Allah’ı sorgulayacak kadar ileriye giden birinin içdünyasını koy. Çoğu zaman bu dünyaya ait olmadığımı hissediyorum. Bu bir şımarıklık değil. Ufacıkken, bizim bahçede koştururken de bu duygunun nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Velhasıl kendimce inandığım bir yolu yarattım. Bu yolda yalnızlığı seçerek.”

Son cümle, Ayşe’nin tüm soru işaretlerini silen, yanılsamaları ortadan kaldıran cümle oldu. Şimdi de Ayşe kendini salak gibi hissediyordu. Kendi kendine gelin güvey olmuş, her şeyi yanlış yorumlamış, gereksiz bir durum yaratmıştı. Aynı zamanda rahatlamıştı. En yorucu olan insanın karşısındakiyle ilgili acabaların kalmasıydı. Şu an her şey netti. Acıtacak olsa bile en azından ne olduğu ortadaydı... En kötü sonucun bilinmezden daha iyi olduğu gibi.

Ali cümlelerini tamamladığında Ayşe’nin ne hissettiğini biliyordu. Ayşe’nin arkalarından gelen esintiyle boynundan yayılan parfümün kokusunda, titreşimlerinde, enerjisinde neredeyse zihnini okuyordu. Ali’nin en büyük sorunu kendi içinde yarattığı iki kişiliğinin etkisinde sürekli gerçekliği çarpıtıyor olmasıydı. Benzer sorunu yaşayanlar gibi sadece kendini gerçekten güvende hissedebildiği zamanlarda kendini bırakıyor, açılabilirdi. Her buluşmalarında Ayşe’nin yanında hissettiği güven... Bu belki de son buluşmaydı, oyuna gerek yoktu.

“Ayşe seninle birlikte olmak gerçekten çok güzel. Yanında huzur buluyorum, heyecanlanıyorum. Çok güzelsin, çok asilsin, seni çok beğeniyorum. Başka bir hayatı seçseydim belki de birlikte yaşanacağım kadın sen olurdun. Belki değil öyle olurdu. Seni insan olarak gerçekten çok seviyorum. Daha ötesi yok, olamaz zaten. Olsa da sadece ikimizi birden mutsuz eder.”

Ali iyice Ayşe’ye yaklaştı, elini yanağına koyup gülümserken Ayşe’nin burnuna bir öpücük kondurdu. Ayşe konuşmaya başladığında Ali, Ayşe’nin nefesini yüzünde hissediyordu.

“Ne mutsuz ederdi? Mesela varsayalım ki biz sevgili olsaydık sen dünyayı değiştiremez miydin?”

Yoksa burada mı yaşamak zorunda kalırdık? Ben İstanbul'da ya da başka bir şehirde yaşayamaz mıydım? Bence bunlar önemli değil ki... Arkadaş, dost olarak beni sevmen beni mutlu ederdi ama artık değil. Ben o çizgiyi aştım. Nasıl oldu, ne zaman oldu bilmiyorum. O yüzden yarın gidiyor olman benim için iyi bir şey. Bir dahaki karşılaşmamıza bir şey kalmaz.”

Yüzünde acı bir ifadeyle sırtını arkalarındaki taş yükseltiye dayarken bakışlarını Ali'den karşılarında duran menekşelere kaydırdı. Ali, Ayşe'nin profilini seyrederken, korktuğu anı gelip çatmıştı. Hiçbir acaba, hiçbir reddedilme, hiçbir soru işareti olmadı. Ayşe'nin hissettiklerini biliyordu artık. Cümlelerinin satır aralarını okuduğunda, boşlukları tamamladığında Ayşe'nin söyleyemediklerini anlamakta zorlanmıyordu. Şu an sımsıkı sarılabilir, dudaklarına yapışabilir, sevgili olabilirdi. Hayallerinden vazgeçmek zorunda kalır mıydı? Bilemezdi. Tek başınayken koşmak daha kolaydı. Gözünü karartıp, bütün hayatını inandığı bir şeye adanarak yürürken Ayşe'yle olmak hayallerini yok etmezdi ama kesinlikle yavaşlatırdı. Ali'nin kendini adayacağı bir yol seçmesindeki önceliği bu sıradanlıktan, bu akıştan, herkesin yaşadığından kopabilmektir. Ayşe ise onu sürekli o kaçtıklarına bağlayan köprü olacaktır.

Artık bu oyuna bir son vermeli, bu defteri kapatmalıydı. Ayşe'nin bu netliği flörtleşmeyi keyifli bir halden çok kaçılması gereken bir duruma çevirmişti. Defteri kapatabilmek için konuşmaya başladı.

“Eğer yanlış bir şey yaptıysam özür dilerim. Ben böyle hissettiğini fark etmedim. Bilseydim farklı davranırdım. Senin gibi farklı birinin bunu öyle bir noktaya götürmeyeceğini düşünmüştüm...”

Ayşe yüzünü sertçe Ali'ye dönüp gözlerini kısarak sözünü kesti.

“Yani ben sıradan biriymişim değil mi? Buradaki her evin kızı gibi hemen âşık olacak, hemen hayaller kuracak biriyim değil mi? Farklı olsaydım nasıl böyle düşünebilirdim ki? Demek ki değilmişim, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Ali, gittikçe batağa saplandığının farkındaydı. Duygularını çarpıtmak zorunda kalacağı için buradaki konuşma uzadıkça işler daha fazla sarpı saracaktı. Şu anda Ali'nin istediği şey bir an önce eve gidip yorgana sarınmak, sabahleyin de uzun süre geri dönmek üzere buralardan, buradaki varlığından kopmaktır.

“Öyle düşünüyor olsaydım burada buluşur, sohbet edebilir, birlikte vakit geçirmekten keyif alabilir miydik? Diyorum ki, konu sen değilsin. Sebep de sonuç da sen değilsin. Konu benim. Ben, sen veya bir başkası değil. Hiç kimseyle aşka düşmek, sevgili olmak istemiyorum. Bana karşı her ne hissediyorsan da bu bir yanılsama.”

Ayşe yüzünü iyice Ali'nin yüzüne yaklaştırarak ve bakışlarını Ali'nin gözbebeklerinin tam üzerine nişanlayarak kelimelerin üzerine basa basa konuştu.

“Ne hissediyorsam yanılsama demek! Senin derin bir insan olduğuna inanmam mı? Hiç düşünmeden seni demir atabileceğim kadar güvenli bir liman olarak görmem mi? Sevgi dolu bir ruhu, çocuksu yanlarını dağları deleceğine inanan zihninle buluşturmana hayranlığım mı? Hepsi mi yanılsama?”

Ali, bir an önce bu konuşmanın sonlanmasını, fidanlıktan çıkmayı istiyordu. Her kelime her saniye bu isteği daha da güçleniyordu.

“Sanırım bu gece daha fazla konuşmamak en iyisi. Hem son gecemiz.”

Ali kolunu Ayşe'nin omzuna atıp, kendisine çekti, sarıldı. Son vedayı burada yapmak istiyordu ki kalktıkları an artık bu sohbet sona ermiş olsun ve bir an önce odasına kapanıp buradaki hayatına bir

virgöl, Ayşe meselesine de son bir nokta koyabilsin. Bir daha bu fidanlık olmayacaktı, bir daha böyle baş başa bir sarılma da olmayacaktı.

Dakikalar geçiyor, ikisi de konuşmuyor, sadece bir daha geri gelmeyecek olan o anı yaşıyorlardı. Hepimizin geçmişinde olan o son anlar. Huzurlu olduğu kadar buruk, mutluluk verdiği kadar üzücü...

Kalkmak için Ali hamle yapmasaydı sabaha kadar sürebilecek olan sarılışları Ali'nin kolunu Ayşe'nin omzundan çekip yavaşça ayağa kalkmasıyla sona erdi. Ayağa kalktıklarında Ali, Ayşe'nin tam karşısında durarak ellerini tuttu, gözleriyle konuştu. O bakışlarda teşekkür vardı, sevgi vardı, hüznü vardı, hoşça kal vardı. Ayşe taşıdığı hüznü hiç örtüşmeyen sevimli bir gülümsemeyle Ali'nin gözlerine cevap verdi. Evlerine doğru yürürlerken hiç konuşmadılar, söylenecek söz yoktu.

Ali hemen kendi evinin kapısına yönelip ayrılmasının kabalık olacağını bildiğinden evin kapısına geldiğinde durdu. Son bir kez birbirlerinin gözlerine baktılar. Son gülümseyişler...

Bazen hayatımızda öyle anlar gelir ki adeta ruhun, bedenın tüm kontrol mekanizmaları susar. O an, insan katil olabilir, kendinden hiç beklenmeyen bir başarıyı elde edebilir ya da hiç olmayacak başka bir şey. Bir anda bedenın bir yerinden bir kıvılcım çıkar ve tüm varoluşu sürükler.

Ali'nin Ayşe'yi ellerinden çekerek, sokak lambasının aydınlatamadığı kapılarının önünde duvara yaslayıp dudaklarından öpmeye başladığı an öyle bir andı. Ayşe'nin Ali'ye dudaklarıyla verdiği yanıt en az Ali'ninki kadar kontrolsüzdü. Belki bir daha hiç yaşanmayacak ya da hiç hesaplanamayan yeni bir başlangıcın ilk anları mıydı bilinmez ama Ayşe, Ali ile evin duvarı arasında sıkışmış bedeninde Ali'nin kasıklarındaki sertliği kendi kasıklarında hissederken Ali'yi daha güçlü kendine çekiyordu. Bahçenin çitinden sokağa atlayan kedinin çöp kutusunu devirmesiyle biraz uzaklaşıp dakikalardır ilk kez göz göze geldiler. Onlarca duygu birlikte yaşanırken hiçbir şey söylemeden Ayşe evine doğru hareketlendi. Ali olduğu yerde duruyor, sadece Ayşe'nin gidişini, eve girişini seyrediyordu.

Ali odasına girdiğinde ne yarının ne de pazartesi başlayacağı işin bir önceliği vardı. Az önce yaşadıkları bir itiraftı. Yok etmeye çalıştığı, bastırıldığı, çarpıtıldığı her şeyin altından gerçek olan fıskırmıştı. Üzerindekileri çıkarmadan yatağına oturduğunda kendisiyle yüzleşiyordu. Âşık olduğunu kendine ilk kez itiraf etti. Bütün endişeleri, yarını bir kenara bırakıp üzerindekiyle yatağına sırtüstü uzandı. Ellerini ensesinde birleştirip, odanın tavanına yansıyan sokak lambasının ışığında birkaç dakika önce yaşadıklarını zihninde yeniden oynatmaya başladı. Dudağındaki tat, göğsündeki heyecan... Her an yakalanabilecek olmanın endişesi, aldığı hazzı yükseltmişti.

Uykuya dalmakla dalmamak arasında hayalının hazzını duyumsarken oda kapısının tıklatılmasıyla gözlerini açtı. Kapıyı çalan kardeşiydi. Hemen doğrulup oturdu.

“Abi rahatsız etmiyorum ya?”

Kardeşi Ali'nin eliyle girmesini işaret etmesinin ardından kapıyı sessizce kapatıp ağabeyinin yanına yatağına oturdu. Ali az önce yaşananlara kardeşinin tanıklık etmiş olabileceğinin endişesiyle, “Hayırdır, bu saatte yanıma geldiğine göre önemli bir şey var herhalde?” diye sordu.

“Aslında çok önemli bir şey yok. Sana danışmak istediğim bir konu var. Fikrin benim için önemlidir bilirsin.”

Eğer az önce yakalanmış olsalardı konuşma böyle başlamazdı. Ali, az önceki endişelerinden sıyrılmanın rahatlığıyla karşılık verdi kardeşine.

“Sen son bir bakalım, belki de fikir veremeyeceğim bir konudur.”

“Yalnız söyleyeceğim şey sadece sende kalsın, hiç kimse bilmiyor. İlk kez sana söylüyorum.”

“Tamam söyle hadi, bizden laf çıkmaz.”

Ali elini kardeşinin omzuna koyarak onu cesaretlendirdi. Kardeşi devam etti.

“Abi bizim Ayşe var ya... Ben onu seviyorum galiba.”

Ali, kardeşinin cümlelerinin etkisini yüzünden silebilirdi ancak eli kardeşinin omzundaydı ve vücudunun ani bir tepkisini, nabzının hızlanışını nasıl engelleyeceğini bilemedi. Hiç kılmıdamadı, tepki vermedi. Kardeşi bu tepkisizliğin Ali’nin devam etmesini beklemesi olarak yorumlayarak devam etti.

“Nasıl konuşacağımı nasıl belli edeceğimi bilemiyorum. Bazen onun da bana karşı bir şeyler hissettiğini hissediyorum. Bazen yanıldığımı... Aslında sen onunla bir konuşsan, bir ağzını yoklasan. Yarın gidiyorsun gerçi ama ancak bugün sana söyleyebildim. Ne zamandır söylemek istiyordum bir türlü olmadı. Ne dersin? Konuşur musun?”

Şu an durumu analiz edecek durumda değildi Ali. Sadece bu anın gerektirdiklerini yaparak geceyi nihayete erdirmekten başka bir seçenek yoktu.

“Konuşurum elbet. Sorarım çaktırmadan. Bakalım bir şey var mı yok mu. Sonra da seninle ilgili düşündüklerini ağzından alırım.”

Ağabeyinin davranışından hoşnut olarak devam etti kardeşi.

“Bu ayıp, yanlış bir durum değil değil mi? Hani komşunun kızı, ailesi aile dostumuz, beraber büyüdük ne bileyim?”

Yanlış mı doğru mu? Ali’nin içinde bulunduğu durumu hesaba katınca kavramların taşıdığı anlam kaygan zeminde adeta dans ediyordu. Ali artık konuşmakta zorlandığını son bir gayretle gizleyerek konuşmaya noktayı koydu.

“Neden ayıp olsun ki? Akraba değiliz bir şey değiliz. Uzaydan kız bulacak değilsin ya... Sen şimdi git yat. Ben de yarın sabah olur da görürsem bir giriş yaparım, göremezsem de bir dahaki gelişimde konuşurum. Ben konuşana kadar kimselere hele ki Ayşe’ye sakın bir şey belli etme.”

“Etmem abi. Çok sağ ol. Sabah görüşürüz. Burada oluşun iyiydi. Yine ayrı düşünüyoruz. Olsun sonuçta ölene kadar abi kardeşiz. Bunlar da yaşanacak. Hadi Allah rahatlık versin.

“Sana da.”

Kardeşi odadan çıkıp kapıyı kapatınca Ali ne hissedeceğini, neler olduğunu bilemeyecek, muhakeme edemeyecek duruma gelmişti. Üzerindekileri çıkarmadan yüzüstü dönüp yüzünü de yastığa gömdü. Zihin, düşüncelerden kilitlendiğinde kısa devre yapma ihtimaline karşı şalteri kapatmak ister. Depresyonda olanların uykuya düşkünlüğünün nedeni de budur. Şu an bulunabilecek bir cevap, çözülebilecek bir olay yoktu. Yarın sabah buralardan uzaklaşacak ve her şeyi İstanbul’da düşünecekti. Uykuya dalarken İstanbul’a ışınlanmak isteyecek kadar odanın, sokağın, bölgenin, ülkenin, dünyanın havası ağır geliyordu. Şu an yaşamak ağır geliyordu, oysa keyifle uykuya dalabileceği bir gece olabilirdi...

Hayat her an her şeyi değiştirebilecek yaratıcı bir süreç olduğunu bir kez daha Ali’nin gecesinde kanıtlıyordu.

Kiliselerin kokusunu seviyorum ama içeride olanlar bana çok saçma geliyor. Dualar, ikonalar, mumlar, insanlar... Yapmacık, sahte... Buraya gerçekten inanarak gelenlerin gerçekliğine de inanmıyorum. ıkarları olmasaydı yine gelecekler miydi? Mesih İsa'yı sevdikleri için geldiklerini sanmıyorum. Ondan istedikleri şeyler olmasa, desteğine ihtiyaç duymasalar gelmeyeceklerdi. Hayatlarında eksikler varken onların tamamlanmasını dilemek için, tamamladıklarının korunmasını talep etmek için, günahlarından af dilemek için geliyorlar.

Rahipler, papazlar, din adamları ne kadar inançlılar? EĞer Tanrı varsa onlar benden daha yakın olduklarını sanıyorlar. EĞer adil bir Tanrı'ysa her insanı eğit görüyordur. Din adamlarını ayrıcalıklı kılan bir Tanrı nasıl güvenilir olur? Sisteme yakın olanlar, sistemin ayrıcalıklısı sayıyor kendini. Kilise için alıŐanlar Tanrı katında daha kutsal, toplum içinde bu yüzden daha ayrıcalıklı, iktidarda olanlara yakın olanlar yönettikleri insanlardan daha ayrıcalıklı... Her sistemin yönetenleri, hak sahipleri kendi yandaŐlarını yaratıyor.

İnsanlar o kadar benciller ki benim işim görülsün, diğerlerinin duaları kabul olmasa da olur diye düşünüyorlar. İbadet etmeye gelen on kişiden dokuzunun diledikleri gerçekleşse ama onuncu kişinin kabul görmese o kişi aynı inançla ibadet etmeye devam eder mi? Bakan olma ihtimali olan on kişiden biri seçildikten sonra geriye kalanların düşünceleri, davranışları aynı mı kalır acaba?

Parayı, gücü eleŐtiren insanlar paraya ve güce kavuŐtuklarında zamanında eleŐtirdiklerinden farklı olmadıklarını görürler. Azınlıklar oğunluk olduklarında, zamanında kendilerine yapılanları artık çoğunluk olmayanlara yaparlar. İnsanlar başlarına gelmeyen konularda atıp tuttukları gibi, sahip olmak isteyip de olamadıklarını yererler, onlara sahip olanları yerden yere vururlar. ark döndükçe, sıralar deĐiŐtikçe, duruŐlar, inançlar, fikirler değişir. Dostunu göklere çıkartan insan, dostu onun istediği gibi davranmadığında anında yerin dibine sokar. İnsanlar, duygusal ya da maddi çıkarları karŐılandıĐı sürece birilerini severler, birilerini yüceltirler. Sonra da buna sevgi, sayĐı derler... Ta ki çıkarları karŐılanmadıĐında gerçek yüzleri ortaya çıkıncaya değin...

Kilise'nin, dinin varlığı önemli. Toplumsal düzenin sağlanması, insanların dünyada bulamadıklarını bir umutla beklemleri ve daha birçok faydası var. Biraz sonra konuŐmamı yaparken ben de inanan bir insan olacağım, kim bilir belki bazılarını ağlatabilirim bile... Buradakilerin birçoğu önemli insanlarla tanışabilmek, görünmüŐ olmak için geliyorlar. Hatta sırf ayın sonrasındaki barbekü buluŐmasına katılmak için gelenler bile var.

İnsanların en çok ilgi gösterdikleri şeylerin ya din ya da seksle ilgili olması bir ikilem. Yasaklara duyulan ilgi, heyecan, eŐlerin birbirlerini aldatma arzuları... Bir yanda aile kavramı, yani kutsal. Diğer yanda şehvet, tutku, yani yasa. Günahlar ve sevaplar... İnsan günahları da sevaplar kadar seviyor. Adamın karısını sevdiğine kuşku yok ama metresinin heyecanını, hissettirdiklerini de istiyor. Bir yanı zgr, bir yanı tutsak. Bir yanda düzen bir yanda kaos...

İnsan, toplumları yaratıyor, toplumlar da büyük insan gibi hareket ediyor. Birçok insanın birlikteliğinden doğan bir insan... Dünyanın dört bir yanında komplo teorileri yazılıyor. O komplo teorileri sayesinde gücümüzden çok daha fazla gücümüz olduğu sanılıyor. G, güce inanılan yere aittir. Bir insan kendi içinde bütün olabildiğinde onu yere sermek çok zordur. Ne yaparsan yap direnci kırılmaz. Bir lke kendi içinde bir btnse, birlikse, orada geçerli olabilecek bir komplo

senaryosu yazamazsınız. İnsan kendi içindeki bölünmüşlüklerinin, uluslar kendi toplumları içindeki ayrışmanın, kutuplaşmanın faturasını başkalarına, dışarıya kesiyor. Oysa sen tamam olsan, dışarıdakilerin sana yapabileceği hiçbir şey yok. Aslında biz dünyayı yönetmiyoruz, insanlar yönetmemizi istiyor. Biz onları bu hale getirme kısmını yönetiyoruz.

Hermes dua ediyorsa, ben de edersem, Tanrı hangimizin dileğini kabul edecek? İkimiz de onun yansıması ya da yarattığı isek birimizden birimizi nasıl seçecek? Kuralları var diyelim. O kuralların adaletini kim sorgulayacak? Bir diktatörün kanunları sorgulanamıyorsa o kanunlar adil değil demektir. İkimiz de kuralları yıkarak yeni kurallar getirmek, ikimiz de kendi inandıklarımızı dünyaya yaymak istiyoruz. Hangimizinkinin daha iyi olduğuna kim karar verecek? Bugün din tüccarlarından siyasetçisine dek herkes Tanrı'nın gücünü arkasına alarak Tanrı'ya ihanet ediyor. Birçok inanmayan, inanandan daha çok iyilik yapıyor bu dünya için...

Bütün, kendisini iki yarım olarak görmeye devam ettikçe savaş hiç bitmeyecek. İyi kötü, güzel çirkin, siyah beyaz, sen ben... Sonrasında alt başlıklar eklenerek ayrışma devam ediyor. Bu dünya bir savaş alanı. Ancak güçlülerin, hükmedenlerin varoluşlarını sürdürebilecekleri bir dünya... Bana düşen, parçaları yönetmek.

Bir savaş daha başlamak üzere... Düğmeye basmama az kaldı. Düğmeye bastıktan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Şimdi bu güzel pazar sabahında konuşmamızı yaptıktan sonra sakın bir gün geçireceğim. Belki de son huzurlu pazarımdır.

“Sevgili kardeşlerim, bugün burada birlikte bir kez daha yüce Mesih'in acısına ve kurtuluşuna ortak oluyoruz. Onun bedenine, kanına karışıyoruz. O, nasıl bizim günahlarımız için kendini kurban ettiyse, biz de kötülüğe karşı kendimizi kurban etmeye hazırız. Tıpkı aranızda bulunan Senato'daki, yerel yönetimdeki kardeşlerimiz gibi. Dünya her geçen gün günaha daha fazla saplanırken, yüce Mesih'in yolunu takip eden bizler, inancımızdan ve kurtarıcımızdan bir an bile şüphe duymadan birlik olarak, bir olarak, kötülüğe karşı duracağız.

Zorluklardan şikâyet etmeye hakkımız yok. Vietnam'da, Irak'ta, Afganistan'da, dünyada kötülüğün olduğu her yere özgürlüğü, barışı, kardeşliği taşımak için hayatlarını vermektan bir an bile çekinmeyen askerlerimizi yüreklerimizde taşıırken, bu değerlerimizden vazgeçmeden yürümek zorundayız. Dünyanın dört bir yanında düşmanlarımız var. Ülkemizin çıkarlarının korunması, vatandaşlarımızın hakları ve daha güzel bir dünya için daha fazla çalışmak zorundayız.

Kötülüğün temsilcileri, sadece silahla değil, kültürü, sanatı, medyayı, iletişim araçlarını kullanarak bize saldırıyorlar. Onlara kulak asmadan, umursamadan, korkmadan kötülüğe, karanlığa karşı durmaya ve mücadelemize devam edeceğiz.

Bugün ailelerinizle, çocuklarınızla buraya gelerek iyiliğe, Tanrı'ya, yüce Mesih'e inancınızı, bağlılığınızı gösteriyorsunuz. Bağışlarınızla kiliselerimizin ayakta durmasına, iyiliği yaymak için daha fazla çalışmalarına destek oluyorsunuz. Tanrı'nın bağışlayıcılığını, esenliğini, cennetin anahtarlarını hak ediyorsunuz. Yaşamda karşılaştığınız her zorluk hak ettiklerinizi çoğaltıyor. Ekonomik krizler, terör saldırıları devam edecek. Ama biz iyiliği korumak ve yaymaktan imtina etmeyeceğiz. Ödediğimiz bedeller, inandığımız değerlerin yaşaması için yaptığımız fedakârlık Tanrı tarafından görülecek ve ödüllendirilecektir. Tanrı'nın koruyucu eli ve bağışlayıcı ruhu her an sizinle olsun.”

Nasıl da mutlular iyi insan olmaktan, güvende olmaktan. Korktuklarından korunmak için bir yerlere

sığınmak zorundalar. İnsanlar korktukları sürece itaat ederler...

Zümrüt

“Her şey yeniden doğduğunda doğumdan öncesi yok hükmündedir. Oyun başlıyor. Sana düşeni yapmak zorundasın. Biraz daha sabır.”

Zümrüt bu mesajları gönderenlere soru sormak istiyordu. Belki de “Neden?” diye sormak, belki de küfretmek için. Ancak her nasıl oluyorsa cevap verme butonları yine çalışmıyordu ve gönderen alanı ise yine boştu.

Mesajlar ilk gelmeye başladığında oluşan soru işaretleri ve merak yerini endişeye bırakıyordu. Zümrüt, yaşadığı evden uzaklaşmış, neyi neden beklediğini bilmeden bekliyordu.

Teyzesinin evinde kahvaltı ettikten sonra eve döndüğünde Demet’i salonda öğle namazını kılarken buldu. Demet’in bu kadar dindar olduğunu bilmiyordu. Zümrüt geldiğinden beri hepsine tanık olmasa da Demet’in günde beş vakit namaz kıldığını biliyordu. Demet namazını kılana kadar kapı girişinde bekledi. Demet’in ibadetini bölmek istemiyor olsa da Demet çoktan onun orada olduğunun farkındaydı ama Zümrüt yine de Demet seccadeyi katlamaya başlayana kadar bekledi.

“Allah kabul etsin.”

“Âmin.”

Demet seccadeyi koltuğun üzerine özenle yerleştirip Zümrüt’ün yanına gelerek yanaklarından öptü, sarıldılar.

“Aç mısın?”

Zümrüt çantasını portmantoya asarken Demet’in hastalığı aklına geldi. Aç değildi ama mutfakta Demet’in konuşkanlığı artıyordu. Artık bir tedavi yöntemi seçmeleri ve daha fazla zaman kaybetmeden tedaviye başlanması gerekiyordu.

“Çok aç değilim ama bir şeyler atıştırabilirim.”

Demet mutfığa yönelirken Zümrüt de peşinden gitti. Demet buzdolabının kapağını açıp tencereleri çıkarırken, Zümrüt de mutfak dolabından tabak çanakları alıp sofrayı kurdu. Her seferinde konuşulmasına gerek olmayan bir görev dağılımı... Ev sahibi yemeği hazırlarken misafirin mutlaka bir şekilde yardımcı olacak bir şeyler bulma zorunluluğu.

Demet, birinde kıymalı bamyayla, diğerinden pirinç pilavı olan iki tencereyi ocağa koyarken bir yandan da konuşuyordu.

“Kıymalı bamyayla pilav var. Çorbayı akşama yapacağım. Balkondaki tarhananın da yarısı Osman oynarken heba oldu. E bende kabahat, sen çocuğun oynadığı yerde bırakırsan çocuk kapağını açar devirir. Annem nasıl?”

Zümrüt tabakları, çatal bıçağı, bardakları yerleştirmiş sandalyeye kurulurken cevap verdi.

“Teyzem iyi. Selam söyledi. Yarın Osman’ı görmeye uğrayacakmış. Yalnız senin için endişeli.”

Demet yüzünde tedirgin bir ifadeyle Zümrüt’e döndü.

“Bir şey demedin değil mi?”

“Yok ben bir şey demedim ama son zamanlarda bu kıza bir haller oldu diyor. Biraz sıkıştırdı beni ama geçiştirdim. Ne zaman söyleyeceksin? En azından kocanın, annenin bunu bilmeye hakları var. Hem tedavi sürecin başladığında nasıl saklayacaksın? Kaldı ki tedavi sürecinde en önemli desteğin ailen olacak.”

Demet tencerelerdeki yemekleri karıştırırken kararlı ve umursamaz bir tonlamayla konuşuyordu.

“Tedavi falan olmayacağım ben. Hastaneler mezbaha gibi zaten... O tahlil bu tahlil, yok momografi tomografi... Kes, biç... Onlara emanet etmem kendimi. Alnımda yazılı olandan başka olacak bir şey yok.”

Demet’in bu düşüncesini bir şekilde değiştirmeliydi. Ülkede hastanelere, doktorlara duyulan güvensizlik artıyordu. Dünya ekonomisinin en büyük sektörleri sıralamasında ilk beşten hiç düşmeyen ilaç endüstrisi her geçen gün daha ağır eleştiriliyor, bilgisayar dünyasındaki anti-virüs yazılımlarının olabilmesi için virüse ihtiyaç duyulması gibi ilaç endüstrisinin de virüslere ihtiyaç duyması komplo teorilerini yaratıyordu. Asıl güvensizliğe sağlık sektöründe yaşanan rekabet yol açıyordu. Milyonlarca liralık yatırımların bir karşılığı olmak zorundaydı ki Zümrüt birkaç doktor arkadaşından özel hastanelerde çalışmaya başlarken belli sayıda ameliyat, tanı yöntemi gibi işlemler için belli sayıda taahhüdü içeren sözleşmeleri imzaladıklarını duymuştu. Ancak olumsuzlukların varlığı modern tıbbın topyekûn karalanmasını gerektirmiyordu. İnsanların sağlık sektörüne duydukları güvenin zedelenmesi sahte şifacıların, üfürükçülerin, insanların sağlığıyla dalga geçen şarlatanların ortaya çıkmasına neden oluyordu. Zümrüt’e göre ideal olan modern tıp ile alternatif tıbbın dengelenmesiydi. Doğanın kendisi zaten başlı başına şifaydı ki ilaç endüstrisinin hammaddesi de doğadaki bitkilerle organizmalardı.

“Eğer o tahlillerini daha önce yapmış olsaydın hastalığın çok daha erken teşhis edilmiş olacaktı farkındasın değil mi?”

“Korkunun ecele faydası olmadığı gibi yazılmış olana da bahane bulunmaz. Cenabı Hak ne diyorsa o. Dövünmeye, isyan etmeye gerek yok.”

Zümrüt, Demet’i ikna etmek için zayıf noktasını bulması gerektiğini biliyordu.

“Peki ya Osman?”

Demet derin bir nefes aldı.

“Ne olmuş Osman’a? Onun da kaderinde çocuk yaşta annesiz kalmak varmış.”

Zümrüt, Demet’in kanserin sonucunu kesin ölüm olarak kabullenmesinden sıkılmıştı artık.

“Her kanser olan ölmüyor Demet. Kanser olduğunu kabul etmek, ölmeyi kabul etmek demek değil. Kanseri düşman olarak görmek de doğru değil. İsyan etmiş hücrelerinin başkaldırışı gibi düşün. Hem alternatif tıp yaklaşımında tümörler birikmiş duygular olarak tanımlanıyor. Nasıl hiçbir sorunu, sorunun varlığını kabul etmeden çözemezsen, hastalığı da kabul etmeden iyileştiremezsin. Hiç değilse Osman için tedavi olmak zorundasın.”

Demet, masadaki tabakları alıp tencereden yemekleri koyarken yanıt vermedi. Tabakları masaya koyduktan sonra ekmek sepetinden ekmeği alırken yeniden konuşmaya başladı.

“Hep derdim ki Allah canımı uyurken alsın. Ben ölürken çevremdekilere acı vermek istemiyorum. Osman beni hep böyle sağlıklı hatırlasın. Annesini yatağa mahkûm, zayıf, saçları dökülmüş göreceğine şu an öleyim daha iyi. Sana yemin billah eğer Allah korkum olmasaydı kendi işimi kendim görür, o hale gelmeden şu canıma kıyardım. Hem bilmez misin ölüm ruha değil bedene dokunur. Ölümünden korkan yok anla artık. Allah’tan geldik Allah’a gidiyoruz. Tek başıma olsam umurumda değil.”

Demet çatalı elinde Zümrüt’ün gözlerinden gözlerini ayırmadan sözünü tamamladıktan sonra çatalını bamya tabağına daldırdı.

Zümrüt, Demet’i tedaviye ikna etmekte kararlıydı. Yemek sırasında, sonrasında, kahvelerini

içerken yarattığı farklı stratejilerle, cümlelerle Demet’le hastalığını tartışmaya devam etti. Demet sık sık konuyu değiştirmeye çalışsa da, ara ara başka konulardan konuşmaya başlasalar da bir şekilde Zümrüt, zihninde tasarladığı cümleleri kullanacak bir alan buluyordu.

Demet, Zümrüt’ün falına bakmak için fincanı çevirdiğinde Zümrüt’ün çantasında bıraktığı cep telefonu çalmaya başladı. Zümrüt portmantodan çantasını alıp telefonunu çıkardı. Arayan Nadya’ydı.

Nadya ile nişanlısı Tim’in Demet’in evlerinin yakınında bir yerde işleri vardı ve geçerken uğramak istiyorlardı. Tim ile Zümrüt’ü tanıştırmak asıl neden olacaktı, Nadya’nın söylediğine göre Tim, Zümrüt’le tanışmayı çok arzu ediyordu. Zümrüt, evde olacağını, istedikleri zaman uğrayabileceklerini söyleyerek telefonu kapattı.

Zümrüt mutfağa geri dönüp Nadyaların geleceğini Demet’e söyleyince Demet gözlerini kısıp o muzip tavrına bürünerek sordu.

“Ne istiyor bunlar? Maşallah kanka oldunuz. Bir Nadya eksikti zaten şimdi de iki oldular. Ajan mıdır nedir bunlar da böyle?”

Zümrüt fincanın yeterince soğuyup soğumadığını kontrol edip fincanı Demet’e uzatırken esprili bir ifadeyle konuşuyordu.

“Hı hı evet ajan onlar. Senin karıştığın olayları çözmeye gelmişler. Bizi öldürecekler.”

“Kızım hiç mi gazete okumuyorsun? Kimin ne olduğu belli değil artık. Ajan mıdır, hırsız mıdır, necidir. Biz bir de eve sokuyoruz. Her yerde bir sürü IŞİD militanı varmış, böyle kahve ocaklarında falan buluşuyorlarmış. Suriye sınırından kaç yüz bin insan girdi. Bizim mahallede bile dilenen Suriyeli aileler var. Neyse ki muhtarlık el attı da garipler başlarını sokacakları bir yere yerleştirildiler.”

“Nadya da IŞİD militanlarına çok benziyor gerçekten. Kafayı yedin sen” diyerek Demet’e fincanı açmasını işaret etti Zümrüt. Bir anlık da olsa mesajlar aklına geldi. Beklediği şey her neyse ne günlük hayatında ne de çevresinde bir şey olacağına dair herhangi bir belirti vardı. Tek farklı olan şey Nadya’ydı. Ancak o kadar alakasız göründü ki hemen zihninden silindi.

Demet fincanı açarken yine konuyu Selim’e getirdi.

“Ne oldu kocandan bir haber var mı? İstanbul’da karılara daldı galiba halinden memnun.”

Demet, Zümrüt’ün ilk geldiği gün de düşündüğü gibi hâlâ Selim’le bir sorun yaşadıklarını düşünüyordu.

“Demet kaç kere söyledim Selim’le ilgili bir sıkıntı yok. Ben kocamı seviyorum o da beni, bizim ilişkimizde bir sorun yok. Buraya gelmemin de Selim’le bir ilgisi yok.”

“Tamam tamam. O mendebur herife laf söyletme sen.”

Cümlesini bitirir bitirmez Zümrüt’ün bir şey söylemesine fırsat vermeden fincanın içine hızlıca göz atıp gördüklerini yorumlamaya başladı.

Aslında Zümrüt fala inanmıyordu ama yine de birilerinin hayatı hakkında yorum yapmasını dinlemeyi seviyordu. Medyumlara inanıyordu ancak gerçek medyumların fal bakmayacağını çok iyi biliyordu.

Nadya ile Tim zile bastıkları sırada Demet akşam yemeği hazırlıklarına girişmiş, Zümrüt odasında uzanmış şekerleme yapıyordu. Zümrüt kapıyı açtığında Nadya sokağın köşesindeki çiçekçiden aldıkları papatyaları Zümrüt’e uzattı.

Nadya’nın nişanlısı yüzünde samimi bir gülümsemeyle Zümrüt’le tanışırken Nadya kapının

yanındaki pufa oturmuş, spor ayakkabılarının bağcıklarını çözüyordu. Tim zaten ortalamanın üzerinde bir boyu olan Nadya'dan daha uzun, kaslı, saçları kazınmış, yakışıklı bir adamdı. Zümrüt, Nadya ile Tim'in ne kadar birbirlerine yakıştıklarını düşünmeden edemedi. Muhteşem bir çift enerjisi taşıyorlardı.

Tim kapıdan girdiği andan itibaren evin her bir noktasını belli etmeden dikkatlice inceleyerek bir şeyler bulmaya çalışıyordu. Demet, misafirlere hoş geldin demek için salona gelip kısa bir tanışma merasiminden sonra yeniden mutfaktaki işlerine döndü. Çocuğunun arkadaşları eve geldiğinde onları yalnız bırakmaya özen gösteren, mesafeli duran anne gibi davranıyordu.

Nadya salondaki kanepeye geçer geçmez, Tim'in gelişini ve planlarının nasıl değiştiğini hızlıca anlattı. Tim moda fotoğrafçısı olarak çalıştığı dergide yıllık iznini kullanarak Nadya'nın yanına gelmişti. Bir süre burada birlikte kaldıktan sonra Ege kıyılarında farklı yerlerde konaklayacak şekilde birkaç haftalık bir program hazırlamışlardı.

Demet, ince belli bardaklara doldurduğu çayları ve tatlı tuzlu kurabiyeleri Zümrüt'ün servis etmesi için salondaki büfeye bırakırken özellikle Tim'i iyiden iyiye süzmeyi ihmal etmedi. Zümrüt, çayları ve tatlı tabaklarını kanepenin önündeki mermer yüzeyli sehpanın üzerine yerleştirip, kurabiyeyle birlikte servis ederken, Tim de ilk izlenimlerini heyecanlı bir şekilde anlatıyordu.

Sıcakkanlı, sempatik bir turistin çocuksu, neşeli, cana yakın tavırlarıyla, Türk insanında ilk dikkatini çeken özellikleri, kültür farklılıklarını esprili bir tavırla dile getiriyordu.

Nadya'nın anlattığına göre Tim fotoğraf makinesine kendisine âşık olduğundan daha fazla âşıktı. Tim'in koltuğun kolçağına yerleştirdiği fotoğraf makinesini işaret ederek onu sürekli yanında taşıdığını, işini severek yapan her insan gibi başarılı olduğunu biraz da sitem ederek anlattı.

Sohbet devam ederken Tim fotoğraf makinesini eline aldı ve Zümrüt'ün birkaç fotoğrafını çekmek için izin istedi. Tim'in söylediğine göre Zümrüt'ün yüz hatları dikkat çekiciydi ve izin verirse arşivinde olması için birkaç poz alacaktı. Zümrüt'ün poz verirken elini nereye koyacağı, başının açısının nasıl olması gerektiği gibi birkaç direktif verip, başının üzerinde topladığı saçlarını açmasını istedi. Birkaç dakika içinde odanın farklı noktalarında, bazen halının üzerinde diz çökerek bazen masaya yaslanarak profesyonel bir fotoğrafçı edasıyla otuzun üzerinde poz çekti. O esnada çayları tazelemek için bardakları almaya gelen Demet'le birlikte de birkaç pozlarını çektikten sonra sohbete kaldıkları yerden devam ettiler.

Tim tuvaletin yerini sorduktan sonra tuvalete giderken evin her bir noktasını incelemeye devam ediyordu. Su almak bahanesiyle mutfığa girdi, Demet suyu doldururken mutfağın camından sokağın görüş açılarını kontrol etti. Tuvalete girdiğinde cebinden çıkardığı misket büyüklüğündeki GPS mikro konum belirleyiciyi banyo dolabının arkasına yerleştirebilmek için anahtarlığındaki çakıyla küçük bir delik oluşturdu. Tim'in görev içindeki görevi, Mayer'den aldığı direktifler doğrultusunda farklı bir planı izlediğinin Nadya tarafından fark edilmemesine dikkat etmekte.

Tekrar salona döndüğünde Nadya'nın yanağına kocaman bir öpücük kondurarak kalkmaları gerektiğini söyledi. Nadya biliyordu ki, bir katil bulunduğu bir yerden ayrılmaya hazırsa, ya bir tehdit olmalı ya da orada kalmak için bir neden kalmamış olmalıydı. Tehdit olasılığı olmadığına göre tuvalette bir şey olmalıydı. Nadya çıkmadan önce izin isteyerek tuvalete girdi.

Tuvaletin kapısını kilitler kilitlemes sadece bilen gözlerin görebileceği bir farklılık aramaya başladı. Hızla klozeti, sifonun içini, pencereyi kontrol ettikten sonra lavaboyu inceledi. Dolapların

içine, alt bataryaya bakıp dolabı incelemeye devam ederken dolabın duvarla birleştiği noktadaki minik zedelenmeyi fark etti. Kolyesinin ucuyla zaten eğreti duran bir iki santimlik suntaı yerinden oynatınca vericiyi buldu. Tim bundan hiç bahsetmemiştı ve Zümrüt'le sohbet sırasında çok ince tekniklerle ona çapraz sorular sorarak bir şeyleri irdilemişti. Belki de Nadya'nın Zümrüt hakkında anlattıklarının sağlamasını yapıyordu. Kuşkusuz Tim'in kendisinden farklı bir ajandası vardı. Tim kendisine karşı dürüst davranmamış, muhtemelen ona her ne yapacaksa kendisine hissettirmemesi ve belki de kendisini izleme görevi verilmişti. Kıçını koruması gerektiğini düşünmekte haklıydı. Hedefini beklerken artık ortağını da izlemek zorundaydı. Tim, Mayer'in inisiyatifi dışında bir şey yapmazdı. Bu durumda İris'in bu bilgiyi Mayer'le paylaşmasının bir anlamı yoktu. Artık düşünmesi gereken bir diğer şey, Mayer'in planının ne olduğuydu.

Vericiyi yerinden çıkarıp fotoğrafını çekti. Bir şekilde bu alıcının sinyaline erişebilmeli ve izlendiği ağı bulmalıydı. Vericiyi yeniden yerine yerleştirdi ve sifonu çekerek tuvaletten çıktı.

Nadyalar gittikten sonra Zümrüt yeniden yatağına döndü. Osman bugün babasıylaıdı. Onlar gelip akşam yemeğı faslı başlamadan önce biraz uyumak istedi. İngilizce konuşmak ve Tim'in hiperaktif hali Zümrüt'ü yormuştu.

Nadya ile Tim evden çıkar çıkmaz pansiyonlarına gittiler. Tim, odanın girişindeki küçük holdeki kanepeye yerleşmişti. Eşyalarını çantasından çıkarmamıştı, sanki her an gidecekmiş gibi bir hali vardı. Nadya buna hiç dikkat etmemişti ancak şimdi Tim'in yanındaki varlığını öngörebildiğı tüm olasılıkları hesaba katarak bambaşka açılardan gözden geçiriyordu.

Tim uykusu geldiğini söyleyip kanepeye uzanırken Nadya yatağına oturup bilgisayarını açtı. Elindeki tüm verileri baştan gözden geçirmeye başlarken fotoğrafın arkasında bulunduğı mesajı ve Zümrüt'e gelen mesajları öncelikli tuttu. Bir yandan da vericinin sinyaline erişmeli ve ağda bağılı olduğu diğer alıcıları bulmalıydı. Bir de Mayer'e dikkat etmesi gerekiyordu. Thot korsanları arasında olan arkadaşlarından uzun bir aradan sonra destek alma zamanı geldiğini düşünerek onlarla iletişime geçti.

Nihayet bu kadar yüksek riskte değerlendirilmesine şaşırdığı görevinin sandığı kadar basit olmadığını anlamak bir süredir onu sarmaya başlayan rehaveti üzerinden atmasını sağlamıştı.

Hermes'in söylediği her Şeyi yaptım. Kopyalamalar, silme iŐlemleri tamam. Masamda önümde duran telefon ile disk sürekli yanımda. Bizimkilere çocukken bana aldıkları yakın mesafe telsizler walky talky gibi bir Şey olduğunu söyledim. Sanal dünyadaki insanların yaptıklarını, hayatlarını kurcalayabildiğim her Şeyi silince odamdaki hayatımda bir boşluk oldu. Hatta salonda annemlerle vakit geçirmemi sağlayabilecek kadar...

Horus'un fanusunu da çalışma masama aldım, en azından onu izlemek eğlenceli. Çocukken hep bir köpeğim olmasını istemiŐtim. Bizimkiler köpeğin sorumluluğunu taşıyamayacağıma inanmadıkları için köpeğim olmasına izin vermediler. Oysa bir Şans verselerdi belki de Şimdi odamı paylaştığım orta yaşın üzerinde bir köpeğim olacaktı.

Bu aralar bizimkiler çok keyifli. Yıllardır taksitlerini ödedikleri evi gelecek ay teslim alacaklarını öğrendiler. Neredeyse bütün birikimlerini yatırdıkları projeleri sonunda tamamlanmıştı. Bir ev sahibi olmak için bu kadar emek vermelerini anlamlı bulmuyorum. Nedense ev sahibi olmayı geleceklerinin garantisi olarak görüyorlar. Birçok insan böyle düşünüyor. Dünyanın bir noktasına hapsolmak. Yatırım olarak bakınca da aldığın ev, oturacağın ev olacaksa hiçbir getirisi yok. Sadece kira ödemiyorsun ama o eve ödediğin para neredeyse elli yıllık kira kadar.

Bu kez düşündüklerimi söylemedim, onların mutluluğuna ortak olmaya çalıştım. Babamın nasıl da kendisiyle gurur duyduğunu hissettim. Ne de olsa ailesinin başlarını sokabileceği kendilerine ait bir evi olmuştu. Bunu yaparken aynı zamanda ailesinin ihtiyaçlarını karŐılamıŐ, çocuğunu okutmuŐtu. Bir aile reisi olarak görevlerini yerine getirmenin gururunu taşıyordu. Bütün hayatı buydu.

Muhtemelen annem de gurur duyuyordu. O iyi bir eş olabildiği için kocası erkek olmanın sorumluluğunu yerine getirebilmiŐti. Bu başarı hikâyesinden erkek de kadın da kendi payını çıkartarak gurur duyuyordu. Hayatında kaçırdığını hiç fark edemediği fırsatları, farklı yaşamları düşünmeden, bilemeden...

Daha fazla anım olmasını isterdim onlarla. Belki de o evi alabilmek için birçok güzel anı yaratma Şansını kaybetmiŐtik. Belki de bir evin taş duvarlarından daha fazla mutluluk verecek anılar. Belki onlar da daha fazla tatil yapabilir, daha iyi yaŐayabilir, birlikte daha çok Şey paylaŐabilirlerdi. Geleceği garantiye almaya, çevrelerinin kabul edeceği bir model olmaya anılarını feda ettiler. Onlar gibi milyonlarca ailenin kurucusu gibi...

Bir gün belki benim de ailem olur ama benim hayatım böyle olmaz. Bir tek yaşamım var. KeŐfedilecek, yaşanacak çok daha fazla Şey var. Bir gizem havuzunun içinde Horus gibi bir fanus yaratıp yaŐayamam. Belki ben gençliğin yanılığını yaşıyor olabilirim ama yaşamın bundan çok daha fazlası olduğuna inanıyorum.

Kaç kez babamın iÇinde yaşadığı stresi eve taşıdığına tanıklık ettim. Suskun, agresif, için için endişelendiği akŐamlar annem de gerilir, evde soğuk rüzgârlar eserdi. Şimdi anlıyorum ki babamın yaşadığı stres, ailesine karşı taşıdığı sorumluluğu yerine getirememe olasılığının endiŐesiydi. Başkalarının sıkıldığı aile yapısı ve evlilik hayatları olabilirdi o stresin kaynağı.

Belki ben sevgilimle dünyayı dolaŐırım. Belki birlikte sanal dünyayı fethederiz. Tuğlalar, makine yığınları için sevmediğim işleri yapmak, mutsuz anlar geçirmek, sevgilimin, çocuğumun tadını çıkartamamak yaşama ihanet etmek demek.

Horus'un hayatı kadar sıkıcı. En azından onun yaratılışı böyle. Her canlının farklı varoluşu var. İnsanın varoluşu da dünyada ev, araba, statü sahibi olmak değil. Diplomalı karıncalar, zengin kuşlar, yönetici kurbağalar yok. İnsanın artıları, insanın dünya içinde bir dünya yaratmasıyla aslında laneti miydi yoksa? Yaşamak yerine sürekli tasarlıyor. Köpek acıktığında yemek yerken, kedi uyumak istediğinde uyurken, göçmen kuşlar olmaları gereken zamanda olmaları gereken yerdeyken insan ona öğretilen yerde olmak, kendini bilinçle biçimlendirmek zorunda.

Annemle babamı seviyorum. Onların penceresinden baktığımda onlarla gurur duyuyorum. Benim davam, insanı, doğayı yok eden, yaşamı kirleten adaletsizlikle, yanılsamalarla ve kurallarla...

Yeşil tuşa basıp Hermes'i arasam mı? Bir dakika, bu telefonun şarjı yok. Hiç şarja takmadım, aklıma bile gelmedi ama çalışıyor. Kendi kendini şarj ediyor. Vovvv! Çok iyi. Hermes'i arayıp ne diyeceğim ki? Bekle diyor işte.

Horus sen ne yapıyorsun? Keyfin yerinde mi? Parmağımı ısırarak ister misin bir bakalım. Yarın senin suyunu değiştirelim. Hadi sana biraz yem serpeyim. Gerçekten doyduğunuzu fark etmiyor musunuz, ne versem yiyecek misin? Obur Horus.

Yeni yerimin manzarası daha iyi olmayabilir ama Mert'in dünyasına daha yakın olduğum için iyi. En azından benimle daha çok ilgileniyor, yemimi daha sık veriyor. İnsanların hayvanlara yaklaşırken sergiledikleri şu merhametli insan davranışlarına sinir oluyorum. Samimiyetsiz. Sahibi olduğu sandığı hayvana el bebek gül bebek bakıp, sokak hayvanlarını yok sayanlar gibi.

Sahip olduğu bir varlık, hem de canlı. Yaşayan ama onun sahip olduğu. Sahibine, sahibinin merhametine muhtaç. Sahibinin istediği saatte yemek yiyecek, istediği yere çişini kakasını yapacak, dışarıya çıkabilecek... Tüm hayatı sahibinin ellerinde. İnsanın hükmetme, sahip olma arzusunun tatmini için mükemmel bir çözüm.

İnsan kendisini dünyadaki her şeyin sahibi görüyor ve öyle hareket ediyor. Canlıların yok olması, ağaçların kesilmesi, çevrenin kirlenmesi sorun değil, nasıl olsa her şeyden önce kendi çıkarları öncelikli ama öyle olmuyor işte. Sistemin dengesi bozuldukça insan ekosistemi de çöküyor. Felaketler, kuraklık, zorlaşan yaşam koşulları... Ev sahibinin doğa olduğunu unuttukları için yaptıklarının farkında değiller. Sonuçlar için hâlâ kendi sorumluluklarını görmek yerine Allah'ı suçluyorlar ya da O'ndan biliyorlar. Sen ormanları yok et, kimyasalları havaya sal, sonra sel olunca Allah böyle istedi de. Yerin altını üstünü oy, nükleer denemeler, savaş tatbikatları yap, sonra deprem olunca yine Allah'ı suçla. İnsan sorumluluğu almamak için en yakınından tut da Allah'a kadar pas atıyor. Kendi sorumluluğundan kaçıyor.

Hiçbir canlı diğerinden üstün ya da altta değil. Öyle bir denge sağlanmış ki, her bir canlının artıları var. Ben suyun altında hayatta kalabiliyorum, insan suyun dışında. Kuş uçabiliyor, kaplumbağa insandan katbekat daha fazla hayatta kalıyor, hamamböcekleri her koşulda nefes alabiliyor. İnsan da uçmaya, dalmaya özeniyor. Uçaklar yapıyor, dalgıç kıyafetleriyle balıklara eşlik ediyor. Ancak gerçeği gibi olmuyor. İnsan doğaya hükmetmek için doğayı taklit ederken, yaradılışından uzaklaşıyor.

Doğadaki tüm canlılar sadece varoluşlarını yaşarken, insan biçimlendiriyor, biriktiriyor, yapıyor, yıkıyor. Sahte olanlar, gerçeği taklit etmeye çalışıyor. Sistem içinde sistem kurarken tüm sistemi bozuyor. Kaplan acıktığında bizon sürüsüne saldırıyor, karnı doyduğunda bırakıyor. Kalanı akbabalar yiyor. Sistem kusursuz çalışırken, insan hayvanı öldürüyor, saklıyor, dinlendiriyor, soslar hazırlıyor, tabak çanak, pişirme aletleri kullanarak endüstriler yaratıyor, restoranlar açıyor. Sonuçta yemek yemek yaşamak için. Bu kadar basit ama insan için o kadar komplike. Sonra da sağlığını kaybediyor. Doğanın içinde yaşamını sürdürmenin doğal stresi üzerine kendi yarattığı dünyanın içinde var olmak zorunda olduğu bir alan daha açarak stresini katlıyor.

Ben olduğum gibi kendimi ve yaşamımı seviyorum. Bu fanusta duran görünümünden çok daha fazlasıyım. Gördüğünü gördüğü kadarıyla gerçek sananlar bunu anlayamazlar. Mert, beni suyun dışına çıkardığın da bir süreliğine de olsa bedeninin sınırlarından kurtulduğu için – her ne kadar o tam olarak anlamlandıramasa da– benimle iletişim kurdu.

İnsan, dünyayı paylaştığı diğer canlıları küçümsemekten vazgeçmeyi bugüne kadar becerebilseydi ne güzel olurdu ama artık öğrenmek zorunda.

Hermes

Sabahın ilk ışıklarını karşılamak için buraya kaç kez gelmişimdir. Vondelpark. Amsterdam'da en çok huzur bulduğum yer. Ağaçlar, yeşillik, göletler, ağaç diplerinde sarılan, öpüşen çiftler, göletlerdeki kuğuları besleyen çocuklar, bisikletleriyle şehrin bir yerinden bir yerine geçip gidenler...

Gökyüzünün aydınlanması nasıl bir mucize... Nanometrik bir sapma olsa güneşin doğamayacağı kusursuz sistem. Ayşe kod adlı kadınımın burada sarılıp sadece bir tek sabah için bile olsa şu an paylaşmayı ne çok istedim.

Bir de kucağımdaki şu minik trio bilgisayar. Yapay zekânın kapasitesinin sınırlarını zorlayan, kurduğum sistemi koruyan alet. İnsanın yarattığı sanal dünyada çektiği acılar, ölümle kader mi ki? Ben sadece bozuk kodları düzeltmeye çalışıyorum. İnsanın bunu hak etmediğine inanıyorum. Sisteme güveniyorum, insana unuttuğunu hatırlamasından fazlası değil hayalim. Çok daha yukarılarda ya da çok daha aşağılarda çok daha büyük bir savaş var. İnsanın algılayamadığı, algılamak istemediği, belki de kapasitesinin yetmediği.

Ölümden korkuyor, çok korkuyor insan. Bu dünyada geçici olarak bulunduğunu kabullenmek ağır geliyor. Belki de bu yüzden intikam alırcasına tüketiyor, yok ediyor, kendinden başka hiçbir şeyi önemsemiyor.

Siyah Gözyaşı'nı her gün biraz daha çözüyorlar. Sadece kazanmaya programlandıkları için Siyah Gözyaşı'nı fethettiklerini sanırken zehirleniyorlar. Siyah Gözyaşı'nı ele geçirmeye çalışırken, Siyah Gözyaşı tarafından ele geçiriliyorlar. Ele geçirdiklerini sandıkları Siyah Gözyaşı, sadece bir avatar. Gerçek Siyah Gözyaşı'nı korumak için yaratılmış bir avatar. Fiziksel tarafta her şey kurulu olmasına rağmen beklememin tek nedeni benden sonra gelenler için mücadele edecekleri sistemde büyük bir delik açmak ve Konsey'in en önemli adamını saf dışı bırakmak. Bazen ya işler planladığım gibi giderse diye paniklediğim oluyor. Ancak şu anda, güneşin sıcaklığı tenimi okşarken biliyor ve hissediyorum ki plan planlandığı gibi gerçekleşecek. O zaman huzurla ölebilirim. Boşa yaşamamış olacağım. Hem o zaman belki de bedenim sınırlarımdan kurtulacağım için şu an her nerede ve her ne yapıyorsa Ayşe'ye dokunabileceğim.

Siyah Gözyaşı'nın avatarını ele geçirme operasyonları sona erdiğinde düğmeye kendiliğinden basılmış olacak. Geriye ise seçtiklerimin, bir araya getirdiklerimin görevlerini yerine getirmesi kalacak.

Her birini izliyorum. On binlerce insanın oynadığı online oyuna yerleştirdiğim sembollerle her birini izliyorum. Herhangi biri için, hatta Mert için ya da Thot'taki üstatlar için ben şu anda sadece oyun oynayan bir ihtiyarım. Ancak bu oyunu yazmamın tek nedeni kurduğum sistemin insanlarını takip edebilmek. Zemini o kadar iyi kurdum ki, teknolojiye yapılan her yatırım benim işime yaradı. Şehirlere kurulan mobese kameralarından, insanların sayısız kamerayla bağlı olduğu güvenlik şirketlerine kadar...

Her yerde gözüm var, her yerde müdahale gücüm var. Trafik ışıklarının ayarlarını değiştirebilir, polise verilecek yanlış bir alarmla onları istediğim yere yönlendirebilirim. Banka hesaplarına girebilir, elektronik ağırlıklı otomobillerin, nesnelerin yönetimini sağlayabilirim.

Her şey dijitalleşirken, kontrol araçları da böylesine hızlı el değiştiriyor. Mert'in keyif aldığı şey de "kontrol". Her şeyin onu kontrol etmeye çalıştığı bir dünyayı "kontrol" edebileceğine inanıyor ya

da “kontrol” edebildiği tek alanda var olmayı seçiyor. Oyun bağımlısı olanların ortak sorunu gibi. Hayatlarının kontrolü kendisinde olmayanların patron olabildikleri tek yer o bilgisayar oyunları. İstedğini yapabilir, istediğini yok edebilir, istediğini yaratabilir... Hiç değilse bir oyunda patron olabildiklerini hissedebildikleri için... Seks bağımlılarının bir anlık huzur, bir anlık anı hissetme arayışıyla bedenlerini sunmalarının nedeni de aynı.

Park kalabalıklaşıyor. Her biri nereden nereye gidiyor, neler hissediyor, düşünüyor. Derin bir uykuda, gözleri açık uyumaya devam ediyorlar. Holland Casino’ndan yeni çıkan, içeride kaybettiği her halinden belli olan kumarbaz... Sosis sattığı karavanın kapılarını açıp, tezgâhını hazırlayan adam. Özenle giyinerek işine giden kadın, erkek. Kravatlar takılmış, ceketler giyilmiş... Nöbeti devretmeyi bekleyen polis, üniversiteye giden genç. Her birinin, her insanın hikâyesi. Bir gün benim onlar için neler yaptığımı anlayacaklar mı? Geçip gittikleri parkta ağacın altında oturan bu ihtiyarı fark edecekler mi? Bir gün yanlarından geçtikleri, yüzüne bile bakmadıkları onların canını acıtacak canlı bombaları fark ettiler mi ki beni fark etsinler? Sadece onlara gösterilen toplumun bir parçası olmaktan ibaret görüyorlar yaşamı. Çünkü güçsüzler, bilerek güçsüz ve muhtaç bırakıldılar. Çocuğun ailesine ihtiyaç duyduğu gibi, yetişkin olduklarında topluma muhtaç bırakıldılar.

Herkes kendi uykusunda, herkes kendi rüyasında... Uykudan uyanmalarına ne kadar az kaldığının farkında olmadan...

Eğer savaş kaçınılmazsa ve sen savaşı kazanacağına inanıyorsan savaşı başlatan sen olmalısın. Az önce Siyah Gözyaşı’nın avatarı tamamen ellerine geçti. Bu akşam Mayer’in telefonuna ulaştıracağım mesaj, çarpışmanın başlangıç adımı olacak.

Ali ile Ayşe

Ali, evine döndüğünde zihni yorgun, yorgun olduğu kadar karışık. İstanbul'da ilk maaşını aldığı gün neler hissedeceğini merak ederken aklını karıştıracak olayları ardı arkasına yaşamıştı. İlk önce maaşını aldıktan sonra aldığı ikinci zarfın ne olduğunu bilmiyordu ancak içinde maaşından daha fazla bir miktarda para vardı. Ardından odasının değiştirildiğini öğrendi ki yeni odası genel müdürün yan odası olacaktı.

Sonra genel müdürün odasına toplantıya çağrıldığında her ne kadar sürpriz gibi görünse de ne zamandır benzer bir şeyler yaşamayı beklediği olay gerçekleşti.

Toplantı genel müdürün odasında genel müdür olmadan gerçekleşti. Ülkenin en büyük bankalarından birinin merkez binasının en büyük makam odasında genel müdür yoktu ama bankanın sahipleri vardı. Odadaki birkaç kişinin arasındaki tek tanıdık sima İngiltere'de okurken tanıştırıldığı, ülke ülke gezerek yetenekli gençlerin burs almasını sağlayan organizasyonun başındaki kişi olduğu söylenen John'du.

Toplantı on dakika sürdü sürmedi. Çok net olarak Ali'den beklentilerini ve resmi görev tanımında olmayan görevlerini adeta dikte etiler. Ali'ye bir seçme şansı bırakılmamıştı. Ali'den beklenen ilk şey bankada hesabı olan her ismin tüm işlemlerinin rapor edilmesi idi. Ali bu işin nasıl yapılabileceğini düşünürken hep birlikte Ali'nin yeni odasına geçtiler. Ali daha önce fark edemediği ikinci bir kapıdan küçük bir odaya geçildiğini gördü. Kocaman sabit diskleriyle geleceğin teknolojisinin ilk örnekleriyle karşılaştı. Şimdiye kadar ancak dergilerde gördüğü bilgisayarlar şimdi karşısındaydı. Ayrıca zemin katta Ali'ye veri akışı sağlayacak on yedi kişilik bir ekip vardı. Böylelikle Ali'nin görünen işinin yanında bir de görünmeyen işi olmuş oldu.

Ali bir şeyin her zaman farkındaydı. Ona sağlanan tüm imkânların bir bedeli olacağını biliyordu. John'un anlattıklarına göre bu illegal bir casusluk işi falan değildi. Sadece global merkezi bir bilgi işlem ağına Türkiye'nin verilerinin sağlanması işiydi. İkinci zarf olmasaydı buna inanabilirdi ancak açıktan verilen paranın başka bir anlamı vardı. Ancak rüşvet değildi, haram para da değildi. Sadece daha fazla çalışmasının bir karşılığı olduğuna inanmak istedi. Rüşvet olsa bu kadar üst düzeyde yapılmazdı bu iş diye düşündü. Yine bildiği bir şey daha vardı ki eğer dünyada fark yaratacak bir göreve gelecekse birtakım farklı yollardan geçmek zorundaydı. Bazıları dergâhlardan, bazıları cemaatlerden, bazıları üst düzey tanıdıklardan... Ancak güce ulaşana kadar güçten faydalanmanın mubah olduğuna inanıyordu. Bu inancı bir tür strateji olarak benimsemişti.

Çok da fazla kurcalamak istemiyordu. Hayatta bazı şeylerin bilinmemesi, bazen bir kulağın sağır bir gözün kör olması gerektiğini çok duymuştu. Kaldı ki artık öncelikleri sarsılıyordu. Tüm enerjisiyle yürüdüğü hayallerinin yanına Ayşe de eklenmişti.

Üzerini değiştirip, Ayşe'ye telefon açmak için evinin bulunduğu sokağın köşesindeki telefon kulübesine gitmek için evden çıktı. Taşınalı bir ayı geçmiş olmasına rağmen telefonu hâlâ bağlanmamıştı. Neredeyse her akşam Ayşe'yle buluştuğu fidanlığın yerini sokaktaki telefon kulübeleri almıştı. Ali'nin evi Teşvikiye Meydanı'na bakan Narmanlı Apartmanı'nın en üst katındaydı.

Gazete bayiinden yüklüce telefon jetonu alıp kulübeye gitti. İkinci zarfı, ona söylenenleri Ayşe'ye anlatamazdı anlatmadı da. Ancak maaşını zamlı aldığını, odasının binanın en prestijli katında olduğunu anlattı. Her gün günlük hayatla ilgili birkaç dakika sohbet ettikten sonra bambaşka konular

bulmakta zorlanmıyorlardı. Artık Ali de kendisini hislerinin akışına bırakarak gelecek vaat eden cümleler kuruyor, hatta şakayla karışık çocuklarının adının ne olacağından konuşuyorlardı. Belki de aralarındaki mesafe Ali’yi rahatlatıyordu. Birbirlerinden uzakta olmanın getirdiği özlem daha cesurca cümlelerin kurulmasını sağlıyordu. Ali’nin bilmediği şey, kadınların, cümleleri erkeklerden çok daha dikkate alıyor olmasıydı.

Ayşe, akşamları telefondaki uzun konuşmaları ailesinin dikkatini çekmeye başlayınca, arkadaşlarının evlerine misafirlige giderek onların telefonlarından konuşmaya başlamıştı. Ayşe isterse Ali’ye mektup yazabilirdi ancak Ali kesinlikle mektup yazmayacaktı. Mektup birisinin eline geçebilir ve zamanı gelince açıklayacakları ilişkileri zamansız ortaya çıkabilirdi.

Ali, on altıncı jetonu bittikten sonra son on bir gecedir yaptığı gibi “Seni seviyorum...” diyerek telefonu kapattı. Her jeton 3 dakika konuşma hakkı verdiğine göre 45 dakikadan daha uzun bir süre kulübenin içinde ayakta dikilmiş, Ayşe’yle konuşmuştu.

Evine doğru yürürken İstanbul’da yalnız olduğunu, bunun kendi tercihi olduğunu üzerine basa basa tekrar etti. Bütün gücünü yapacaklarına, işlerine vermeliydi. Ayşe’yle hayatına açtığı pencere zaten kendisi için yeterince lükstü, sağladığı renk yeterliydi. Ayrıca gelecek planları, hayalleri için yeni bir motivasyondur.

Apartmanın kapısına geldiğinde tanımadığı bir adamın onu beklediğini fark etti. Adam, Ali yaklaşırken Ali’ye doğru yürümeye başlamış ve birkaç metre kala durarak Ali için orada olduğunu belli etmişti. Ali tereddüde düşüp adamı tanımaya çalışırken adam hiç konuşmadan elinde tuttuğu büyük sarı bir zarfı Ali’ye uzatıp onu selamlayarak yanından geçip yürümeye devam etti. Ali yaşadığı şaşkınlıkla ağzını bile açmadan çevresini kolaçan etti, arkasını dönüp adamın nereye gittiğine bakmak istedi ancak adam birkaç adım sonra yok olmuştu. Bu kadar hızlı hareket ederek köşeyi dönmüş olamazdı. Park halindeki arabalara baktığında hiçbir hareket görmedi. Elinde tuttuğu zarf olmasa bir hayal gördüğüne emin olabilirdi.

Biraz ürkmüş, tedirgin, apartmanın kapısını açarak, asansöre bindi. Eve girer girmez kapıyı kilitleyip salona geçti. Caddeye bakan pencerenin önündeki koltuğa oturup zarfı açtı.

Spirallenmiş yaklaşık 30-40 sayfadan oluşan dosyanın kapağında “Thot Birliği” yazıyordu. Arkasına yaslanarak ilk sayfasından başlayarak dosyayı okumaya başladı. İlk sayfalar geleceğin dünyasına yönelik öngörülere yer veriyordu. 2000’de, 2050’de hatta 2100’de dünyanın nasıl bir hal alacağıyla ilgili öngörüler. İnsanları birbirine bağlayan dijital ağlardan uydu teknolojisine, siyasi hareketlerden sosyal yaşamdaki akıl almaz değişime kadar bir tür kâhinin yazdığı özet sayfaları gibiydi okudukları. Devamında bu kez geçmiş vardı. Dünya savaşlarından sanayi devrimine, semavi dinler öncesi ezoterik oluşumlardan temel ideolojilere... Çok iyi özetlenmiş detayları merak ettiren saptamalar, öngörüler, birkaç görünmeyen ama sonrasında gerçekliği kanıtlanmış somut vakalar... Ana örgü bir yanda kötüler bir yanda iyiler betimlemesine dayanıyordu. Ardından John’un da adının geçtiği ismini belki okuduğu, duyduğu, belki hiç bilmediği siyasilerden, işadamlarından, insan hikâyelerinden özetler ve inançlarını sorgulatacak gerçekleri okumaya başladı. Bir yanda endişe, soru işaretleri, bir yanda beklediği önemli insan olmanın yolunda bulaşması gereken, hep merak ettiği konular. John’la ilgili bilgiler dehşet vericiydi. Kennedy suikastı ve daha birçok kirli işin arkasında John’un ailesinin olduğu iddia ediliyor ve birtakım belgelerle kanıtlanmaya çalışılıyordu.

Ali, yıllardır okuduğu kitaplarda, girdiği topluluklarda benzer hikâyeler duymuş, komplo

teorilerinin konuşulduğu sayısız sohbe eşlik etmiş, aslında günlük hayatın perdelerinin arkasında bir başka dünyanın olduğuna kendini inandırmıştı. Ancak, şu an o perdenin içeriye girmesi için aralandığını hissetmek nabzını her geçen saniye yükseltiyordu.

Dosya ‘‘İnsanlar, takvimler, araçlar geçer, gider, değişir, ama asıl mücadele, en derindeki ulvi savaş hiç bitmez’’ cümlesiyle sona ermişti. Son sayfayı çevirdiğinde ise ‘‘Derine gitmek, fazlasını öğrenmek istiyorsan bu dosyayı binanın önünde duran mavi Chevrolet’nin altına bırak. şayet bu dosya senin için bir şey ifade etmediyse yırt ve at’’ notuyla karşılaştı.

Bir karar vermeden önce notun gerçekliğini test etmek istercesine ayağa kalkıp pencerenin mandallarını çekip pencereyi açtı. Aşağıya baktığında mavi Chevrolet yolun kenarına park etmiş duruyordu. O sırada sokak bekçisi kahverengi kıyafetleriyle düdüğünü çala çala caddeden yukarıya doğru yürüyordu.

Tekrar koltuğa oturdu. Kapıda karşılaştığı adamdan şu ana kadar yaşananları, okuduklarını hızlıca zihninden geçirdi. Ardından Ayşe’yle konuşmasının öncesine geçerek günü düşündü. John’la buluşması, yeni odası, beklemediği ek maaşı, yeni görevi. Elinde tuttuğu dosyadaki John ve türevlerinin nasıl çalıştıklarını, ülkelere nasıl nüfuz ettiklerini, geleceği nasıl şekillendirdiklerini anlatan sayfalarla bugün yaşadıkları rtşuyordu. Belki de bu John’un bir tuzağıydı bu. Güvenilirliğini test ediyordu. Her şeyi bir kez daha tartmaya çalıştı. Düşünceleri, yüreğinin duyduğu heyecanın gerisinde kalıyordu. Hızla koltuktan kalktı ve kapıyı açarak merdivenlerden inmeye başladı.

Sokak kapısını açmadan kapının camından dışarıya baktı. Hiçbir hareket yoktu. Mavi Chevrolet’nin içinde veya etrafında da kimsecikler yoktu. Derin bir nefes alarak kapıyı açtı ve elindeki dosyayı hiç duraksamadan otomobilin altına atıp daha apartmanın kapısı kapanmadan yeniden içeri girdi.

Dünyada, toplumda fark yaratacak insanlar ancak cesur insanlar olacaktı. Yeniden koltuğa oturduğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Ara sıra geçen birkaç otomobilin ve uzaklardan gelen bekçi ddğnn dışında bir ses yoktu.

Nasıl bir oyundu bu? Daha derine inmeye, daha yakından bakmaya başladı. İşte yine aynı şey oluyordu. İngiltere’den döndüğünden beri olmamıştı ama şimdi yine başlıyordu. nce ellerinde sonra omuzlarında başlayan titreme bütün bedenine yayıldı. Gzkapaklarının altında bir tünelin içinde hızla yol alıyor, yüzler, semboller, şekiller ardı ardına sıralanıyordu. Hiç bilmediği diller, bilmediği yerler, hızlı bir slayt gösterisi gözkapaklarının perdesinde oynuyordu. Gözlerini açmadan odanın içindeki nesnelerden başlayarak yatak odasını, mutfağı, banyoyu görüyordu. Sonrasında defalarca deneyimlediği sahne gerçekleşti. Koltukta yaslanmış, gözleri kapalı kendisini seyretmeye başladı. Bedenini dışarıdan seyrediyordu. Giderek yükseliyor, görüntüler genelleşiyor, tavandan çatıya, evin üzerine, şehrin ötesine yol alıyordu. John’un Moda’da bir evde katıldığı partiden Ayşe’nin yatağında uyuyuşuna seyahat ediyordu. Hızlandı ve bir boşluğa dştı. Boşluk derinleştikçe hızı artıyordu. Midesinin bulandığını hissetti. Kusacağını düşündüğünde kusacak olanın koltuktaki bedeni olduğunun farkındaydı. Çünkü ruhunun çok uzaklardaydı.

ağlayarak akan bir şelalenin içindeydi. Her bir damlacık bir su damlasının sahip olamayacağı göz alıcı bir parlaklıktaydı. Hareket ettikçe tarifi mümkün olmayan muhteşem bir görüntü ortaya çıkıyordu. Su damlacıkları akış yönlerinden farklı yönlere hareket ederek bir şekil çizmeye başladılar. Birkaç saniye içinde şelale kocaman bir yaşam ağacına dnştı. Tarifsiz bir huzurdu

geriye kalan. Yaşam ağacının dalları birer birer düşmeye, bir perdenin açılması gibi gövdesi ikiye ayrılmaya başladı. Ortaya çıkan sonsuz siyah, uzay, yıldızlar, gezegenler, galaksiler... Sanki uzay boşluğunun bir tavanı varmış ve oradan uzaya bakıyormuşçasına...

Bir anda her şey silinmeye ve kararmaya başladı. Zifiri karanlık... İlkönce sarı kırmızı ışıkların yansımaları siyaha düştü. Renkler çoğaldı ve Zümrüd-ü Anka belirmeye başladı. Bütün heybetiyle kanatlarını çırpıp çırpıp yaklaşıyordu. Derisinin yüzeyi, gözlerinin renkleri görünecek kadar yaklaşıp kanat çırpmayı keserek boşlukta durdu. Zümrüd-ü Anka'nın delici bakışlarında kaybolurken, Zümrüd-ü Anka kanatlarını açtı. Kanatları açıldığında yavru bir Zümrüd-ü Anka kuşu belirdi. Önce hareketsiz durdu, sonra annesine baktı ve Ali'ye doğru yürümeye başladı. Yavru Zümrüd-ü Anka adımlarını hızlandırdı ve birkaç metre kala kanatlarını açarak Ali'nin yüzüne doğru sıçradı. Ali koltukta gözlerini açtığında, Chevrolet'nin altına bıraktığı dosyada okuduğu "Ulvi mücadele ancak insanlık sil baştan yaptığında hedefine ulaşacak" cümlesiyle birlikte tasvir edilen Zümrüd-ü Anka'yı hatırladı.

Çocukluğunda köyünde popüler olmasını sağlayan yetileriyle yaşamayı öğrenmişti. O kadar iyi öğrenmişti ki bir tür kılavuz olarak kabul ediyordu sahip olduğu yetilerini. Sonra nedenlerini araştırmaya başladı. Bulduğu her kitapta, makalede farklı yaklaşımlarla, farklı bakış açılarıyla okuduklarının hepsi aklına uyuyordu. Kutsal kitaplar, kutsal metinler Öz'de aynı şeyi söylüyorlardı.

Kimisine göre bu ruhun beden üstü seyahatiydi. Kimisine göre insanın hammaddesi aynıydı, elektronlardan ibaretti ve elektronların özelliklerini taşıyordu. Zamandan ve mekândan bağımsız evrenin farklı noktalarında aynı anda bulunabiliyorlar, gözlemlenene kadar gerçeklikleri kabul edilmiyor ve bir elektron yine zamandan ve mekândan bağımsız birbirinin hareketini tetikleyebiliyordu.

Kimisine göre her şeyin yazılı olduğu akaşik kayıtlarla iletişim kurmakta bu. Kimisine göre dünyada rüya gören insanın, uyanık olduğu nadir zamanlardı. Kimisine göre evrendeki her şey bir titreşimdi ve titreşim frekansı boyutları belirliyordu. Frekans değiştiğinde boyut da değişiyordu.

Şu an ailesi, Ayşe çok uzaklardaydı. Dünyanın bir tarafının uzaya çıktığı bir tarafının açlıktan kırıldığı gibi... Birilerinin yöneten, birilerinin yönetilen olması gibi...

İşaretleri görmeliydi insan. İngiltere'ye gittiği ilk günlerde okuması için yaklaşımları önüne konan yüce Hermes'in dediği gibi. O anda bir şey fark etti. İlk üç yılında onu yönlendirenlerin, ağabeylik yapanların hepsi sanki birer birer etrafından ayrılmıştı. Sonrasında John'la tanışmış, ağırlıklı felsefi çalışmaların yerini teknik, mesleki, daha dünyevi çalışmalar almıştı. Thot ve John. İki ayrı dünya olabilir miydi? Birbiriyle savaşıyan iki kutup. Bu iki kutup aynı kaynakları kullanıyor olabilirler miydi? Belki de işlerine yarayacak niteliklere sahip olanlar üzerinde bir güç savaşı vardı. Belki seçtiklerini birbirlerine karşı kullanılmak üzere bir seçime zorluyorlardı ya da danışıklı bir dövüştü.

Bu komplo teorilerinin belki hepsi saçmalıktı belki bir tanesi doğrudu. Öyle ya da böyle Ali'nin önünde oynayacağı bir kumar vardı. Zarı kim için atacağını bilmediği, rolünün nasıl şekilleneceğini öngöremediği...

Zümrüt

“Hadi uyan kahvaltıyı hazırladım, saat kaç oldu.”

Demet, Zümrüt’ün yatağının kenarına oturmuş onu uyandırmaya çalışıyordu. Zümrüt biraz mırıldanıp yavaşça gözlerini açtı. Demet suratında kocaman bir gülümsemeyle Zümrüt’e bakarken sanki çok önemli bir haberi paylaşıyormuşçasına coşkuyla konuştu.

“Tedaviyi kabul ediyorum. Tedavi olup bu illeti yeneceğim. Sana güveniyorum. Beraber yapacağız.”

Zümrüt bu haberi duyduğuna gerçekten sevinmişti ama nasıl olmuştu da Demet’in fikri değişmişti. Bir önemi yoktu, sadece gülümsedi. Gülümsemesiyle birlikte Demet neredeyse Zümrüt’ü boğarak üzerine abanıp sarıldı.

“Sen olmasaydın ne yapardım? Allah gönderdi seni.”

Kahvaltı ederlerken Demet bütün gece uyumadığını, dua ettiğini, sonra Zümrüt’ün aile fotoğraflarını karıştırdığını anlattı. Nasıl olduysa bir anda içinde güçlü bir enerji, kollarında bir ürperme hissetmiş, sonra Zümrüt’ün sözlerini uzun uzun düşünmüştü.

“Sonunda anladım ki, doğru yol bu. Kızım sende nasıl bir enerji var bak beni ikna ettin.”

Zümrüt hiç kimsenin ikna edilemeyeceğini iyi biliyordu. Hiç kimse hiç kimsenin hayatının kurtarıcısı olamazdı. Sadece kişi kendi gücünün farkında olamadığı için birilerini sebep gösterebilirdi. Demet’in içindeki güç tetiklenmişti sadece... Zümrüt ancak bir “neden” olabilirdi fazlası değil.

Demet çayları tazelerken telefonu çaldı. Her ne duyuyorsa şaşkınlık ve üzüntü ifade eden sesler çıkartıyor, kelimeler kullanıyordu. Telefonu kapattığında çay bardaklarını ocağın yanında unutup doğrudan sandalyesine oturarak telaşlı telaşlı anlatmaya başladı.

“Ay ne olmuş biliyor musun? Ay hâlâ inanamıyorum. İnsanlık bitmiş bitmiş. Arka sokakta Recep dayıların oğlu vardı. Nasıl sessiz, nasıl efendi bir çocuk, daha otuzlarının başında. Böyle mahallenin çocuklarıyla oyun oynar, herkese abilik yapar, insanların yardımına koşar...”

Demet’in ne olduğunu bir türlü söylemeden sık sık ahlar vahlarla lafı uzatması üzerine Zümrüt hem sıkılgan hem de meraklı bir ifadeyle sordu.

“Eee ne olmuş çocuğa?”

Bu kez Demet pat diye ne olduğunu söyledi.

“Ölmüş. Cesedini evde bulmuşlar, yatağında.”

Nasıl ölmüş? Kalp krizi falan mı?”

“Ah ah! Garibin boğazını kesmişler yatağında uyurken. Hangi canı böyle bir şey yapar? Diyorum sana kimin ne olduğu belli değil. Vallahi çok dikkatli olmak lazım. Ah bu bizim kapının kilitlerini de değiştirmeli. Kesin hırsızlardır. Garibimin neyi vardı ki?”

“Katili yakalamışlar mı?”

“Yok. Sabah annesi bulmuş cesedini. Kahvaltıya çıkmayınca uyandırmaya gitmiş zavallım. Bulurlar elbet o şeytanı. Küçücük yer zaten. Çocuk da daha yeni işe girmişti.”

“Ne iş yapıyordu?”

“Belediyede iş bulmuştu. Tam olarak ne yapıyordu bilmiyorum ama son zamanlarda sokak köpeklerini toplayıp şehirdeki barakalara götürüyordu. Son zamanlarda sokaktaki köpekler çok

artınca mahalleli kazan kaldırdı. Çoluk var çocuk var tabii. Garibe de ekmek kapısı çıkmıştı.”

“Merak etme o sokak köpekleri, sokaktaki insanlardan daha zararsız. Hiç değilse insanların boğazını kesmiyorlar.”

Zümrüt, kahvaltı sofrasını toplamaya başladı. “Demet için Selim’e mesaj atsam mı?” diye düşünüyordu. Onu karıştırmaya gerek yoktu şimdilik, kendi doktor tanıdıklarından bir yol haritası çıkartabilirdi Demet için.

Cinayet konusundan çok etkilenmemişti. Belki İstanbul için çok sıradan bir konu olduğundandı. Küçük bir yerde olunca çok daha fazla sarsıcı oluyordu. Her ne kadar haberlerde ölümler sadece bir sayıdan ibaretse de buradaki insanlar ölümün ne demek olduğunu bilecek kadar kirlenmemişlerdi henüz.

Bir kez daha görev başındayken hedefim olmayan bir hedefi öldürdüm. Daha doğrusu bir anda asıl hedefin önüne geçecek kadar hedef olmayı hak eden birini.

Dün Tim'den ayrı kalarak işlerimi yürütmek için çay bahçesine giderken dar sokaklardan yolu uzata uzata gitmek istedim. Sokaklardan birinde herifin biri, iki kız bir oğlan çocuğuyla oyun oynuyor. Bir sübyancıyı en ufak mimiğinden anlayabilecek kadar çok sübyancı gördüm. En başta Carlos olmak üzere.

Çocuklarla oynarken aniden duruyor, yere çömelip kız çocuğunun bacaklarını, kalçalarını elliyor. Emin olmak için yanından geçerken bir şey sorma bahanesiyle durup, telefonundaki bilgileri telefonuma kaydederek oradan uzaklaştım.

Çay bahçesinde otururken telefonundaki bütün fotoğrafları, mesajları gördüm. Çocuk pornosu fotoğrafları, sokakta çektiği çocukların etek fotoğrafları. Facebook'ta kendini çocuk gösterip çocuklarla yazışarak onların çıplak resimlerini isteyen, gönderenlerden veya yazışanlardan daha fazlasını isteyip, bunu yapmadıklarında ailesine söylemekle tehdit eden bir pislik. Bu kadarı onun benim için bir hedefe dönüşmesine yeterli olmuştu zaten ama fazlası da vardı.

Toplu halde öldürülmüş köpeklerin fotoğrafları, can çekişen köpeklerin videoları... Resmi plakalı aracın önünde kucağında köpek ölüleriyle verdiği pozlar...

Orospu çocuğunun kim olduğunu, nerede oturduğunu bulmam zor olmadı. Gece eve girip, odasını bulup, daha uyanmasına fırsat vermeden boğazına oturup nefesini kestim. Cep telefonumdan onun telefonunda kayıtlı olan fotoğrafları göstermeye başladım. Yüzü morarmaya başlarken neden öldürülmekte olduğunu bilmesini istedim. Ani bir hareketle boğazından kalkıp göğsüne otururken bir elimle çenesine bastırdım. Ses çıkartmasına fırsat vermeden bilekliğime monte bıçakla boğazını yavaş yavaş kestim. Ruhunun bedeninden ayrıldığını gözlerinde görene kadar bekledim. Odasından çıkarken tüm kayıtlarını bir taşınabilir bellekte yastığına bıraktım. Ailesi nasıl bir oğulları olduğunu bilsin. Belki bu pisliği tüm dünyaya rezil etmek gerekebilirdi ama ailesinin öğrendiği pislikleri başkalarının öğrenmesi onlar için taşıyamayacakları bir yük olurdu.

Vericinin sinyallerinin nerelere ulaştığını buldum. Tim'in dışında Türkiye içindeki iki diğer alıcıya daha gidiyor. Anlaşılan bu senaryoda Tim ile benim dışında oyuncular da var. Thot'taki dostlarım bir iki güne kadar ihtiyacım olan diğer verileri de sağlarlar. İşte o zaman işin rengi belli olacak. Bir şekilde bu işin içinden bir pislik çıkacağını hissediyorum.

Hayatta her şeyin bir bedeli var. Seçimleriyle yaşıyor insan. Neden-sonuç-neden-sonuç... Hiç bitmeyen silsile... Seçimlerim ağır seçimler oldu. Bedelinin ne olduğunu hep bildim, ödeyeceğim bedellerin karşılığında alacaklarımı hesaplardım. Ödülü maksimuma çıkartırken, riskleri minimize ettim. John'un ölümünden sonra geri çekilebilirdim, onun yaşadıklarından dolayı kaçabilirdim ama yapmadım. Ben onun oğluyum ve onun yolundan gideceğim. Babamın başına gelenler beni yolumdan alıkoyamaz.

Şu an yaşadıklarım bir sürpriz değil. Hep yönetmeye çalıştığımız minimize ettiğim riskin gerçekleşmesi, kaçınılmaz bir virajın önüne gelmesinden başka bir şey değil. Bir askerin kendisine silah doğrultulmasını, hatta vurulmasını sürpriz olarak göremeyeceği gibi, ben de şu anda karşılaştığım sorunun oyunun içinde yeni bir seviye olduğunu biliyorum. Öncesinde de benzer nedenlerden gazetecileri bazen öldürtmek, bazen hapse tıktırmak zorunda kaldım. Ancak bu kez kendim çözmek zorunda olacağım bir durumla karşı karşıyayım.

Aslında bugün o kadar da kötü bir gün değildi. Siyah Gözyaşı'nın tüm dosyalarını bilgisayarımda görmek gayet iyi bir ilerlemeydi. Bir sürü bilgi, aksiyon planı, dünyanın dört bir yanına yayılmaya çalışan bir eylem planı. Hermes gibi birisinin bu kadar kolay çözülmüş olması soru işaretiydi. Son şifreli dosya soru işaretini doğrular nitelikteydi. Şifreli dosyayla ilgili ilk düşündüğüm asıl planı içeren bir başka koruma kalkanı olduğuydu. Sonra diğer olasılıkları düşünmeye çalıştım. Ofisin arka odasında konuşlanmış ekibimin en iyileriyle tüm olasılıkları masaya yatırdık. Bir kısmının elde edilen verilerin bile önemli olduğuna inanacak kadar ahmak olduğunu fark etmek beni şaşırttı. Onlar en iyi olarak değerlendirildikleri için oraya seçilmişlerdi ama bunun benim hatam olduğunu gördüm. Yarın görevden alınacaklar ama ben onların yaşamalarının da anlamsız olduğuna karar verdim. En azından görevden alındıklarını öğrenmelerine gerek kalmadı. Yeterince adil. Düşmanlarımız tarafından öldürülmüş olacaklar. Geriye kalanların bağlılığını güçlendirmek için yeterince motive edici, aynı zamanda yeterince ürkünç.

Akşam saatlerinde telefonuma gelen gizli mesajda yer alan kodu nerede denemem gerektiğini düşünmeme gerek yoktu. Bu da tüm sistemi çökertecek başka bir tuzak olabilirdi ancak işleyişin tamamına baktığımda kodu, şifreli dosyaya yazmam gerektiğini biliyordum.

Beklediğim gibi kod, dosyanın açılmasını sağladı. Dosya tamamıyla benimle ilgiliydi. Benim dışımda Konsey'in başını derde sokacak da birçok şey vardı ama hiçbirisi benim düştüğüm durumla kıyaslanamazdı. Hedef doğrudan bendim. İki şık vardı, ya Siyah Gözyaşı her ne halt ise tamamen benim üzerime kuruluydu ya da ben Siyah Gözyaşı'nın bir halkasıydım. Ancak artık benim için bunun bir önemi yoktu.

Son raundu belli bir kör dövüşü başlayacak ki bu oldukça farklı bir durum. Son raunt Hermes ile benim aramda. Ancak o zamana kadar bilmediğimi bilmek istemekten vazgeçerek savaşın cephesini genişletiyorum. Bana verdiğin sahte ipuçları, sahte hikâyeler dahil olmak üzere seninle ve Siyah Gözyaşı'yla, bir şekilde önümde ilintili duran her şeyi yok edeceğim. Virüs olmasını bildiğim gibi, antibiyotik olmayı da iyi biliyorum. Benim adaletim yok. Beni koruyacağına inandığım bir tanrım yok. Benim sadece araçlarım var. Eğer bir orduyla saldırmam gerekiyorsa bir orduyla saldırırım.

İstediğin gibi olacak. Seninle yüz yüze geleceğiz ancak benim kurallarımla ve beklemek

zorundasın. Dosyayla ilgili rapor yüklemenin net olarak nereden yapıldığının adresini veriyor. Elbette ki bir ön keşfi hemen yapacağım ama eğer bu adreste bekleyen Hermes ise onun istediği zamanda değil benim istediğim zamanda gideceğim.

Hermes'in benimle ilgili bu kadar özel bilgiye ulaşmış olması onu ciddiye almamda ne kadar haklı olduğumu gösteriyor. Bu bilgilere içimize sızmadan ulaşamaz. Sanal dünyada oyunu kesinlikle bizden daha iyi oynadı. Başkanın bile ulaşamayacağı kadar iyi kamufle edilerek gizlenmiş bu bilgilere başka türlü ulaşamaz. Unuttuğun bir şey var, fiziksel dünyanın savaşı ile sanal dünyanınkinin kuralları aynı değil, iki dünya sandığın kadar ayrı değil.

İsteseydi çoktan bu belgeleri ortalığa serer, saklanmama, buharlaşmama neden olurdu. Ulusların birbirine düşeceği, ulusların Mayer'i bulmak için mücadele edeceği bir senaryoyu başlatabilirdi. Bunun bir tek anlamı var, yüz yüze gelmek istiyor.

Neresinden bakarsam bakayım bok çukurunun içine düştüğüm bu durumda artık düşüneceğim bir şey yok. Sonuçta daha kötü olabilecek bir durum mevcut değil. Tek çözüm sorunu çözebilmek. Şu anda avantajlı olan o ama maçı kazanmak zorunda olan da benim. Her ne düşünüyor, planlıyorsa, benim düşüncelerimi, hamlelerimi öngörerek hareket ediyor. Şu andan sonra öngörebileceği bir Mayer yok.

Konsej'de güvенеbileceğim insan da kalmadı artık. Kim kimin arkasından iş çeviriyor belli değil. Konsej karışınca dünya karıştı. Nereden türediği belli olmayan terörist grupları, hiç beklenmeyecek şekilde harekete geçip cepheleşen müttefikler ya da dosta dönüşen hasımlar Konsej'deki çatışmanın yansımaları.

Madem oyunun son sahnesinin başlamasını istiyor başlasın. Tuzağına düştüğümü sanıyor olabilir ancak gerçek fark yaratanlar negatifi pozitif'e çevirebilenler. Tüm avantajlara sahip olanın kazanması bir başarı değil.

Bu gece uyku yok. Ulaşabildiğim kadar çok yere ulaşp, halihazırda bekleyen ve bu gece yaratacağım bütün oyuncular emirleri sırayla yerine getirecekler. Bu işi çözdüğümde vereceğim parti, daha önceki hiçbirine benzemeyecek. Büyük zaferin, büyük ödülü olacak.

Ali ile Ayşe

Bu kez yaşadığı ikilem daha ciddiye: Teoride işlediğin günahla, teoride yaşadıklarınla teorinin pratiğe geçmesi ayrı durumlardı. Yoksa değil miydi? Birisi sevgilisini aldatmayı düşünüyor ya da hayalinde aldatıyorsa bu aldatmak değil miydi? Öte yandan eyleme dönüştürmediği, kendisinden başka kimsenin hayatına müdahale etmediği için nasıl fiili aldatmakla bir tutulabilirdi?

Birini öldüren ile birini öldürmeyi düşünen biri nasıl aynı kefeye konabilir? Belki öldürmeyi düşünen bir gün bunu eyleme de dönüştürülebilir ancak düşünce boyutunda bunu bilemeyiz. Eğer düşünce de bir maddeyse o zaman düşünce gerçektir. Sadece görünen boyutta değil, görünmeyen boyutta gerçekleşmiş sayılabilir.

Ali bu muhakemeyi zihninde sürekli yaparken, asıl istediği oyunu derinleştirmekti. Adalet ile merakın bileşkesini yaşıyordu. Hangisinin haklı olduğunu bilmek, emin olmak istiyordu ki doğru tarafı seçebilsin, en azından doğru olanı görebilsin. Taraf olmadan tanık olmak isteyerek adil bir duruş sergileyecekti kendine göre. Daha derini ise merak ediyordu. Şimdiden en çok merak ettiği giz perdesini aralıyordu, neden odaya girmesindi ki? Soru işaretlerini cevaplayabileceği, sıradan insanın bulamayacağı bir kaynağa ulaşmak. Ali, haftalardır Thot'tan gelen onlarca dosyayı okumuş, kafası iyice karışmıştı. Bazı dosyalar tamamen spiritüel, metafizik, fizik bilgilerle doluydu ve bildiği, öğrendiği birçok şeyle ters düşüyordu.

Ali'yi bütün bu ikileme iten olay Ayşe'yle rutin telefon kulübesindeki görüşmesinden sonra yaşandı. Ali, içinde bulunduğu tempo ve bilinç düzeyinden kopmamak için köye gitmek istemiyordu. Ayrıca artık Ayşe'yle ilgili hissettiklerini ve yaşadıklarını gizlemek daha zor, daha stresli bir hal almıştı. O yüzden bir süredir Ayşe'yi İstanbul'a ziyaretine gelmesi için ikna etmeye çalışıyordu.

Bu akşamki konuşmalarında Ali lafı yine Ayşe'nin İstanbul'a gelmesi meselesine getirmiş ancak yine olumsuz yanıt almıştı. Telefonu kapatırlarken Ayşe, iyi geceler demeden hemen önce ertesi gün İstanbul'da olacağını söylemişti. Okullar yaz tatiline giriyordu ve İstanbul'da öğretmenlik yapan Ankara'da birlikte okuduğu üniversiteden bir arkadaşında iki gece kalmak için ailesini ikna etmişti.

Duyduğu haberle neşelenen ve Ayşe İstanbul'dayken birlikte neler yapabileceklerini düşünmeye başlayan Ali ahizeyi yerine koyup tam kulübeden çıkacaktı ki telefon çalmaya başlamıştı. Arayanın Ayşe olabilmesi için, Ayşe'nin sürpriz yapmak isteyerek bir şekilde çevredeki kulübelerin ya da tam doğru kulübenin numarasını bulması gerekiyordu ki eğer öyleyse güzel bir sürpriz olacaktı. Zaten bu akşam İstanbul'a geleceğini konuşmanın sonunda söyleyerek bir sürpriz yapmıştı.

Sonunda ahizeyi kaldırdı. Ahizeyi kaldırdığında tane tane İngilizce konuşan bir erkek sesiyle karşılaştı. Yaklaşık 10 dakika konuştular, daha doğrusu arayanın anlattıklarını dinledi. Açıkça telefondaki ses, Ali'nin John'un ekibiyle paylaştığı bilgilerin bir kopyasını daha alarak kendilerine vermesini istiyordu. Ali'den bir evet veya hayır cevabını telefonda beklemiyordu arayan kişi. Eğer Ali telefondaki sesin dediğini yapmayı kabul ederse kopyalanmış dosyaları her gece saat on ikide gazete kâğıdına sarıp beyaz bir poşete koyarak evinin kapısının önündeki çöp kutusuna bırakacaktı.

Telefondaki ses Ali'nin zaten kendisine bir kopya almayı akıl ettiğini düşündüğünü söyleyerek elindeki kopyaları ertesi gün belirttiği saatte, belirttiği çöp kutusuna bırakarak onaylayabileceğini ya da reddedebileceğini söyledi.

Ali sadece iki soru sormuştu. Kabul etmezse ne olacağını ve kabul ederse niçin kabul etmesi

gerektiğini. İki soruyu konuşmanın farklı yerlerinde sormuş olsa da cevabını konuşmanın sonunda aldı. “Bu dünyada yeterince satılmış ruh varken daha iyi bir dünya için cesur ruhlara ihtiyaç var” cümlesi aslında iki sorusunun da karşılığını vermemişti. Telefon kapandığında anladı ki, kararının tamamen kendi seçimi olması gerekiyordu.

Ali yine penceresinin önündeki koltukta yeni bir karar vermek zorundaydı. Thot hakkında okudukları her ne kadar onu çok fazla düşünmeye itiyor olsa da bir şekilde samimi buluyordu. En azından daha farklı yaklaşımlarla, Ali’nin içinde olduğu çevreden farklı bir perspektifle dünyaya bakıyorlardı.

Kendisinden istenen şey etik olarak yanlıştı ama şu an yapmakta olduğu şey de yanlıştı. Sadece aynı yanlış, aynı durumda ikinci kez yaşanıyor olacaktı. Bir ya da iki ne fark ederdi ki yanlış yanlış olduktan sonra? Ayrıca Thot’tan gelen dosyaların devamını okumak istiyordu, kabul etmezse muhtemelen dosyaların gelişi sonlanacaktı. Hem şu ana kadar yaptığı şey zaten tehlikeliydi. Belki John’un bir tuzağıydı. Biri görürse neler olacağını bilmiyordu ama zar bir kere delinmişti ve sadece delik biraz daha derinleşecekti.

Karar vermesi düşündüğünden daha kısa sürdü. Tek sorun yarın Ayşe gelecek olmasıydı. Fark etti ki zaten arkadaşında kalmaya geldiği için gece yarısına kadar birlikte olmaları mümkün değildi. Eve gelir gelmez dosyaları hazırlar bırakırdı. Kendine kopyaladıklarını vermeyecekti. Ertesi gün bir kopya daha hazırlayacaktı. Kopyalama işlemi için tahsis edilen tek bir fotokopi makinesi vardı. Gürültülü çalıştığı için dikkat çekiyordu ve birkaç gün önce kendi kopyalarını alırken genel müdür odasına girmiş, makinenin çıkış bölümünde iki aynı sayfa olmasının nedenini sorduğunda nabzının aniden yükselişinin düşünmesini engellemesine izin vermeyerek daha net okunması için ayarları test ettiğini söyleyebilmişti. Genel müdürün odasında olmadığı zamanları daha yakından takip ederek o boşluklarda kopyalamaları tamamlamayı tasarladı.

Ayşe’yle ilgili düşünülecekler kısmına geçmeden önce kendinde bir sorunu fark etti. Kendi dünyasında, çalışmalarında, güçlerini, yeteneklerini çok iyi görüyor, kendini dünyayı değiştirebilecek bir adam gibi hissediyorken, otoriteyle karşılaştığında âcizleşiyordu. Bir kahraman olmaktan uzaktı. Böyle hissettiği durumları hatırlarken anladı ki az önceki telefon görüşmesi onlardan biriydi. Karşısındaki her kimse baştan üstünlüğünü kabul etmiş, adamı dinlemiş, zayıf biri gibi davranmıştı. Otoritenin üzerine çıkabilmek için bir süre otoriteyi kabul etmesi gerektiği düşüncesiyle bu bölümü çabuk çözdü. Siyasetten sanata her çömezlik süreci otoriteye saygıyı gerektirmiyor muydu? Ünlü oyuncuların kamera karşısında aldıkları ilk roller, ilk röportajlar, daha birçok ilk bu yüzden zirvede oldukları dönemden çok daha uyumlu, alçakgönüllü ve saygılı oluyor, ancak birçoğu hedefledikleri yere ulaştıktan sonra otoriteyi sarsarak gerçek yüzlerini sergiliyorlardı.

Ertesi akşam bu saatlerde Ayşe’yle buluşmuş ve evine dönmüş olacaktı. Dolu dolu iki günleri vardı, son gün Ali işte olacağı için muhtemelen görüşemeyeceklerdi. Bu iki günde Ayşe’yi nerelere götürebileceğini, neler yapabileceklerini planlamaya başladı. Ayşe’yi düşünüyor olmak günlük hayatın üzerini örtmeye başlamıştı.

Ali aynı bedende iki insan arasında sıkıştığını biliyordu. Bir yanında aşka, aileye, rutine yer yoktu. Bir yanında tüm yükleriyle gitmek istediği bir hayal vardı. Ölümünden korkmayan, keşfetmeyi, macerayı arayan, tarihe iz bırakmak isteyen tarafı kadar yeni farkına vardığı diğer yarısından kopamıyordu. Ayşe’nin sembolize ettiği taraf huzuru, düzeni, güveni temsil ediyordu ve her insan yaşadıklarını,

hissettiklerini kendine özel hisseder. Ali'nin bir bedende yaşattığı iki ayrı insanı hissetmeyen insan sayısı o kadar azdı ki...

Yatağına girip uykuya dalana kadar düşüncelerini Ayşe'yle doldurdu. Her geçen gün tehlikeyle daha fazla haşır neşir olmanın verdiği garip bir hoşnutluk hissediyordu. Aslında istediği gibi ilerliyordu her şey. Bunun keyfini yaşadığı için Ayşe'yle ilgili hayal ettiklerinden daha fazla haz alarak uykuya daldı.

Bu odayı Zümrüt hiç görmedi. Bu bina, bu oda, her şeyi onunla beraberken tamamladım. En büyük hayalim bu odada birlikte olabilmektir, inanıyorum ki olacak. Başaracak. Her şey yolunda gidecek.

Ortadan kaybolduğum aylar boyunca yaşadıklarım, gördüklerim, Zümrüt hakkında öğrendiklerim ve yapacaklarım onunla yaşadığım aşkın üzerine gelince bir kez daha anladım ki tesadüf yok. İlâhi aşk dediğimiz birlikteliğimizin kaderi daha başlamadı. İlkönce ben gittim, şimdi de o. İkimiz de gitme zamanlarını farklı zamanlarda ama aynı nedenle yaşadık.

Hayatım yeniden başlarken ya da unuttuğum rotasına girerken Zümrüt, sebebin odak noktasıydı. Bir tanrıça gibi hayatıma girdi. Batın ile zahir arasında yaşadığım o süreçte köprü oydu. Ona dokunduğum her an, kokusunu içine çektiğim her nefes ilk günküden daha yoğun. Ağva'da bir pansiyonda başlayan kozmik dans, her geçen gün ritmini yükseltmişti.

En zoru, onun yanımdayken onun gidişine sebep olmak, gidişini izlemektir. Tuttuğum sırların, ondan gizli yürütmek zorunda kaldıklarımın verdiği suçluluk duygusunun tek tesellisi bunların onun iyiliği için olmasıydı. Şu anda önümde duran bu bilgisayardan gönderdiğim isimsiz mesajlarla aklının nasıl karıştığını gördüğümde ondan gizli tutulanı paylaşmamak çok zordu. Şu anda içinde bulunduğu girdabı biliyorum. Belki benim zamanında yaşadığım kadar derin değil ama kolay olmadığını biliyorum. Ondaki uzaklıkta ondan gönderdiğim her mesaj onu olduğu yerde tutabilmek için.

Onun dışındaki olaylar çok yakında büyük bir patlamaya yol açacak. Bana destek olan iki korsanla birlikte aynı anda hem Hermes'in, hem Mayer'in, hem de İris'in Thot'ta güvendiği insan olabilmek kolay değildi. Artık çember daraldı. Gördüklerimi, uçuş kulesindeki teknisyenler kadar dikkatli izlemek zorundayım. Her şey önümde oynanıyor olsa da parçaları birleştirmek görüldüğü kadar kolay değil. Hepsinin güvendiği insan olabilirim ama beyinlerinin içinde değilim. Ben sadece bana biçilen rolü oynuyorum.

Ali ile Ayşe

Ali iş çıkışında Ayşe'yle Taksim'de buluştu. Zümrüt'ün arkadaşının evi Şişli'de olduğu için yakın bir yer seçmişlerdi. Ayşe'yle buluştuklarında ilk sarılmaları her ne kadar çekingence olsa da son buluşmalarından çok daha yoğundu. Ali İstanbul'a gelirken henüz ne olduğu belli değildi, birbirlerinden uzaktayken ilişkilerinin adını koymamışlardı ama şimdi iki sevgili gibi Beyoğlu'nda yürüyorlardı.

Ayşe dizlerinin üzerinde biten haki renk bir elbise, kareli koyu kahve rüzgârlığı, kısa çizmeleriyle İstanbul'da bambaşka görünüyordu Ali'ye... Ayşe de Ali'yi ilk kez takım elbiseyle görüyordu.

İlk durakları İnci Pastanesi oldu. Ali, bildiği kadarıyla İstanbul'un en ünlü, en sembol şeylerini yaşatabileceği kadar Ayşe'ye yaşatmak istiyordu. İnci'nin profiterolünü yemesi gerekiyordu. Her kaşıқта Ayşe'nin yüzüne yansıyan mutluluk Ali'yi mutlu ediyordu.

Bir yandan yürürken bir yandan da neler yapacaklarını planlıyorlardı. Ali, ne olursa olsun gece yarısından önce evde olmak için planı oturtmaya çalışırken, Ayşe en geç on buçukta arkadaşısıyla buluşması gerektiğini söyledi. Arkadaşının ailesine arkadaşısıyla birlikte bir başka arkadaşlarının evine gideceklerini söylediklerinden o saatten önce buluşup birlikte eve gitmeleri gerekiyordu.

Galata Kulesi'ne varıncaya kadar sürekli olarak İstanbul'dan, önünden geçtikleri dükkânlardan, havadan sudan konuştular. Ali, Ayşe'ye İstanbul'u en yüksekte gösterebilmek için sabırsızlanıyordu.

Ayşe, 360 derecelik balkonda yürürken hayranlıkla İstanbul'a bakıyordu. Akşam rüzgârı esmeye başlamıştı. Rüzgârın Ali'ye taşıdığı Ayşe'nin kokusu, Ayşe İstanbul'u seyrederken Ali'ye Ayşe'yi seyrettiriyordu.

Artık iki sevgili olduklarının enerjisi konuşmalarına, davranışlarına yansıyor ama bir şey lazımdı tüm soru işaretlerini silecek, adeta resmi bir başlangıç olacak... Ayşe derin derin İstanbul'un kokusunu içine çekerken bir anlığına gözlerini kapadı. Belki o da bir başlangıç bekliyordu. Ali, Ayşe'ye iyice sokularak omzunun üzerinden İstanbul'a bakarken kollarıyla sardı Ayşe'nin bedenini... Yüreğine sığmayacak kadar güçlüydü hisleri Ali'nin hisleri. Daha sıkı sarıldı, Ayşe'nin boynunda derin bir nefes çekip, minik bir buse bıraktı. Çenesini Ayşe'nin omzuna yaslayarak İstanbul'u bir başka gözle seyretmeye başladı. Muhteşem bir manzarayı, güzel bir yemeği, bir şarkıyı tek başına yaşamakla biriyle paylaşmak arasında büyük uçurumlar vardı. Hangisinin daha iyi olduğu bilinmez ama Ali için şu an hiç hissetmediği bir andı. Ayşe, başını geriye bırakmış, Ali'ye sırtını yaslarken ellerini karnının üzerinde Ali'nin ellerine kenetledi.

Sözcüklere ihtiyaç yoktu. Ali o kadar yoğun hissediyordu ki o an dünyada başka bir şey yoktu. Ali bir psikiyatra gidiyor olsa tipik bir borderline rahatsızlığı semptomu olarak kabul edebilirdi. Anı coşkuyla, abartarak yaşayan, sonra bir anda tüketen, bulunduğu çevre, durum hatta bir şarkı bile değişse aynı yoğunluğu başka bir yere yönelten... Hissettiği yoğunluğu cümlelere dökerek Ayşe'nin kulağına fısıldadı.

“Belki zamanı geldiğinde bu şehri birlikte yaşarız. Aşk'la.”

Ayşe, Ali'nin ellerini daha sıkı kavrarken yüzüne yayılan gülümsemeyle cevap verdi. Artık arkadaş olmaktan çok uzakta olduklarını birbirlerine hissettirmişler, en ufak bir soru işaretine bile yer bırakmamışlardı.

Ertesi akşam Ali, Ayşe'yi sürpriz bir yemeğe götürecekti. Bu akşam Balıkpazarı'na giderek

kokoreçle midye yemeyi seçtiler. Yemekten sonra hâlâ zamanları vardı. Ayşe tekrar tatlı yemek isteyince bu kez Markiz Pastanesi'nde ekler yediler. İkisi de birbirlerine nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Keyifli bir çekingenliğin eşliğinde birbirlerinin duygularını tartmaya devam ediyorlardı.

Saat on olup da arkadaşıyla buluşacakları yere geldiklerinde boyu ancak Ayşe'nin omzuna gelen sevimli bir kız onları bekliyordu. Ayşe, kızın yanında ne kadar olgun duruyordu. Ali'yle kısa bir tanışma, hal hatır sorma merasiminden sonra kız ilkönce caddenin karşısına geçerek vedalaşmaları için onları yalnız bıraktı.

Taksim'in ortasında vedalaşma anlarına katacakları fazla bir şey yoktu. Yanaktan öpüşüp iyi geceler derken ellerini son bir kez sımsıkı sıkmak ve yarın randevulaşacakları saati, yeri kararlaştırmaktan başka...

Tam Ayşe karşıya geçmek için sırtını dönerken Ali onu durdurdu. O an hissettiklerinin cesaretiyle ertesi akşam Ayşe'yle evde buluşmayı teklif etti. Yaşadığı yeri Ayşe'nin görmesini istediğini söyleyerek sormuştu. Aslında biraz daha fazlası vardı: Ayşe'yle gözlerden uzak yalnız kalabilmek...

Ayşe belki arkadaşı karşıda beklemekte olduğu için acele ettiğinden, belki gerçekten o da gözlerden uzak kalmak istediğinden Ali'nin davetini kabul etti. Ertesi gün akşam saat altıda Teşvikiye Camii'nin önünde buluşmak üzere ayrıldılar.

Ayşe'nin uzaklaşmasıyla birlikte Ali, bir anda görevine yoğunlaştı. Çantasındaki dosyaları gazete kâğıdına sarıp gece yarısı olduğunda söylenen çöp kovaşına atacaktı. Bugün genel müdürün şirkete gelmemiş olması işini kolaylaştırmıştı.

Hiçbir tedirginlik duymadan, düşünmeden, endişelenmeden hazırladığı paketi gece yarısı olduğunda çöp kutusuna bıraktı. Etrafta birilerinin olup olmadığına dikkat etmeyecek kadar evi toparlamakla meşguldü. Bu gece evi toparlayabildiği kadar toparlayıp Ayşe'yi ağırlamaya hazır hale getirecekti.

“Ben kötüyüm!” diyen insana hiç rastlamadım. Belki de kötü insan olmadığı içindir. Bence kötü insan yok “kötülük” var. İyi olduğu bilinen insanlar da kötülük yapabilirler. Kötü diye bildiklerimizin yaptığı iyilikler de vardır. Söylediğim gibi aslında kötü insan ya da iyi insan yok. İnsanın “kötü”yü seçtiği durumlar var, “iyi”yi seçtiği durumlar var. Kıyametin koptuğu yer tam da burası: Peki ama “iyi” ne, “kötü” ne? Referans noktası neresi?

Bu karışıklığın nedeni Âdem elmayı yediğinde başlayan düalite. Babamın yılan rolünde Âdem’i kandırdığı gibi birçok hikâyeye anlatılsa da aslında Âdem’in sorumluluğunu görmeleri gerekirdi. Babam sadece bir nedendi. Âdem’in elmayı yemesine neden olan her ne ise bu zaten Âdem’in doğasında vardı. Babam olmayan bir şeyi yaratmadı, Âdem’de var olanın harekete geçmesini sağladı sadece. Elmayı yemek tamamen Âdem’in kendi seçimiydi. Sonrasında değişen bir şey olmadı. İnsanlar, kendi yaptıklarının sorumlusu olarak bazen babamı, bazen Tanrı’yı gösterdiler. Bir şekilde kendi özgür iradelerinin sorumluluğunu üzerlerinden atıyorlardı.

Bence bu şımarıklığa hakları vardı. Sonuçta Tanrı ile Şeytan’ın mücadelesi onların üzerinden sürüyordu. Onlar olmasaydı mücadele olmayacaktı ya da mücadelenin olması için insanların var olması gerekliydi. Her iki durumda da insanlar bir araçtı.

Bazen yukarıdaki savaş, araçların evriminden etkileniyor. İnsanlık tarihi boyunca birkaç kez iki farklı katmandaki mücadele birleşti. Sonuçları ağır oldu. Bugün insanlığın yarattığı yapay zekânın kontrolden çıkma olasılığı gibi insanlar bazen sınırlarını fazla zorladılar. Atlantis kıtası, İnkalar, Mısırlılar sadece birkaç örnek...

Bir başka dönüm noktası yaklaşıyor. İnsanın yarattığı teknoloji, insanlara ve dünyaya zarar vermeye başladığı bir dönemde işe farklı bir boyut kattı. Bir başka yeniçağın başlaması demek üst katmanlarda da stratejilerin değişmesi demek.

Daha önce söylediğim gibi ben Bütün’e inanıyorum. Bütün’ün parçaları, babamı da Tanrı’yı da aynen Âdem gibi içinde taşıyor. Her biri Bütün’ün bir parçası... Ben de Bütün’ün bir parçasıyım, babam da...

Hermes ile Mayer’in mücadelesinin insanlık tarihi boyunca mitleşmiş karşılaşmalardan bir farkı yok. Antik Yunan’da, Uzakdoğu’da, 21. yüzyılın dünyasında her dönemde iki büyük düşman, iki rakip, iki figür hep oldu. O figürler düalitenin simgesi oldular. Siyasette, sporda, sanatta, uluslararası ilişkilerde, ticarette hep en az iki öne çıkan kutup oldu. Nereye, hangi döneme, hangi alana bakarsan bak bu gerçeği fark edeceksin.

En büyük topluluktan bir tek insana kadar her şeyden önce gereken öncelik, dostlar ve düşmanlar yaratmak oldu. En küçük parçadan, en büyük parçaya karşıt olan figürler yaratılıyordu. İyi biliyorlardı ki biri olmazsa diğeri de var olamayacaktı. Düalite kavramında var olabilmek için karşıtının da olması gerekiyordu. Ayrı ayrı var olma şansları yoktu. İyiliğin olmadığı yerde kötülük, kötülüğün olmadığı yerde iyilik var olamazdı.

Bir gün gelecek ve bu düalite denen illetten makrodan mikroya kadar hepimiz kurtulacağız, yeniden “bir”likte buluşacağız. Ancak o zamana kadar bu mücadele, savaş hali devam edecek. Sadece dışarıda olan değil içeride olan için de... Evrenin, dünyanın bölünmüşlüğünde insan kendi alt sistemlerinde ikiye bölünmeye devam edecek. Evrende, dünyada, insanda düalite...

Ben bir düalitenin iki seçeneğinin dışındaki üçüncü seçeneğim... Ben “bir”liğin tarafındayım... Her şeyin, Bütün’ün bir ve tekliğinde huzur bulacağını bilenim. Ben, insanın bakmaktan çekindiği yerdeyim.

Ali ile Ayşe

Ali, buluşma yerine neredeyse buluşma saatinden bir saat önce gelmişti. İşlerini bitirdikten sonra mesai saatinin sona ermesini beklemeden çıkmış, önce bir çiçekçiye gitmişti. Hayatında ilk kez annesinden başka bir kadına çiçek aldı. Kendini normal insanlar gibi hissettiği anlar, seçtiği diğer yaşamın yükünü dengeliyordu. Aldığı riskler büyüdükçe, daha fazla dengeye ihtiyaç duyduğunun farkında değildi.

Ayşe caddenin köşesindeki ışıklarda karşıya geçmek için beklerken Ali onu fark etti: Çok güzel görünüyordu. Güneşli havanın Teşvikiye sokaklarına verdiği sıcaklığı coşkuya dönüştüren kıyafetiyle karşıdan karşıya geçerken, Ali, son ana kadar görünmeden Ayşe'yi seyredebilmek için seyyar satıcıların tezgâhına yaklaştı. Krem rengi elbisesinin üzerinde dün akşamki koyu kahverengi rüzgârlığı, boynuna dolanmış bir eşarp, rüzgârlığının tonunda topuklu ayakkabıları... Ayşe buluşma yerine yaklaştığında Ali, satıcıların arasında elinde çiçeklerle kaldırıma yaklaştı. Ayşe onu fark ettiğinde ilk kez onu elinde çiçeklerle bekleyen bir erkeğe doğru yaklaşıyordu.

Seyrettikleri filmlerden bir sahneyi oynamanın keyfiyle sarıldılar. Ali çiçekleri verirken bir şey söylemedi. Ayşe sadece teşekkür edebildi. Ayşe belki çiçeklerin, belki zihnindeki film karelerinin etkisiyle Ali'nin koluna girdi. Ali eve geçmeden önce ilerideki bir Rum kafesinde közde pişmiş Türk kahvesi ısmarlamak isteyince Ali'nin evinin önünden geçip Maçka'ya doğru yürüdüler. Apartmanın önünden geçerken Ali orada oturduğunu söyledi ve biraz sonra o evde Ayşe'yle yalnız kalacak olmanın heyecanını iliklerine dek hissetti.

Kafeye oturduklarında Ali, gereksiz bir açıklamaya girişti. Adeta eve davet etmesinin yanlış anlaşılmasından çekinerek neden eve davet ettiğini, evde neler yapabileceklerini anlatırken Ayşe'nin zihninde herhangi bir soru işareti oluşmasından çekiniyordu ancak Ayşe'nin aklında böyle bir şey yoktu. Ali yanlış anlaşılmaktan korkuyordu çünkü zihninden geçenler büyüdüğü çevre için yanlıştı. Ayşe'ye sarılmak, onu hissetmek, dudaklarından öpmek, sıcaklığını hissetmek istiyordu. Ayşe'nin de zihninden benzer düşüncelerin geçtiğini görebilseydi kurduğu cümlelerin hiçbirini kurmaya gerek olmayacağını elbette ki bilemezdi... Doğrudan eve girmenin yanlış olacağını düşünerek kafeye götürmesinin de bir anlamı yoktu.

Eve girdiklerinde Ayşe hemen evi gezmeye başladı. Eve kadın elinin değmediği her köşede kendini gösteriyordu. Yatak örtüsünün yanlış örtülmesinden mutfaktaki bezlerin olmayacak yere asılmasına, ütü masasının yüksekliğinden portmantonun dağınıklığına kadar söylenecek bir sürü şey vardı ama Ayşe gördüğü hiçbir şeyi söylemedi. Tek başına yaşayan bir erkek için olabileceğinin en iyisiydi gördükleri. Bir gün Ali ile evlenirlerse her şeyi yoluna koyardı nasıl olsa.

Ali'ye evi beğendiğini ifade eden cümleler kurdu. Biraz soluklanıp yemek için dışarıya çıkacaklardı. Ali, gidecekleri restoranı, oranın yemeklerini anlatırken Çardak marka meyve şerbetinden vişne suyu hazırlıyordu. Ali mutfaktayken Ayşe pencerenin önündeki koltuğa oturmuş dışarıyı seyreliyordu. İnsanlar işlerinden eve dönüyor, bazıları alışveriş yapıyordu. Sokağın köşesindeki macuncu, annesinin elini tutarken sabırsızlıkla bekleyen çocuğun macununu tahta çubuğa doluyordu.

Ali elinde bardaklarla geldiğinde rahat oturabilmek için pencerenin karşısındaki duvara yaslı duran kanepeye geçtiler. Ali koltuğun önündeki sehpayı önlerine çekti. Tekrar mutfığa gidip sigara

paketiyle küllüğü getirdi.

Nasıl olduğunu anlamadan ikisi de en çok yapmak istedikleri şeyi yaparak kendilerini kanepede birbirlerine sarılmış buldular. İlk sarıldıklarında güneş yeni batıyordu, şimdi ise aydınlık yerini karanlığa bırakmıştı. Odayı aydınlatan tek ışık sokak lambasının ve dükkânların vitrinlerinden odaya dolan ışıktı. Ne konuşuyorlar, ne yerlerinden kalkıyorlar, ne de sigaralarını yakıyorlardı. Sanki konuştukları an ayrılmak zorunda kalacaklarmış gibi sessizliği koruyorlardı.

Gerçekten paylaştıkları bir şeyleri olanların sözcüklere ihtiyaçları yoktur. Yüreklerinin konuşmaya başladığı yerde dile susmak düşer. Sözcüklere ihtiyaç duymaya başladıkça, yüreğin paylaştıkları azalıyor demektir. Cümleler duyguların eksikliğinden doğan boşluğu doldurmaya çalışırlar ve Ayşe ile Ali'nin bugününde sözcüklere gerek olmayacak.

Ali yüzünü Ayşe'nin saçlarını gömmüş derin derin kokusunu içine çekerken kanatlarının altında âşık olduğu kadını sarıyordu. Ayşe, gözleri kapalı Ali'nin nefes alışını, kalbinin atışını dinliyor, Ali, sağ koluyla Ayşe'yi sarıyor, sol eliyle yüzünde, boynunda, saçlarında dolaşıyor, Ayşe'yi keşfediyordu. Yavaşça çenesini kaldırdığında Ayşe gözlerini açtı. Göz göze geldiklerinde gözbebeklerinin ötesindeydiler. Görünenden görünmeyene geçiş kapısı olmuştu gözleri. Tüm yaşanmışlıklar, insanlığın tüm biriktirdikleri, varoluşlarının tüm gizi... Birbirlerinin gözlerinde kaynağı hissediyorlardı: Aşk'ı.

Bakışların kaybolmuşluğunda yüzleri iyice birbirine yaklaştı. Sadece Ali'ninki değil, Ayşe'nin kalbinin atışları da odanın sessizliğinde duyulur olmuştu. Dudakları birbirine değmek üzereyken Ayşe birdenbire oturduğu yerde doğrulup saatin kaç olduğunu sordu. Saat sekizi geçmişti. Ayşe'nin kız arkadaşıyla izni bu gece on ikiye kadardı. Ayşe'nin hatırı için arkadaşı ayda bir zar zor aldığı iznini kullanmıştı.

Ali yerinden kalkıp ışığı açmaya yönelince Ayşe onu durdurdu.

“Açma böyle kalsın. Huzurlu.”

Ali yeniden yerine oturdu. Ayşe'ye bakarak sordu.

“Acıktın mı? Gidelim mi yemeğe?”

“Çok aç değilim ama sen acıktıysan çıkalım.”

Ali, söylemesi gerektiğini düşündüklerini değil olması gerektiği gibi içinden gelenleri söyledi.

“Şu anı hiçbir yemeğe, hiçbir servete değişmem.”

Şu anda öyle hissediyordu ama değişmeyeceği tek şey hâlâ yaşamda yapmak istedikleri, hayalleriydi. Şu an, bu salonda hayatındaki en önemli şey Ayşe olabilirdi ama hayatının genelinde en önemli olan şey Ayşe değildi. Ali, yaşamın sadece bir sevgiliye adanmasının, hiçbir zaman bir insanın yaşam amacı olamayacağına inanmıştı.

Ayşe gülümseyerek, hiçbir şey söylemeden Ali'nin dizlerine başını koydu. Ali, o an söylemek istediği cümlelerin ilk kısmını söylemişti ya artık gerisi gelebilirdi. Ayşe'nin Ali'nin kelimelerinin ardından dizine uzanması cesaretini artırdı. Artık Ayşe'yle paylaştıklarının insanüstü bir durum olduğunu biliyordu. Reenkarnasyona inanıyor olsa kesinlikle önceki yaşamlarından kalan bir şeyler olduğuna inanabilirdi.

“Ne zaman böyle hissetmeye başladığımı bilmiyorum. Bir anda oldu. Hem çok korkuyorum, hem çok mutluyum, hem...”

Ayşe, Ali'nin dizlerine bıraktığı başını hiç oynatmadan sehpadaki vişne suyuna bakarak sordu.

“Neden korkuyorsun?”

Soruyu sorarken kendisi korkuyordu, ya duyacakları en çok korktuğu cümleler olursa?

“Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Nereye doğru yürüdüğümü bile bilmiyorum. İçimdeki çağrı hiç susmuyor. Kendimi dünyaya insanlığa kurban edecekmiş gibi yaşarken, bir aşkın sorumluluğunu taşıyamamaktan korkuyorum.”

“Bana âşık mısın?”

Daha önce ne birbirlerine âşık olduklarını, ne de sevdiklerini söylemişlerdi. Ali ilk kez söyleyeceği anları hep hayal etmişti ama hayallerinin hiçbirisi şu ana benzemiyordu. Bir soruya cevap olarak ilk kez âşık olduğunu söylemek hayallerinin hiçbirinde yoktu.

“Evet. Seni çok seviyorum.”

“Sevip sevmediğini sormadım ki. Âşık mısın diye sordum?”

Ayşe yeniden doğrulup, sol bacağını kalçasının altına alarak oturdu. Ali sorunun satır arasını okumaya çalışıyordu. Ayşe devam etti.

“Annem babamı çok seviyor ama âşık değil. Biz seninle arkadaşken de birbirimizi seviyorduk. Aşk başka bir şey.”

Ali çabucak cevap verdi.

“Benim hissettiğim aşk.”

“Nereden biliyorsun? Eğer âşıkсан sorumluluk olarak görmezdin. Aşk bir sorumluluk değil ki... Kontrol edebileceğin, planlayabileceğin bir şey de değil. Aynı zamanda bir his de değil. Aşk başlı başına aşk.”

Ayşe hakkında ilk başlarda düşündükleri için kendinden neredeyse utanıyordu. Ayşe’yi ailesinin yanına döndüğü için küçümsemişti. Her konuşmasında, her buluşmasında Ayşe’nin derinliğini daha fazla görüyordu.

Ali aynı cevabı tekrarlardı.

“Benim hissettiğim aşk. Aşk hissedilebilir. Teninde, yüreğinde, kalbinin atışında, yüzünün kızarmasında... Heyecanıyla, tutkusuyla, elinin ayağının dolanmasıyla.”

Ayşe, düşünceleriyle Ali’nin düşüncelerinin üzerine gidiyordu.

“Birinden çok fazla hoşlandığında da aynı şeyleri hissedebilirsin.”

Sesinin tonuyla, yüz ifadesiyle Ali’nin son cümlelerinin de aşkı açıklamadığını ima etmişti. Ali düşünmeden devam etti.

“Peki öyleyse, cümlemi şöyle kurayım: Ben sana âşığım. Senin için her şeyden her an vazgeçebilirim. Senin için varoluşumu yok sayabilirim. Sana bakarken bedenim, eşyanın ötesine geçiyorum. Yokluğunda seni hissediyorum. Seni bedenimle değil, ruhunla arzuluyorum. Dudaklarında, omzunda, teninde yitip gitmek istiyorum ama...”

Ayşe gözlerini kısarak Ali’nin sözlerini kesti.

“Ama?”

“Ama sonrasında bu şekilde hayatına girersem ve devamı gelmezse, ya bir şey olursa diye korkuyorum.”

“Daha önce ‘bu şekilde’ hayatıma birinin girmediğini nereden biliyorsun? Ya öyleyse?”

Ali, kendini her ne kadar etrafındaki insanlardan farklı görüyor olsa da, bazı konularda ne kadar sıradan olduğunu görünce kendine kızdı. Ayşe daha önce biriyle beraber olmuş olabilirdi, bakire

olmayabilirdi. Ayşe'nin bakire olduğunu düşünerek kendine sorumluluk yüklemiş olması sığ bir bakış açısıydı. Kendinden beklemeyeceği kadar sığ bir bakış açısı. Kendisi başka kadınlarla beraber olmuştu ama karşısındaki akranı için onun da bir şeyler yaşamış olabileceği olasılığını yok saymıştı. Yetiştği çevrenin ezberlerinden birini taşıyordu işte. Zihniyle bu konuda sıradanlığın ötesinde olduğunu bilse de duyguları Ayşe'nin daha önce biriyle sevişmiş olabileceğini kaldıramıyordu. Bunu düşündükçe duyduğu kıskançlığı anlatması mümkün değildi. Bir an önce konuyu değiştirmek istedi.

“Elbette ki başka birileriyle olmuş olabilirsin. Sonuçta ben de oldum.”

Ayşe, Ali'nin samimi olmadığına dair kuşkusunu belli ederek cevabı daha zor olan soruyu sordu.

“Nasıl yani evleneceğin kadının bakire olmasını istemiyor musun?”

Ali, kıskançlık duygusunu bastırarak mantığıyla cevap verdi.

“Evleneceğim kişinin bakire olmasını talep edebilmem için benim de bakir olmam gerekirdi. Ben bakirliğimi bıraktığım gün, bakire bir eş isteme hakkımdan vazgeçmiş oldum.”

Ayşe, Ali'den duymayı umduğu cümleleri duymuştu. Gülümseyerek, “Biz kesinlikle normal değiliz. Şu konuştuklarımızı evdekiler duysa ne derlerdi acaba? Annem felç bile geçirebilirdi” dedi.

Ali iyice Ayşe'ye yaklaşarak, gözlerini kırpmadan onun gözlerine bakarak kelimeleri tane tane ağzından çıkardı.

“Sana çok âşığım... Seni çok seviyorum. Korkuyorum çünkü bu duyguyu tanımıyorum. Korkuyorum çünkü insan bilmediğinden korkar. Bu duyguları bilmiyorum. Tek bildiğim şu an seninle sonsuza kadar birlikte olmak istediğim.”

Sonrasında duraksamadan dudaklarını Ayşe'nin dudaklarına götürdü. Ayşe'nin dudaklarının aralanmasıyla nefesinin sıcaklığını, ıslanan dudaklarının tadını her bir hücresinde hissetti. Ayşe geriye doğru kendini bırakırken kanepenin boşluğuna düştü, Ali de onu takip etti. Ayşe bacaklarını uzatıp Ali'ye yer açarak üzerine uzanmasını sağladı. Bedeni Ali ile koltuk arasında ama ruhu kesinlikle başka bir boyutta Ali'nin dudaklarını dudaklarında, yüzünde, boynunda hissediyordu. Ali'nin elleri elbisesinin üzerinden göğüslerinde, kasıklarında, bacaklarında dolaşüyor, elbisesi sıyrıldıkça daha da yakıcı bir şekilde Ali'nin yükselen şehvetine ortak oluyordu.

Ali, yavaşlayan taraf oldu. Yavaş yavaş ritmi düşürdü, öpücüklerini yumuşattı, avuçlarıyla Ayşe'nin yanaklarını sararak konuştu.

“Biraz sonra arkadaşınla buluşup gitmen gerekiyor. Bu anı, seni böyle bir zamana sıkıştırmak istemiyorum. Sadece şunu bil ki, seni çok arzuluyorum, seni çok seviyorum, sana çok âşığım ve seninle birlikte yaşlanmak istiyorum.”

Ali, ağzından çıkan sözcüklerin ağırlığının farkına söyledikten sonra varıyordu. Yalan söylemiyordu, bunlar hissettikleriydi ama yine de sonrasını bilmiyordu. Ayşe'nin üzerinden kalktı ve Ayşe'nin elini tutarak doğrulmasını sağladı. Sertleşen erkekliğinin bir an önce normale dönmesi için düşüncelerini Ayşe'nin bedeninden başka yerlere çevirerek, “Yarın kaçta gidiyorsun?” diye sordu.

Ayşe ayağa kalkıp elbisesini düzeltirken, “Öğleden önce çıkarım herhalde” diye yanıtladı.

Ali, de ayağa kalkarak, “İşten çıkabilirsem seni yolcu etmeye geleceğim” dedi.

Ayşe kanepeye otururken, “Gerek yok. Hem sen ne zaman geleceksin?” diye karşılık verdi.

Ali hiç lafı dolandırmadan doğruyu söyledi.

“Açıkcası gelmek istemiyorum. İşlerimin bu kadar yoğun olduğu bir dönemde konsantrasyonumu bozmaktan korkuyorum. Hem zaten işe de yeni başladım. İzin almam çok zor olur.”

Ayşe için gayet makuldü. Yine de çocuksu bir şımarıklıkla elini Ali'nin omzuna uzatıp sordu.

“Nasıl yani doğum gününe gelmeyecek misin? Doğum günümde beni yalnız mı bırakacaksın? İki hafta sonra doğum günüm. Hem bak hafta sonuna denk geliyor.”

Bu sorudan kaçması, oyalaması çok anlamsız olacaktı. Bir günden bir şey olmazdı.

“Bak ona gelirim işte. Anlaştık.”

Yavaş yavaş Ayşe'nin gitme zamanı yaklaşıyordu. Birkaç dakika daha sessizliğe gömülüp sarılarak oturdular. Vakit geldiğinde Ali taksiye kadar Ayşe'ye eşlik etti. Teşvikiye'nin boş sokaklarında el ele tutuşmuş taksi geçmesini beklerken Ayşe ne zamandır söylemek istediği bir gerçeği Ali'yle paylaştı.

“Biliyor musun, senin seçildiğin seçmelerde ben de seçilenler arasındaydım. Babam izin vermedi. Annem direnir gibi oldu ama yapabileceği fazla bir şey yoktu. Eğer babam engel olmasaydı bugün benim de bambaşka hayallerim olabilirdi.”

Ali ne diyeceğini bilemedi. Bu gece bir kez daha erkek olmaktan utandı. Tam bir şeyler söyleyecekti ki onun dalgınlığında fark edemediği taksiyi Ayşe fark ederek taksiyi durdurdu.

Ali'yle son bir kez sarılıp vedalaştılar. Ali taksinin kapısını açarken Ayşe aniden dönüp Ali'nin dudaklarına taksiciden gizli son bir öpücük kondurarak araca bindi. Taksi gözden kayboluncaya kadar Ali caddenin kenarında beklerken Ayşe'nin son cümleleri kulaklarında yankılanıyordu.

Eve girdiğinde kanepeye uzandı. Ayşe'nin kanepeye sinmiş kokusunu içine çekti. Gözlerini kapatıp, az önceki anları tekrar yaşamaya başladı. Birkaç dakika önce ayrılmış olmalarına rağmen Ayşe'yi özlüyor olmak onu korkuttu. Bu kadarı fazlaydı. Duyguları, içinde yaşatmaya çalıştığı diğer insanı rahatsız edecek kadar alan kaplamaya başlamıştı. İki akşamı birlikte geçirmiş oldukları ve daha yeni gitmiş olduğu için bu yoğunluğun normalliğine kendini inandırmaya çabalıyordu.

Hermes

İnsan, yaşamında geleceğe baktığında göremediklerini yaşlılıkta geçmişe baktığında görüyor. Büyüme evreleri, yaşamın seni şekillendirişi, belli başlı dönemler... Her insan geçmişinde başka bir klasör görüyor. Onların altında alt klasörler ve her klasörün içindeki dosyalar.

Örnek bir klasör şöyle olabilir: Bay X. Alt klasörler: Aile / Kariyer / Aşk / ...

Aile klasörünün altında: Ailesiyle geçirdiği yıllar: 20 yıl. Yalnız yaşadığı, hayata tutunmaya çalıştığı yıllar: 5 yıl. Evli olduğu yıllar: 15 yıl. Eşinin öldüğü veya ayrıldıktan sonrası: 10 yıl. İkinci evlilik: 15 yıl.

Herkeste farklı, kimisinde başka şehirlerde yaşadıkları yıllar, ayrı ayrı klasörler, kimisinde sağlıklı sağlıklı geçirdiği yıllar, kimisinde başka bir şey... Geriye dönüp baktığında birçok insanda sanki başka başka hayatları yaşamış, başka insanlardan oluşmuş tek bir hikâye gibi görünüyor.

Benim klasörlerime baktığımda birbirinden ne kadar farklı insanları yaşamışım. Her birinde başka bir kimlik, başka bir adam... Hem de düşünceleriyle, duygularıyla da hiçbir benzerlik göstermeyen başka adamlar.

Bugün geldiğim yer, planladığım yer değildi. Konsept olarak belki ama akış olarak hayır. Yaşamadan bilemiyor insan. Seçtiğim yolun zorluğunu, o yolların sonuna gelmeyi başaranların ödedikleri bedelleri yaşamadan bilemiyorsun.

Muhtemelen son klasörün, son dosyalarındayım. Tüm dosyaların toplamında buraya geldim. Hayatımın son evresi... Yaşadığım hayatın onlarca farklı türevini yaşamış olabilirdim ama şu an görüyorum ki varoluşuma uygun olanı yaşanması gerekenlerle yaşadım.

Son düzeltmeleri yapıp, yaşam klasörümü kapatacağım. Günlerdir evde yaşamımın bahar temizliğini yapıyorum. Geriye kalmaması gereken eşyalar, evraklar, dokümanlar, kıyafetleri değil, geriye kalmasını, doğru adreslerine ulaşmasını istediklerimi hazırlayarak evden çıkardım. Bedenim için şu an, bu odadan başka bir hayatım, bir yerim yok. Varlığım ise evren var oldukça var olacak.

Hermes takma adını kullanmamın sebebi buydu. Onun yazdıkları, onun söyledikleri, onun yaptıkları zamandan ve mekândan bağımsızdı. Zihni, kutsal kitaplardan tüm peygamberlere, dünya üzerinde insan eliyle yaratılan her şeye ve fazlasına Evrensel Hayat İlkesi'nin kişileşmiş haliyle yansiyordu...

Ne ben ne de bedenim yok oluyoruz. Sadece boyut değiştireceğiz. Bu dünyada yaptıklarım ise, benden sonra insanların hayatını değiştirecek, bilinecek. Kozmik zamanda ben bana düşen rolü tamamlıyorum. Bundan sonraki durağı, akışı bilmiyorum. Yeni bir serüven yeni bir yaşam olacak.

Yıllardır yalnızlığıma ortak olan masamı doldurmuş bu bilgisayarlar, sunucular da son görevlerine hazırlar. Onları son görevlerine hazırlamak için yaşlı bir adamı oldukça zorlayan fiziksel bir çaba gerekti. İyi bir neden varsa insan her yaşta güç buluyor. Yangında torununu kurtarmak için sokak kapısını kıracak gücü yaşlı bedeninde bulan anneanne gibi...

Ben, son sahneye hazırım. Ya sen Mayer? Ne düşünüyorsun, neler planlıyorsun? Neyi bekliyorsun?

Bu gece babam, bana bir hediye getirdi. Hediyeinin kendisinden çok, babamın belki biraz da annemin yardımıyla benim için zaman ayırarak, anlamı olacak bir hediye almış olması. God of War oyununun karakterlerinden Kratos'un bir minyatür heykelciği.

Belki bütün hayatını yatırdığı evin teslim zamanının gelmesi ona babalık ruhunu hatırlatmıştır. Belki de ona karşı içimdekileri dökerek, dürüst davranarak yaptıklarımı daha önce yapmalıydım.

Akşam yemeğinde onlarla birlikte olmak bana huzur verdi. Ne olduğunu bilmediğim, sebepsiz bekleyişin gerginliğini yaşarken iyi geldi. Anne ve baba. Varlıkları bile bir güven. Onlar ölene kadar çocukluğum bitmeyecek. İnsanın anne babası öldüğünde bitiyor çocukluğu ancak.

Mert, son dönemde ailesiyle ilişkileri iyiye doğru giderken, migren nöbetleri azalmış, üzerinden bir yük kalkmış gibi hissediyordu. Bir gerginliğin yerini diğeri almıştı. Hermes'le yaptıkları, sanal dünyada insanların yaşamına müdahale etmesinin yarattığı duyguların yerini merak ve endişe almıştı. Kendisinden istenileni yapmış, bilgisayarlarını, masasını normal akranlarınıninki gibi düzenlemişti. Sadece birkaç ödevinin olduğu, sıradan yazılımlara sahip, sıradan bir bilgisayar.

Daha ne kadar bu duruma dayanabilirdi? Sanki elinden ikinci hayatı alınmıştı ve o hayat olmadan, bu hayat katlanılacak gibi değildi. Kendini etkisiz, işe yaramaz görmeye başlamıştı ki tek dayanağı bunun yeni bir görev olduğuna inanıyor olmasıydı.

Hermes'e güveniyordu. İçinden gelen ses geleceği için Hermes'in önemli adımlarından biri olduğunu söylüyordu. Thot'a girmesi hayatındaki en büyük başarısıydı ama Hermes tarafından bir şekilde seçilmiş olması çok daha değerliydi. Hermes'in Thot'un lideri olduğunu fark ettiğinde kendine olan inancıyla ilgili kuşkusu kalmamıştı. Sonuna kadar bekleyecekti. Hermes, büyük bir adım olabileceği kadar bir yanılgı da olabilirdi, buraya kadar geldikten sonra sonunu görmeden geri dönemezdi.

“Ne olacaksa olsun.”

Mert, Horus'un suyuna attığı yemleri yiyişini seyrederken ağzından çıkıvermişti bu üç kelime. İnsan bir şeyi beklerken bir an geliyor ve iyi ya da kötü olmasına aldırmaz etmeden sonucu görmek istiyor. İnsan, ağzından çıkan sözcüklerin gücünü unuttukça dilini daha tehlikeli kullanıyor.

Annesiyle babasını izlediği yarışma programının gürültüsü katlanılır gibi değildi. Mert kulaklığını takarak cep telefonundan müzik listesini açtı. Aes Dana'dan Oxyd'in ritmi kulaklarını doldurduğunda sanki Horus'un hareketleri müziğe eşlik ediyordu.

Müziğin ritmiyle Horus'a kilitledi bakışlarını. Solungaçlarının her bir hareketini, fanusun içindeki her bir dönüşünü sanki Horus'la birlikte gerçekleştiriyorlardı. Odanın kapısı açıldığında Horus'un fanusuna yansıyan silüet ne annesinin ne de babasınınındı. Birkaç salise içinde gözlerini annesini göreceğine emin olarak kapıya doğru çevirdiğinde kendisine doğrultulmuş silaha takılmış susturucuyla buluştu bakışları. Hayatın saliselere ayrılmış zaman dilimine ne kadar çok düşüncenin, görüntü karesinin sığabildiğini gösteren anlardan biriydi. Bu adam kimdi? İçeri nasıl girmişti? Annesiyle babası neredeydi? Onlara bir şey olmuş muydu? Hermes'in söylediği an bu muydu? O zaman soğukkanlı olmalıydı. Telefon ve disk neredeydi? Bütün bu sorular alternatif cevaplarıyla birlikte sadece birkaç saniyede Mert'in zihninde dönmüştü. Aynı sürede bir de adamı incelemişti. Uzun, fit bir vücudu örten dar bir kot pantolon, yüksek botlar, siyah bir mont, gri bir bere... Kararlı,

sakin, korkutucu bakan gözler.

“Ne için burada olduğumu biliyorsun. Bilgisayarındaki dosyaları yüklemeye başlaman için birkaç dakikan var evlat” diyerek silahın açısını hiç bozmadan öbür eliyle montunun cebinden çıkardığı disk Horus’un fanusunun yanına bıraktı. Adamın İngilizcesinin Amerikan aksanı Mert’in dikkatini çekti. Horus farkında mıydı olan bitenin? Az önce müzik dinlerken Horus’un hareketlerinin zarıflığı geldi aklına. Disk Hermes’in ona gönderdiğine çok benziyordu. Bilgisayarların bomboş olduğundan haberi olmaması biraz vakit kazandırabilirdi. O dosyaların bilgisayarda olsalardı bile birkaç dakika içinde yüklenemeyeceğini bilmeyecek kadar konudan uzaktı.

“Annemle babam nerede?”

Hissettiği endişenin çoğu annesiyle babası içindi.

“Sen denileni yap. Eğer birkaç dakika içinde o dosyalar yüklenmiş olmazsa bir daha nasıl olsa bu odadan çıkamayacaksın.”

Böyle mi ölecekti? Hiç de dünyaya iz bırakabileceği bir son değildi bu. Filmde bir yanlışlık vardı. Bu kendi senaryosunda bu anda oynanacak sahne değildi. Bir an önce bu sahnenin yanlış olduğunun anlaşılmasını ve yönetmenin durdurmasını bekliyordu. Ancak film akmaya devam ediyordu. Zaman kazanması gerekiyordu.

“Tam olarak neyi istediğini bilmiyorum ama bu bilgisayarda birkaç dakika yüklenebilecek bir dosya yok. Yüklenmesi saatler alacaktır.”

“Sadece Siyah Gözyaşı’nı yükle...”

Mert, bu sahneye adapte olmuştu. Sanki annesiyle babası için endişelenmiyor, kendi sonu için korkmuyormuş gibi sadece o anda oynaması gereken role bürünmüştü.

“Böyle bir şey fiziksel olarak mümkün değil.”

Adam kulağının içindeki kulaklığa iki kez basıp birkaç saniye bekledikten sonra konuşmaya başladı.

“Çocuk yüklemenin uzun süreceğini söylüyor. Nasıl hareket edeyim?”

Gözlerini Mert’in gözlerinden ayırmadan duyduklarını başıyla onaylayarak anladığını belli ettikten sonra anladığını bağlantının diğer ucundakine sözlü olarak ilettili.

“Anlaşıldı efendim.”

Bir iki adım daha Mert’e yaklaşp silahı alınının ortasına dayadı. Mert, silahın ateş alması sonrası neler olacağını düşündü. Nasıl bir şeydi? Mert’in saliselik ölüm sonrasıyla ilgili düşünceleri adamın sesiyle bölündü.

“Bilgisayarını aç ve bilgisayarına erişime açık kaynak olarak izin ver. Hemen.”

Bilgisayarına erişim verdiği anda bağlanan kişi bilgisayarda işe yarar bir şey olmadığını, hele hele Siyah Gözyaşı’nın izlerinin bile olmadığını birkaç saniye içinde fark ederdi. Mert’in adamı gördüğü anda çıkartıp masanın üzerine bıraktığı kulaklıktan Oceanvs Orientalis’in *Özünde İyi İnsanlar*’ın tınıları odadaki tek sestili.

Bilgisayarın açma düğmesine basmasıyla fan, kulaklıktan çıkan müziği bastırarak kadar güçlü bir sesle çalışmaya başladı. Klavyede açılış şifresini yazmaya başlamadan gözleri Horus’a kaydı. Fanusun camına burnunu dayamış yüzgeçlerini ve kuyruğunu sallayarak sabit bir şekilde duruyordu. Mert şifresini yazarken içinden Horus’la konuşuyordu.

“Evet dostum. Fena sıkıştık. Bu durumdan çıkmanın bir yolu olmalı. Çıkamazsak bu gece bu odada

kalan son canlı sen olacaksın.”

Annesiyle babası aklına geldi. Adam onları bağlamış mıydı? Şu anda ağızları bantlı, elleri bağlı bir şeyler yapabilmek için çırpınıyorlar mıydı? Yoksa ölmüşler miydi? Kan akışını donduracak kadar kötüydü. Belki onlar yokken adam içeri girmişti. Bir şey almak ya da komşuya misafirlığe gitmek için çıkmışlardı. Bu olasılık en kötü senaryoların içinde gerçekleşmesi mümkün olmayan ancak duruma katlanabilmek için bir umut ışığı olmak için her benzer durumda yaratılmış olanaksız olasılık olmaktan öteye geçmiyordu. Horus’a bakarken onun yerine güçlü bir köpeği olmuş olmasını istedi. En azından adamı biraz hırpalayabilirdi.

Bilgisayar açıldıktan sonra mümkün olduğunca yavaş hareket ediyor olsa da yeterli zamanının olmadığını biliyordu. Bir şey yapmalıydı. “Dosyalar gerçekten bilgisayarda olsa bile bu adam alacağını alıp beni yine vuracaktır!” diye aklından geçirirken, bir yandan da zaman kazanmak için bir şeyler de kullanabilirdi.

Ellerini klavyeden çekerek adama döndü ve kararlı bir şekilde, “Devam etmeyeceğim. Annemle babam nerede? Onları görmeden bu işi bitirmem için beni öldürmen gerekecek!” dedi. Çocukluğunda öğrendiği pokeri oynarken hesapladığı olasılıklarla karşılaştırıldığında karşı tarafın kartları görmek için bahsi artıracığı bir pozisyondaydı.

Adam iyice Mert’e yaklaşp, karnını Mert’in yüzüne yaslayarak silahı şakağına dayadı. Kelimelerin üzerine basa basa konuşuyordu.

“Önce işini bitireceksin. Sonra cevabını alırsın.”

Mert adamın karnının baskısından oynatamadığı başını kaldıramadan sadece bakışlarını yukarı çevirip tekrarladı.

“Annemle babamı görmeden devam etmeyeceğim.”

Adam hızlıca olasılıkları hesaplamaya başladı. Kapıdan girdiğinde ilkönce karşılaştığının annesi olduğunu, tam ona ateş edecekken babasının annesinin önüne geçerek üzerine atladığını ancak tek bir mermiyle ikisini de vurduğunu şu an nasıl söyleyebilirdi ki? Babasının karnından geçen etkisi zayıflamış mermiyle vurulduğunda annesinin yere düşmesine rağmen, babasının gözlerinde öfkeyle üzerine çullandıktan sonra ancak beşinci mermide devrilişini mi anlatacaktı? Yoksa sanki kocasıyla bir denge olsun diye halının üzerinde can çekişen annesinin göğsüne iki mermi daha sıkmasını mı? Söylemesine gerek yoktu çünkü çocuk duymak değil, görmek istiyordu.

Çocuğu içeriye götürüp manzarayı gösterdiğinde bu çocuğun taşıyamayacağı bir yük olabilirdi. Bayılabilir ya da kontrolsüz bir kriz başlayabilirdi. Ancak bu kadar önemli hedef olmuş birinin o kadar zayıf olamayacağına kanaat getirdi. Bir diğer olasılık babası gibi öfkeyle saldırması olabilirdi ki bu da görevin tamamlanmadan bitişine neden olurdu. Aldığı talimata göre o dosyaları aldıktan sonra çocuğu öldürecekti.

Bütün olasılıkları tarttıktan sonra durumu kontrol edebileceğine karar vererek Mert’i ensesinden yakalayıp yerinden kaldırdı. Hızlı bir hareketle sağ kolunu sarılırcasına Mert’in boynundan dolayarak iyice kendine yasladı. Sol elindeki silahın susturucu takılı namlusunu Mert’in şakağına dayadıktan sonra birlikte odadan çıktılar. Mert, adamın solak olduğunu o an fark etti.

Salona girdiklerinde adamın dikkate aldığı olasılıklardan hiçbiri olmadı. Mert, donuk, tepkisiz bir duruşla sadece yerde yatan annesiyle babasının cesetlerine bakıyordu. Mert bir şey hissetmiyor, bir boşlukta salınıyordu. Tüm sinirleri alınmış, zihni silinmiş bir varlığa dönüşmüştü. Bilinç üstünün

adam odaya girdiğinden beri bildiğini görüyordu. Bedeni, ruhu otomatik pilota geçmişti. İnsanın, nefes alışından kalp atışlarına kadar tüm sistemini kusursuz şekilde çalıştıran otomatik pilot tüm kontrolünü devralmıştı. Bir tehlikeyle karşılaştığımızda saliselik sürelerde harekete geçip bizi koruyan, bazılarımızın en sık eylemine refleks dedikleri Öz...

Annesinin masadaki bilgisayarında Facebook açıldı. Kanepede babasının köşesinin önündeki sehpa meyve tabağı ve çay duruyordu. Muhtemelen adam gelmeden önce neredeyse her gece olduğu gibi annesi Facebook'ta oyalanıyor, babası çayını içip televizyon seyrediyordu. Babasının cesedinin yanı başında duran çatal! Babası meyve soyduğu çatalla adama doğru koşmuştu. Bu adama elindeki çatalla saldıracak kadar cesur mu davranmıştı? Güçsüz gördüğü babası mıydı yerde yatan? Mert'in zihni hiçbir soruyu yanıtlamıyor, düşüncelere geçit vermiyordu.

Adam, Mert'in tepkisinden biraz şaşkın bir halde onu tekrar odasına götürdü. Mert'i sertçe çalışma koltuğuna oturtup, sabrının taşıdığını gösteren bir tonlamayla son emrini verdi.

“Dosyaları yükle!”

Mert, gövdesini bilgisayara dönerek açılış şifresini yazarken adamın telefonu çaldı. Anlaşılan bilgisayara bağlanmak için bekleyenlerin sabrı tükenmişti. Elini alışkanlıkla pantolonunun arka cebine götürdüğünde telefonun orada olmadığını fark etti. Telefonla konuştuktan sonra hangi cebine koyduğunu hatırlamıyordu. Telefonu bir an önce açabilmek için sol eline ihtiyaç duyunca silahı sağ eline almak istedi. Tam o sırada Mert adamın hiç beklemediği bir hızla yerinden fırlayıp adamı iterek kapıya yöneldi ancak adam kendini çabuk toparlayarak Mert'i dizlerinin üzerine düşürecek kadar sert bir darbeyi ensesine vurdu. Mert'i ensesinden yakalayıp dizlerinin üzerinde çalışma koltuğuna sürükledi. Ensesinden kaldırıp koltuğa oturturken Mert'in karın boşluğuna sert bir diz darbesi vurmayı ihmal etmedi.

Mert'in yanağını eliyle başından sertçe klavyeye yaslarken kulağına yaklaşarak öfkeyle konuştu.

“Şansını zorluyorsun piç kurusu. Artık bitir şu işi. Hemen!”

Adamın ağzından sıçrayan tükürükleri yanağında hissederken Horus'la göz göze geldi. Sanki, camın ardından olayları izliyor gibiydi. Mert'in tüm odağı Horus'un üzerindeydi. Bu akşam kulaklığında müzik çalarken, annesiyle babası salonda otururken olduğu gibi. Ne olduysa o anda oldu, insanların mucize diyeceği bir an yaşandı.

Horus, yine solungaçlarını ve kuyruğunu oynatıp sabit dururken kuyruğunu Mert'e çevirerek fanusun içinde dönmeye başladı. Her bir turda biraz daha hızlanıyor, biraz daha fanusun dibine yaklaşıyordu. Fanusun zemininde o kadar hızlı hareket ediyordu ki, sanki sadece başı ve kuyruğu varmış gibi görünüyordu. Aniden fanusun zemininin tam ortasında insan hayatının kozmik yaşamda tuttuğu zamandan bile daha az bir süre durarak dikey harekete geçti. Adeta uzaya fırlatılan uzay gemisinin roketinin alevler çıkartarak yerden havalanması gibi kararlı, heybetli... Hiç hız kesmeden adamın Mert'in üzerine eğilmiş yüzüne doğru fanustan havalanarak bütün gücüyle yanağına çarptı. Mert, sanki Horus'la anlaşmışlar gibi, Horus'un adamın yanağına çarpmasıyla eşzamanlı olarak adamı iterek yerinden fırladı ve fanusu alarak adamın kafasına indirdi.

Hızla odadan çıkarak salondan anne babasının cesetlerinin yanında koşarak dışarı çıktı. Her an arkasından yetişebileceği olasılığıyla apartmanın ışığına basmadan merdivenleri üçer beşer iniyordu. Son basamağı geride bırakırken bir şeye takıldı ve düştü. Sokağın apartman girişine vuran ışığında takıldığı şeyin Ahmet Amca'nın gözleri açık cesedi olduğunu gördü. Birkaç gün önce apartmanın

girişinde konuştuıkları zaman giydiği gömleği üzerindeydi.

Otomatik pilot durmasına izin vermiyordu. Tehlikenin geçtiğine emin olmadan kontrolü Mert'e devretmeyecekti. Mert sokak kapısını açarken merdivenlerden gelen ayak seslerinin yankısıyla daha da hızlandı.

Sokağa çıktığında tüm gücüyle koşuyordu. Bu sokaklar Mert'in yıllarca arşınladığı, bildiği sokaklardı. Hızlıca sokağın sonundaki apartmanın bahçesinden alt sokağa uzanan dar yola girdi. Alt sokağa çıktıktan sonra sağa dönerek yolun solundaki çocuk parkının bittiği duvarın üzerinden yan apartmanın boşluğuna atladı. Ayakları üzerinde yere düştüğünde çoraplarıyla koştüğünü fark etti. Vücudunda hiçbir şey hissetmiyordu. Apartmanın iki büyük çöp bidonunun arasına saklanarak yere oturup sırtını çöp bidonlarının dayandığı duvara yasladı. Soluğunu kontrol etmeye çalışarak sokağı dinliyordu. Herhangi bir hareket yoktu. Yaklaşık bir saat öylece bekledi. Sonunda tehlikenin geçtiğinden emin oldu. Ayaklarının üşüdüğünü hissetti. Otomatik sistem yarı otomatiğe geçmiş, duygular aktif olmaya başlamıştı. Tişörtünü ısırarak bir anda ağlama nöbetine tutuldu. Avuçlarını sıkıyor, tişörtünü daha sıkı ısıırıyordu her an... Sessiz bir çığlık, suskun bir acı...

Bir şeyler yapmak zorundaydı, eve dönemezdi. Tişörtünü kaldırıp beline sarılı bandı açarken Hermes'in gönderdiği disk ve telefonu neden yanında taşıması gerektiğini şimdi anlamıştı. Telefonu eline alarak yeşil düğmeye bastı. Hermes telefonu açtığında ona karşı kızgınlık ve nefret hissediyordu ama elindeki tek çıkış bileti oydu.

Soğukkanlılıkla son birkaç saatte yaşananları anlattı. Hermes sadece dinledi. Mert ne yapması gerektiğini sorduğunda kısa bir sessizlik oldu. Ardından Mert'in anlattıklarına hiçbir tepki vermeden sadece olduğu yerde beklemesini, kısa bir süre sonra yeşil renkte Kawasaki motosikletli birinin onu almaya geleceğini söyledikten sonra Mert'in şu anda olduğu yerde sadece oturarak beklemekten başka bir şey yapmamasını, hareket etmemesini birkaç kez yineledikten sonra bağlantıyı kesti.

Mert ağlama krizinin ardından bu kez midesinin bulandığını hissetmeye başlıyordu ki, öğürerek kusmaya başladı. Ses çıkmaması için dilini geriye çekerek genzini baskılarken kusmukları tişörtüne bulaştı.

Yaklaşık yarım saatlik bir yarı baygınlık halinden apartman boşluğunda yankılanan motor sesiyle ayıldı. Apartmanın bahçeye bağlanan merdivenini bularak basamakları çıkmaya başladı. Son basamağa geldiğinde demir parmaklıkların ardından yola baktığında yeşil motosikleti gördü. Apartman ışığının yanmasıyla Mert'in bulunduğu yer aydınlanırken apartmanın sokak kapısı açıldı ve orta yaşlarda şişmanca bir adam "Hırsız var!" diye bağırarak Mert'e doğru koşmaya başladı. Mert hızla hareketlenip bahçe kapısından dışarı fırladı. Motorunun renginde yeşil kask giyen motosikletli, motorunu kapının önüne sürüp Mert'in motorun arkasına oturmasına yardım etti. Motor şahlanarak hareket ederken, Mert'i kovalayan apartman sakini bahçe kapısına ancak ulaşabilmişti.

Horus

Mert, ikimizden birinin bu gece hayatta kalamayacağını aklından geçirdiğinde ölenin ben olacağımı biliyordum. Parkenin sıcaklığı kanımın çekilmesinin soğukluğunu dengeliyor. Nefes alamıyorum. Ölüyorum ya da doğuyorum. Hangisinin olacağını kısa bir süre sonra öğreneceğim.

Hiçbir şey boşuna değil. Şu anda ölmem gerektiği için ölüyorum. Anlaşılan o ki kozmik planda Mert'in devam etmesi gerekiyor. Belki de doğmam, fanusta geçen hayatım sadece bugün içindi. Yarattığım nedenin sonuçlarını göremeyeceğim ya da şu anda göremeyeceğimi sanıyorum. Biraz sonra her şey değişecek, bir şeyler biterken bir şeyler başlayacak.

Sürekli iyi çocuk olmak, aferin almak zorundasın değil mi? Alkışlanmak, birilerinden daha üstün olduğunu hissetmek hatta değerli olduğunu kanıtlamak için daha fazla yük taşımak, maskelere bürünmek. Hayatını sevgiyi satın almak ve başkalarının istediği insanı yaşatmak için harcıyorsun. Benim aradığım sadece varoluşun gerçeği... Niye yaşadığını anlamlandırabilmen için istenilen değil istediğin gibi olmalısın. Sen gibi... Öyle çok değerlisin ki.

Ben sadece fanusta yaşayan zavallı bir balığım değil mi? Ne kadar anlamsız, ne kadar boş. Az önce yaşanan şey bir mucize birçok sen gibi için. Gerçeğimi yaşadım. Balıkken kuş olmaya çalışmadım. Başka bir balık türü gibi de davranmadım. O yüzden varlığım, az önce birilerinin yaşamının, bir anlamda dünyanın akışını değiştirdi.

Sana yüklenmiyorum. İnsanlarla paylaştığım boyutu terk ederken içimde kalmasını istemedim. Ben Mert'i, annesini, babasını, göz göze geldiğim her insanı sadece olduğu gibi gördüm. Tüm iletişim ve paylaşımımız bu kadarken onları oldukları gibi sevdim. Kendilerini oldukları gibi sevdiklerini bana bakan gözlerinde bir kere bile olsa görmek isterdim.

Gözlerim ağırlaşıyor, artık ne sıcaklığı ne soğuğu hissediyorum. Geldim ve gidiyorum. Umarım varoluşum bir işe yaramıştır.

Horus'un yapmış olduğuna kuantum bakış açısıyla kuantum sıçrama hatta uzaktan kuantum sıçrama bile denilebilir. Belki de her şeyin bir ve tekliğinde Mert'in bakışlarından tetiklenen, yönlendirilen bir kuantum sıçrama.

Horus'un bedeninin çırpınışı sona erdiğinde evdeki üçüncü ceset olarak ne polislerin ne de başka birilerinin dikkatini çekti. Olay yeri incelemeyen birinin parmaklarının ucunda bedeni çöpe atılırken, oradaki hiç kimsenin aklına fanustaki balığın dünyanın akışını değiştirebileceği ya da bu olayda rol alabileceği gelemezdi. Eğer Horus bunu yapabiliyorsa, nerede ve ne durumda olursa olsun bir insan kim bilir neleri değiştirebilecek güce sahipti...

Beceriksiz herif bir sübyanı haklayamadı. Benim hatam. İris'e yaptığım gibi onun yanına da bir destek elemanı koymalıydım. Yapay zekâ biraz daha hızlı ilerlese, robotların yetenekleri biraz daha güçlenmiş olsa insanlardan çok daha fazla güvenebileceğim araçlarım olurdu. Bir gün gelecek, robotlar insanları alt edecek. O gün geldiğinde robotları yönetenler, insanları yönetecek. Bugün yaşanan, teknolojiyi yönetenlerin insanları yönettiği dönem bittiğinde robotları yönetenlerin dönemi başlayacak.

Artık petrol, doğal kaynaklar değil, teknolojiyi ele geçirme dönemi. Su lazım olacak, yiyecek kaynakları tükenecek diyorlar, o zaman suya, tarıma hâkim olan ülkelerin önemi artacak sananlar var. Oysa çoktan haplar, işlenmiş sular, yapay gıdalar üzerindeki çalışmalar tamamlandı. Bilim ve teknolojiyi birlikte kullananların bir rakibi yok. Bu yüzden Araplar, New York sokaklarını doldurup yatırım yapacak teknoloji şirketleri, yeni fikirler arıyorlar. Petrollerinin para etmediğinin farkına geç de olsa vardılar.

İnsanların şu anda kullandığı teknoloji otuz yıl geriden geliyor. Henüz mikroçiplerle neler yapılabildiğinin, frekanslar üzerinden insanın nasıl yönlendirilebildiğinin farkında değiller. Artık zihinleri manipüle etmek için medyaya, Hollywood'a, kitaplara, ikonlara ihtiyaç kalmadı.

Beceriksiz ajanım vücuduna enjekte edilen mikroçiple 72 saat içinde ölecek. Yeni denemelerimizin ilk kobaylarından biri... Ajanlara yüklenen mikroçipte yüklü olan zehir sadece birkaç saniye içinde hızlı ölümü getiriyor. Çipin zehri akıtmaması, her 72 saatte ya ilaç ya da frekans gönderimiyle sağlandığı için istenilenleri yapmak zorunda. Bu beceriksizin başarısızlığı gibi durumlarda, panzehri çipe ulaştırmamak yeterli. Ahmak herif bari son 72 saatini iyi değerlendirse...

Mert kaçtığını sanabilir ama kafesin içinde... Elbet bir kamera tarafından görüntülenecek, bir harcama yapacak, bir yerde kimliğini kullanmak zorunda kalacak. Tek şansı Hermes'le iletişim kurması, o da eğer Hermes'in gücü varsa. Hermes'e ulaşmadan onu bulmak lazım.

Bu işi temiz halletmek zorundayım. Konsey'in öğreneceği bir hal alırsa, onlardan habersiz bir operasyon yürütmüş olmamı açıklamak daha büyük sorun olacak. Hele Hermes'in elindeki belgelerin açığa çıkması durumu çok daha fazla zorlaştıracak. O zaman çok daha büyük bir savaş başlar.

Yavaş yavaş Hermes'in karşısına çıkma zamanı geliyor. Avrupa'da bir yerlerde olduğunu biliyorum ama nerede? Ona ulaşana kadar başka bir hamle yapmam gerekiyor. Elimdeki en güçlü hamle İris'in bir fotoğrafın arkasında bulduğu not. Eğer bu not gerçekse, tahminim de doğruysa, Hermes'i can evinden vuracağım.

Küvetin dolması çok uzun sürüyor. Buradaki keyfin tadı başka bir şey: Gelecek nesillerin yaşayamayacağı bir keyif... Kimyasal pudralarla, kuru temizleme gibi temizlenecekleri yeni duşlarında, sıcak suyun içinde köpüklerin arasında kaybolmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeyecekler. Her nesil konforu artırdığını sanırken aslında konfordan uzaklaşıyorlar. Roma hamamlarındaki keyfi yaşayanlara, bu küvet ne kadar sefil görünürdü.

Gereğinden çok daha fazla insan yaşıyor dünyada. Kalabalık arttıkça konfor daralıyor. Hamamlardan küvete, küvetten susuzluğa. Şu an su bulamadığı için ölenlerin olduğu dünyada, onlarca litre suyu keyfim için kullanıyorum. Ben en azından farkında olarak ve bunu haklı bularak ne yaptığımı biliyorum. Bir seçim. Aynı israfı, aynı tüketimi yapan milyonlarca insan ise, adaletten,

haktan, eşitlikten söz ediyor. Vicdanlarını temizlemeye çalışmaktan fazlası değil... Kimse onları zorlamıyor ama kendi konforlarını kaybetmemek için her istenileni yapıyor, hizmet ediyorlar.

Sadece küvet değil, daha birçok şey tarih olacak. Kocaman evleri, yaşam alanları, hatta meslekleri... Akıllı otomobillerle şoförler, taksiciler, entegre mikroçiplerle öğretmenler, üniversiteler, animasyonlarla oyuncular, set işçileri kalmayacak. *Matrix*, *Ada*, *Fringe*, *Azınlık Raporu*, *Terminatör*, *Robocop* ve daha birçoğu aslında insana geleceğinin ne olduğunu anlatırken insanlar geleceğin gerçeğini kabul etmekten kaçıyorlar.

Geleceğin yaratıcıları neyin nasıl olacağını biliyorlar. Nasıl olsa gelecekle bugün arasındaki tek ayrım araya konulan zaman. Neyse şimdi bunları düşünmeyi bırakıp, birkaç dakika hayata ara verip, şu anın keyfini çıkartayım. Banyodan çıktıktan sonra hayat olduğu yerde beni bekliyor olacak. Çıkar çıkmaz yapacağım ilk şey ise, Mayer'i doğru yerden vurmak olacak.

Hermes

Mert'in sınavı beklediğimden daha zor başladı. Konuşurken sesimin rengini korumak, soğukkanlı olmak zordu. Mayer'in dünyasıyla savaşıyor olup, hâlâ duygularımın bu kadar güçlü olması zayıflık mı? Belki de sırf bu yüzden savaşabildim, savaş açtım, onların dünyasını kabullenmedim.

Hiçbir savaş yara almadan bitmiyor. O yara derinleşiyor, masum insanların zarar görüyor, filler çimenleri eziyor... Ne annesinin ne de babasının bu dünyadan bir haberi, bu savaşla doğrudan bir ilgileri vardı ama şu anda onların kaderlerinin bu olduğunu söyleyecek olanlar mevcut. Kendileri bir yorum yapacak olsalar kurban edildiklerinin farkında olmadan kader diyebilirlerdi. Sabah evinden çıkıp akşam evine dönemeyen, yaşadıkları toprakları terk etmek zorunda kalanların, terk ederken ölenlerin ve daha nicelerinin yaşadıklarının "kader" ile açıklanmaya çalışıldığı bir dünya...

Mert'in tüm kayıtlarını, izlerini az önce trio bilgisayarda sildim. Artık Mert bu dünya için hiç yaşamamış biri. Komşular polislere bir oğulları olduğunu söylediğinde, birçok insan bunun böyle olduğunu biliyor olsa da bir süre sonra unutulacak. Merak edilecek, komplo teorileri kurulacak, Mert kötülenecek ama Mert diye biri artık yok. En azından bir süre... Artık Mert'in Mert olarak korunma, hatta yaşama şansı yok. İnsanların kendilerine ait bir hayatları yok.

Tüm yaşamları bir kayıttan ibaret. Her anları gözlenirken, her hareketle kontrol altında tutulurken nasıl bir yaşamdan söz edilebilir ki? Kameralar, kredi kartları, akıllı cihazlar, sosyal medyadaki hesaplar, üye oldukları, kimlik bilgilerini verdikleri her şey onların prangası. Her yanları kameralarla doluyken bütün hayatları kayıt altında. Ayrıca bilmedikleri var. Telefonlarındaki, bilgisayarlarındaki kameraların uzaktan yönetilebildiğinin, her akıllı cihazın kontrol edilemeyen bir erişimi olduğunun birçoğu farkında değil. Sanal ve fiziksel dünyada attıkları her adım tek bir veri deposunda oluşan kimliklerini yaratıyor.

Mert'i yanıma alabilirdim, hâlâ alabilirim. Sadece Mert'i değil, ekibin geri kalanını da yanımda tutabilirdim. Bu binanın tamamını satın alıp içinde yaşayanları çıkartırken güvenli çalışabileceğim bir alan yaratmanın dışında düşüncelerimden biri de buydu. Onların hepsini burada toplamak ve burayı Siyah Gözyaşı'nın üssü yapmak. Sonra fark ettim ki Siyah Gözyaşı'nın bir ruhu var ve o ruh bu şehir, bu coğrafya değil. Belki bundan daha önemli olan nedenim ise bu ekibin içinde artık ben olmayacağım.

Son sahneyi oynama zamanı geliyor. Son sahne geciktikçe daha fazla insan zarar görecektir. Zarar görenlerin arasında bizimkilerin olma olasılığı artacak. Mert bu gece ölmüş olabilirdi. Bu kadar profesyonel bir işin içinden sıyrılmış olması onu seçerken yanılmadığımı gösteriyor.

Ben hazırım. Artık Mayer'in beni bulmasını sağlayabilirim. Bu gece tam da benim istediğim gibi Mayer düğmeye bastı. Onun zihninde farklı birçok senaryo, hamle olabilir ama benim sadece bir senaryom var.

Ali ile Ayşe

Ali fidanlığa bir iki dakika önce gelmiş Ayşe'yi bekliyordu. Ayşe'nin doğum günü kutlaması komşularının geleneksel ziyafetlerinden birine daha vesile olmuştu. Ali İstanbul'a giderken düzenlenen yemeğin bir kopyasıydı. Gelecek seferkine de vesile başka bir şey olacak ama içerik değişmeyecekti. Bu kez Ayşe ile Ali dans etmediler. Belki artık birbirlerine ait olduklarını bilmenin hissiyle o bir anlık avuntuya ihtiyaç duymamışlardı. Henüz adı konmamış bir ilişkide her dokunuşun, her fırsatın anlamı çok farklıydı ama artık onlar sevgiliydiler.

Ali'nin kardeşi Ayşe'yi dansa kaldırdığında Ali adeta zihninden sildiği, kardeşinin yaptığı son akşamki konuşmayı hatırladı. Ayşe İstanbul'dayken bir an bile aklına gelmemişti. Böyle bir şeyi nasıl bu kadar geriye itmiş olabileceğine kızdı. Kardeşi Ayşe'yi seviyordu ve Ayşe, Ali'nin sevgilisiydi. Annesi omzuna dokunana kadar kısa bir süre de olsa bahçedeki kalabalık kayboldu, ortalık sessizliğe büründü, durumun ağırlığını anladı, olasılıkları tarttı. Mevcut tablonun ağırlığını taşımak o kadar zordu ki, durumu bütünüyle en derine ötelemişti. Aslında hayatımıza yön veren birçok şey, hatırlayamayacağımız kadar yüreğimizin, zihnimizin dibine gönderdiklerimiz. Ali, kuşkusuz bu yüzden ailesinin yanına gelmeyi hiç istemiyordu. İşine motivasyonunun bozulması endişesi, asıl gerçeğin görünen maskesiydi sadece...

Annesinin kulağına fısıldadıkları işleri daha da zorlaştırıyordu.

“Kardeşine baksana. Ayşe'yle yakışmıyorlar mı? Olmaz mı ha ne dersin? Hayırlısı diyelim.”

Duydukları gerçekten annesinin düşünceleri miydi yoksa Ali'ye bir tuzak mıydı bilemedi. Ancak kardeşine karşı duyduğu kıskançlık ve öfke kendisini şaşırtacak kadar yoğunlaşmıştı. Ayşe onu uyarmıştı, üzerine kardeşi her şeyi anlatmıştı ama o hiçbir şey yapmamıştı.

Bir insan sevgilim dediği insanı kaybetme korkusuyla kıskançlık içindeyken onu isteyen başka birinin yakınında olması tahammül edilecek gibi bir şey değildi. Öte yandan sevdiği kişi bir başkasının sevgilisi ya da eşi olanların durumu bundan da zordu. İlk örnekte en azından tehdit olsa da o seninle ama ikinci örnekte o senin yanında bile değil. İlişkiler sarmalı ne kadar karmaşık... Sevgilin, sevdiğin her an yanından gidebilir gerçeğine alışmaya çalışırken daha zor olanı bir başkasına ait olanı sevmek, arzulamaktı. Bazen en yakınındaki dostun, hatta kan bağı olan kişinin bile düşman görülmesi an meselesiydi.

Ali, fidanlıkta beklerken içinde olduğu durumu tekrar tekrar düşünüyor, farklı açılardan bakıyordu. Sonuçta kabullenmek istediği seçeneği tercih etti. Ortaya çıkan durumda bir suçlu aranamazdı. Ayşe ile kardeşi arasında hiçbir şey yoktu. Ali onların arasına girmemiş ya da kardeşinin arkasından iş çevirmemişti. Sadece gereksiz bir tesadüftü. Oysa Ali tesadüf diye bir şeyin olmadığını çok iyi biliyordu ancak insan en kolay, kendine yalan söylüyordu.

Ayşe'yle konuşarak durumu anlatması gerektiğini düşündü. Ayşe'nin dostane hatta artık kayınbirader sempatisiyle davranışları kardeşi tarafından yanlış yorumlanacaktı. Şu an Ayşe, Ali'nin sevgilisiydi ve kardeşinin ilgisi toplumun normlarına ters düşüyor olacaktı. Ancak toplumun bakış açısı, bırak eşzamanlı yaşanmakta olanları, bitmiş ilişkilerdeki eski sevgilileri akrabalara, dostlara, hatta arkadaşlara yasak görüyordu.

Ayşe'yle hiç başlamamış olsalardı şu an ne düşünüyor olurdu diye geçirdi aklından. Şu anda birlikteydiler ve bu her şeyi kolaylaştırıyordu ancak kimse bilmiyordu. Çevredekiler bilselerdi

kardeşi de biliyor olacaktı. Belki kendini frenleyecek, belki ağabeyinden nefret edecekti, çünkü ağabeyine söylemişti, ağabeyi biliyordu. Kardeşine daha önceden birlikte olduklarını söyleyebilir, ancak o gece çok şaşırdığı ve ne yapacağını bilmediği için bir şey demediğini anlatabilirdi.

Ali her zaman buluştukları yerde birkaç adımı geçmeyen voltalarını atarken Ayşe'nin ayak seslerini duydu. Ayşe daha aralarında birkaç adım varken kendini Ali'nin kollarına bıraktı. Bütün bir gün, akşam iki yabancı gibi davranmaları ne kadar zor gelmişti ikisine de...

Yüzlerini birbirlerinin boynuna gömüp derin derin kokularını içlerine çektiler. O kadar sıkı sarılıyorlardı ki bedenlerini bedenlerinin içinde hissediyorlardı. Ali rakının etkisiyle daha da derin hissediyordu bu duyguyu. Ayşe'nin boynunu öpücüklerle boğarken düşündüğü hiçbir şey yoktu kardeşi dışında. Adeta her bir öpücükte Ayşe'nin kendi kadını olduğunu kendine ispatlamaya çalışıyordu.

Ellerini tutarak Ayşe'den birkaç adım uzaklaştı. Ayşe'nin dizlerinin altına inen fırfırlı beyaz elbisesine, uçuk mavi babetleriyle arasında kalan tenine, omuzlarına, yüzüne, gözlerine hayranlıkla bakıyordu. Ellerini bırakmadan tekrar Ayşe'ye yaklaştığında göz gözeyken birbirlerinin nefeslerini nefeslerine taşıyorlardı. İki de gözlerini kapatarak sadece nefeslerini hissettiler. Aynı anda dudakları yakınlaştı, hissettikleri ilk ıslaklıkla tarifi olmayacak bir boşlukta savrulmaya başladılar. Dudaklarının temasında, dillerinin dokunuşunda, nefeslerinin sıcaklığında sanki yüzyıllardır beklenen bir kavuşmayı kutsuyorlardı.

Ali, anın büyüünü hiç bozmadan usul usul Ayşe'yi birkaç metre ötelerinde duran piknik masasına yaklaştırıyordu. Ayşe'nin kalçaları masaya dayandığında Ali ile bedenleri yeniden tek beden oldu. Ayşe, Ali'nin sertliğini kasıklarında hissederken kalçasını masanın üzerine iyice yaslayarak Ali'yi sıkıca kendine çekti. Ayşe'nin bu hamlesinden cesaretlenen Ali dudaklarını Ayşe'nin dudaklarından çenesine, boynuna kaydırarak sertçe öperken, omzunu ittirerek Ayşe'nin kendini masaya bırakma zamanının geldiğinin işaretini verdi. Ayşe sırtüstü masaya uzanırken boşlukta kalan bacaklarını Ali'nin kalçalarına doladı. Ali gittikçe hızlanan öpücüklerle Ayşe'nin boynundan göğüslerine, sonra karnına indi. Elbisesinin üzerinden kasıklarını öperek devam etti. Ali, yavaş yavaş diz çökerken Ayşe'nin sıyrılan elbisesinden bacaklarına, dizlerine, ayak bileklerine indi. Aynı yolu izleyerek yeniden boynuna, dudaklarına geldiğinde, önce kemerinin tokasını açtı, sonra pantolonunun düğmesini. Sonra fermuarını indirdi. Kendi pantolonuyla işi bittiğinde parmaklarını Ayşe'nin eteğinin altından kadınlığına götürdü. Külotunun üzerinden kadınlığına dokunurken hissettiği ıslaklık kalan cılız kontrol mekanizmasını bütünüyle ortadan kaldırdı. Ayşe'nin külotunu parmaklarıyla aralarken hissettiği ıslaklık, sıcaklık ve kayganlık başka bir boyutun kapılarını açıyordu.

Ruhları çoktan iç içe geçmişti ama bedenlerin birleşmesi, bir bütün olarak, Bütün'ün kaynağına hızlı bir inişti. Ayşe'nin ilk kez bir erkeği içine alıyor olduğunu fark etmesi, bir anlığına Ali'yi İstanbul'daki konuşmalarına götürdü. Ayşe'nin sırtına geçirdiği tırnaklarının acısıyla ana geri döndüğünde Ayşe'nin canı yanıyordu. Yavaşladı, ritmini düşürdü ve hiç acele etmeden Ayşe'nin onu içine almasına eşlik etti. Her ne kadar İstanbul'da bekâretle ilgili söylediklerinden dolayı kendini kötü hissetmiş olsa da, Ayşe'nin daha önce başka bir erkekle beraber olmamış olması o ana farklı bir anlam kattı Ali'nin dünyasında. Yaşamda hiçbir şeyin eksikliğini dolduramayacağı iki beden değil, bedeni araç gören iki ruhun tutkulu sevişmesinin girdabında kayboluyorlardı.

Elbiselerini düzeltirlerken neredeyse bir saattir yaşamış olduklarını sanki yaşamamış gibi davranıyorlardı. Bir an önce konuyu, geceyi, yaşananları kapatmak... Ateşlerinin bir süreliğine de

olsa dinmiş olmasıyla mantıkları devreye girdi. Ne kadar büyük risk almışlardı. Birilerinin görmüş olması halinde yaşanabilecekleri ikisi de hızlıca zihinlerinden uzaklaştırdı. Mantığın devreye girmesiyle duygular da dalgalanmaya başladı.

Ali sigara paketinden iki dal çıkarıp birini Ayşe'ye uzattı. Her buluşmalarında olduğu gibi sırtlarını taş yükseltiye dayayıp oturdular. Sigaralarını içerlerken Ayşe havayı dağıtmak için önceki geceki rüyasından söz etmeye başladı.

“Önceki gece ilginç bir rüya gördüm. Sen elinde kocaman bir hediye paketiyle bizim evin kapısını çalyorsun. Kapıyı açınca paketi bana uzatıp, hiçbir şey konuşmadan gidiyorsun. Paketi açmaya çalışıyorum ama bir türlü açılmıyor. Bütün gücümle açmaya çalışırken paket bir anda bir avuç toza dönüşüp, hızla esmeye başlayan rüzgâra karışarak havaya karışıyor. İlginç değil mi?”

Ali, az önce yaşananlardan her ne kadar hiç söz etmek istemese de kendince bir sorumluluk duyuyor, Ayşe'yle empati kurmaya çalışıyordu.

“Bence ilginç değil. Aslında bir haberci. Seni istemeye geleceğimizi haber veriyor.”

Ali sözlerini kocaman bir gülümsemeyle bitirdiğinde Ayşe sadece küçük bir tebessümle yanıt verdi. Ardından Ali, kendi astral seyahatinde yaşadığını, sadece rüya gibi anlattı. Anlatmasını bitirirken Zümrüd-ü Anka'nın kanatlarının altından çıkan küçük Zümrüd-ü Anka'nın son sahnesindeki gibi Ayşe'nin yüzüne doğru ani bir hamle yaptı. Ayşe'nin hiç beklemediği bu harekete verdiği refleksle güldüler.

Sigaralarını bitirdiklerinde evlerine gitmek üzere ayağa kalktılar. Ayağa kalktıklarında son bir kez sarıldılar. Ali, Ayşe'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp onu ne kadar çok sevdiğini gözlerine bakarak ilk kez söyledi.

Bu gece Ali'nin görmezden gelmeye çalıştığı bir şey daha olmuştu. Ayşe'yle ilişkisini kimse bilmiyordu ama sevişmeleri ilişkilerine yeni bir seviye getiriyor ve Ali ile Ayşe'nin ayrılmaz bir sevgili olduklarını perçinliyordu. Sözün özü, Ali için artık Ayşe kendisinindi. O Ali'nin kadınıydı. Kardeşinin durumunu düşünürken yaşadığı kaybetme endişesi artık kaybolmuştu.

Bu adam kim? Burası neresi? Bu adamın Hermes için çalıştığını biliyorum sadece. Onu Hermes, olduğum yere göndermişti. Şehrin dışına çıkıp da çiftlik evine benzeyen bu yere geldiğimizde fark ettiklerim burası bir üs, gizli operasyonların yürütülebileceği bir “safe house – güvenli ev”. İstediğim şey bu muydu? Kaç saattir uyuyorum. Verdiği hapların etkisiyle saatlerdir uyuyorum. Ara sıra gözümü açıyorum, sırtı yattığım kanepeye dönük bilgisayar başında çalışan adamı görüyorum. Sonra yeniden dalıyorum. Bu kez uyandım galiba. Ancak kanepeden kalkacak, bir söz söyleyecek halim yok.

Antrasit rengine boyanmış duvarlar, oldukça geniş bir oda. Odadan çok bir depoya benziyor. Depodan bozma bir oda. 150-200 metrekarelik bomboş bir alan. Yan yana dizilmiş küçük masalar, üzerlerinde monitörler, karşı duvara asılmış perdeye yansıtılan onlarca dosyanın yükleme hareketleri...

Elimdeki tüm dosyaları vereceğim Hermes’ten sonraki lider bu adam mı? Annemle babam... Öldüler, öldürüldüler... Hermes yüzünden öldüler. Bu kadar soğukkanlı olmam normal değil. Verdiği haplardan olsa gerek. Gerçi ben her zaman böyleydim. Normal değildim ki... Uğraştığım şeyler, dünyayı değiştirme hayalim, günlük hayattan uzaklığım... Öldüler. Öleceklerdi. Doğanın olağan akışında onların benden önce ölmesi gerekecekti ama böyle değil, bu zamanda değil. Nereden biliyorum ki? Belki bu tamamen onların kaderiydi. Ben ve Hermes, onların o odada ölmesi için hayatlarına girmiştik. Doğduğum gün, o salondaki sonun başlangıcıydı.

Horus’un yaptığı neydi? Öyle bir şey nasıl olabilirdi? Bana gösterilen dünyanın gösterildiği haliyle gerçek olmadığını biliyordum ama Horus’un sudan çıkıp annemlerin katilinin yüzüne atladığı an başka bir boyut. Horus da öldü. O da Hermes yüzünden benim için öldü. O adam kimdi? Kimler göndermişti? Nasıl bir şeyin içindeyim ben?

Hermes’e neden kıızıyorum ki? Girdiğim yolu seçen bendim. Hermes bana zorla hiçbir şey yaptırmadı ki... Benim sorumluluğum. İlk adımlarımı attığım andan itibaren bedellerinin neler olacağını bilmeden seçtiğim yoldan başka bir yol değil bu. Şimdi ne olacak? Onları buldular mı, beni arıyorlar mı? Benim için komşular, insanlar neler düşünecekler, yoksa benim öldürdüğümü mü düşünüyorlar? Ah bir de Ahmet Amca. Emekli olmayı beklerken neden o an oradaydı? Belki kapının zorlandığını duyup uyanmıştı, belki sigara içmeye kapının önüne çıkmıştı, belki uykusu sebepsizce kaçmıştı. O an orada olmasına sebep olan neydi ki?

Bu nasıl bir sistem? Eğer Ahmet Amca’nın karısı oraya taşınmalarını istediye, karısıyla tanıştığı gün, apartman girişinde öldürüldüğü günün başlangıcıydı. Geriye doğru ya da ileriye doğru ne yöne sararsam sarayım herhangi bir an sonun başlangıcı olabilir. Yaşamların tamamını dikkate alırsak doğdukları ilk gün insanların son günlerinin başlangıcı ama her eylemde, her anda yeniden şekillenmiyor mu her şey? Belki de birkaç ya da yüzlerce alternatif son senaryosu var ve yolculuktaki eylemlere göre o sonlardan biri gerçeğe dönüşüyor.

Gözkapaklarım ağırlaşıyor yine. Başım kazan gibi. Başka bir boyuttan odaya bakar gibiyim. Ya Hermes bana ulaşmaya çalışıyorsa? Telefonla disk nerede? Neredeyse nerede... Bundan sonra ne olacaksa olmaya devam edecek. Uyumak, zihnin şalterlerini kapatması... Şu an tek istediğim bu...

Çocuğun işi kolay değil. Zümrüt ne yapıyor? Ona gönderdiğim mesajları bir an önce görmeli. Hermes, gitmemi söylediği adresi verdiğiğinde, o günün geldiğini söylediğinde beni heyecanlandıran, operasyonun başlaması değil, yeniden Zümrüt'le bir araya gelme zamanının yaklaşması oldu.

Mert'in anlattıkları, Hermes'in bana anlattığı öngörülerden farklı. Böylesi sonuçların olasılığından hiç söz etmemişti. Belki de Zümrüt için endişemi azaltmak için bazı olasılıkları kendine saklamıştı.

Mert'in soğukkanlılığına bakılırsa onun için çok sürpriz değilmiş gibi. Belki verdiğim sakinleştirici haplardandır ama ne onu buraya getirene kadar ne de içeriye girene kadar herhangi bir reaksiyon verdi. Olay çok sıcak olduğu için henüz farkına varmamıştır. Ateş soğuduğunda yaşayacağı yüzleşmelerle derin tepkiler verecektir. Vermezse hayatı boyunca acılarını göstermek yerine gömmeye çalışanların yaşadığı semptomları yaşayacak.

Şimdiyse ben Zümrüt için endişeliyim. Doğal akışında olması gerekenlere müdahale etmiş olmamızın bir nedeni olmalı. Birileri, bir şey fitili ateşledi. Bir an önce mesajları alıp, gerekeni yapıp buraya gelmeli. Hiçbir hareket olmaz, Hermes'ten bir ses çıkmazsa ben onun yanına gideceğim. Planlanan her şey ikimizin bu binada birlikte olması, birlikte çalışması için... İris'in bildirdiği Zümrüt'ün şu anda kaldığı eve yerleştirilen verici bağlantısının hareketlerinden gözlerimi ayırmamalıyım. Aşkım ateş çemberinin tam ortasında, Mert'in yaşadıklarını düşününce nasıl sakin kalabilirim ki? Hele ben burada daha güvendeyken...

Sonunda burası kullanılmaya başlandı. Bu bina aylarımı geçirdiğim harabeyken sonrasında bu hale getirdim. Zümrüt'ten gizlice inşaatını, altyapısını düzenlerken, Hermes'in istediği bulunması, uygulaması zor şeyleri yapmak ayrı bir zorluktu.

Elektrikten suya, belediyeden orman işlerine sık sık bir şeyleri kontrol etmek için gelenlerden bir şeyleri gizlemek, ortada olan şeylere müdahale etmemelerini sağlamak için ikna yollarını bulmak... Kolluk güçlerinin kullandığı sinyal engelleyicileri yerleştirmek, duvarları kurşun plakalarla kaplamak, bahçenin altına tüneller kazmak... Tüm bu süreçlerin sonunda tefekkür, inisiye süreçlerimi geçirdiğim depo, korunaklı bir üsse dönüştü. Duvarlardan elektrik sistemlerine her noktada akıllı sistemlerin kullanıldığı 27 oda, 200 metrekareden küçük olmayan çalışma alanı, fitness salonu, iki büyük garaj ve yerin beş metre altındaki bu oda. Binada ve arazinin çevresinde 400'den fazla kamera, 200'den fazla alarm sistemi. Her şeyin, sadece binanın, arazinin değil, Hermes'in dediği gibi dünyanın geleceği bu odada.

Aylarca kapalı durdu, ta ki dün geceye kadar.

Ali ile Ayşe

Ali, mesai sona erdikten sonra dolmuşla Nişantaşı'na gelmiş, anacaddeden elinde Thot için kopyaladığı yeni dosyasıyla Teşvikiye'ye doğru yürüyordu. Genel müdürle yaptıkları konuşmayı aklından çıkartamıyor, belki de gereğinden fazla büyüttüğünü düşünerek endişeleniyordu.

Genel müdür elinde bir raporla yanına gelmiş, fotokopi makinesinin sayacından alınmış sayılarla ilgili sorular sormuştu. Ali, fotokopi makinesinin bir sayacı olabileceğini hiç aklına getirmemişti. Muhtemelen makinenin içinde tutulan bir kayıttı ama hiç bunu öngörmemişti. Sayıları ilk gördüğü anda yaşadığı paniği çabuk atlatarak gayet normalmişçesine hatalı baskılarla sayıyı açıklamaya çalıştı. Bir keresinde çayını dosyalarının üzerine döktüğü için iki kez daha ekstra baskı aldığını anlattığı bir de hikâye uydurmuştu.

Genel müdür ikna olmuş olsa bile tehlikeli bir iş yapıyordu. Böyle devam ettiği sürece mutlaka bir yerde foyası ortaya çıkacaktı. Thot'la iletişim kurup başka bir yol bulmayı önermeyi düşündü. Thot'tan vazgeçerek tehlikeyi savuşturmak seçenekleri arasında yoktu. Bu ikili oyunu sevmişi.

Apartmanın kapısından girip asansöre yürürken asansörün önünde gövdesi kendisine dönük bekleyen biri olduğunu fark etti. Takım elbiseli, gayet iyi giyimli, boylu boslu adam muhtemelen yaşlı asansörü beklemekten sıkılmıştı. Artık böyle asansörler kalmadı diye içinden geçirdi Ali, metal kutulardan ibaret asansörleri hiç beğenmemişi. Apartmanın asansörüne her binişinde işlemeleriyle, ahşap kapılarıyla, apartmanın tarihini taşıyan kokusuyla ruhunun okşandığını hissediyordu.

Asansörün kapısına geldiğinde asansör orada duruyordu. Tam “Buyurun...” diyecekken adam konuştu.

“Teşekkür ederim lakin ben asansörü kullanmayacağım. Sadece size birkaç cümle söylemek için sizi bekliyordum. Fazla zamanım yok lütfen sözümü kesmeyin. Deşifre oldunuz. Yani Thot için çalıştığınız açığa çıktı. Çok kısa bir süre önce genel müdürünüz tarafından sizi oraya yerleştiren insanlara bilgi geçildi. Bunun ne demek olduğunu anlıyorsunuz. Bizim için anlam biraz farklı. Sizi yaşatmayacaklar ya da bir daha onlara ihanet etmeyeceğinize ikna olana kadar sizin canınızı yakacaklardır. Birinci şıkkın daha ağır bastığı konusunda sizi temenni ederim.

Bu yüzden sadece bir saatiniz var. Bir saat sonra hayatınızda yeni bir sayfa açmak üzere yola çıkacaksınız. Tabii kabul ederseniz. Tam bir saat sonra apartmanın önünde Mercedes marka koyu kahverengi bir otomobil duracak. Kapının önündeyseniz sizi alacak, yoksanız yoluna devam edecek. Eğer o otomobile binekseniz binmeden yakınlarınıza ulaşın ve uzun süre onlarla iletişim kurmayacağınızı bildirin.”

Sözlerinin bittiğini ifade eden bir baş hareketiyle Ali'nin omzuna elini koyup yanından geçerek apartmanın kapısına yöneldi. Ali adamın arkasından bakarken hiçbir şey söyleyemeden sadece duyduklarını anlamaya çalışıyordu.

Bu bir sınav olabilirdi. Genel müdürü kuşkulanmış ve böyle bir tuzak kurarak şüphesini netleştirmeye çalışıyordu belki. O zaman kendi kendini elevermiş olurdu. Belki de adamın söylediği gibi, genel müdür bugün aralarında geçen konuşmada ikna olmamıştı. Aslında daha önceki konuşmada Ali, fazla sayfaların nedenini açıklamıştı. Bunun üzerine genel müdür neden sayaç rakamlarını kontrol etmiş olsundu ki?

Düşünmeye devam ederken farkında olmadan asansöre binmiş, evinin bulunduğu katın düşmesine

basmıştı. Asansör gıcırdayarak ağır ağır katları çıkarken sahanlıkları aydınlatan lambaların ışıkları hiç olmadığı kadar gözünü alıyordu.

Eve girdiğinde son zamanlarda ne kadar çok karar vermek zorunda kaldığını hatırladı. Son birkaç ayı zihninden geçirirken Ayşe, kardeşi, ailesi, Ayşe'yle İstanbul'da geçirdikleri günler, son geceleri zihninin içinde yer değiştirerek hareket ediyorlardı. Eğer gidecek olursa Ayşe'ye ne diyecekti?

Telefonu daha bu sabah bağlanmışken koltuğuna oturarak rahat rahat Ayşe'yle konuşacağı ilk akşam ona bir süre görüşemeyeceklerini nasıl söyleyecekti? Ailesine ne diyecekti? Tutarlı bir şey bulmalıydı.

Adamın söyledikleri bir tuzak veya onu kendi saflarına katmak için başka bir tuzaksa boşu boşuna ortalığı velveleye vermiş olacak, sonrası için bir sürü açıklama yapmak zorunda kalacaktı. Yapacağı seçimin taşıdığı hayati önemin Ayşe'ye ne söyleyeceğinden daha önemli olduğunun farkındaydı ama artık Ayşe yaşamının vazgeçilmez bir parçasıydı.

Eğer adamın söyledikleri doğruysa, kendi hayatı tehlikedeydi. Kendi hayatının tehlikede olması, yakınında olacak insanlar için de tehlike demektir. Tek başına hareket etmeli, değer verdiği insanları korumalıydı.

Bir kez daha pencerenin önündeki koltukta gözlerini kapatarak zihnini susturmaya, sakinleşmeye ve yüreğinden çıkacak yanıtı duymaya yoğunlaştı. Derin derin nefes alırken, sadece ne hissettiğini anlamaya çalışıyordu. Karar vermesi uzun sürmedi. Gidecekti. İçinden gelen ses gitmesi gerektiğini söylüyordu. Aklıyla, düşünerek çözemeyeceği durumda güvenebileceği tek kaynak hisleriydi.

Saatine baktığında yaklaşık 45 dakikası kalmıştı. Bu süre içinde hem Ayşe, hem ailesiyle konuşacak, yanına alması gereken eşyaları toparlayacak, üzerini değiştirecekti. Düşünebileceği, oturabileceği bir zaman yoktu artık, sadece hareket etmek zorundaydı.

Önce ona kolay gelen aramayı yapmak üzere ailesinin numarasını çevirmeye başladı. Telefonu kardeşinin açması işini kolaylaştırdı. Telefonu evde olan bir başkasına vermemesini, sadece dinlemesini ve sonra gerekenleri yapmasını söyleyerek özel bir görev için bir süre ortalarda görünmeyeceğini söyledi. Annesiyle babasını idare edecek, gerekirse belli aralıklarla Ali'yle konuştukları yalanını söyleyecekti. Endişelenecek bir şey yoktu, sadece böyle olması gerekiyordu. Telefonu kapatmadan önce de konuşacak zaman bulamadığı için daha önce söyleyemediğini ama Ayşe'yle konuştuğunu ve kardeşini kardeş gibi gördüğü yalanını uydurdu. Konuyu daha fazla uzatmamak için telefonu kapattı.

Ayşe'yi aramak için ahizeyi tekrar kaldırdığında birkaç dakika numaraları çeviremedi. O geceden sonra İstanbul'a döndüğünden beri çok daha yoğun yaşıyordu her şey. Konuşmaları çok daha gelecek üzerine geçerken, Ayşe'nin İstanbul'a yerleşmesi için yapacaklarını, Alilerin Ayşe'yi ne zaman istemeye gideceklerini konuşur olmuşlardı. Ahize kulağında bunları aklından geçirirken tehlikenin nasıl da farkında olmadığını anladı. Şu an içinde bulunduğu durum, Ayşe İstanbul'a yerleştikten, onlar evlendikten sonra da gerçekleşebilirdi. Ali yeniden Ayşe'den önceki düşüncelerine döndü. Onun yolculuğu tek başına olmak zorundaydı. Tek başınalığın yolcusu tek olurdu. Ayşe bir hata, bir işaret, bir uyarıydı. Hataydı ama artık vardı ve vazgeçilmezine dönüşmüştü. Yine de tek başınalığın yolcusu tek olur gerçeği telefonun numaralarını çevirmesi için cesaret vermişti.

Telefonu Ayşe'nin ablası açınca bunun iyi mi kötü mü olduğuna karar veremedi. Ali ne diye Ayşe'yi aramış olacaktı ki? Gerçi içinde bulunduğu durumda bu çok önemsenecek bir kriz değildi şu

an için. Öte yandan ablası yakınında olduğu için Ayşe fazla tepki veremezdi.

Hal hatır girizgâhından sonra İstanbul'dan ortak bir arkadaşları hakkında bir şey soracağı yalanıyla ablasından Ayşe'yi telefona vermesini rica etti. Ayşe'yle konuşmaya başladığında önce ablasına söylediği yalanı anlatarak durumu idare etmesini istedi. Neredeyse her şeyi olduğu gibi anlattı. Ayşe'nin anlayabileceğine inanıyordu. Hikâyedeki tek değişiklik Ali'nin gidiş nedeniydi. Ali, hayal bile edemeyeceği kadar kritik bir göreve atandığı, dünyanın değişimine katkıda bulunma hayaline ulaşmak için atması gereken adımlardan biri olduğu yalanını söyledi. Görev biter bitmez Ayşe'nin yanına geleceğini söyleyip ona olan aşkının ne kadar büyük olduğunu ekledi.

Ali sustuğunda Ayşe, İstanbul'daki ortak arkadaşlarına kendisinin de ulaşamadığını ancak merak etmemesi gerektiğini, kendisinin de arkadaşlarının aramasını beklediğini söyledi. Belli ki ablası yanı başındaydı. Ayşe ortak arkadaşının kendisini arayacağına inandığını söyleyerek telefonu kapattı.

Duygularına, Ayşe hakkındaki düşüncelerine bir virgül koyması gerektiğini biliyordu. Önce içinde bulunduğu durumu netleştirmek zorundaydı. Henüz ne olduğundan bihaber olsa bile, geleceği için önemli bir şeyler oluyordu. Hızlıca kalkıp, yanına alması gereken eşyaları toparlamaya başladı.

Otomobilin kapıda olacağı saate beş dakika kala Ali, hazır bir şekilde apartman kapısının arkasından yola bakıyordu. Tam saatinde kahverengi bir Mercedes kapının önüne geldiğinde Ali apartmandan çıkıp, otomobilin arka kapısını açarak küçük bavulu ve evrak çantasıyla birlikte otomobile bindi.

Arka koltuk boştu. Önde bir saat önce karşılaştığı adamla arabayı kullanan başka bir adam vardı. Hiçbir şey konuşulmadan, en ufak bir selamlaşma olmadan sanki her biri arabada tek başınaymışçasına yola çıktılar. Mercedes marka bir otomobilin arka koltuğunda, tanımadığı insanların yanında, bilmediği bir yere gidiyordu.

Asfaltın bitmesi, yolların karanlığa gömülmesi şehrin dışında bir yerlere çıktıklarını gösteriyordu. Bozuk yollarda otomobil sarsıla sarsıla ilerlerken belki yolların bozukluğundan belki yaşadığı zihinsel baskıdan Ali'nin arka koltukta midesi bulanmaya başladı. Mide bulantısı dayanılmaz bir hal almıştı ve tam arabayı yolun kenarına çekmelerini söyleyecekken otomobil durdu. Yanmakla sönmek arasında gidip gelen bir sokak lambasının ışığında görebildiği kadarıyla çiftlik evi gibi bir yere gelmişlerdi.

Evden çıkan iki kişi arka kapıyı açarak Ali'yi otomobilden indirerek koluna girdiler. Ali, çantaları elinde adamlarla eve girerken, otomobil yoluna devam etti. Kapıdan girdikten sonra sekiz on basamak inerek bir koridora geldiler. Rutubet kokusunun hâkim olduğu koridorun sağına soluna konmuş birkaç mumun ışığından başka hiçbir ışık olmayan, neredeyse zifiri karanlık denebilecek bir mekânda yürüyorlardı. Ali, adamların yüzünü seçemediği teslim olmuş bir suçlu gibi kendini akışa bırakmıştı.

Bir diğer kapının önünde geldiklerinde daha uzun boylu olan, sağ koluna girmiş adam kapıyı açtı. İçeride yine birkaç mumun ışığıyla gücü azaltılmış olsa da karanlık hâkimdi. Küçük bir oda, odanın tam ortasında yanlamasına yerleştirilmiş dikdörtgen küçük bir masa ve geniş kenarlarına karşılıklı yerleştirilmiş iki sandalye... Bu kez soldaki adam kendilerine yakın olan sandalyeyi çekerek Ali'yi sırtı kapıya dönük olacak şekilde oturturken solundaki adam cebinden çıkardığı göz bandını Ali'nin gözlerine bağladı. Ali'nin zihninde oluşan düşüncelerin paralelinde kalp atışları yükselirken adamlar kapıdan çıktılar.

Birkaç saniye sonra kapı tekrar açılarak içeriye biri girdi. Ali, kendisini buraya getiren iki kişiden

biri mi yoksa bir üçüncü kişi mi geldi anlayamadan tok bir erkek sesi odanın içinde yankılanmaya başladı.

“Burası doğruluğun, adaletin ve kadim bilgeliğin evi. Thot seninle iletişime geçtiğinden bu yana seninle paylaşılan dosyalar Thot hakkında oldukça fazla bilgi içeriyordu. Fark ettiğini düşündüğüm gibi Thot’un temelleri binlerce yıllık bir geçmişe uzanan kadim bilgelikten besleniyor. Her ne kadar buranın senin olman gerektiği yer olduğunu düşünsek de buna karar vermesi gereken sensin. Bizim aramızda olmaya karar vermen kadar bizim de senin hakkında emin olmamız önemli. Bu yüzden eğer burada kalmayı seçersen zorlu bir inisinasyon süreci seni bekliyor olacak. Sonunda belki de hepimizin yanılmış olduğumuzu düşüneceğimiz, tamamen sana bağlı olan bir süreç. Eğer şimdi gitmek istersen ne kimse sana dur diyecek ne de seni suçlayacak. Seni geldiğin gibi aynı şekilde evine geri götüreceğiz. 15 dakikan var. 15 dakika sonunda hâlâ yerinden kalkıp kapıyı vurmadıysan devam edeceğiz. Gitmek istersen de gideceksin. Kim bilir belki de öylesi senin hayrına olandır.”

Ses sürekli olarak Ali’nin arkasından gelmiş, adam kapıdan girdikten sonra hiç hareket etmemişti. Odadan çıktığında sessizlik odaya hâkim oldu. Ne dışarıda ne de içeride en ufak bir ses vardı. Ali neyi düşüneceğini düşündü. Buraya kadar gelmişti, bir karar vermişti ve geri dönmeyecekti. Geri dönmesinin daha iyi olmayacağını yoğun olarak hissediyordu Thot hakkında çok şey okumuştı. Özünde hakikat, gerçek güç, güzellik, kurtuluş, uykudan uyanış temalarıyla dünyayı farklı bir kavrayış vardı. Thot’un son dönemde yaptıkları hakkında Thot’un ne olduğundan daha çok bilgi mevcuttu. Birkaç yerde inisinasyon sözcüğünü okumuş, Thot’un anlatılabilir değil anlaşılabilir olduğunun altı çizilmişti. Ali, 15 dakikanın dolmasını bekleyecekti.

Kapı açıldığında ayak seslerinden iki kişinin odaya girdiğini anladı. İki insanın iki yanında durduğunu hissederken iki omzunda iki el hissetti. Her kelimesini sırayla söyledikleri tek bir cümle kurdular:

“Işığın kaynağı, ancak gözleri ışığa hazır olanlar tarafından görülebilir.”

Cümle sona erdiğinde solundaki kişi göz bağını çözdü. Sağdaki adam masanın üzerine yedi kollu bir şamdan koyarak, cebinden çıkardığı kibritle mumları yakmaya başladı. Solundaki adam bu kez önüne yan yana üç sayfa koydu. Şamdandaki mumlar bir bir sağındaki adam tarafından yakıldıkça önündeki kâğıtları dolduran küçük puntolu yazılar belirmeye başladı.

Sağdaki adam bir emir tonlamasıyla masanın üzerindeki sayfaları okumasını Ali’ye söyledikten sonra iki adam da birkaç adım geri giderek Ali’nin arkasına geçtiler.

“Hermetik Tekris Nedir?”

Ne zaman olduğu takvimlerde yer almayan bir zamanda Hermetik rahip olmak isteyen adayla ilgili önce çok derin ve yoğun bir gözlem yapılırdı. Adayın sağlıklı, iyi niyetli, zeki, zihinsel gelişim bakımından yetenekli, dürüst ve dirençli bir insan olması gerekirdi. Hakkında yapılan gözlemlerde herhangi bir olumsuz durum ortaya çıkmazsa mabede davet edilirdi.

Mabette başrahip tarafından karşılanırken başrahip, adayı şaşırtmaya, çelişkilere düşürmeye ve zor durumda bırakmaya, böylelikle onu bir Hermetik rahip olma isteğinden vazgeçirmeye çalışırdı.

Bu görüşme sonucunda da aday hakkında olumlu bir kanıya varılacak olursa, kendisini ne tür bir çalışmanın beklediğini göstermek üzere, bir hafta kadar bir süre çok ağır koşullar altında ve pis işlerde çalıştırılırdı. Aday, hiç yakınmadan buna dayanabilecek olursa, sınavlarının

başlayacağı yere götürülürdü.

Adayın götürüldüğü yer, korkunç heykellerin bulunduğu ve ışık oyunları ile ürkütücü şekillerin yaratılmış olduğu bir salondur. Burada adaya, şimdi girmeye başlayacağı sınavların çok zorlu ve yaşamını yitirebileceği ölçüde tehlikeli olduğu anlatılırdı. Adaya, son olarak bu noktada dileğinden cayma fırsatı verilirdi.

Aday devam edecek olursa bu kez diyakozlara teslim edilirdi. Diyakozlar adayı sınavlarının başlayacağı büyükçe bir demir kapının önüne götürürlerdi. Kendisine, eğer bu kapıdan geçecek olursa bir daha geriye dönemeyeceğini söylerlerdi.

Şu an sen de bir adaysın. Bugün her ne kadar ritüeller korunmaya çalışılsa da Hermetik tekris de zamanın etkisinde farklılıklar gösteriyor. Ancak öz değişmiyor. Bir aday bazen dünyayı, akışı değiştiriyor.

İçinde bulunduğumuz yüksek enerjilerle ve dikey bir duruşla var olan sistem, bütünü bünyesinden bir görevliyi yeryüzünü aydınlatmaya gönderirken kim bilir ne ince araştırmalar yaparak özenle hazırlanmış bir plan program hazırlar. Çünkü peygamberler ve büyük inisiyeler, vazifelerini otomatik tarzda yapmazlar. Aksine kozmik göksel bir organizasyon ve bilgilendirilme sürecine tabidirler ve her şey en ince detaylarına kadar gözden geçirilerek, üst hiyerarşilerin izni alınarak hazırlıklarını tamamlarlar. Dünya hafızasının akaşik kayıtları detaylı olarak incelenir, sunulacak öğretinin insanların karmalarına, cehit ve kapasitelerine uygunluğu seçilir, yer, zaman-mekân tespiti tek tek hesaplanır, ölçülür, biçilir.

Ne yüce, ne ulu hazırlıklardır bunlar... İşte bir peygamber böylesine görkemli bir etüdün ürünü olarak, vazifesine bizzat kendisi talip olur. Bu yüce vazife ona otomatik bir işleyiş olarak sunulamaz... Vazifesini önce ait olduğu ruhsal planda, ruhsal organizatörlerin de desteği ve yardımıyla hazırlar ve vazifesini unutmuş olarak bir yeryüzü insanı gibi doğmaya hazırlanır. Ama bağlı olduğu ruhsal plan, ruhsal aile tüm yaşamı boyunca ona sürekli uyarılar gönderir ve her zaman ruhsallığını koruyup, gözeten şemsiyesini adeta bir koruyucu gibi başının üstünde taşır... Dünya gezegenine doğuşun en önemli icaplarından biri olan unutma vetiresinin, onu yapacağı kutsal vazifeden alıkoymaması için göksel yardımcıları ve kılavuzları da her an görev başındadır.

Yeryüzüne indiği andan itibaren onun vazifesiyle ilgili yayını o küçük dimağdan yayılmaya başlar. Biz onu, küçük bir dimağ veya bir bebek vücudu gibi algılarız. Oysa gerçek bu değildir. O küçük bebek bedeni sadece bir konsantrasyon aracıdır. Esasında o büyük ruh, o yüce varlığın ruhu, yeryüzüne bedenlenerek asıl işini yani zihinsel yayın sürecini başlatmıştır bile... Bu zihinsel yayın, gelecekteki vazifesinin hizmet kadrosunu tayin eder. O yayını alan, zihinsel alıcısını hazır tutan, ona uyum sağlayan varlıklar zaten bir bir çevresine enkarne olmaya ya da yaşadığı yere gelmeye başlarlar. Çölün diğer yakasındaysa da bir itilimle veya dünyasal bir sebeple, birlikte çalışacağı vazifeliye doğru çekilmeye başlar. Ve böylece inisiyelerin çevrelerindeki ilk inisiyasyon halkaları zihinsel yayın aracılığıyla oluşmaya başlar.

İnisiyeler, sürekli olarak yüksek zihinsel düzeyli yayında bulunan, günlük yaşamlarını bile bir tür tefekkür hali içinde yaşayan kişilerdir. Sadece inisiyeler değil, evrenle, insanla ilgili konularda veya herhangi bir bilgi üzerinde sürekli derin düşüncelere dalarak, çeşitli bilimsel etütler yaparak sentezlere ulaşan insanlar da, mantaliteleriyle devamlı bir zihinsel yayın halindedirler. Hiç haberimiz olmadığı bir yerde bulunan, hiç tanışmamış olduğumuz ama mental

yayını güçlü olan bu kişilerin yayınından hepimiz yararlanırız. Bu bir zihinsel ya da mental tohumlama işlevidir. Herkes diğer eş frekanslılarına görünmeyenden de destek verir.

Gezegeenin büyük bir değişimin eşiğinde olduğu bu uyanış günlerinde ışığa hizmet veren, zihinsel yayını pozitif ve güçlü insanların yayınlarından, yeni bir bilgiyi araştırmaya, anlamaya çalıştığımız zamanlarda yararlanıyor ve besleniyoruz. Zihinsel yayın bizim zihinsel bedenimize siner, zaman içinde bir eleksiyondan geçerek, bizdeki diğer unsurlarla bir kombinasyona girer. Nihayet zihin seviyemize kadar iner. Ve bazı anlayış kolaylıklarına, hızlı algılamalara, ilhamlara ve imajinasyonlara sebep olarak bazı düşüncelere karşı sempati duymamızı sağlar, yatkın ve uygun hale girmemize neden olur. O büyük inisiye, bizden yüzyıllarca önce yaşayıp o yayını yapmış olabilir ve biz de bugün, o güçlü yayının etkisinden yararlanabiliriz. Çaba ve sentez yapma gücüne göre bilginin yüreğimize sinmesi bu olağanüstü zihinsel akışlar ve yayınlarla gerçekleşir. Dinlerde, sanıldığı gibi sadece okuyarak, öğrenerek, ezberleyerek öğrenilmez. O dini yaymakla vazifeli doğmuş olan yüce peygamberin, bilgisine olan tefekkürü, konsantrasyonu sürekli yayın halindedir. Ve böyle bir zihinsel yayın alanına giren kişilerin, bilginin ilkelerine olan bağlılıklarını kolaylaştırmalarını sağlar.

Bu zihinsel yayın uygulamalarının en güzel örneklerine hem Mesih İsa'nın, hem Hz. Muhammed'in yaşamında rastlamak mümkündür. İkisi de çevrelerindeki insanların çoğunu sadece birkaç sözle ikna edebilmişlerdir. Hatta Hz. Muhammed'i öldürmek için evine baskın yapan Ömer'in, o sırada okunan Kuran nedeniyle elinin ayağının kesildiği kabul edilir. Okunan o kelimada, peygamberin vahyiyle ilişkili yüksek bir zihinsel yayın ve yüksek enerjilerin kademeli yayımı vardır.

Bizim normal yaşamımızda da bu böyledir. Yaşam tesadüflerden oluşmuyor. Bir aksiyon varsa o aksiyonun projesi, senaryosu çok daha önceden hazırlanmış ve yazılmıştır. Başta aksiyonun sahibi olan kişi, sonra onun ardındaki diğer halkalar genişleye genişleye yapılacak olan vazifenin yolları açılır.

Zihinsel hazırlık yapılmadan bir doğum söz konusu değildir. Hatta, o zihinsel hazırlıktan sonra birkaç yaşam deneyimi daha geçirilir. Uygulamalar ve hazırlık için geçirilen yaşamlardan sonra, sonunda o varlık, vazife kadrosuna dahil olmaya hak kazanır. Örneğin, Ebubekir, Ömer, Osman, Ali gibi varlıklar rasgele bir kavme mensup, akrabalık zihniyetiyle seçilmiş varlıklar değildir. Ya da İsa'nın çevresindeki on iki havarisi, Musa'nın kardeşi Harun, onun yanındaki kırklar, yetmiş ikiler tesadüfen meydana gelmiş topluluklar değildir. En azından birkaç yaşam vazife uygulama modelleri üzerinde çalışmış, hataları mümkün olduğu kadar ortadan kaldırmaya uğraşmış, gerçek fiziki uygulama başladığında hatasız iş yapabilecek hale gelmiş, yetişmiş varlıklardır.

Her peygamber vazifelidir. Evren enerjisini insanlığın hayrına ve selametine kullanmak üzere kendisinde yoğunlaştırarak paratoner vazifesi görecektir böylesine yüce bir varlığın, organizasyon sistemine uygun bir geçmişi vardır. Yani, peygamber olarak varlıklara evrenin enerjisini aktaracak olan kimse, bu ödevini yerine getirmeden önce Yüksek Ruhsal Yönetici sisteme, bu görevin talibi olduğuna dair beyanda bulunur. Büyük inisiyeler, semavi yönetimlerin programlarını uygulayan varlıklardır. Her türlü mizansen onların bu gezegensel görevlerini yerine getirebilmeleri için düzenlenir.”

Ali masanın üzerine doğru eğilip kâğıtları okuduktan sonra arkasına yaslandığında arkasında

bekleyen iki kişi yeniden yanına gelerek koluna girdiler ve odanın uzak köşesinde duvarla aynı renkte olduğu için Ali'nin dikkatini çekmeyen kapı kolu olmayan kapıyı açarak sadece Ali'yi içeriye sokarak kapıyı kapattılar. Kapıyı kapatırken bu kez solundaki adam konuşarak buranın tefekkür odası olduğunu söyledi.

Ali'nin girdiği yer bir odadan çok bir hücreydi. Burada mum ışığı bile yoktu. Kapı ardından kapandığında geriye ne bir ışık ne de bir ses kalmıştı. Sadece karanlık bir sessizlikte hissedilen varoluş...

Zümrüt

“Elhamdülillahi Rabbül âlemin.

Vel akibetü lil müttakin.

Vela udvane illa alez zalimin.

Vessalatu vesselamu âlâ resûlina Muhammedin ve âlâ alihi ve sahbihi ecmein.

Ey istediğini istediğine istediği anda veren ve istediği anda alma kudretine sahip olan yüce Allahım...

Ey dualara icabet eden, bize şahdamarımızdan daha yakın olan, esirgeyen, bağışlayan, lütfeden Allahım...

Ey yerleri ve gökleri yaratan, gizli ve açık her şeyi hakkıyla bilen, mülkün ve saltanatın ve bütün varlıkların sahibi, gözden uzak gönle yakın, her şeye kadir olan yüce Allahım...

Ey hesap gününün sahibi, rahmeti gazabından çok, insan ve cinleri ancak ibadet etsin diye yaratan, ilk emri oku olan, âlemlerin Rabbi Allahım...

Ey şekil verenlerin en güzeli olan, bağışlaması ve ihsanı sonsuz olan Allahım...

Ey yalnızların en yakını, tek başına kalanların dostu, çaresizlerin yardımcısı, fakirlerin sonsuz serveti, zayıfların kuvveti, gariplerin şikâyet mercii olan yüce Rabb’imiz...

Ey geceyi gündüze, gündüzü geceye katan, azameti ve yüceliği olan, ihsanı bol, rahmeti bol olan Rabb’imiz...

Bütün hamdüsenalar sanadır, övgü ve şükürler sanadır, dua ve niyazlar, yalvarış ve yakarışlar, dile getirdiğimiz getiremediğimiz her türlü eşsiz hamt ve sena ancak sana mahsustur Allahım...

Biz ancak sana ibadet eder ve ancak senden yardım dileriz, ancak senin için namaz kılar ve ancak sana secde ederiz, yalnız sana yalvarır, ancak sana koşar ve sana yaklaştıracak şeyleri kazanmaya çalışırız.

Böylece biz, huzuruna geldik, boynumuzu büktük, ellerimizi sana açtık...

Ey kerim ve rahim olan Rabb’imiz, kendimizi senin uçsuz bucaksız inayetine, yardımına, lütfuna, rahmetine, keremine bıraktık. Senden yardım bekliyoruz.

Belki layık değiliz, belki yüzümüz yok, belki hakkımız değil, ancak biliyor ve ikrar ediyoruz ki, senden başka gidecek yolumuz yok, senden başka tutunacak ipimiz yok, senden başka sığınacak kapımız yok, senden başka kimsemiz yok. Biz seni istiyoruz, maksudumuz sensin, bütün istediğimiz senin bizden razı olmandır, bize yâr ve yardımcı olmandır.

Ey ol emriyle bilinen ve bilinmeyen, görünen ve görünmeyen sayısız âlemleri yaratan ve yok ol emriyle de her şeyi bir anda yok etme gücüne sahip olan, rahman ve gufran olan, gerçek olarak biliriz ve bildiririz ki, senden başka ilah yoktur.

Ey yüceler yücesi, var ve bir olan Allahım...

‘Bana dua edin, duanızı kabul edeyim’ buyurdun.

‘Duanız olmasa neyinize kıymet edeyim?’ buyurdun.

Bizim şu âcizane, halisane, salihane duamıza icabet eyle.

Bizi zatına kul ve kurban olanlardan eyle.

En güzel isimlerinle bize tecelli eyle.

Bizi, Hakk’ı bilenlerden, Hakk’a tabi olanlardan ve Hakk’ı yaşayanlardan eyle.

Bizi, batılı batıl bilip, batıldan kaçanlardan eyle.

Bizi, rızanı kazananlardan, Rahmet'i Rahman'a kavuşanlardan eyle.

Bizi, zikrinle dolup taşanlardan, senin yolunda ölenlerden eyle.

Bizi, cennetine girenlerden, cehenneminden azat olanlardan eyle.

Yalvarıyoruz, bizi, cemalini, rüyetini görenlerden eyle ya Rabbi.

Allahım..

Sevgili peygamberimize salat-ü selam, vesile, üstünlük ve yüksek dereceler ikram eyle.

Onu vaat ettiğin makam-ı mahmuda nail eyle.

Şüphesiz sen vaadinden dönmezsin.

Ehlibeytini, ashabını ve onun izinde yürüyenleri her türlü ihtirama ve muhabbete nail eyle.

Bizi, iki cihan güneşinin sünnet-i seniyelerini yaşayanlardan eyle.

Liva-ül hamt sancağı altında toplananlardan, ona komşu olanlardan eyle.

Onu derdimizin dermanı, karanlık gecemizin meşalesi eyle.

Gözümüzün nuru, gönlümüzün süruru eyle.

Bizi, onun yolunda şaşırmadan yürüyenlerden eyle.

Fahri kâinat mefharı mevcudat olan peygamberimizin şefaatine bizi de nail eyle.

Bizi, ona yakın eyle, bizi ona muhtaç eyle.

Bizi, ona ümmet olma şeref ve şuurunu taşıyanlardan eyle ya Rabbi.

Allahım..

Sen affedicisin, affi seversin, bizi ve bütün insanları affeyle.

Hatayla işlemiş olduğumuz bütün günahları affeyle.

Bize rahmetinle, şerefine, bereketinle muamele eyle.

Bize kereminle, ihsanıyla, fazlıyla ikram eyle.

Bizi bağışlayarak bize merhamet eyle.

Bize nasuh bir tövbe ve hidayet ihsan eyle.

Tövbemizi kabul edip bize mağfiret eyle.

Allahım..

Kuran-ı Kerim hürmetine, onun bereketiyle bizi affeyle.

Bizi, Kuran-ı Kerim'i okuyanlardan, anlayanlardan, yaşayanlardan eyle.

Kuran-ı Kerim'i dünyada arkadaş, kabirde yoldaş, nuruyla ahiret şefaatçi eyle.

Bize, Kuran-ı Kerim'in saadetini, selametini nail eyle.

Bizi, Kuran-ı Kerim'in kerametiyle mükerrerrem eyle ya Rabbi.

Allahım..

Okuduğumuz Kuran-ı Kerim'i ve Hatmi Şerif'i izzetinde kabul eyle.

Hasıl olan sevabı, öncelikle sevgili peygamberimizin ruhu şerifine ikram eyle.

Bütün peygamberlerin ve onları yoldaş edinenlerin pak ruhlarına ikram eyle.

İsimleri unutulmuş, nesilleri kesilmiş, gariplerin, âcizlerin, mazlumun, masumun ruhlarına da hediye eyledik vasıl eyle ya Rabbi.

Topraklar altında hak ile yeksan olmuş, dünyada kimi kimsesi kalmamışların ruhlarını da hissedar eyle.

Dualar bekleyen kâffe-i ehli imanın ruhlarını da haberdar eyle.

Bu duayı okuyan kardeşlerimizin, mevtalarını da hissedar eyle.

Ruhlarını şad eyle.

Makamlarını cennet eyle.

Derecelerini âli eyle.

Kabirlerini cennet bahçesinden bir bahçe eyle.

Seyyiatlarını hasenatla tebdil eyle.

Dünyada kalanlara yardım ve hidayet eyle.

Sabrı cemiller lütfeyle.

Onlara ve bize, hepimize bol bol rahmet eyle ya Rabbi.

Allahım...

Bizi, son nefesimizde, iman ile, İslam ile, Kuran ile göçenlerden eyle.

Kelime-i şahadet, kelime-i tevhidi söyleyerek ruhlarını teslim edenlerden eyle.

Eşhedü enla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammeden resulullah.

Dar-ı bekaya aşk ile, vecd ile, heyecan ile, neşe ile gidenlerden eyle.

Bize ve sevdiklerimize güzel ölümler lütfeyle.

Bizi, ölmeden önce ölenlerden eyle ya Rabbi.

Allahım...

Hayatta iken yaptığımız bütün ibadet-ü taatlerimizi ihsan ile makbul eyle.

Hoşnutluğunu kazandıracak, kusursuz kullukta bulunma imkânlarını lütfeyle.

Bizi, rızanı kazanmak için acele edenlerden, amel-i salih işleyenlerden eyle.

Hakiki iman edenlerden, yoluna yönelenlerden, emrine kulak verenlerden eyle.

Birbirine karşı hakkı ve sabrı tavsiye edenlerden, zikredenlerden, şükredenlerden eyle.

İyilik ve güzellikten yana olan, hayır ve hizmetten geri durmayanlardan eyle.

Bahtiyar kullarının amellerini işleyenlerden, maksuduna muradına erenlerden eyle.

Böylece bizi, razı olduğun sevgili ve seçkin kullarından eyle ya Rabbi.

Allahım...

Bizi, nefsimizin çılgın istek ve arzularından muhafaza eyle.

Bizi, iyilik yaptığında sevinen, kötülük işlediğinde pişman olup af dileyenlerden eyle.

Bizi, nimetlerin karşısında nankörlük edenlerden değil, bol bol hamt edenlerden eyle.

Bizi, hidayete erenlerden, muttaki, muvahhit, mücahit olan güzel kullarından eyle.

Bizi, cihat edenlerden, şehit olanlardan eyle.

Bizi, huzurundan boş çevirme, lütfunu nail eyle ya Rabbi.

Allahım...

Bize, küfre açık kapı bırakmayan bir iman nasip eyle.

Bize, hayırlı ve huzurlu ömürler ihsan eyle.

Umduklarımıza nail eyle, korktuklarımızdan emin eyle.

Ayıplarımızı ört, kalplerimizi pak eyle.

Hayırları fetheyle, şerleri def eyle, sunumuzu hayır eyle.

Kulluk edenlerden, affına erenlerden eyle.

Doğruyu söyleyenlerden, yanlış düşmeyenlerden eyle.

Hakikatten şaşmayanlardan, doğru yolu bulanlardan eyle.”

Zümrüt, Demet'in duasıyla uyandı. Kapıyı açıp salona geçtiğinde, Demet başı örtülü, elinde Kuran-ı Kerim, dua ediyordu. Zümrüt'ün yanına geldiğini fark edince duasını bitirdikten sonra yerinden kalktı.

“Bugün Osman'ı okuldan annem alacak. Bugün anneanne torun gezmesi yapacaklar. Ben de böylece bu sabah ibadete daha fazla vakit buldum.”

“Allah kabul etsin.”

Demet, Kuran'ını, seccadesini, tespihini odasındaki yerlerine koyup, doğrudan mutfağa geçerken Zümrüt seslendi.

“Hemen kahvaltıya girişme daha acıkmadım, sonra atıştırırız bir şeyler. İki dakika otur konuşalım.”

Mutfaktan gelen sesler Demet'in çoktan kahvaltı hazırlıklarını başlattığını gösteriyordu. Demet mutfaktan Zümrüt'e cevap verdi.

“Gel kız daha ben de kahvaltı etmedim. Rahat rahat bir kahvaltı edelim.”

Zümrüt direnmenin anlamı olmadığını biliyordu. Demet, Zümrüt'ü yedirmeden rahatlamayacaktı nasıl olsa.

Çayları doldurup, ikisi de masaya oturduktan sonra Demet tedavi süreciyle ilgili aklını kurcalayan soruyu doğrudan sorarken endişesini belli ediyordu.

“Zümrüt, bu benim illetten kurtulmak için tedaviye başlayacağız ya para işi ne olacak? On binlerce liralardan bahsediyorlar nette okudum, sağdan soldan duyuyorum. Devlet hastanesine gidenlerin hali perişan. Testler için bile aylar sonrasına randevu veriyorlarmış.”

Zümrüt, tedavi süreci için hiçbir adım atmadığını fark ederek suçluluk hissetti. Sadece araştırmış, dostlarına sorular sormuş ama somut bir adım atmamıştı. Bu konuya öncelik vermesi gerektiğini kendine hatırlattı. Aslında Selim'le paylaşmadan bir şey yapmak istemiyordu. O çok daha iyi bir plan yapardı. Tedavi masraflarını Selim'le birlikte karşılayabilirlerdi ama şu anda bunu söylemek rencide edici olabilirdi.

“Sağlık sigortan yok mu?”

“Yok güzelim ne gezer? Bak ne diyeceğim, sağlık sigortası değil de, öldükten sonra çocuğuna ailene para veren, eğitimini falan karşılayan sigortalar varmış reklamlarda gördüm. Onlardan birini yapsak hiç değilse Osman'ıma faydam dokunsun. Babası da bugün var yarın yok, bu evden başka da ona kalacak bir şey yok.”

Eniştesinin yaptıkları aklına gelince Zümrüt sinirlenmeye başladığını hissetti. Demet'le evlendiklerinde adam oldukça zengindi. Kumara, içkiye, karıya kıza para yedirip neredeyse elindekilerin tamamını tüketti. Tövbe edip Demet'ten af dilerken evliliğini kurtarmak için her şeyi denemişti. Gerçi eniştesi de, tövbesinden sonra evine, Demet'e bağlı bir adam oldu ama iş işten geçmişti. Demet, her insanın şeytana uyup tuzağa düşebileceğinden hareketle evliliğine devam etmişti. Bugünkü kocasına baktığında devam ettiği için pişmanlık duymuyordu ama ara sıra geçmişin öfkesini de hissetmiyor değildi.

Demet'in bahsettiği vefat teminatı içeren poliçeleri hiçbir sigorta şirketi hastalığı bilinen biriyle yapmazdı. Sigorta şirketleri sağlıklı insanlar için her şeyi yaparlardı, bankaların sadece ödeme gücü olanlara yaptığı gibi.

Zümrüt, Demet'in endişelerini gidermek için biraz da işin içine yalan katarak konuştu.

“Sen niye bunlara kafanı takıyorsun? Hallederiz dedik ya... Bir sürü hastanenin özel fonları var,

tanıdıklar var, söz ben hepsini çözeceğim.”

Demet gözlerini kısarak kuşkuyla sordu.

“Bak o kocan olacak adamdan bir kuruş para almayacaksın değil mi? Vallahi de billahi de öldükten sonra iki elim yakanda olur.”

“Yok yok sen merak etme. Sen sadece hasta haklarını kullanacaksın.”

Gelişmiş bir ülkede olsa son cümlesinin ne kadar anlamlı olacağını düşündü. İnsanların sağlık hakları konusunda hiçbir endişesi olmayan ülkeler... Bir toplumda insan hakları birincil öncelik olmadıkça, geri kalan hiçbir şey adam gibi gitmiyordu işte...

Bir ritüel gibi kahvaltı faslını tamamladıktan sonra kahvelerini yaparak salona geçtiler. Kahvaltı boyunca konudan konuya atlamışlar, hastalıktan, boğazı kesilerek öldürülen zavallının cenazesinden, akşam yemeğinde ne pişirileceğinden konuşurken dedikoduyu ihmal etmemişlerdi. Demet, öldürülen çocuğun cenazesinde ailesinin duruşuna takılmıştı.

“Senin çocuğunu yatağında boğazı keserek öldürüyorlar aile gayet sakin. O katil bulunmadan huzur mu gelir? Ay Allahım benim başıma geldiğini düşünemiyorum bile. Dünyayı yıkarım, cenazede ayakta duramam, ölürüm ben, ölürüm.”

Anlaşılan İris’in geriye bıraktığı fotoğraflar maktulün ailesi tarafından bulunmuştu.

Salonda karşılıklı oturmuş kahvelerini içerken Zümrüt, artık içinde olduğu oyunu bırakıp ya da oyunun kuralını bozup artık Selim’le iletişim kurması gerektiğini düşünürken telefonunu şarjda unuttuğunu fark etti ve odasına gitti. Telefonunu eline aldığı anda e-posta bildirimlerini gördü. Posta kutusuna girdiğinde bilinmeyen adresten meçhul yeni bir mesaj vardı:

“Hemen evine, İstanbul’a dön. Sorgulama. Dönmeden önce teyzenin evine git. Girişte, sağ duvarın üzerindeki elektrik sayaçlarının arkasındaki duvarın sol tarafını kır. Küçük bir çekiç yetecektir, o bölüm sadece alçıpan. Oradaki kutuyu alarak aşağıdaki adrese ulaşabildiğin kadar çabuk ulaş: Organik Tarım Evi, Dereseki Köyü. Dereseki’ye varınca kime sorsan adresi tarif eder.”

Sabah sabah bu ne ısrar, ne var yine? Bornozum bile çıkartamayacak mıyım ben? Thot'taki kantağım aynı sinyal mesajı üç dakika içinde on birinci kez gönderiyor. Zümrüt'ün evindeki verici kanalına girmemi istiyor. Ne oluyor?

Bir bakalım. Mayer'den de mesaj gelmiş:

“Operasyon başladı. Sen destek hizmette kalacaksın. Kaldığın odayı boşalt ve Tim görevi bitirdiğinde birlikte oradan uzaklaşın.”

Tim görevi bitirdiğinde mi? Ne demek oluyor bu? Bak sen! Tim, Zümrüt'ün evinin önünde. Sinyale erişimi olan iki kişi de bölgeye yaklaşıyor. Tim şu an evin önünde ama diğerlerinin olduğu mesafeye bakılırsa gelmelerine neredeyse bir saat var. Ahha anladım. Siz temizlik ekibisiniz. Operasyonlardan sonra geriye kalan pislikleri temizleyen.

İris'in zihninde tüm olasılıklar çok hızlı çarpışmaya başlamıştı. Operasyonu yöneten Mayer'in kurallarına uyacaktı. Ancak neden görevi tamamlama işi Tim'deydi? Birçok anlama gelebilirdi. Tim'in görevinin son halkası kendisi olabilirdi. Neden böyle bir olasılık olabileceğini düşündü. Elinde somut bir ipucu yoktu ama içinde olumsuz bir his onu rahatsız ediyordu. Her şeyden önce hedefi hedef yapacak bir done yoktu elinde. Birçok operasyon için bu anlaşılabilir bir durumdu ancak İris'in iş prensibinde delemeyeceği bir kural vardı. Bu yüzden ki geçmişinde hiçbir masum maktulü yoktu.

Tim'in peşinden gidebilirdi ama bu operasyonu batırmaktan başka bir işe yaramazdı. Üstelik komplo teorileri boşa çıkarsa işte o zaman sonu olurdu. Kolay başlayan iş komplike ve zor bir göreve dönüşmüştü İris için.

Bütün senaryoları, olasılıkları odasının içinde yürüyerek düşünürken bilgisayarına, verici sinyallerini birlikte izledikleri Thot'taki kantağından bir mesaj daha geldi:

“Hedef masum. Hedef kesinlikle kurtarılmalı. Senin hayatın için bambaşka bir sayfa olacak. Eğer onu kurtarmazsan bugün senin de son günün olacak. Senin de fişini çektiler.”

İrisin aklı bu mesajla daha da karışmışken ardından bir mesaj daha geldi. Mayer'in operasyonla ilgili Tim'le yaptığı son yazışmayı göndermişti Thot'taki kantağı. Yazışmada açıkça görülen şey operasyonun yok edilecek son hedefinin İris olduğuydu.

Hermes

Selim'in gönderdiği sinyal bilgileri doğruysa Mayer gözünü karartmış. Geç kalırsak Siyah Gözyaşı projesi doğmadan ölecek. Daha fazla zaman kaybetmeden Mayer'in dikkatini çekmeliyim ama daha öncesinde Zümrüt'ü kurtarmalıyız.

Selim, kendi kimliğini açıklamasının durumu nasıl etkileyeceğini bilebilse çoktan kendisi aramış olacaktı.

Bu saatten sonra ben bile açıklayabilirim ama ben de nasıl etkileneceğini kestiremiyorum. Plana sadık kalmak en doğrusu. Zümrüt'ün güvende olduğuna emin olduktan sonra Mayer'le yüzleşme zamanı. Yok yok. Zaman yok. Her ne olursa Mayer'le yüzleşme zaten olacak. Evet Mayer hazır mısın? Ben hazır mıyım? Hiçbir zaman hazır olunmuyor, yapabileceğinin en iyisini yapıyorsun. Ben, yapabileceğimin en iyisini yapmak zorundayım ve yaptım. Şimdi sadece benim en iyim ile karşımdakilerin en iyisinin hangisinin daha iyi olduğu ortaya çıkacak.

Seni bekliyorum Mayer.

Zümrüt

Zümrüt, Demet'e mesajlarla ilgili renk vermemek için salona geri döndüğünde çok zorlanıyordu. Demet'in konuştukları, hatta hastalığı bile şu an çok uzaktaydı. Tuvalete gitmek için yerinden kalktığında ne yapması gerektiğini düşünüyor, gidecekse nasıl gideceğini, Demet'e nasıl açıklayacağını planlamaya çalışıyordu. Selim'i arayıp her şeyi anlatmak da alternatiflerden biriydi.

Zümrüt tuvalette ellerini yıkarken aynadaki yüzünü inceliyordu. Gözlerine yoğunlaştı. Gözlerini kısıp açıyor, düşünüyordu. Salondan gelen Demet'in çılgılığıyla düşüncelerinden sıyrıldı.

Banyodan hızla salona koşarken karşılaştığı manzara, banyodan salona ulaşana kadar zihninden hızla geçen senaryolardan hiçbirine uymuyordu. Nadya'nın sevgilisi Tim, salonun ortasında elinde tuttuğu silahı koltuğa sinmiş ağlamakta olan Demet'e doğrultmuş vaziyette Zümrüt'e bakıyordu.

Koridorun kapısında donup kalan Zümrüt'ün zihni hiçbir düşünceyi işlemiyor, hiçbir olasılık üretmiyordu. Ağzını açıp bir şeyler söylemek ister gibi oldu ama Tim'in donuk bakışları hiçbir şey duymak istemediğini gösteriyordu. Bir cevap almaya ya da tehdit etmeye gelmemiştii, sadece yok etmeye gelmişti. Tim gözlerini bir an olsun kırpmadan ve bakışlarını bir an olsun Zümrüt'ün gözlerinden ayırmadan silahını ateşledi. Demet'in kanlar içinde kanepeye yığılmıştı.

Zümrüt hızla koşarak Demet'in odasına girerek kapıyı kilitledi. Kilidi çevirdiğinde Tim kapının önüne varmıştı bile. Omzuyla kapıya yükleniyordu. Kırmaması an meselesiydi. Pencereye koşarak neler yapabileceğini gözden geçirdi. Yapabileceği tek şey bağırabileceği kadar bağırabilmektii. Tam pencereyi açacakken Tim kapıyı kırıp odaya girince kendini Demet'in seccadesini koyduğu rafın ve Kuran-ı Kerim'in asılı durduğu duvarın dibine sığındı. Gidebileceği hiçbir yer yoktu.

“Mesajların anlamı buydu demek ki. Peki ama neden?” diye düşünürken gözlerini kapattı. “Son”un olduğu noktada, nedenlerin bir önemi yoktu. Adamın yaklaşan bedenini, silahın başına nişanlandığını hissediyordu. Derin bir nefes aldı ve zihninde beklediği sonun habercisi olan silahın sesini duydu. Adamın yere yığıldığını duydu. Gözlerini açtı. Ölmemiştii. Tim, yanı başında cansız bir halde yatıyordu. Başını kaldırdığında silahını ceketinin cebine sokan Nadya'yla karşılaştı. Ağzından şaşkınlıkla Nadya'nın ismi çıktı. Nadya yanına gelip Zümrüt'ü yerden kaldırırken bir şeyler söylemeye çalışan Zümrüt'ten önce konuştu.

“Bana bir daha Nadya deme. Midemi bulandırıyor. Şimdi hiçbir şey konuşup sormadan beni takip edeceksin. Seni buradan çıkartacağım.”

Zümrüt'le odadan çıkıp salona geldiklerinde Zümrüt, Demet'in cesedine koşup ağlayarak sarıldı. Mert'in gösterdiği soğukkanlılığı gösteremeyen kuzininin cansız bedeninin üzerine kapandı. Eline bulaşan kanı görmesi işleri daha da zorlaştırıyordu. Zümrüt'ün sinir krizine gireceğini fark eden İris, Zümrüt'ün çantasını odasından alıp, sehpanın üzerinde duran telefonunu içine koydu ve sonra Zümrüt'e sarılarak onu evden çıkardı. Merdivenlerden inerken Zümrüt tüm ağırlığını İris'e bırakınca İris onu apartmanın duvarına yaslayıp omuzlarından sarsarak otoriter bir tonlamayla hızlı fakat tane tane konuştu.

“Beni çok iyi dinle. Az önce benim sayemde ölümden kurtuldun. Seni öldürmek isteyen iki ajan daha yolda. Ağlamayı kes yoksa buradan tek başıma çıkmak zorunda kalacağım.”

İris'in sözleriyle kendini toparlayan Zümrüt, adımlarını hızlandırarak artık kim olduğunu bilmediği kadını takip etmeye başladı. Zümrüt'ün zihnini ikna eden hayatta kalma şikkından önce sorularının

cevaplarının tek yolunun hayatta kalması olduğunu anlamak oldu.

Kapıdan çıktıklarında İris'in geldiği otomobile bindiler. Bu otomobil görev için zamanı geldiğinde kullanılmak üzere daha İris gelmeden getirilen Audi marka dikkat çekmeyen bir otomobildi. Otomobili çalıştırdıktan sonra İris sokakların arasından hızla hareket ederek bir an önce anayola çıkmak istiyordu. Daha evden çıkarlarken bile sesleri duyup apartmanın içinde toplanan komşuların meraklı gözleriyle karşılaşmışlardı. Birazdan kıyamet kopacaktı. Zümrüt komşuların, Osman'ın, teyzesinin, eniştesinin hallerini, kendisi hakkında neler düşüneceklerini düşünürken sabah gönderilmiş mesajdaki kutu aklına geldi. Hemen İris'e dönerek teyzesinin evine gitmek zorunda olduklarını söyledi.

İris, umursamaz bir tavırla arabayı sürmeye devam edince, Zümrüt sesini yükselterek İris'e durmasını emretti. İris bir yandan arabayı kullanıyor bir yandan da Zümrüt'ü susturmaya çalışıyordu ancak susacak gibi değildi. Otobana yeni çıkmışlardı ki arabayı sağa çekip Zümrüt'e dönerek sordu.

“O mesajları neden bu kadar ciddiye alıyorsun ki? Başlı başına tuzak onlar.”

Zümrüt, telefondaki mesajı İris'e göstererek ikna etmeye çalıştı.

“Sabah evden çıkmamı, İstanbul'a orada belirtilen adrese gitmemi isteyen bir mesaj geldi. Arkadan neler olduğunu görüyorsun. Bu mesajlar en başından beri bir şeyleri işaret ediyordu ama ne olduğunu bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Şu an tek bildiğim bu mesajlar bir saçmalık değil. Demet'in annesinin yani teyzemin evine gidip ne olduğunu görmemiz gerekiyor. Belki de aradığımız cevap o kutudadır.”

İris, Zümrüt'e hak veriyordu, ancak yeniden şehrin sokaklarına girmek tehlikeliydi. Teyzesi kızının haberini almış olabilirdi, Zümrüt en çok merak edilen isim olacaktı. Ayrıca Mayer'in diğer iki adamı durumu fark ettiklerinde onların peşine düşeceklerdi. Mayer eğer durumu fark ettiyse başka planları da devreye sokabilirdi. Ancak bu operasyonun nedenlerini ve sonucunu artık İris de bilmek istiyordu. Mayer aklına gelince aralarındaki tüm bağlantıyı arka koltuktaki bilgisayarından kesip telefonundaki mikro GPS aparatını da çıkartarak camdan dışarı attı. Zümrüt meraklı gözlerle İris'i izliyor, vereceği kararı bekliyordu. Kısa bir süre daha olasılıkları bir kez daha zihninde tarttıktan sonra İris U dönüşü yaparak geriye döndü. İris'i ikna ettiğine göre artık eline, elbisesine bulaşan Demet'in kanını temizleyebilirdi. Torpidoda bulduğu kolonyalı mendille elindeki kanı silmeye başlar başlamaz yeniden bir ağlama nöbetine tutuldu. Zümrüt bir yandan ağlayıp bir yandan da teyzesinin evini tarif ederken İris, arabayı kullanmanın yanı sıra yoldaki, çevredeki, insanlardaki yakalayabildiği kadar detayı yakalayıp zihninde süzmeye çalışıyordu. Tetikte olma halinin ihtiyaç olduğu bir risk almışlardı.

Teyzesinin evinin sokağına girdiğinde İris, sokaktaki her bir detayı yakalamaya çalıştı. Dikkatini çeken herhangi bir tuhaflık yoktu. Apartmanın kapısında yakın bir yere park edip arabadan indiler. İris inerken sırt çantasını da aldı. Apartmanın önüne geldiklerinde teyzesinin dairesinin ziline basmadan önce İris son bir kez çevreyi, binanın dış cephesini gözleriyle taradıktan sonra sokak kapısını kontrol etti. Zümrüt'e zile basmasını söyledikten sonra kapıda herhangi bir zorlama olup olmadığını kontrol etti. Kapıyı açan olmayınca İris sırt çantasından çıkardığı bir telle sokak kapısını açtı.

Teyzesinin dairesinin kapısına geldiklerinde her ihtimale karşı bir kez daha zile bastılar. İçeride kimse olmadığına emin olduktan sonra İris sokak kapısını açtığı telin yanı sıra çantasından bir elektronik levye çıkardı. Zümrüt'e içeri girmemesini, kapıda apartmanı gözlemesini söyleyerek yirmi

otuz saniye uğraştıktan sonra dairenin çelik kapısını açtı. İris kapıyı açarken Zümrüt teyzesinin nerede olabileceğini düşünüyordu ki Osman'ı bugün okuldan teyzesinin alacağını hatırladı. Artık Osman'ın bir annesi, teyzesinin bir kızı yoktu. Zümrüt yeniden kendini kaybedeceğini anlayınca kendine telkinlerde bulunmaya başladı. Sağlam durmak zorunda olduğunun farkındaydı.

İris içeriye girer girmez kapıyı arkasından kapattı. Mesajda okuduğu ve eve yaklaşıırken Zümrüt'ün birkaç kez tarif ettiği elektrik sayacını buldu. Ayakkabılığın yanındaki tabureyi elektrik sayacının hizasını çekip, tabureye çıktı. Sayacın kapağını açıp arkasındaki duvarı eliyle kontrol etti. Yılların beyaz duvara giydirdiği sararma nedeniyle herhangi bir renk farklılığı seçilemiyordu ama eliyle alçıpan olan kısmı buldu. Çantasından çıkardığı çekice benzeyen sismografik sinyal üreticisini alçıpan kısma dayayarak düğmesine bastı. Büyüklerinin dünyadaki depremleri tetikleyebildiği minik cihaz birkaç saniye içerisinde alçıpanın dökülmesini sağladı. Yayıdığı titreşimlerle duvarda da çatlaklar oluşmuştu. Bu binalar ne kadar kalitesiz diye düşündü İris. Elini açılan boşluğa soktuğunda gerçekten de orada bir kutu olduğunu fark etti. Kutuyu duvardaki boşluktan çıkarttı. Kahverengi, ceviz ağacından yapılmış küçük bir kutuydu. Kutuyu açtığında bir mektup ve kuş şeklinde üretilmiş bir anahtar gördü. Daha önce hiç böyle bir anahtar görmemişti. Bu anahtar ancak ona özel üretilmiş bir kilidi açabilirdi.

Anahtarı elinden bırakmadan hızlıca kutudaki mektubu açıp okumaya başladı. Okurken Zümrüt'ten aldığı fotoğraftaki notu hatırladı. Orada sözü geçen anahtar bu olmalıydı ama notu bulan biri için yeterli bir ipucu değildi bu. İris çantasından o notu bulup tekrar baktığında bu kez, tam da kutunun olduğu yere dikkatli bakan herhangi bir gözün çözebileceği bir şifre duruyordu karşısında. Anne yarısının anlamı teyzesiydi, “ışığın kaynağındaki kutuda saklıdır yaşamın anahtarı” cümlesi ise yerini söylüyordu. Peki mesajları gönderenler yerini biliyorlarsa neden daha önce bilgileri paylaşmadılar? Belki daha onlar da bilmiyorlardı ya da planın akışı bunu gerektiriyordu. Şimdi önemli olan bu anahtarın ne anlama geldiğiydi?

İris anahtar ve mektubu kutuya koyup, kutuyu sırt çantasının içine yerleştirdi. Zümrüt'e bir şey bulmadığını söyleyecekti çünkü Zümrüt'ten önce ne olduğunu anlaması gerektiğini düşünüyordu. Aslında nota ve mektuba bakınca zaten notu bulduğundan beri net olan durum biraz daha netleşiyordu ancak işi bozan bu anahtardı. Ortada duran gerçeğe farklı bir boyut kazandırıyordu. İçeride uzun süre kalmıştı, o yüzden öyle bir yerin olduğunu ama kutunun daha önce alınmış olabileceğini söyleyebilirdi ya da kutu oraya hiç konmamıştır belki diyebilirdi.

Tabureden inerken artık zihninde bir soru işareti daha vardı. Mayer'in operasyonunu sabote edenler kimlerdi? Muhtemelen Zümrüt'ün hedef olmasının sebebi onlardı ama Zümrüt'ün onlardan da haberi yoktu.

Kutuyla ilgili yalanını Zümrüt'e anlatırken merdivenleri hızla iniyorlardı. Kutunun söylendiği yerde olmaması Zümrüt için hayal kırıklığı olmuştu çünkü bir şekilde kutunun her şeyi çözeceğine inanmıştı.

Arabanın yanına geldiklerinde İris, Zümrüt'e arabayı kullanıp kullanamayacağını sordu. Zümrüt daha önce hiç Audi kullanmamıştı ama otomatik vites olduğu için kullanabilirdi. Bu kez sürücü koltuğuna Zümrüt geçti. İris çantasını arka koltuğa yerleştirirken koltuktaki bilgisayarını açarak dizlerinin üzerine yerleştirdi. Ardından kemerini bağlarken Zümrüt'ün dikiz aynasını, yan aynaları, koltuğunun açısını ayarlaması ancak bitmişti. İris dayanamayarak müdahale etti.

“Gezmeye çıkmıyoruz. Çabuk ol biraz. Çok zaman kaybettik ve tehlike her geçen saniye artıyor.”

Zümrüt arabayı çalıştırıp park yerinden çıkarken bir kez daha ne yaptığını, neler olduğunu sorgulamaya başladı. Yanında oturan kadının nişanlım dediği insan Demet'i öldürmüştü. Kendini Nadya olarak tanıtmıştı ama başka biriydi. Yaşadığı paniğin içinde düşünemedikleri birer birer zihninde belirmeye başladı.

Zümrüt arabayı ara sokaklardan birinin başında aniden frene basarak durdurdu ve ismini bilmediği yabancıya dönerek kararlılıkla sordu.

“Kimsin sen?”

O sırada caddeden arka arkaya üç dört polis aracı sirenleri açık bir halde son sürat geçtiler. İris geçen polis arabalarını işaret ederek konuştu.

“Şu anda hiçbir önemi olmayan bir cevap arıyorsun. Sence bu kadar küçük bir yerde bu polis arabaları nereye gidiyordur? Peşimizde olması muhtemel ajanları da eklersek şu an en son olmamız gereken yerdeyiz. Varacağımız bir yerimiz olduğunda ve oraya ulaştığımızda her şeyi anlatacağım. Şimdi sadece arabayı sür. Merak etme düşmanın değilim, en azından artık düşmanın değilim ama şimdi arabayı sür ki ben de ne yapacağımızı planlayabileyim. Şu anda bana güvenmek zorundasın. Sana zarar vermek isteseydim çoktan verirdim. Nişanlım dediğim adamı öldürdüğümün farkındasın değil mi? Söylediğim gibi güvende olduğumuzu hissettiğim an sana her şeyi anlatacağım.”

Zümrüt, İris'in söylediklerinin doğru olduğunun farkındaydı. Cevaplarını merak ettiği sorular büyük sorulardı ama şu an cevapların bir önemi yoktu. O adrese gitmeleri gerekiyordu.

“Tamam. Mesajda belirlenen adrese gideceğiz. Sonrasına orada bakacağız.”

İris, Zümrüt'ün fikrine katılmadığını ifade eden mimiklerle konuştu.

“O adrese gidemeyiz. Henüz ne olduğunu bile bilmiyoruz. Bana biraz zaman ver ve gaza bas artık.”

“Şu anda en iyi seçeneğimiz o adres. Sen daha iyi bir alternatif önerene kadar o adrese doğru gideceğiz. İstanbul'a vardığımızda hâlâ daha iyi bir alternatifin yoksa o adreste ne olduğunu yerinde öğreneceğiz.”

Zümrüt cümlesini bitirince yeniden gaza basarak anayola doğru yol aldı. İris, konuyu daha fazla uzatmayacaktı. Önünde yeterince zaman vardı. Mutlaka bir şeyler bulacaktı. İlk olarak operasyon teklifini ilk aldığı andan itibaren her şeyi en baştan gözden geçirmeye başladı.

Zümrüt, Selim'i aramayı düşündü, ancak şu anda Selim'e telefonda anlatamayacağı bir olaylar zincirinin içinde olduğuna kanaat getirerek her şey netleşene kadar aramamaya karar verdi. Aynı zamanda Selim'i henüz kendisinin de ne olduğunu anlayamadığı bir tehlikeye çekmek istemiyordu.

Yeniden otobana çıktıklarında hava kararmaya başlarken iki kadın ayrı ayrı kendi düşüncelerine yoğunlaşarak birlikte İstanbul'a, bilinmeze doğru yol alıyorlardı.

Ali ile Ayşe

Ali telefonu kapattığında az önce öğrendiklerinin gerçek olmamasını dilese de kaynağın kendisinden aldığı haberin yanlış olma olasılığı yoktu.

İzini kaybettirmesinin üzerinden bir buçuk yıl geçmişti. Dünya için bir buçuk yıl belki çok uzun bir süre değildi ama Ali için ölçümleyemeyeceği kadar uzun bir süre olmuştu. Bütün doğru bildiğini sandıklarının sarsıldığı, yaşamdaki davasının şekillenmeye başladığı uzun mu uzun bir zaman dilimi...

Dünyanın şekillendirdiği bireyselliğin yerini alan bir varoluş... Kimilerinin Budist tapınaklarında, kimilerinin Zen mabetlerinde, kimilerinin kutsal yolculuklarında, kimilerinin doğanın kucağında, kimilerinin Allah yolunda dünyevi bireyselliği, nefsi aştıkları ruhani yolculuklardan değildi onun yolculuğu. İnsanın yarattığı dünya ile onun ötesinin bileşkesinde bir yerde kendi yolunu çiziyordu.

Tefekkür hücrelerinde geçirdiği haftalar kendiyle yüzleşmesi, kabuğun altına iniydi. İlk günlerde her şeyden uzakta olduğuna inanmak, gizlendiğini bilmekten ibaretti o küçük oda. Sonrasında kendiyle yüzleştiği, kendinde yitip gittiği günler başladı. Karanlığa alışan gözlerinde soruları, anıları, duyguları, acıları, hırsları, hayalleri kabardı kabardı ve yavaş yavaş bambaşka bir hale büründü. Her duyguyu, içindeki her bilgiyi, her yaşanmışlığı bir Bütün'ün içinde, dışarıdan izler oldu. İçindeki ve dışındaki bir olmaya başlarken önce odayla bütünleşti, sonra dünyayla, sonra evrenle... Yüksek dozda uyuşturucu almış veya haftalarca zikretmiş biri gibi bilincin örtülerinden sıyrıldı, ona bahsedilen bütün farklılıkların, psişik güçlerinin kaynağıyla karşılaştı.

Tefekkür süreci tamamlandığında sonraki yıllarını geçireceği odasına yerleştirildi. Birkaç gün yeniden günlük hayatın yaşamsal fonksiyonlarına alışmasının ardından Thot'un üst düzey yöneticilerinden biri ziyaretine geldi. Ziyaretine gelen orta yaşlarını çoktan geçmiş yetkiliyle ilk geldiği odadaki dikdörtgen masada buluştular. Yetkili, her şeyi o kadar net ve açık anlattı ki Ali, ne ailesini, ne Ayşe'yi, ne de yaşamındaki yakınlık hissettiği bir başkasını Bütün'den ayrı göremeyerek çok daha üzerinde bir yola yürüdüğüne inandı.

İsmi söylemeyen yetkili, siyah takım elbisesi, papyonuyla bütünleşmiş ruhsal zarafetiyle Ali'yle ilgili bir şey söylemeden Thot'u anlattı. O buluşmada duyduğu uzun cümleler, Ali'nin yaşamının anlamıyla buluştuğu cümleler olarak zihninde sağlam bir yer edindi.

"Thot, bir vakıf, bir cemaat, ruhani bir odak değil. Hiçbir bağımlı aidiyetimiz yok. Her şeyin toplamıyız, insanın yarattıklarından sentezlenen bir topluluğuz. İnandığımız tek şey var: İnsanın, insanlığını bulabilmesi, unuttuklarını hatırlayabilmesi için tüm prangalarından, kimliklerinden, korkularından arınması gerekiyor. Yeni nesillerin tekrar unutmaması için insanı yok eden tüm sınırların, insan eliyle yaratılmış öğretilerin ve para gibi putların, kalıpların, güç odaklarının kaynağın ışığında biçim değiştirmesi gerekiyor. Bu değişim ancak prangalarından, kimliklerinden, korkularından arınan insanlar tarafından başlatılabilirdi. Sonrasının ise ancak dişil enerjinin temsilcileri kadınlar tarafından gerçekleştirileceğine inanıyoruz. Dünyayı kadınlar değiştirecek. Zamanı geldiğinde Thot'un lideri bir kadın olacak. Zümrüd-ü Anka gibi küllerinden doğarken, dünyanın küllerinden doğmasının yolunu açacak. O aşamaya gelene kadar zor olan, sistemin içinde sistemden arınabilmek. İlk adımlarını attığın yolculuk bunun için var. Senin daha 'yetkin' bir tinsel duruma girerek, 'üstün' bir evren anlayışına ulaşman için... Sonrasında sana güvenebilirsek, yani sen ilk aşamaları başarıyla tamamlayabilirsen ve sen de devam etmek istersen, sana dış dünyada bir

kimlik sunulacak ve bizimle çalışacaksın.

Kaynağımız dediğim gibi tüm dinlerin, öğretilerin, inançların bir sentezi. İnsanlık tarihinde geriye gittikçe paganizmden, Hermetik felsefeden, bir başka ifadeyle Kadim Bilgelik'ten yola çıktık. Mısır'dan, İnkalardan, kayıp kıtalardan bugüne geldik. Gerçeğe giden birçok yol varken, gerçek bir taneydi. Zeminde olandan yola çıkarak Thot'un başkanının sembolik ismini Hermes olarak seçtik. Zamanı geldiğinde kendisiyle tanışacaksın. Her insanın 'Gitme Zamanı' geldiğinde, sahteden gerçeğe gitmek için tanışacağı bir yola hoş geldin."

Ali, rüyasını hatırlamıştı. Şelalenin arkasında tüm ihtişamıyla karşılaştığı Zümrüd-ü Anka... O konuşmadan sonra Ali'nin en çok istediği şey bir gün Hermes olarak anılmak oldu. Yıllar sonra Ali bir "Hermes" olduğunda, Selim'e yaşatacağı süreçten daha geleneksel olan bir süreci yaşatacağını, Selim'in "Gitme Zamanı" geldiğini anladığında çıktığı yolculuğu yönetirken, Ali, Thot'un son erkek lideri, "Hermes"i olacağını bilmiyordu.

Thot yetkilisiyle konuşmasının ardından evrensel yasalar ile imajinasyon denetlemesi, nefis denetlemesi ve psişik yetenekler hakkındaki teorik bilgileri kazandığı bir süreç başladı. İnsanın doğmadan önceki "saf bilinç" düzeyine yaklaşmak için uygulanan bu sürecin sonunda bir bebek saflığına dönülemeyeceği biliniyordu ama gerçeğin görülmesinde yolu açacak bir "saf temizlik" sağlanıyordu.

Psişik güçleri zaten güçlü olduğu için çok daha sarsıcı deneyimler yaşarken, Platon ve Orfe'nin "vicdani hesaplaşma" dediği süreci yaşadı. Bir yandan da düzenli eğitimlerle Thot'un "küçük sırlar" adını verdiği bilgileri öğreniyordu. Bu aynı zamanda Thot tarafından "büyük sırlar" olarak adlandırılan evreye bir hazırlıktı. Bu eğitimlerde teorik bilgilerin yanı sıra, zekâ oyunlarına benzer testlerden geçiyor, psişik denemelerle zihninin sınırlarını aşmayı öğreniyordu.

Ali, Thot'un dikkatini fazlasıyla çekmeyi başarmıştı. Öyle ki, "büyük sırlar" aşamasına daha önce hiç görülmemiş kısa bir sürede, altı ay sonunda geçme hakkını kazanmıştı.

Büyük sırlar aşamasında, öğrencinin gerçek spiritüel amaçlara yönelmesi, şekilsel olmayan üstün ruh hallerini gerçekleştirmeye başlaması ve uyanışa geçmesi hedef olarak tanımlanmıştı. Dış dünyaya geri döndüğünde günlük yaşamında evrensel bilgileri kullanabilmesi ve yaşaması amaçlanıyordu. Gerçek spiritüel deneyimlerini bu süreçte yaşadı. Aydınlanmaya giden, kimisinin Nirvana, kimisinin İnsan-ı Kâmil, kimisinin Olgun İnsan dediği mertebeye ulaşmadıkça tamamlanmayacak bir süreç...

İnsan yaşamında bu süreç son nefese kadar derinleşerek sürerken, Thot'un kriterlerinde sembolik olarak Ali'nin bu süreci tamamlaması tam bir yıl sürdü.

Ali'nin Thot'a katılımı uygun bulunmuştu ve birkaç gün sonra Hermes lakaplı başkanla buluşacaktı. Bu bir anlamda son değerlendirme aşamasıydı ama aynı zamanda Ali için de ya tamam ya devam diyebilme hakkıydı.

Bu görüşmeden önce Ali, dış dünyayla istediği gibi bağlantı kurabilir, hatta onca zamanını geçirdiği binadan çıkabilirdi. Ali'nin dış dünyayla ilgili aklına gelen ailesi ve Ayşe'ydi. Ali yeniden onların yanına gitmek istemedi ama öte yandan belki de bir daha onları hiç göremezdi.

O yüzden sadece telefonla ailesini aramak istedi. "Bilmek" arzusuyla evini araması, dış dünyadan bir kesit bulma arayışından başka bir şey değildi aslında. Telefonu açan annesinin şaşkınlığı, telaşı, sözleri o kadar uzaktan geliyordu ki... Ali çok iyi olduğunu, görevinin henüz bitmediğini anlattı. Ne anlatabilirdi ki? Annesi tam bir şey söyleyecekti ki babası telefonu aldı. Bir babanın ağırlığıyla

annesinin belli ettiği duygularını saklayarak konuştu. Üzerine bir de azarladı. Görevi ya da uzakta olduğu için değil, kardeşinin düğününü kaçırdığı için...

Kardeşinin evlendiğini duyunca o anda hissetmekten korktuğu, duymaktan kaçtığı kelimeler babası konuşmaya devam ettikçe önce kulaklarına, sonra yüreğine doldu. Kardeşi, Ayşe'yle evlenmişti. Üstelik bir çocukları olmuştu. Ali, yeğenini bile görmeye gitmediği için babası sitem ediyordu. Ali, babasını geçiştireceği, o an yaşadıklarını yansıtmayacak birkaç cümle ararken, yeğeninin ismini sordu. Yeğeninin ismini duyduğu anda yüreğinin bir mengenenin arasındaymışçasına sıkışmasıyla hiçbir şey demeden telefonu kapattı. Yeğen kız olmuştu, adı Zümrüt'tü. Bu nasıl bir tesadüftü? Rüyası, Thot'un Zümrüd-ü Anka'sı ve yeğeni Zümrüt. Kardeşiyle Ayşe çocuklarına neden Zümrüt ismini vermiş olabilirler diye düşünürken kozmik bağlantıları, psişik ağları düşündü. Dünyaya açıldığı ilk anda dünyevi duyguları yeniden bedenini, ruhunu saracak kadar güçlü bir nedenle karşılaşmıştı. Artık gitmesi gereken bir yer vardı. Hermes'le buluşmadan önce cevaplarını bulmaya gidecek ve Thot'a geri dönecekti. Dış dünyayla ilgili tek soru işaretinin ise artık silindiğini biliyordu. Ayşe artık yoktu.

Mayer, New York'taki dairesinden birkaç blok ilerideki ofisine geçerek acil toplantıya çağırdığı gizli istihbarat oluşumunun başındaki ekibiyle buluşmuştu. Burası, Konsey'in sayısız gizli operasyonu yönettiği, kirli işleri hallettiği üsleriydi. Aynı zamanda Mayer'in üs içinde kendi üssünü kurduğu yerdi. Devlet adamlarının kendileri için kurduğu, örtülü ödeneklerle beslediği devlet içindeki devletlerin küçük bir kopyasını Konsey içinde kendisi için yaratmıştı. Bulunduğu binanın son iki katında faaliyet gösteren ofis, global bir reklam ajansının ofisi olarak biliniyordu.

Üç yanı tavandan yere uzanan camlarla kaplı olan toplantı odasındaki oval masaya dirseklerini yaslamış bir halde, dikkatle yardımcısının anlattıklarını dinliyordu.

“Efendim bu konuda en ufak bir kuşukumuz yok. Hermes denen adam şu anda Amsterdam'da size az önce belirttiğim adreste. Amsterdam'daki adamlarımızla bilgiyi paylaştıktan sonra hedef teyidini istedik. Az önce hedefin adresteki varlığı onaylandı. Bu fotoğraflar yaklaşık bir saat önce çekildi.”

Yardımcısının önündeki dosyadan çıkartıp Mayer'e uzattığı fotoğraflardan ilkinde Hermes, Amsterdam'ın klasik binalarından birinin en üst katında camdan dışarıya bakarken görüntülenmişti. Bir diğer fotoğrafta Hermes'in binaya girerken çekilmiş görüntüsü vardı. Mayer, işaretparmağıyla Hermes'in yüzünün üzerinde daireler çizerken, Hermes'in ne kadar yaşlanmış olduğunu düşünüyordu. Yıllar önce Konsey'de tanıştığı, gelecek vaat eden çalışkan genç üye... Ne zaman Thot'a katılmıştı? Yoksa en başından beri onların tarafında mıydı? Hermes'in dosyasında onlarca farklı kimlik vardı. Yıllarca farklı kimliklerde farklı hayatlar yaşarken tam bir baş belasına dönüşmüştü.

Hermes'in yerinin tespit edilmesi, görüntülenmesi Mayer'i kuşkulandırıyordu.

“Bunun bir yem olmadığına nasıl emin oldunuz?”

Yardımcısı Mayer'in sorusunu kendinden emin bir biçimde yanıtladı.

“Efendim adres tespiti herhangi bir siber güvenlik elemanı tarafından yapılmadı. En iyi adamlarımızın takip ettiği izlerle tespit edildi. Aslında Hermes, kendini saklamak için yapılması gereken her şeyi yapmış ancak bizim adamlarımız kesinlikle dünyanın en iyileri.”

Mayer yine de emin olamıyordu. Yıllarca izini kaybettirmiş, dünyayı allak bullak eden skandalların verilerini toplamış, dünyanın en iyi hackerlarından bir ordu kurmuş, Mayer'in sırlarına ulaşabilmiş bir dehayı ensemek bu kadar kolay olmamalıydı. Belki de gerçekten Mayer'in adamları daha iyiydi. Ancak zamanlama, daha önemlisi bu fotoğraflar. Hermes'in bu kadar tedbirsiz olabilmesi için ancak Alzheimer'a yakalanmış olabileceğini düşünürken, telefonuna bir mesaj geldi. Yardımcısı konuşmaya devam ederken Mayer telefonuna gelen mesajı okudu:

“*Seni bekliyorum. Eğer baş başa konuşabilirsek bir orta yol bulabiliriz. H.*”

Az önceki kuşkularının haklılığının kanıtlanmasıyla egosu okşanırken sinsice gülümsedi. Kırmızı suratlı, kel, şişko yardımcısının ağzından çıkanları tiksintiyle dinliyordu.

“Efendim anlayacağınız Hermes bu sefer enselendi. Hiç zaman kaybetmeden Interpol kaynaklarımızın yanı sıra nokta operasyon için CIA'deki adamlarımızı hedefe yönlendirdik. Harekete geçmek için sizin operasyon onayınızı bekliyoruz.”

Mayer sinirle yerinden kalkıp masanın etrafından dolanarak karşısında oturan yardımcısının yanına gelerek elini onun omzuna koydu. Yüzünü şaşkınlıkla kendisine bakan yardımcısının yüzüne yaklaştırarak telefonuna gelen mesajdan bahsetmeden gözlerinden ateş saçarak konuştu.

“Ne yaptınız? Bu operasyonun ne kadar gizli olduğunu size defalarca söyledim. Siz de kalkıp, CIA’deki, Interpol’deki kaynaklarımızı mı işe dahil ettiniz? Eğer herhangi bir sızma olursa neler olacağını düşünmek bile istemezsin.”

Yardımcısı bir şeyler söylemek için araya girmeye çalıştı.

“Ama efendim...”

Mayer sesini yükselterek yardımcısının sözünü kesmesine izin vermeden devam etti.

“Beni çok iyi dinle ve söylediklerimi harfiyen yerine getir. Bu çok net bir emirdir. Kimleri bu işe dahil ettiyseniz hemen hedefin yanlış hedef olduğunu, operasyonun iptal edildiğini bildirin. Bizim ölüm timinden şu anda görevde olmayan en iyi üç adamımızı hemen bul ve bir saat sonra jetimde buluşmamızı sağla. Amsterdam’a gidiyoruz.”

Yardımcısının söylemek istedikleri vardı ancak uzun yıllarını Mayer’le geçirmiş biri olarak şu anda sadece aldığı talimatları yerine getirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Mayer, İris ile Tim’in bu iş için en güvenebileceği adamları olduğunu düşünüp, şu an sonucunu beklediği başka bir operasyonda olmalarından hayıflanırken operasyon şefi odaya girdi.

“Özür dilerim ancak önemli bir durum var.”

Mayer, eliyle işaret ederek robotu andıran duygusuz ifadesiyle zayıf uzun boylu şefin odaya girmesine izin verdi. Şef masaya yaklaşırken Tim’den gelmesi geciken operasyon tamamlandı mesajının bu önemli şeyle ilgili olduğuna bahse girebilirdi.

Şef, Mayer ile yardımcısının yakınına geldiğinde hızlıca bilgileri paylaşmaya başladı.

“Operasyon B’de beklediğimiz rapor kontrol ekiplerinden geldi. Tim, hedefin evinde ölü bulunurken, hedef ortalarda yokmuş. İris’le iletişim de kesildi, ulaşamıyoruz. Tim’in öldüren kurşunun bizim silahlardan biri tarafından ateşlenmiş olması durumu açıklıyor.”

Mayer, İris’in ihanetini açıkça görüyordu ancak neden olduğunu anlamakta zorlanıyordu. Hermes tarafından satın mı alınmıştı? Yoksa kendi planından bir şekilde haberi mi olmuştu? Ortada bir sonuç varken nedenlerin çözüm esnasında bir değeri yoktu. Şef sözünü bitirdiğinde neler yapılmasını istediğini ona söylemeye başladı.

“Kontrol ekiplerine imha yetkisi verin. Sahada ihtiyaçları olan tüm destek sağlansın. O ikisinin ele geçirildiği haberini bir an önce duymak istediğimi söyle. Beceremezlerse kendilerine yaşayabilecekleri yeni bir yer aramaya başlasınlar ama bulabileceklerini hiç sanmıyorum.”

Şef, Mayer’in söylediklerini anladığını başıyla onaylayarak odadan çıktı. Şef odadan çıkarken Mayer’in yardımcısı da şef odaya girmeden hemen önce aldığı talimatları uygulamak üzere şefe eşlik etti. Tam odadan çıkacakken Mayer arkalarından bir soru sordu.

“İstanbul’daki çocuktan bir haber var mı?”

Yardımcısı Mayer’e dönerek cevap verdi.

“Henüz yok efendim. Ancak onu ele geçirmek uzun sürmeyecektir. Adamımız peşinde. Çocuk kısa zamanda açığa çıkacaktır.”

İki adam odadan çıktıklarında operasyon nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın hem yardımcısının hem de şefin ortadan kaldırılması gerektiğini biliyordu. Hermes’in yerinin saptanmasıyla ilgili aptal yorumlarının bile ölmesi için yeterli sebep olduğunu düşünürken, şefin yeteneklerinin farkında olsa da geride bu operasyona bulaşan hiç kimsenin kalmamasını sağlamak zorundaydı.

Bu sorun halledildiğinde kendine yeni bir ekip kurması gerekecekti. Sıfırdan, tertemiz...

Operasyonun Konsey’de ortaya çıkması olasılığına karşı daha büyük bir kriz yaratması gerektiğini biliyordu. Ortadoğu’da veya Uzakdoğu’da ses getirecek bir hareketlilik dikkatleri dağıtmaya yeterdi.

Mayer, Hermes’in planının ne olabileceğini düşünmeye başladı. Açıkça Mayer’i kendi yuvasına çağırıyordu. Çok net bir tuzak olabilirdi. Bahsettiği orta yol da neydi? Hermes bir uzlaşma önerisiyle mi gelecekti? Elindeki belgelerle açık bir şantaj. Konsey içinde ayağını kaydırmak isteyen birinin Hermes’le işbirliği yapma ve kendisini ortadan kaldırma planı da olasılıklardan bir tanesiydi ama Amsterdam’ın göbeğinde bir ev doğru bir adres değildi. Son perde beklediği gibi oynanmıyordu. Mayer satranç oynamaktan öte savaş oyunu oynamaya hazırlamıştı kendisini. Hermes ise bütün koşulları göz önüne aldığı anda anlaşılıyordu ki onu satranç oynamaya davet etmişti.

Ya İris? İris’in ihanetini açıklayamıyordu. Oysa İris, ekibinde en güvendiği, en inandığı isimdi. Eğer kızın yanındaysa neden onu korumayı seçmişti? Kızı merak ediyordu artık. Kız hakkındaki bilgilere ulaşabileceği en sağlam kaynakla yüzleşmesine birkaç saat kalmıştı. Aradığı tüm cevapları bulmak ve oyunun nasıl sonuçlanacağını görmek için kalan birkaç saat...

Zümrüt

Zümrüt, İstanbul'a doğru arabayı sürmeye devam ederken, İris bilgisayarında bir çıkış yolu arıyordu. Operasyonu baştan sona gözden geçirmesi, mesajları, dosyaları incelemesi ne yapacağı konusunda işe yarar bir fikir vermedi. Thot'taki arkadaşından yardım isteyebilirdi. En azından Zümrüt'ün kaldığı evdeki verici sinyalleri yeni ipuçları verebilirdi. Thot'taki kontağına mesajı yolladıktan sonra başını arkaya yaslayıp camdan yola bakarken yan aynada arkalarındaki araç dikkatini çekti. Arkalarındaki araba belli bir mesafeyi koruyor, aralarına bir başka araba girdiğinde ustalıkla onu geçiyor ve kendi araçlarını geçmek yerine yine belli bir mesafede tam arkalarında yol alıyordu.

İçi boş bir şüphe olabilirdi ancak Zümrüt'e belli etmeden gerçekliğini anlamanın bir yolunu bulmaya çalışırken Zümrüt'e yolun sağındaki tabelada beş kilometre ileride olduğu belirtilen benzinciye girmesini söyledi. Zümrüt, önündeki panele bakıp benzin deposunun dolu olduğunu söyleyince, İris susadığı ve su alacağı yalanını uydurdu.

Benzinciye geldiklerinde Zümrüt sağa sinyal vererek benzinciye girip marketin önünde durdu. İris arabadan inerken arkadaki arabadan bir iz yoktu. Yoldan geçen arabaların arasında da görünmemişti. Markete girip kasanın yanına giderken yolu gözlemeye devam ediyordu. Kasanın yanında duran su şişelerinden birini alıp parasını öderken beklediği aracın benzincinin hizasında durduğunu gördü. Benzinciye girmemiş, yolun kenarında bekliyordu.

İris'in arabaya bindiğinde Zümrüt'e dönerek market çalışanlarıyla ilgili alakasız bir şeyler söylemesinin nedeni aracı gözden kaçırmak istememesiydi. Zümrüt'le konuşurken arka camdan arabayı izliyordu. Zümrüt hareket ettiğinde, yolun kenarında bekleyen araba da hareket etmeye başladı.

Artık takip edildiklerinden emindi ama izlerini nasıl bulduklarını anlamaya çalışıyordu. Elindeki su şişesini açarak birkaç yudum su içtikten sonra Zümrüt'e uzattı. Zümrüt içmek istemeyince şişeyi arka koltuğa bırakma bahanesiyle arkaya doğru yüzünü dönüp camdan araca bakmaya çalıştı ancak farlar gözünü alıyordu. Yeniden arkasına yaslanıp sağ dikiz aynasından aracı izlemeye koyuldu. Zümrüt'ün teyzesinin evine döndüklerinde fark edilmiş olabileceklerini düşünürken bir anda aklına Zümrüt'ün cep telefonu geldi. Böyle bir hatayı nasıl yapmış olabileceğine öfkelenirken kendine kızdı.

İris, Zümrüt'e dönerek sordu.

“Telefonun nerede? Bana ver.”

Zümrüt, bacaklarının arasında koltuğa sıkıştırdığı telefonu İris'e uzattı. İris telefonu alır almaz kendi tarafındaki camı açıp telefonu dışarı fırlattı.

Zümrüt şaşkınlıkla ve endişeyle tepki verdi.

“Telefonu niye attın?”

İris sol kolunu sürücü koltuğunun arkasına yerleştirip Zümrüt'e yaklaşarak hızlı hızlı konuştu.

“Takip ediyoruz. Sakın bakma, dikkat çekecek hiçbir şey yapma. Sadece arabayı kullanmaya devam et. Ben bir şeyler düşüneceğim.”

İris yeniden koltuğuna çekilip bilgisayarına döndü. Bir yandan da ara sıra gözlerini aynaya kaydırarak aracı izliyordu. Bilgisayarından rotalarının haritasını açtı. Uydu görüntülerini yakınlaştırarak güzergâhları üzerinde hızlıca geliştirdiği planını uygulayabileceği uygun bir yer aradı.

Aradığı gibi bir yerin on yedi kilometre ileride olduğunu görünce bilgisayarını kapatıp konuşmaya başladı.

“Arkamızdakilerden kurtulmak zorundayız yoksa yeri ve zamanı geldiğinde onlar bizden kurtulacaklar.”

Zümrüt arada sırada gözlerini dikiz aynasına kaydırduğunda İris’in yanılmasını ümit ediyordu ancak gerçekten de araç peşlerini bırakmıyordu. İris’e hissettirmeden arkasındaki arabanın yanından geçip gideceğini umarak birkaç kez hızını düşürmüştü ancak arkasındaki araba da hızını azaltmıştı.

İris konuşmaya devam ederken deri ceketinde sakladığı Tim’i öldürdüğü silahını ayaklarının arasındaki sırt çantasına koyup çantadan bu kez Uzi marka otomatik silahını çıkartarak şarjör değiştirdi.

“Ben sana sağa dön dediğimde anayoldan ayrılacaksın. Sonrasında yapman gereken tek şey her ne olursa olsun hızını kesmeden devam etmek ve arayı açabildiğin kadar aç. Aynı zamanda kulağın bende olacak ve dediklerini yapacaksın.”

Zümrüt, esrarengiz araba ortaya çıkana kadar uzun yolun karanlık fonunda düşüncelerinde kaybolup kaybolup gidiyordu. Şimdi ise bir kez daha sadece korku hissediyordu. Geçmişe ya da geleceğe yayılmayan anda yaşanan korku. İris’in silah değiştirdiğini görünce panik ve endişeyle konuşmaya, soruları arka arkaya sormaya başladı.

“Öldürecek misin onları? Benden ne yapmamı istiyorsun? Ben ajan falan değilim. Şu anda bile arabayı kullanmakta zorlanıyorum...”

İris, Zümrüt’ün sorularına bir cevap vermiyordu. Çok iyi biliyordu ki, insan gerçek bir tehlikeyle karşılaşp da otomatik pilot kontrolü ele geçirdiğinde bir insanın bilinçli haliyle yapamayacağı birçok şeyi yapabilmesini sağlıyordu.

İris’in haritada gözüne kestirdiği yere yaklaştıklarında İris komutları vermeye başladı.

“Yaklaşık beş yüz metre sonra sağa döneceğiz. Sen sürmeye devam et, dön dediğimde dön.”

Dönecekleri toprak yolun hizasına gelirken İris yine komut verdi.

“Dön. Hızını sakın düşürme.”

Zümrüt, direksiyonu sağa kırarak toprak yola girdi. Karanlıkta göremese de girdikleri yol iki tarlayı bölen bir yola benziyordu. Gaza basarken “an” dışında bir şey kalmamış, tüm varlığıyla İris’in komutlarına programlanmıştı.

“Düz vites geç ve yüksek devirde kullan. Birkaç kez seri şekilde halde ayağını gazdan çekip tekrar bas... Daha hızlı.”

Zümrüt, İris’in söylediklerini yapmaya başladı. Önce vitesi manüele getirdi, ardından gaz pedalına İris’in tarif ettiği gibi basmaya başladı. Arkadaki araç artık fark edildiğinin bilincinde hızını artırarak takibe devam ediyordu. Gittikçe toprak yol bozuluyordu. Engebeler, kasisler, çukurlar... İris’in hata yapma şansı olmadığını bildiği planını uygulayacağı yere yaklaşıyorlardı. Tırmanmaya başladıkları rampanın sonunda sola dönen keskin bir viraj olacaktı. En doğru yer orasıydı.

Rampa dikleştikçe, yolun iki yanındaki düzlük yerini gittikçe yükselmeye başlayan tepeciklere yayılmış bir ormana bırakmıştı. Rampa iyice dikleşip de yol iyice daraldığında İris yeni komutlar vermeye başladı.

“İleride yol keskin bir virajla sola dönecek. Aradaki mesafeyi korumak ve virajdan hızını asgari şekilde azaltarak dönmek zorundasın. Arkadakiler mesafeyi viraj bitmeden kapatmamalılar. Virajdan

dönerken ben arabadan atlayacağım. Viraj bittikten sonra araba arkandan gelmiyorsa dur ve beni bekle.”

Neden? Niçin? Nasıl? Zümrüt şu anda içinde olduğu duruma nasıl gelmişti? Zihnini kendini otomatik pilota teslim etmeden birkaç saniye önceki son bir çırpınışıydı bu düşündükleri. İçinde bulundukları durumda varoluşun, zihninin anlamsız sorularıyla uğraşamayacağı kadar yaşamsal bir tehlike vardı. Zümrüt virajdan önceki son sorusunu sordu.

“Ya araç gelmeye devam ediyorsa?”

İris silahı eline alıp kapının koluna uzanırken, “O zaman ben yokum demektir, yapabileceğinin en iyisini yap” dedi.

İris’in en kötü olasılığı tüm gerçekliğiyle ifade edişi Zümrüt’ün otomatik pilotu için son bir motivasyondur. Zümrüt viraja girerken sadece düşünceden kurtulmuş eylem her ikisi için de kontrolü ele almıştı. Zümrüt ayağını gazdan çekerek viraja girdiğinde direksiyona tüm gücüyle hâkim olmaya çalışırken, sağ kapısı açık, koltuk boştu.

İris kapıdan atlarken çevik bir hareketle sağ omzunun üzerinden yarı takla atıp, hızlı bir tırmanışla iki üç metrelik yükseltinin üzerindeki ağaçların arasında pozisyonunu alırken takip eden araç da hız kesmeden viraja dalmıştı. Virajı dönmeye başladığında karanlığın içinde beliren kırmızı infrared ışığın ardından seri silah sesleri yankılanmaya başlarken, arabanın kaportasına çarpan kurşunların çıkardığı kıvılcımlar zifiri boşlukta renkleniyordu. Araba hız kesmeden devam ettikten birkaç yüz metre sonra savrulmaya başlayıp ardından büyük bir gürültüyle yolun solundaki ağaçların arasına dalarak durdu. Çarpma gürültüsünün ardından motor sesinin de susmasıyla birlikte sessizlik yeniden geceye hâkim olmuştu.

İris bulunduğu yerden yola atlayıp atış pozisyonu bozmadan arabaya doğru yürümeye başladı. Silahının şarjörünü değiştirdikten sonra hızlanıp arabanın yanına geldiğinde araçtakilerin iki kişi olduklarını ve ikisinin de ölmüş olduğunu gördü. Bulamayacağını bilse de arabanın içinde, cesetlerin ceplerinde ipucu olabilecek bir şeyler aradı ancak beklediği gibi bir paket sigara ve birkaç içecek kutusundan başka bir şey yoktu.

Yaklaşık bir kilometre ötede yolun sağında duran Audi’nin kırmızı stop lambalarına doğru hızlıca yürümeye başlarken cesetlerle birlikte arabayı havaya uçurmayı düşündü ancak cesetlerin bulunması birkaç kötünün başına daha bela olabilirdi. Mutlaka yerel bağlantılarda o cesetlerle ilişkilerinin ortaya çıkmasından dolayı uykusu kaçacak birileri olacaktı.

Selim

Selim bilgisayarın başında Hermes'ten bir haber beklerken asıl İris'in ne yaptığını merak ediyordu. İris'e ulaşamıyordu. Bütün bağlantı noktaları kapalı ya da kaybolmuş durumdaydı. Geriye tek bir seçenek kalıyordu, Zümrüt'ü aramak. Bu bütün bir planın suya düşmesine neden olabilirdi ama artık soğukkanlılığını kaybetmeye başlamıştı.

Mert hâlâ kanepede uyuyordu. Gözünün önünde olması için Mert'i yatak odalarından birine yerleştirmemişti çünkü yakınında olmasını istiyordu. Mert'in yarı uyanık olduğu anlarda birkaç lokma bir şey yedirmiş, su içirmişti. Çocuk geldiğinden beri sadece iki kez tualete gitmiş, birinde Selim yardımcı olmak zorunda kalmıştı. Onlarca metrekaarelik salonun ortasında bilinmezi bekleyen iki erkek olarak zamanı paylaşıyorlardı.

Selim, kendisine bir kahve hazırlamak için masasından kalkıp açık mutfığa yöneldi. Bir şekilde masasından uzaklaşmak istemişti çünkü Zümrüt'ü arama isteği olmaması gerektiği kadar kuvvetlenmişti.

İnsan hırslarının peşinde kaybolurken pırlantalarını unutuyor. Paranın, unvanların, sahte başarıların peşinden koşarken en değerlilerini yok ediyor. Ancak Selim sadece kendisi için değil, Zümrüt için girdiği bu yolu seçmişti. Hermes'e inanıyordu. Eğer Hermes haklıysa, Selim'in kendi yaşadığı inisinyasyon sürecinin nedeni Zümrüt demekti.

Espresso makinesine kapsülü takıp düğmesine bastı. Kahve makineden bardağa akarken Zümrüt'le içtikleri ilk kahve aklına geldi. Zümrüt'ün sevgilisi var sandığı kampta tanıştıklarında içmişlerdi ilk kahvelerini. İnsan zihninin ne zaman tetikleneceğinin ve bedeni harekete geçireceğinin belli olmadığının bir kanıtı bardağa dolmakta olan kahveydi. Selim, kahvesini almadan masasına dönerek cep telefonundan Zümrüt'ün cep telefonunu aradı. Ancak, telefona ulaşamıyordu. Hep elinin altında duran Zümrüt'e ulaşma olasılığının ortadan kalktığını anladığında panikledi. Hermes yoktu, İris'e ulaşamıyordu ve şimdi Zümrüt'ün telefonu kapalıydı. En kötü senaryolar zihninde yazılıp oynanmaya başladığında hayatında ilk kez kendini çaresiz hissetti. Beklemekten başka bir seçeneği olmadığının farkındaydı ama yine de yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Duvardaki perdeye yansıtılmış bilgisayar ekranındaki kodlarda yaşamı düşünüyordu. Her bir yazılıma, yazılımı kodlayanın bir imzasının atılması, her insanın her eyleminde kendi hayatına attığı imzanın sanal versiyonuydu.

Zümrüt

İris yeniden arabaya bindiğinde Zümrüt’e arabayı sürmesini işaret etti. Eli kanıyordu. Arabadan atladığında eli, toprak yola sürtünmüştü. Çantasından çıkardığı tentürdiyotla önce yarayı temizleyip, sargı beziyle elini sardı. Hayatta kalması için ihtiyaç duyduğu her şey yıllardır bir sırt çantasına sığacak kadardı.

Zümrüt, hiçbir şey sormadı. Az önce neler olduğu çok açıktı. Sıradan bir insanın taşıyabileceğinin çok üzerinde olaylar yaşamıştı, yaşamaya da devam ediyordu. Tehlikeden uzaklaştıkça otomatik pilot yerini bilince bıraksa da düşünceleri donuk, duyguları durağandı.

İris, bilgisayarını açarak anayola yeniden çıkmalarını sağlayacak bir yol buldu. Zümrüt’e yolu tarif ederken güvenli bağlantıyı açarak Thot’tan bir mesaj gelip gelmediğine baktı. Herhangi bir mesaj yoktu ancak gönderdiği sandığı mesajı gönderemediğini fark etti. Takip edildikleri sırada son tuşa basamamıştı. Mesajı yeniden gönderdi. Mesajın ulaştığına emin olduktan sonra birkaç dakikalığına Mayer’le iletişim noktasını açmayı düşündü. Ancak az önce yaşananları dikkate aldığında bu çok riskli bir durum olurdu. Mayer’in bir teklifi olup olmadığını merak ederken Thot’taki kantağından mesaj geldi. Bu kadar hızlı yanıt gelmesine şaşırان İris, evdeki verici üzerinden bir ipucu bulma umuduyla mesajı açtı:

“İris, biliyorum çok saçma gelecek ama yazdıklarımı lütfen dikkate al. Hedefe yardım etmelisin dediğimde haklı olduğumu gördün. Beni dinlemek zorundasın. Eğer hedefle birlikteysen Zümrüt benim karım. En başından beri onun haberi olmadan ben de bu işin içindeyim. Yüz yüze geldiğimizde sana her şeyi anlatacağım. Sana güvenli bir telefon numarası yazıyorum. Ararsan sana doğruluğunu kanıtlayabilirim. Eğer aramıyorsan da aşağıda yazılı adrese Zümrüt’le birlikte ulaşmaya çalış. Şu anda bu adresten başka gideceğiniz bir yer yok.”

Zümrüt, Selim’i aramak isteyip istemediğini yüreğinde tartarken telefonunu ezbere bilmediğini fark etti. Teknoloji insan zihnini böylesine tembelleştiriyordu. İris’in arabanın camından fırlattığı telefonla birlikte, Selim’in cep telefonu numarası da gitmişti.

Yanında oturan İris ise, Selim’in telefon numarasına bakıyor, arayıp aramamakta tereddüt ediyordu. Sonunda bilgisayarına entegre VPN telefon yazılımı üzerinden telefon numarasını tuşlayarak bilgisayarın sesini açtı.

Zümrüt bilgisayardan çıkan telefon sesiyle İris’in kimi aradığını merak etti. Telefon açıldığında İris adını söyledikten sonra hattın diğer ucundaki erkek sesi harareti harareti İngilizce bir şeyler anlatırken Zümrüt şaşkınlıkla bilgisayara doğru seslendi.

“Selim, sen misin?”

Zümrüt’ün sesini duyan Selim, İngilizce konuşmaya devam ederek İris’e yazdığı yanıtaki cümlelere yakın cümleler kurdu. Mesajların kendisinden geldiğini, ikisinde de aynı adres olduğunu ve o adrese gelmeleri gerektiğini ısrarla söylüyordu. İris, Zümrüt’ün tepkisinden, Selim konuşurken Zümrüt’ün yüzünde oluşan mimiklerden notta yazılanların doğru olduğunu anlamıştı. İris, sormak istediklerini yuttu ve sadece orada buluşacaklarını söyleyerek hattı kapattı. Ses kesilirken duyulan son kelimeler “Zümrüt seni çok seviyorum...” oldu.

Zümrüt için artık bu kadarı fazlaydı. Şu anda burada olmasına sebep olan o mesajlar, Selim’den geliyordu. Kendi kocasından. Son gece yatakta sevişirken kalkması, sabahlaması, hayatını, geçmişini

sorgulatan her şeyin nedeni Selim'di. Üşümeye başladığını, ayaklarını soğuktan hissetmediğini fark etti. Adeta kanı çekiliyordu. İris, Zümrüt'ün yüzünün renginden, tepkisizliğinden durumu fark edince sağa çekmesini söyleyerek arabayı durdurdu. İris arabadan inip Zümrüt'ü sürücü koltuğundan indirmek üzere kapısını açtığında Zümrüt'ün elleri hâlâ direksiyonda, gözleri ise boş boş yola bakmaktaydı. İris, Zümrüt'ün koluna girerek arabadan indirdi ve yavaş yavaş yolcu tarafına geçerek Zümrüt'ü oturttu. Koltuğu yatırabildiği kadar yatırarak Zümrüt'ü geriye yasladı.

İris yeniden arabayı çalıştırıp yola çıktığında, Zümrüt gözleri kapalı belli belirsiz nefes alırken ne uykuda ne de andaydı. Zihni sadece boşlukta salınıyordu.

İris, düz yolun sonunda bir polis çevirmesi olduğunu gördüğünde arabayı sağa çekip çabucak bilgisayardan haritayı açarak alternatif bir yol aradı. Tarlaların arasından dolanan uzun bir yolun sonunda yeniden otobana çıkabileceği bir yol buldu. Yollarını bir iki saat uzatacak uzunlukta bir yol olsa da o polis çevirmesine girmekten daha iyi bir alternatifti. Mayer'in eli kolu dünyanın herhangi bir yerinde yerel teşkilatları hareketlendirebilecek kadar uzundu.

Ali ile Ayşe

Thot, Ali'nin onların bir aracı ve korumasıyla ailesinin yanına gitmesine izin vermişti. Ali, korumasını arkadaşı olarak tanıştıracak, bir gece kaldıktan sonra işlerine döneceklerdi. Ali, aradığı bir tek cevabı bulabildikten sonra eşin dostun, ailesinin soracağı tüm sorulara hazırdı. O kadar haklı ve kızgındı ki Ayşe'nin ona sorabileceği bir soru yoktu, sadece vermesi gereken cevaplar vardı. Kardeşini yeniden görmek ise katlanılmaz geliyordu.

İstanbul'dan yola çıktıkları andan eve vardıkları ana kadar zihninde sadece Ayşe vardı. Adeta bir daha içine düşmeyeceği duygulara, eşlik etmeyeceği hayatlara, çıktığı yolculukta geride bırakıp kapısını kilitleyeceği sıradan hayata bir veda gibi dünyevi duygulara yoğunlaştı. Kıskançlık, öfke, özlem, acı, nefret... Giden sevgili, kavuşamadan biten aşk, ihanet... Belki de kendini kandırıyordu. İnsan, insandı.

Öfkelerin en büyüğü kendisineydi. Kendi yaptıklarının, kendi seçimlerinin sonuçlarını yaşadığını çok iyi biliyordu. Kendisi gitmişti, hayatı için büyük hedefler koymuş hatta şu anda canını acıtan tablodan kaçmıştı. Pekâlâ kardeşinin yerinde kendisi olabilirdi. Ayşe'yle evlenip baba olabileceği bir hayattan kaçmıştı. Ayşe'yi yüzüstü bırakmıştı. Ancak neden kardeşi? Bunu Ali'ye nasıl yapabilmişti? Böyle mi intikam alacak, canını acıtacaktı? Yoksa gerçekten kardeşine âşık mı olmuştu? Belki de Ali'den daha fazla mutlu olacaktı kardeşiyle ama Ali'nin tanıdığı Ayşe kardeşiyle nasıl olabilirdi ki? Yoksa Ayşe hakkında yanılmış mıydı? Belki de onu görmek istediği gibi görmüş ya da Ayşe, Ali'nin istediği kıza bürünmüştü?

Geçmişin bölümlerini kapatıp kapılarını kilitleyebilmek istemeyen var mıydı ki? Eski eşler, sevgililer, travmalar, hiç yaşamamış olmak istenen ya da hiç bitmesi istenmemesine rağmen sona eren bölümler. Anılardan çok daha fazlası. İnsanın, bugününe etki eden, bugününü şekillendiren, her gün geleceğine taşınan geçmişi...

Kardeşine kızabileceği bir şey yoktu. Bilmiyordu, bilseydi ne olurdu ki? Sadece birkaç haftalık bir ilişki yaşamışlardı. Kardeşi gerçekten âşık olabilir, ikisinin aşkı çok daha güçlü yaşanabilirdi. Bunu kabullenememek ancak kişinin kendi içinde kalan duyguları yüzünden olabilirdi. Hissedilenler gerçekten bitse geçmişte sevdiğinin mutluluğu bir soruna dönüşmezdi.

Bazı aşkların unutulmaması, aşkın gücünden çok bitişi kabullenememek değil midir? Belki aldatılış, belki din mezhep farklılığı, belki zengin fakir sarmalı, bazen aşka yakışmayan başka bir neden. Hazmedilemeyen, kabullenilemeyen... Yürekte kalan bir yara, ruhta açılan bir yırtık...

Sabahın ilk saatlerinde korumasıyla birlikte eve vardığında her şey beklediği, bildiği gibiydi. Sevgi gösterileri, özlem sözcükleri, kahvaltı faslı, misafire gösterilen abartılı ilgi... Tek farklılık onu karşılayan evde üç kişi yerine artık iki kişi vardı. Ali, annesiyle babasının sorduğu sorulara bir sürü yalanla karşılık verdi. Sıkıştığı yerlerde biraz laf cambazlığı, biraz duymazlıktan gelmeyle soruları savuşturdu.

Kardeşinden konu açıldığında akşama onların evine davetli olduklarını öğrendi. Duygularını saklayarak, taşımaktan tiksindiği bir maske takınarak evlilikleriyle, düğünle ilgili birçok soru sordu. Yıldırım aşkıyla evlenmeye karar vermişler, birkaç hafta içinde isteme seremonisinden düğüne kadar tüm ritüeller gerçekleşmişti. Aileler de pek bir şaşırılmışlardı ancak ortak düşünceleri mercimeğin çok daha önce fırına verilmiş olduğuydu. Birkaç sokak aşağıda bahçeli bir ev tutmuşlar, yuvalarını

kurmuşlardı. Çocuk olduktan sonra Ayşe öğretmenliğe ara vermiş, torunları ise dünya tatlısıymış. Erken doğduğunda önce bir endişelenmişler ama çok şükür herhangi bir sağlık problemi yaşanmamış. Kardeşi dükkânın bütün işlerini devralmış, babası arada sırada dükkâna uğrar olmuştı. Babasının önceliği artık bahçe işleri ve tavukları olmuştı. Ali'nin mürüvvetini görmeyi ne kadar çok arzuladıklarını ifade eden cümleler ise aralara serpiştirilmişti.

Ali'nin derinlerde neler hissettiği akşam Ayşe kapıyı açtığında, kardeşi Ali'ye sarıldığında açığa çıktı. Tüm günü evde geçirmişti. Belki de buluşma zamanından önce kardeşi veya Ayşe'yle karşılaşmamak için sokağa çıkmak istememişti. Bütün gece arabayı kullanmış olan koruması Ali'nin odasında uyurken, Ali günü babasıyla birlikte bahçede babasının gururlu bir heyecanla ne kadar verimli olduklarını anlattığı bahçesinde ve kümeslerinde geçirdi. Her insan bir şekilde değerli olduğunu hissedebileceği bir şey yapmak zorundaydı. Babası yaşlılığın götördüklerinin, işlerinden çekilmiş olmanın eksikliğini, hissetmeye başladığı işe yaramazlık duygusunu meyve sebzeleri ve tavuklarıyla bastırıyordu.

Ayşe, kardeşiyle birlikte kapıyı açtığında Ali'nin bastırıldığı tüm duygular bedenine yayılmış, nabzının hızlanıp yüzünün kızarmasından korkmuştu. Kardeşi sarılırken, kardeşinin bedeni hiçbir şey ifade etmiyordu Ali için. Kardeşinin omzunun üzerinden Ayşe'ye bakıyor, Ayşe kayınpederinin elindeki torbaları alırken neşeyle gülümsüyordu. Ayşe'nin yüzünde, ifadelerinde, konuşmasında kendiyile ilgili hiçbir şey kalmadığını fark ettiğinde nedensiz bir hayal kırıklığı hissetti. Ayşe, onu yanaklarından öpüp hoş geldin derken, sevgilisini ve yengesini öpmenin ikilemini yaşıyordu.

Salona geçtiklerinde küçük kızları Zümrüt, mama sehпасından meraklı gözlerle gelenlere bakıyordu. Ali'nin koruması dahil erkekler yemekten önce salona geçerken, kadınlar yemeği hazırlamak üzere mutfığa geçtiler. Ali, kardeşi ve babasıyla salonda otururken de, yemeğe oturulduğunda da aynı şeyleri birkaç kez dinleyip, aynı yalanlarını birkaç kez anlattı. Arada sırada koruması doğru yerlerde konuşmaya katılarak Ali'ninkilerle uyumlu yalanlarla durumu kotardı. Bir yerde aile için Ali'nin kayıp döneminin tanığıydı. Ortalarda olmadığı dönemlerini anlatırken Ayşe sanki kendisiyle ilgili hiçbir şey yokmuşçasına merakla dinliyordu. Ali, Ayşe'deki hatıraların bu kadar hızlı ve derinden temizlenmiş olmasından dolayı hayal kırıklığı yaşıyordu. Sanki yaşanılanlar hiç yaşanmamış gibi, Ali onun hayatına hiç girmemiş gibiydi. Bulunduğu ortamda ne kadar renk verebilirdi ki diye düşünülebilirdi ancak bir işaret, bir bakış, bir mimik mutlaka görülürdü. Ama hiçbir şey yoktu. Gayet halinden mutlu, tam bir anne, bir ev kadını... Ayak bileklerine kadar uzanan askılı beyaz üzerine mor desenli elbisesiyle sofrayı ustalıkla topluyor, bebeğini yediriyor, her şeye yetişiyordu. Gece boyunca her adımda izlediği Ayşe, Galata Kulesi'nde uzaklara daldığı Ayşe'den çok uzaktaydı.

Yemek sonrasında salonda çaylarını içerlerken Ayşe çayları tazelemek için yerinden kalktığında Ali, tuvalete gitme bahanesiyle yerinden kalktı. Ayşe tuvaletin karşısında yer alan mutfığa girerken Ali, tuvaletin kapısını açıp, tuvalete girmeden kapatarak mutfığa döndü.

Ayşe onu görmezden gelerek demliği yerinden alırken Ali iyice yaklaşarak kısık ama isyankâr bir sesle adeta yardım diledi.

“Bir şey söylemeyecek misin? Nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun? Hiç mi düşünmedin evlenirken, her şey bu kadar sıradan mıydı?”

Ayşe çaydanlığı elinden bırakmadan aynı tonda Ali'ye cevap verdi.

“Sen mi söylüyorsun bunları? Sen mi hesap soruyorsun benden? Benim ne konuşacak ne de anlatacak bir şeyim var.”

Ayşe bardağa çay koymak için yüzünü dönerken Ali kolundan tutarak ısrarını sürdürdü.

“Hiçbir şey bilmiyorsun. Bilmeden beni yargılıyorsun. Bu kadar kolay değil, bu kadar basit hiç değil! Benimleyken onunla da beraber miydin söyle?”

Ayşe sinirli bir tavırla çaydanlığı mutfak tezgâhının üzerine bırakırken, sertçe kolunu Ali’den kurtardı. Gövdesini Ali’ye dönerek, “Ne yapmaya çalışıyorsun? Burada mı konuşacağız? Ne yaptığının farkında bile değilsin. Şimdi kardeşin mutfaka dalsa ne diyeceksin?” dedi.

Ali, Ayşe’yi iki bileğinden yakalayarak ısrarını sürdürdü.

“Umurumda olduğunu mu sanıyorsun? Belki yarından sonra onları da seni de hayatımın sonuna kadar görmeyeceğim. Sadece cevap istiyorum, neden? Neden kardeşim? Sadece bunun cevabını istiyorum.”

Ayşe endişeli bir hırçınlıkla Ali’ye mutfağın kapısını göstererek dışarı çıkmasını söyledi.

“Şimdi yeri değil. Çık buradan. Seninle benim aramızdaki hiçbir şeyin de önemi kalmadı artık.”

Yalan söylüyordu. Ali, bu anda hissettiklerinin yanılsama olmadığını biliyordu. Ayşe’nin gözlerinde bütün gece aradığı o izler şimdi bakışlarındaydı.

“Tekrar söylüyorum, yarından sonra belki bir kez daha karşılaşmayacağız bu hayatta ama gitmeden bilmek istiyorum. Lütfen.”

Ayşe sıkılgan bir teslimiyetle kısa bir düşünmeden sonra konuştu.

“Yarın sabah saat on birde göletin oradaki çay bahçesinde. Zümrüt’ü her sabah gezdirmeye çıkıyorum. Yanına gelirim. Yeter ki şimdi git artık.”

Ali içinde bulunduğu duruma rağmen Ayşe’yi öpmek istediğini hissetti. Sarhoş gibi, medite olmuş bir yogi gibi, dünyayı bir başka boyuttan izler gibiydi. Çayları doldurmak için sırtını dönen Ayşe’nin ensesine, saçlarına bakarken ardından duyduğu sesle kendine geldi.

Koruması bir şeyler sezinlemiş olsa gerek su alma bahanesiyle mutfaka gelmiş aslında durumu kontrol ediyordu. Koruması su için bardağı Ayşe’ye uzatırken, Ali salona geri döndü.

Gece Ali, odasında duramadı, kendini bahçeye attı. Sigarasını içerken her nefeste canı yanıyordu. En son bu bahçede gece sigara içtiğinde yan bahçedeki sevgilinin gelişiyle hissettiği duyguları özledi, özlemle canlandırmaya çalıştı. Ayşe’nin ailesinin birkaç günlüğüne Sivas’a gitmeleri iyi olmuştu. Yoksa tüm gün ve gece onları da yalanlarına inandırmak zorunda kalacaktı. Tanıdık yüzlerin fazlalığı anılarını daha da canlandıracaktı.

Ayşelerin bahçesine geçti. Yan bahçeden kendi bahçelerini seyretti. Acıya, üzüntüye yarın sabah Ayşe’yle buluşacak olmanın heyecanı karışıyordu. Öfkesi, yüzüne karşı söyleyecekleri, Ayşe’nin canını acıtma arzusu yerini buruk bir heyecana bırakıyordu. Tekrar odasına döndüğünde kardeşinin eski odasında yatan korumanın dünyasından çok uzaklaşmıştı. Kendi kendine sadece bir gün daha bir daha içinde olmayacağı dünyaya katlandığını söyleyerek bir yandan duygularını bastırmaya çalışıyor diğer yandan da kendine kendini hatırlatıyordu.

Sabah olduğunda anne babasıyla kahvaltıya oturmamak için odasından çıkmayarak uyuyormuş numarası yaptı. Alt kattaki mutfaktan korumasıyla anne babasının sesleri geliyordu. Muhtemelen çapraz sorularla daha fazla şey öğrenmeye çalışacaklardı ama adam idare edebileceğinden endişe etmiyordu. Akşam yemeğindeki yalanlarının gayet zekice oluşu, annesiyle babasından gelecek

soruları bertaraf edeceğinin garantisiydi.

Ali çabucak giyinip evden çıkarken annesiyle babasına biraz dolaşmak istediğini söyleyerek onlardan kurtulsa bile korumayı ikna edemedi. Koruma da nereye giderse onunla gelecekti. Ali, başka şansı olmadığını anlayınca en azından onu fark edilmeyecek kadar uzaktan takip etmesi konusunda ikna edebildi.

Ali çay bahçesine vardığında göletin kıyısındaki masaların çoğu boştu. Göletteki kuğulara en yakın masalardan birine oturdu. Saat on biri geçmişti ve Ayşe ortalıkta görünmüyordu. Yoksa dün akşam Ali'den kurtulmak için yalan mı söylemişti? Ali, artık sipariş almak için yakınında dolanmaya başlayan garsondan çay istedi. Garson birkaç dakika sonra çayını tahta masaya bıraktığında, kuğuların beyazlığında daldığı düşüncelerden uyandı. Bir an gözleri kuğunun kanatlarında, son bir buçuk yılının özeti zihninden geçti. Çay bardağının yanındaki şekerleri garsona geri verdikten sonra çayından ilk yudumunu alırken Zümrüt'ün pusetini ittirerek çay bahçesinin kapısından giren Ayşe'yi gördü. Zaten boş olan çay bahçesinde Ali, anlamsızca elini kaldırarak yerini belli etmeye çalıştı. Ayşe ifadesiz bir şekilde Ali'nin masasının yanına gelerek karşısına oturdu. Zümrüt pusette uyuyordu.

İlk konuşan Ali oldu.

“Nasılsın? Hoş geldin. Çay içer misin?”

Ali'nin telaşlı ve birbirinden kopuk sorularına Ayşe kısaca yanıt verdi.

“Fazla vaktim yok. Bir çay içip kalkacağım.”

Ali, anladığını ifade eden bir gülümsemeyle garsonu çağırarak Ayşe'nin çayını söyledi. Ayşe puseti masanın yanına istediği gibi yerleştirdikten sonra Ali'ye dönüp ellerini masanın üzerinde birleştirerek sordu.

“Ne istiyorsun? Ne konuşmak istiyorsan konuşalım ve bu son olsun.”

Ali küçümseyen bir yüz ifadesi takınarak karşılık verdi.

“Ne demek ne istiyorum? Seninle yaşadıklarımızdan, hayallerimizden sonra kardeşimle evlendin. Nasıl hiçbir şey şey olmamış gibi davranmamı bekliyorsun?”

Ayşe koca çay bahçesinde sadece birkaç masada müşteri olmasına rağmen yakınlarda birileri var mı diye bakındıktan sonra masanın üzerine dirseklerini yaslayarak Ali'nin gözlerine baka baka, tane tane konuşarak cümlelerini sıraladı.

“Âşıkken, sevgiliyken, hayaller kurarken sevdiğim adam bir gün bir telefon açtı ve dedi ki ben gidiyorum. Ali, sen gittin. Habersiz, düşüncesiz, kaçarcasına gittin. Suçunu sakın bana yüklemeye çalışma.”

Ali tam ağzını açmıştı ki garson Ayşe'nin çayını getirdi. Ali, garsonun uzaklaşmasını bekleyip konuştu.

“Sana dönmeyeceğim demedim. Sana geleceğim dedim. İş için gittiğimi söylerken sana seni ne kadar sevdiğimi söyledim. Bunu anlayabilecek olandın. Ama sen ne yaptın?”

“Ne yaptım?”

“Sadece birkaç ay sonra kardeşimle evlendin. Bir de çocuk yaptın. Günü kurtarmaya çalıştın. Beklemek yerine hiç zorlanmadan kendine bir düzen kurdun. Bencilce kendi hayatını düşündün. Canımı acıtmak için kardeşimi kullandın. Hadi diyelim ki kardeşime âşık oldun, annemin dediği gibi yıldırım aşka düştün. Bu kadar mı kolay âşık olmak? Bu kadar mı kolay bir öncekini unutmak? Evlenecek adam arıyordun demek ki...”

Ali, kendini kontrol edemiyor, biriktirdiklerini birer birer Ayşe'nin yüzüne kusuyordu. Sıradanlığın tam orta yerinde sıradan gördüğü insanlar gibi konuşuyordu. Ayşe, yüzünü gölete çevirmiş Ali'nin adeta zehrini dökmesine izin veriyordu.

“Belki de benimle beraberken bir yandan da kardeşimi idare ediyordun. Birimiz olmazsa diğeri. Bütün derdin evlenmek miydi? Biraz daha bekleseydin olurdu.”

Ali aslında hiç olmayacak olanı olabilecek bir şeymişçesine anlatıyordu. Hiçbir zaman evlenmeyecekti, biliyordu. Seçtiği yolda yürümeye devam edecekti. Belki olmak istediği bir adamı, yaşamak istediği alternatif hayatlardan birini gerçeği sanmıştı. Her seçim bir vazgeçişken, seçilen her yaşam, yaşanabilecek diğer olasılıkların silinmesiydi. Ali, çok yıllar önce bir tanesini seçmişti. Ara sıra önüne çıkan diğer olasılıklar ancak geçici yanılsamalar olmaktan öteye geçemezdi.

Ayşe, gölete bakmaya, Ali ithamlarını ağırlaştırarak içindekileri dökmeye devam ediyordu.

“Kardeşimle sevişirken hiç mi benimle seviştiğin gece aklına gelmiyor? Dün akşam beraber olduğun iki adamla aynı masada oturmak hiç de rahatsız etmiyordu seni. Çocuk hayalleri kurduğun adamla, çocuk sahibi olduğun adamla aynı masada... Sana söyleyecek söz bile bulamıyorum. Neredeyse kendimden çok, kardeşim için üzülüyorum. Onunla nasıl oynadığının farkında değil. Senden tiksiniyorum!”

Ali söylediği sözleri duymaya başladığında kendinden utandı. Thot'un içinde büyük sırlar mertebesine ulaşmış birinin söylememesi gereken böylesine çığ sözcükleri ardı arkasına sıralamıştı. Ayşe gölete bakmaya devam ederken gözlerinin dolduğunu fark etti. Ali'nin görmesini istemediği gözyaşları. Ali kendisi demişti, yarın gidecekti ve belki bir daha onu hiç görmeyecekti. Kaybedeceği bir şey kalmamıştı. Büyük bir yükten kurtulmak için bekleyeceği bir şey de...

Gözlerinin dolmasına aldırmış etmeden, kızarmış gözleriyle, kızgın, delici bakışlarla, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak konuştu.

“Şimdi sana bir hikâye anlatacağım. Hiçbir zaman güvenemeyeceğini, hayallerindeki gibi yaşayamayacağını bile bile bir adamın hayalinin peşinden giden bir kızın hikâyesi. Hiçbir şey düşünmeden, gerçekleri görmezden gelerek denemeyi göze alacak kadar seven bir kadın. Her dokunduğunda bir gün kaybedeceği korkusuyla yüreği dağlanan. Adamın koca koca hayalleri vardır, dünyayı değiştireceğine inanır. Dünya onun etrafında dönerken, kız savrulmayı göze alır. Kendini ona verdiği akşam, yatağına döndüğünde âşık olduğu adam için dua eder... Kadın artık bir rüyanın gerçekleşebileceğine inanırken adam bir telefon açar ve gidiyorum der. Adam gel dese, kız onunla nereye giderse gitsin gitmeye hazırlanırken adam bekle der. Telefon kapandığında kız elinde tuttuğu ahizeye bakarken söz verir. Sonra günler günleri kovalar.”

Ayşe gözlerinde biriken yaşlar süzölmeye başlarken puseti Ali'ye doğru çevirdi. Uyuyan Zümrüt'ün battaniyesini aşağı çekerek yüzünü açtı.

“Kız hamile olduğunu anlar. Bekle diyerek giden adamın bebeği karnında büyürken her gece Allah'a dua eder telefonun çalması, kapının vurulması için. Ses gelmez. Hayalini kurdukları bebek, dünyayı değiştirecek adamın çocuğu karnında büyürken yaşadıklarını kimseyle paylaşamaz. Âşık olduğu adamın kardeşi tam da o sıralarda ilanıaşkta bulunur. Adamın gelişini beklerken çocuğu aldırma şansı da kalmamış ve yavaş yavaş karnı büyümeye başlamıştır. Ne yapacağını düşünürken intihar etmeyi aklından geçirebilecek kadar umutsuzluğa kapılır. Sonra kendince bir çözüm bulur. Yüreği acıya acıya, kendinden tiksine tiksine bir oyunun içine girerek adamın kardeşiyle evlenir. Bir

şekilde çocuğun varlığını gizler, bekâretini nasıl kaybettiğini merak eden kocasına Ankara’da okuduğu yıllarda istemeden bir yanlış yaptığını söyler. Erken doğum yalanı için ebelik yapan biriyle anlaşır. Çocuk doğduktan sonra bir akşam çocuğun babasının anlattığı rüyadaki Zümrüd-ü Anka’nın anısına adını Zümrüt koyar. Belki de karnındaki çocuğun hayal kurdukları gibi dünyayı değiştireceğine inanmış, hissetmiştir. Tüm bunlar olurken adamdan hiçbir haber çıkmaz. Sonra bir gün adam çıkagelir ve kıza neredeyse bir fahişe olduğunu söyler.”

Ali’nin nefesi daralmaya başlamıştı. Thot’un sınavlarından biri mi diye düşünmeye başlamıştı ve bu anın psişik bir yolculuk olduğuna inanmak istiyordu. Hiçbir görüntü değişmiyordu. Her şey yerli yerinde durmaya devam ederken Ayşe’nin gözlerinde, Teşvikiye’de bulunduğu kızın gözlerini görüyordu. Kalkanlarını indirmiş, örtülerini kaldırmış, âşık olduğu adamın gözlerine bakan kadına ne diyebilirdi? Bakışları Zümrüt’e kaydı. Dün akşam kıskançlıktan öte bir hoşnutsuzlukla baktığı yeğeni kendi çocuğuydu. Yaşananlar sistemin bir oyunu muydu? Zihin kilitlenirken, dimağındaki sözcükler silinmişti.

Zümrüt konuşmaya devam ederken Ali’nin dişlerini sıkması gözlerinin dolmasına engel olmaya yetmiyordu.

“O kız bir kez âşık oldu. Her gün kocasının yüzüne baktığında hem acı hem vicdan azabı çekiyor. Bir adamın duygularıyla oynarken, başka bir adamın aşkıyla kavruluyor. Kocasını çocuğunu her kucağına aldığı anda, âşık olduğu adamın hayalini görüyor. Artık her şey bitti. Lanetlendik. İkimiz de son nefese kadar bu lanetle yaşamak zorundayız. Kızımı büyütürken onu âşık olduğum adamla bir zamanlar kurduğumuz hayal gibi dünyaya hazırlıyorum. Yaşamak için başka bir nedenim kalmadı.”

Ali konuşmak istiyor ama kelimeler ağzından çıkamıyordu. Bir tepki vermek istiyor veremiyordu. Donuk yüzündeki tek hareket gözlerinden süzölmeye başlayan gözyaşlarıydı. Ayşe gitmesi gerektiğini anladı. Kalırsa her şey yerle bir olacaktı. Bir daha hiç göremeyecek olsa bile âşık olduğu adama son bir kez sarılmaya, son bir kez dudaklarını dudaklarında hissetmeye engel olamayacaktı. Ellerini Ali’nin ellerinin üzerine koydu. Masaya doğru eğilip iyice yaklaşarak “Seni çok sevdim..” dediğinde sınırları fazlasıyla aştığını biliyordu. Hemen yerinden kalkıp gelişindeki maskesini takınarak puseti döndürerek uzaklaştı.

Ali tepkisiz, sadece yanaklarından süzölüşünü hissettiği yaşlarla uzaklaşmakta olan aşkına, seçebileceği yaşamlardan birinin kayboluşuna, artık geriye dönüşü olmayan bir başlangıcın ilk adımlarına bakıyordu.

Güvenli Ev

Selim arabasını evin arka kapısına park edip indi, sonra İris'le birlikte Zümrüt'ün koluna girerek kapının önüne geldiler. Kapı açıldı. Selim şifreyi girmek için güvenlik paneline yaklaştığında Mert kapıyı çoktan açmıştı. Selim yeni ziyaretçileri almak için evden çıkarken uyanmıştı ve şimdi de ifadesiz gözlerle Selim'in yanındaki kadınlara bakıyordu.

İris, tam tahmin ettiği gibi, polis kontrolünden kaçmak için girdiği tali yollarda yaklaşık iki saat yol almıştı. Yolların bozukluğundan bazen iyice yavaşlamak zorunda kalmış, iki kez de Zümrüt'le ilgilenmek için durmuştu. İlkinde Zümrüt, tuvaleti geldiğini söylediğinde ağaçların arasında durmuş, ancak Zümrüt tuvaletini yapmak yerine öğüre öğüre kusmuştu. Zihin arızaya geçtiğinde bedendeki yıkıcı etkiyi ilk hisseden sindirim sistemi işgal altındaydı. İkincisinde ise, bu kez Zümrüt aniden arabayı durdurmasını istemiş, bir tür histeri krizinde kontrolsüzce ağlamaya başlamıştı. İris, sırt çantasındaki sağlık kitinden birkaç sakinleştirici hapi Zümrüt'e yutturarak uyumasını sağlamıştı.

İstanbul'a yaklaşıp da Selim'le iletişim kurduğunda Selim adrese doğrudan gelmemelerini, onları vereceği adresten almaya geleceğini söylemişti. Selim'in söylediği sokağa vardığında İris sokağı incelemeye çalışmıştı ancak ay ışığından başka aydınlatmanın olmadığı şehrin kenar mahallelerine yakın tali yollardan birindeydi ve olağandışı herhangi bir hareket yoktu. Birkaç dakika sonra karanlığın içinden kendilerine doğru yaklaşan farların sahibi Porsche Panamera yanlarında durdu. Uyumakta olan Zümrüt'ü Selim kucığına alarak arka koltuğa yerleştirirken kokusunu derin derin içine çekti.

Ne İris ne de Selim birbirlerine herhangi bir şey sordular. Benzer yetkinliklerle olgunluğa varmış iki ustanın yapacağı gibi, birbirlerine teslim olmuşlardı. Yol boyunca hiçbir şey konuşmadılar. İkisi de konuşacak çok zamanları olacağının farkındaydılar ama önce şu gece bir an önce sona ermeliydi. Yolda uyanan Zümrüt de belki ilaçların etkisinden belki de en az Selim ile İris kadar bugünün bitmesini istediğinden hiç konuşmamıştı.

Evin kapısından içeri girip kapıyı kapattıklarında Selim, Zümrüt'e sıkı sıkı sarıldı. Zümrüt bu sarılışa hiç kıpırdamadan, kolları iki yanında tepkisiz bir duruşla karşılık verdi. Selim, Zümrüt'ün tepkisizliğinin nedeninin kendisine yönelik öfke olabileceğini aklına bile getirmeden yaşadığı günün zorluğuna yordu.

Mert ile İris anlamsızca ama birbirlerini merak ederek el sıkıştılar. Zümrüt ile Selim önde, Mert ile İris arkalarında zemin kattaki ana odaya giderlerken İris binayı inceliyordu.

İris'in görünce bir hangara benzettiği odaya girdiklerinde Selim, Zümrüt'ü Mert'in uyuduğu kanepeye oturttu. İris odayı inceliyordu. Alanın genişliği, Selim'in çalışma alanında gördüğü bilgisayarlar, girişin karşı duvarındaki perdeye yansıyan veri akışları, online korsan aktiviteleri haritası, perdenin asılı olduğu duvara yerleştirilmiş kapalı onlarca ekran. İşlevsel ihtiyaçları karşılayacak bir açık mutfak, bir kanep ve odaya serpiştirilmiş birkaç koltuk. Binaya ilk girdiği andan beri gördüklerinden buranın nasıl bir yer olduğunu anlayabilecek deneyime sahipti. İris, nasıl da düşündüğünden, beklediğinden daha büyük bir planın içinde rol aldığını anladı.

Selim, iki koltuğu kanepenin karşısına getirerek dört kişilik bir alan yarattı. Mert koltuklardan birine otururken İris odanın içinde dolaşıyor, merakla detayları inceliyordu.

Selim, açık mutfaka geçerek kahve hazırlarken bir yandan da hazırladığı bardaklara efervesan

vitamin tabletleri attı. Çalışma masasının yanındaki küçük masalardan birini alarak kanepeyle koltukların ortasına sehpa olarak kullanılması için yerleştirdi. Kahve bardaklarıyla vitaminleri sehpanın üzerine koyarak oturdu.

Aslında her biri bir kapının eşiğinde olduklarının bilincindeydi. Geçmişte kalan yaşamları ve son birkaç günde başlarından geçenlerle sanki başka bir boyutta kendi hayatlarının “araf”ındaydılar. Zihinlerindeki merak ve soru işaretleriyle parçaları birleştirmeye çalışıyorlar, birbirlerinin gözlerinde bir şeyler arıyorlardı.

Her biri, kendisinden başka birinin sessizliği bozacağı anı beklerken sessizliği Selim bozdu. Bir anlamda hepsinin yolunun kesiştiği ev sahibiydi o. Selim, daha Zümrüt’ün gözlerine bakarak konuşmaya başladığında Zümrüt, dizlerini karnına çekmiş sanki dış dünyadan korunmuşçasına aynı ifadesiz gözlerle Selim’e bakıyordu.

Selim hızlı hızlı konuşarak ama verebileceği kadar çok detayı vererek kendi hikâyesini, bildiklerini, yolculuğunu ve Zümrüt’ten başkasını şu anda hiç ilgilendirmeyen uzun süre ortadan kayboluşunu, evlendikten sonrasında da Zümrüt’e attığı mesajların nedenini anlattı.

Sonra ona Mert katıldı. Horus kısmını Selim dışındakiler çocuğun yaşadığı travmanın etkisi olarak gördü. Hiçbiri Selim’in yaşadığı inisinyasyon süreçlerinden geçmemişti. Mert’in anne babasının öldürölme bölümünü soğukkanlılıkla anlatmasına en çok şaşırın ise Zümrüt oldu. İris diğlerlerine katılıp kendi hikâyesini anlatırken onu da dikkatlice dinledi. Merak ediyordu ansızın hayatına giren, sonrasında başından beri oyun oynadığını anladığı, ardından da kurtarıcı rolüne bürünen kadının hikâyesini. Kimliklerin önemsizliğinde adının İris ya da Nadya olmasının bir anlamı yoktu.

Her biri çok iyi biliyordu ki bu konuşmalar sadece bir başlangıçtı. Acılar henüz asıl duyguların açığı çıkışına izin vermeyecek kadar sıcaktı. Şu ana katlanışların, bir anlamda kontrollü duruşun asıl nedeni ise, sırada ne olacağının bilinmemesiydi ve biliyorlardı ki birbirlerine ihtiyaçları olacaktı. Bildikleri bir şey daha vardı ki bu kapıdan girmeden önceki hayatlarına bir daha geri dönemeyeceklerdi.

Zümrüt hariç herkes bir şekilde kendi hikâyesinin bağlantısını buluyordu. İris’in çözemediği tek şey bu hikâyeye neden dahil olduğuydu. Zümrüt ise ilk kez sessizliğini bozduğunda kısık, ürkek bir ses, donuk bir ifadeyle boşluğa sadece bir soru sordu.

“Neden ben? Ben neden buradayım?”

İris ile Mert soruyu hiç üzerlerine alınmadılar. Cevabı vermesi gereken kadının kocasıydı. Selim, koltuğunu Zümrüt’e yakınlştırarak adeta diğlerlerini ilgilendirmeyecek bir şeyler anlatacakmışçasına Zümrüt’ün ellerini tuttu. Zümrüt’ün ellerindeki sinirlerin şu anki duyarsızlığından habersiz olan Selim, karısının ellerini avuçlarının içine alarak Hermes’in onun gerçek babası olduğunu söyledi. Zümrüt buz kesmiş bir yüz ve ifadesiz bakışlarla Selim’e bakarken hayat sanki o anda onun için sona ermiş ya da belki yeniden doğmuş gibiydi. Ne hissedebileceğini bilemiyordu. Varoluşunun içinden ansızın pıtrak gibi bitiveren yepyeni bir varoluşun kapı eşiğindeydi ve hiçbir tepki veremiyordu.

İris için artık taşlar yerine oturmuştu. Yerinden kalkıp Selim’in çalışma modölünün yanına bıraktığı çantasını alıp tekrar yerine oturdu. Selim anlatmaya devam ederken Zümrüt’ten aldığı fotoğrafın arkasında bulunduğ notla birlikte Demet’in annesinin evinde bulunduğ kutuyu ve içindeki notu çantasından çıkartıp Zümrüt’e uzatırken gerçekleri de anlattı. Fotoğrafi neden aldığını, aslında kutuyu bulunca neden bir şey bulamadığını söylediğini...

Zümrüt fotoğrafa bakarken gözleri kararıyordu. Babası ona sarılmış olan, mezarında ağladığı insan değil miydi? Annesi biliyor muydu? Başka kimler biliyordu? Hermes kimdi? Ardından İris'in fotoğrafın arkasında bulduğu notu sessizce okudu:

“Teyzeye anne, amcaya baba yarısıdır derler. Senin hikâyende ise ta kendisi. Anne yarısının yaşadığı evde ise, aydınlığın kaynağında geçmişin, şimdinin, geleceğin anahtarını bulacaksın.”

Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyordu. Doğum günüydü. Ailesi o güne dek hiç görmediği o adamın amcası olduğunu söylemişti. Sonra da o adamı bir daha hiç görmemişti ve adı hiç anılmamıştı. Ardından kutuyu açtığında İris'in sadece bir kuş şekli olarak algıladığı anahtarın bir Zümrüd-ü Anka sembolü olduğunu gördü. Amcası denen adamın geldiği doğum gününde dedesinin hediye ettiği resimde ilk kez karşılaştığı Zümrüd-ü Anka'nın tasviri... Kutunun içinde anahtarın yanında duran notta ise *“İnsanın yüreği, servetinin yattığı yerdedir”* yazıyordu.

Anahtara bakarken sordukları ortak soru bu anahtarın neyi açmak için hazırlandığıydı. Birkaç tahmin yapmış olsalar da cevabını Hermes'in bildiği konusunda fikir birliğine vardıklarında Zümrüt, Hermes denen adamın gerçek adının ne olduğunu sordu. Ancak yanıtı bilen yoktu. Zümrüt hafızasını zorladı ama amcası olan adamın ya da babasının ismine dair bir ipucu bulamadı.

O anda bilgisayar ekranında açılan pencereyi Mert fark ederek Selim'e gösterdi. Hermes bağlanmıştı. Selim hemen herkesin güvende olduğunu, Mayer'in ekibinden birinin de yanlarında olduğunu söylemişti. Tam yazmaya devam edecekti ki Hermes bağlantıyı kesti.

Birkaç dakika sonra bilgisayar ekranında Hermes'in bağlantı penceresi yeniden belirdi. Hermes, Mert'in diskindeki dosyaların Selim'in bilgisayarına yüklenmesi gerektiğini yazıp bağlantıyı tekrar kesti.

Mert'in diskini bilgisayara bağladıklarında Siyah Gözyaşı, Selim'in bilgisayarına inmeye başladı. Mert, dosyanın güçlü bir şifreyle korunduğunu, şifrenin Hermes'te olduğunu ve dosyanın yüklenmesinin saatler süreceğini söylüyordu ki yükleme birkaç dakikada tamamlandı. Mert'in henüz zemin katın altındaki mahzeni dolduran sunuculardan, ağlardan, veri bantlarının genişliğinden haberi yoktu.

Mert kendi bilgisayarına yüklerken izlediği yolun aynısını izlemişti ve sonunda şifreyi girmelerini isteyen kutucukla karşılaşmışlardı. Selim ile Mert'in çalışmalarını İris dikkatlice izlerken, Zümrüt yeniden uykuya dalmıştı.

Şifre Hermes'ten gelene kadar yapacakları bir şey yoktu. Birkaç denemede bulunabilirlerdi ancak kutucuğa şifrenin sadece iki kez yanlış girilebileceğini belirten uyarı eklenmişti. Sistem kendini bağlantısız güncelliyordu.

Mert ile Selim, kendi bildikleriyle Siyah Gözyaşı'nın ne kadar büyük olduğunu, önemini, tüm yaşanılanların nedeni olduğunu, dünya ve insanlık için yeni bir geleceğin başlangıcı olabileceğini birbirlerine anlatıyorlardı. Kanepede Zümrüt'ün yanına sığışan İris, gözleri kapalı Siyah Gözyaşı'nın ne olduğunu anlamaya çalışırken uykuya daldı.

Mert ile Selim, İris ile Zümrüt'ün uyuduklarını görünce şu anda yapacak bir şeylerinin olmadığına karar verdiler. Selim, Hermes'ten mesaj gelmesi ihtimali nedeniyle uyanık kalacaktı. Dört saat sonra yani öğlen olduğunda görevi Mert devralacaktı. Mert koltuğuna geçtikten sonra Selim'in ilk mesaj gelmeden önce oturduğu koltuğu kendine doğru çevirerek ayaklarını uzatıp gözlerini kapattı.

Selim birkaç dakika sonra çalışma sandalyesinden kalkıp Zümrüt'ün yanına geldi. Kanepenin

kolçağındaki battaniyeyi açarak Zümrüt'ün üzerini örttü. Yanına diz çökerek Zümrüt'ün saçlarını okşamaya başladığında şu anda en çok istediği şey Zümrüt'ün gittiği geceye geri dönebilmektir.

Hermes

Ağır çalışma koltuğunu yavaş yavaş odasının pencerenin önüne götürdü. Ahşap, ağır camın mandallarını açıp yukarı itirdi, pervazdaki mandalları açarak camı en yüksek noktasında sabitledi. Odasını açabildiği kadar dünyaya açmak istiyordu sanki.

Ancak iki kişinin sığabileceği küçük mutfakta, gürültüsü yıllarca artan buzdolabından çıkarttığı en sevdiği tatlısı frambuazlı tartını kutusundan alıp özenle pasta tabağına koydu. Her hareketi, her anı sanki bir seremoniyi hazırlar gibiydi. Aynı özenle çayını hazırladı. Çay fincanı ile tartını, üzerinde Amsterdam'ın yel değirmenlerinin resimlerinin kaplı olduğu tepsiye koyarak salona geçti.

Tepsiyi pencerenin denizliğinin üzerine koydu, sokağı daha iyi görebilmek için altına bir yastık koyarak koltuğuna yerleşti. Önce çayından bir yudum aldı, sonra frambuazlı tarttan bir parça ağzına attı. Müziğin eksik olduğunu fark etti. Koltuktan kalkıp çalışma masasının en alt çekmecesindeki kendi doldurduğu CD'lerden birini aldı... Sanal dünyanın mimarlarından biri sayılabilecek olan Hermes, dijital müzik platformlarından, YouTube'dan müzik dinlemeyi sevememişti. Aradığı CD'yi bulduktan sonra kendi elyazısıyla yazdıklarına baktı. *Bir Yaşam Özeti... Sezen Aksu... Lale Devri, Unutamam, Masum Değiliz, Uçurtma Bayramları...* Üç yıl önce bu akşama benzer akşamlardan birinde hazırlamıştı bu CD'yi... Şarkıları anlam sırasıyla dizmiş, belki de bugüne hazırlık yapmıştı.

O bir "üstat"tı, insanlık tarihinin akışına imza atacak bir liderdi, psişik güçleriyle mistik bir guruydu, hepsi yıllar sonra çok iyi anlaşılacaktı ama her şeyden önce bir insandı. Şimdi, sadece dünya üzerindeki yedi milyar insandan herhangi biriydi. CD çalmaya başladıktan sonra yeniden koltuğuna oturdu. Çayından bir yudum daha aldıktan sonra gözlerini Amsterdam'ın ayaz aydınlığında masmavi sonsuzluğa insanı ortak eden gökyüzüne çevirerek arkasına yaslandı. Şarkılar sırasıyla çaldıkça sanki gökyüzü onu dinliyormuşçasına kısıp sesle, tane tane sanki kendinden değil başka bir insandan söz ediyormuşçasına konuşmaya başladı.

"Lale Devri... Çocukluğundaki masumiyeti, hayallerini kaybettiğinde insan her anı geç kalınmış anlar gibi yaşıyor. Her gün hayallerinin yanılgılarıyla, doğru bildiklerinin uzaklaşması, inandıklarının sarsılmasıyla yavaş yavaş kendine kapanan, kendinden vazgeçen... İnsan nereye varırsa varsın, doğduğu fotoğraftan ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın, çocukluğundan kopamıyor. Bazen acıyla, bazen öfkeyle, bazen özlemle o yıllardan çizilen anılara dönüp dönüp bakıyor. Hermes belki de ona ait olmayan hayatların ortasında dünyaya gelmiş olsa da çocukluğundan kalanlar adeta başka bir hayata ait güzel anılardı, hiçbir zaman silinmeyecek anılar...

Unutamam... Tek bir isim: Ayşe... Ne yaparsa yapsın, nereye giderse gitsin kopartılamayacak, üzeri örtülemeyecek olan. Yitirilen sevgilinin kokusu, sarılışı, nefesi... Her şarkıya hayatından anıları eklediği insan... Hermes bu şarkıyı ilk kez dinlediğinde duygularına tercüman bulmuştu. Ayşe'ye ne ağladığını, ne yaşadığı acıyı, ne de hiç dinmeyen özlemi gösterdi, hissettirdi.

Anlamıştı ki, Ayşe'nin acısının derinliği, kendi hissettiği acıdan az değildi. Belki yaşanmış bir aşk olsaydı şu ana kadar çoktan silinmiş, tükenmiş bir aşk olurdu. Kavuşmayla sona eren hiçbir aşk efsanesi yoktu. Belki de aşkı efsaneleştiren aşkların sırrı, aşklarını büyüten kavuşamayıştı. Yaşamak istenenlere duyulan arzu, yaşanılmadıkça daha da büyüyor, güçleniyordu. Oysa belki de olasılıklardan herhangi biri gerçekleştiğinde tükenip gidecek olan son nefese taşınan bir parçaya dönüşüyor. Büyük aşkla evlenen çift belki birkaç yıl sonra boşanacak, belki biri diğerini aldatacak,

belki birbirlerinden ne kadar farklı olduklarının ayırdına vararak mutsuz olacaklar, belki de başka bir şey... Olasılıklar paketi açılmadıkça, kavuşma gerçekleşmedikçe geriye kalanlar sadece güzel hayallerin yaşanmamışlığından doğan muhteşem bir aşk hikâyesi, hiçbir kavuşulana duyulamayacak kadar güçlü bir özlem...

Zümrüt gerçektir. Onun benim çocuğum olduğunu anladığımdan şu ana kadar bütün hayatım Zümrüt'ün hayatına bir hazırlığa dönüştü. Rüyama inanmış, rüyamın peşinden gitmiş, Zümrüt-ü Anka'mı yaratmıştım. Benim başlattığım ütopayı, insanlık için gerçek kılacak olana...

Masum Değiliz... Evet hiçbirimiz masum değiliz. İyi ya da kötü de değiliz. Bazen bilerek, bazen bilmeyerek yaptığımız iyilik ve kötülüklerin toplamıyız. Yaşanan her olayda, insana düşen her acıda, yok eden her etkende bir parçamız var. Çocuk işçi çalıştırılarak üretilen bir ürünü aldığı anda, doğayı unuttuğ anda, nefrete ve önyargılara teslim olduğ anda daha yüzlerce anda her birimiz her şeye ortağız ve hiçbirimiz masum değiliz. Şarkıda olduğu gibi kan ter içinde uyanmasak da hiç ummadığımız bir anda o suçluluğu hissediyoruz. Yalnızlığı hissettiğimiz anlarda, yalanlardan sıyrılıp kendimize karşı dürüst kaldığımızda görüyoruz kırgınlıklarımızı, hayal kırıklıklarımızı ve içimizde kalan temiz bir şeylere sarılmak için bir şeyler arıyoruz. En masum olan, çocuk figürüyle simgeleştirilen içimizdeki çocuğa sarılıyoruz. Hermes, kendi seçimlerinin bedellerini dünyada ödemiş olduğuna inanıyordu.

Dua... Yalnızlığında kaybolduğ anda, kulların kullara ettiğini en zalimin etmediği bir dünya... Şeytana pabucunu ters giydiren, her sıkıştığında topu şeytana atanların sığınabileceği tek yere, evrenin yaratıcısına, özüne, kendisine döndüğü dualar. Hangi dilde, hangi ritüellerle yapıldığının bir önemi yok. Totemin önünde dans eden, kilisede istavroz çıkartan, camide secdeye alını yaslayan, sinagogda gözlerini kapatan, Budist tapınağ anda çanların önünde bedeninden uzaklaşanların, duaya sığınanların yüreklerinde hissettikleri aynı. Özden kopmadan yaşayanlarla buluştukları tek yerdir belki de... Bize gösterilen yalan dünyanın içinde kırıp döktüğü, ezip geçtiği, görmezden geldikleri ile buluştuğu anlardır aynı zamanda. Gördüğünün öz değil, biçim olduğunu unutmaktan doğan günahlarıyla af diler, bağışlanmak ister. Hermes, aynen şarkıda söylendiği gibi insanlığın uyanması için kendinden vazgeçerek kendi varoluşunu kendince anlamlandırmıştı.

Küçüğüm... Tüm yaşanmışlıklarına, inisinasyon deneyimlerine, aldığı sorumluluklara rağmen ruhu bedeninin yansıttığından çok daha gençti. Önünde bir o kadar daha yaşayacağı yıllar olsa hazırda devam etmeye. Kendinden bir iz bırakmaktı tüm çabası, belki de sadece yaşamın faniliğinden kaçmak içindi tüm yaptıkları. Bunun için bir kurtarıcı olmaya çalışmıştı. Annelerin babaların çocuklarına karşı üstlendikleri rolü, insanlık için üstlenmişti. Yolun sonuna gelirken, yolun başındaymış gibi hissetmenin doğurduğu umutsuzluğu taşımak çok zordu. Tam da bu yüzden yaşlandıkça, çocuklaşıyordu insan... Çünkü elde edilmiş hiçbir sahte zafer, umutsuzluğu bastırmaya yetmiyordu.

Uçurtma Bayramları... Hayalimde kırmızı bir uçurtma çizdim ey mavi gökyüzü tam yüreğine... Çocukluktan kalan masum hayallerin, özgürlüğün uçurtmadan daha güzel bir simgesi olamazdı. En büyük hayali, yaptıklarıyla, hazırlıklarıyla, kendinden sonra gelenlere bıraktıklarıyla birilerinin hayallerinin gerçekleşmesi, daha fazla çocuğun gülen yüzleriyle uçurtmalarını uçurtmaları, insanlığın insanı, hayatı kucaklayarak yalnızlığını terk etmesiydi. İnsan eliyle yaratılanların, Öz'ün gerçekliğini örten tüm etiketlerin, farklılıkların ardında olanları görebilecek, hatırlayabilecek mi insan? Ben de bilmiyorum ki. Henüz son perdenin nasıl biteceğini bile bilmiyorum. Belki, kendi hayatımın izlerini, yaptıklarımı bırakamayacağım."

Müzik susunca doğrulup pencerenin denizliğindeki soğuyan çayından bir yudum, frambuazlı tartından bir parça daha aldı. Ayağa kalkmadan ayaklarıyla ittirerek koltuğuyla birlikte çalışma masasına, bilgisayarının önüne geldi. Trio bilgisayarındaki bağlantı hattından Selim'in bilgisayarına bağlandı. Güvenli evde toplanması gereken dört kişi oradaydı. İris'i oraya götüren önce Siyah Gözyaşı'nın gücü diye düşünmüştü. Proje hayata geçtikten sonra bir mıknaş gibi insanları çekecekti. Ardından İris'in bir tehdit olma olasılığı zihnini kapladı. Eğer öyleyse Mayer avantajlı duruma geçmiş olacaktı. Siyah Gözyaşı'nın kalbine sızmayı başarmış olabilirdi.

Selim'in bilgisayarıyla iletişim kurarak Mert'in diskindeki dosyaları Selim'in bilgisayarına yüklemelerini istedi. Siyah Gözyaşı'na can verecek şifreye ihtiyaçları olduğunu anlayacaklardı ve umuyordu ki zamanı geldiğinde şifreyi onlara Zümrüt söyleyebilecekti. Kadim Bilgelik Kural 1: Hiçbir bilgi, hak etmeyene verilmez. O yüzden bilgiler sembollerle taşınır. Sembolleri çözebilenler bilgiye ulaşabilir. Aynen yaşamdaki işaretleri görebilenlerin yaşamın gizini çözebileceği gibi... Kadim Bilgelik Kural 2: Semboller çözülürken yaşanacak deneyim, elde edilecek bilginin kalıcılığını ve faydasını sağlar. Söylenen hiçbir şeyin anlamı yoktur, iz bırakanlar sadece yaşananlardır. Umuyordu ki Zümrüt şifreyi çözerken, üstleneceği görevin taşıdığı anlamı hiç unutmayacaktı.

Siyah Gözyaşı başladıktan sonra her birinin onlarca yeni kimliği olacaktı. Maneviyatlarında onlar için zaten dünyevi kimliklerinin bir önemi yoktu. Bu gerçeğin bazıları farkına varmış, bazıları henüz varamamıştı. Yaşamda tesadüf diye bir şey yoktu. Selim'in Zümrüt'ün hayatına girişi, Selim'in dönüşümü, inisinasyon süreçleri, Mert'in seçilmesi, İris'in nedeni bilinmese de ekibe katılımı tesadüf değildi. Sistemin senaryosunda ne Burcu, ne Aslı, ne Bengü, hiçbirinin Selim'in hayatına girişleri tesadüf değildi. Her biri Selim'in sahteden gerçeğe "Gitme Zamanı"na hazırlanmasıydı. Kendisinin Zümrüt'ün annesinden vazgeçmesi gibi, Selim çocuklarından vazgeçerek bedelini ödemiş, anahtarları teslim alabilmişti. Diğerlerinin hayatındaki hazırlık ve bedellerde yüzler, kavramlar, roller değişik olsa da onların "Gitme Zamanı" hazırlığında tesadüf yoktu. Onlar zaten "Gitme Zamanı"na varmak üzere doğanlardandı.

Zümrüt, Selim, Mert ve İris bilmeden Siyah Gözyaşı'nın dört eşit parçasını bir araya getirmişlerdi. İris, Hermes'in planladığı gibi Mayer tarafından o göreve atanmamış olsaydı, eğer Zümrüt'ü diğerlerinin yanına getiremeseydi Siyah Gözyaşı'nın başlamadan bitmiş olacağı gerçeğini düşünürken insanı ve yaşamı tanıyanın en güçlü kâhin olduğu gerçeğini hatırladı. Her bir parçayı bir zanaatkâr gibi özenle, ustalıkla seçmişti.

Artık Mayer istediği zaman gelebilirdi, Hermes hazırды. Üç ihtimalli sonuçtan ikisi Siyah Gözyaşı'nın başlaması demekti. Çok iyi biliyordu ki henüz bu üç ihtimali görebilen tek kişiydi. Mayer için sonuç sadece iki seçenektiydi.

Selim'e Mert'in diskindeki dosyaları bilgisayarına yüklemesini söyledikten sonra bağlantıyı kesti. Şu an ne Zümrüt ne de bir diğeriyle konuşabileceği bir şey vardı. Selim'e inşa ettirdiği evi izlemeyeceğini düşünmek olmazdı elbette, tüm ev Hermes'in gözleri kameralarla donanmışken. Onların güvenli evdeki her anına ortak olabilirdi ancak duygularının etkilenmesi, tetiklenmesi şu an en tehlikeli olandı. Yine de dayanamamış, Selim'den herkesin güvenli evde olduğunu öğrendiğinde Zümrüt'ü görebilmek için kameralara bağlanmıştı. Sadece birkaç dakikalık görüntülerde kızını görmesi, bu akşamki melankolik anlarını yaratmıştı. İzlemeye devam etseydi, sesini duyurmadan, sesini duymadan durası mümkün olmayacaktı.

Hermes, son bir kez masasının üzerini kontrol etti. İçindeki bilgilerin silindiği bilgisayarlar, ekranlar, trio bilgisayarı ve kurduğu muhteşem sistem artık işleyiş için değil, başlangıç için kullanıma hazırđı. İşleyişe dair her şey Mert'teki diskteydi. Siyah Gözyaşı, Zümrüt onu uyandırana kadar o diskte güvenli bir uykundaydı.

Yerinden kalkıp pencereye doğru yürüdü. Aydınlık artık yerini karanlığa bırakırken, açık pencereden odaya dolan Amsterdam'ın soğuğu gücünü hissettiriyordu. Pencereyi kapatırken, tabakta kalan frambuazlı tartı bitirdi. Bu kez pencerenin yanındaki koltuğa oturup, tüm ağırlığını bedenini saran koltuğa bırakırken gözlerini kapadı. Aynen bir zamanlar, Teşvikiye'deki evde olduğu gibi. Koltuk aynı koltuktı ama ne taşıdığı beden ne de bedenın taşıdığı ruh aynıydı.

Ali ile Ayşe

Ali'nin Ayşe'yle çay bahçesinde buluşmasının üzerinden neredeyse yedi yıl geçmişti. Artık hayatını Thot'a adanmış biri olarak üç ülke değiştirmişti ve dünyayı saracak bilgisayarları birbirine bağlayan dünya kurulurken fiziksel dünyadaki mücadelenin sanal versiyonunun hazırlıklarının sorumlusuydu. Aslında bu konumda olacağı, Thot'un başkanı Hermes'le gerçekleşen Thot'ta yer alabilmek için son aşamaya geçiş öncesindeki bir buluşmada belirlenmişti.

Ali, Nazilli'den İstanbul'a dönerken arabayı kullanan kullanıcısına birkaç kez Thot'ta yapacakları çok iş olduğunu söylemişti. Hermes'in söyleyeceklerini duymaya ihtiyacı yoktu kararını vermesi için. Ayşe'nin, Zümrüt'ün, ailesinin olduğu dünyaya bir daha dönmesini mümkün kılmayacak kadar Thot'ta kaybolmak istemişti.

Bir kez daha o küçük odada bu kez Hermes karşısına oturduğunda, beklediğinden daha ufak tefek bir adamla karşılaştı. Hermes'in sakinliği, dinginliği, ses tonu başka bir boyutta yaşıyormuş hissi veriyordu. İngilizce konuşurken bariz bir şekilde hissedilen Akdeniz aksanı unutulacak gibi değildi.

O konuşmadan aklında kalan bölüm Thot'un geleceğin dünyası için öngörülerini paylaşırken, Ali'ye biçilen rolün zeminini oluşturan bölümdü. Hermes demişti ki:

“Çok uzak değil orta vadede dünya o kadar hızlı değişecek ki, insanlık her geçen günde daha kötüsünü yaşamaya başlayacak. Bugüne kadar parayı, silahı, kanunları yaratanların, insanlığı yönetenlerin yeni oyuncağı teknoloji olacak. Harıl harıl süren bir hazırlık. İnsanlar mobil telefonlarla iletişim kuracaklar, ellerinde taşıyabilecekleri bilgisayarları olacak. Her yerden iletişim kurabilecek, ortak sanal platformlarda buluşabilecekler.

İnsanların nasıl olduğunun farkına bile varamayacakları bir hızda fiziksel dünya, sanal dünyaya taşınacak. İnsan-robot savaşlarının yaşanacağı robot çağına geçiş sağlanacak. Thot aracılığıyla aldığın, deneyimlediğin her şey, uzun inisinyasyon sürecin sonunda sanırım insanlığın her geçen gün kendisinden, Öz'den uzaklaşmasının ne demek olduğunu anlıyorsun. Kendi yarattıklarının altında ezilen, birbirini ve dünyayı yok eden bir insanlık.

İnsanların kendilerine ait bir bilgileri olmayacak, sadece sayı ve dijital kayıtlara dönüşecekler. Tamamen tutsak edilmiş, hayatlarının her anı izlenen, bilinen ve şekillendirilen insanlardan oluşan toplumlara dönüşecekler. Bununla kalmayacak, doğaya vermeye devam edecekleri zarar, bütünden kopmuş bireysel çıkarları nedeniyle artan tüketimlerinin sonucunda bir yandan birbirlerini öldürürken, bir yandan kıtlık, susuzluk, doğal felaketlerle mücadele edecekler. Her şey o kadar çığırından çıkacak ki, kendi elleriyle yaşanmaz hale getirdikleri dünyayı yok ettikleri yetmezmiş gibi uzaydaki başka gezegenlerde nasıl yaşayabileceklerinin rekabetine girecekler.

Bunlar kehanet değil. O dünyanın şekillendirilmeye başlandığının işaretlerini bugün açıkça görüyorsun. Bütün bunlar gerçekleşirken Thot'un prensiplerini, neden var olduğunu ve ne yapmak istediğini çok iyi biliyorsun. Kaynağımız olan kadim bilgeliğin şövalyeleri.”

Konuşmanın devamında bir yerlerde Ali, Hermes'e, eğer öyle bir dünya var olursa zamanı geldiğinde kendisinin Hermes olacağını söylemişti.

Yıllar sonra Nazilli'ye gitmek, son bir yılda altı kez gördüğü rüyasının izini sürmek istiyordu. Yıllar içinde birçok farklı kimlikle, farklı ülkede sayısız eğitimler almış, farklı görevlerde işlere girerek veri toplamış, Thot'un ona verdiği tüm görev ve operasyonları başarıyla tamamlamıştı. Henüz

sokaktaki insanların tanışmadığı teknolojilerle, projelerle karşılaşırken, dünyanın geleceğine tanıklık ettiğini hissediyordu. Ancak kesin olan bir şey vardı ki o da geçmiş yaşamlarla bağ kurmak kesinlikle yasaktı. Bu cezası olan bir yasak değil, yolculuklarına kesinlikle zarar verecek olan bir yasak elma olduğu için kabul gören sözsüz bir gelenektir.

Ali, altı kez gördüğü rüyasında Zümrüd-ü Anka'yı bu kez bir dağın tepesinde görüyordu. Uçmuyor, tepede durmuş sadece etrafı gözetliyordu. Ali'nin orada olduğunu fark ettikten sonra da gözlerini kısarak dik dik Ali'ye bakıyordu. Birkaç saniye sonra bir çocuk sesi duyuluyor, Zümrüd-ü Anka'nın bakışları, yardım isteyen, Ali'ye neredeyse yalvaran bir ifadeye bürünüyor. Ali, bakışlarını dağın yamacına çevirdiğinde Zümrüd-ü Anka'nın bulunduğu yere çıkan basamakların başında Zümrüd-ü Anka'nın yavrusunu görüyordu. Yavru Zümrüd-ü Anka basamakları çıkarken her seferinde yedinci basamağa ulaştığında yamacın diğer tarafındaki boşluğa düşüyor, düşmeden önceki son görüntüsünde de Zümrüt'e dönüşüyordu. Zümrüt'ün sadece bebeklik halini görmüştü. Rüyasındaki çocuğun Zümrüt olduğunu nasıl biliyordu? Zümrüt'ün yüzü acaba şimdi neye, kime benziyordu?

Ali, önce ailesini aradı. Yeğenini çok özlediğini, görmek istediğini, o yüzden sadece bir günlüğüne yanlarına geleceğini bildirmişti. Bu kez ailesinin tepkileri farklıydı ama yine de yanlarına gitmesine engel olmamışlardı. Ne Ayşe'nin varlığı, ne kardeşi, ne komşular, ne ailesi, ne konuşulanlar, ne de söylenenlerdi odağı. Sadece Zümrüt için gelmişti.

Yanlarında olduğu gün, Zümrüt'ün doğum günüydü. Yıllar sonra yazdığı notu çerçevesine gizleyeceği ve zamanı geldiğinde Zümrüt'e ulaştıracağı aile fotoğrafı o gün çekilmişti. Ali, kardeşinin evinde Zümrüt'le karşılaştığında henüz kendine bile itiraf edemediği planları için Zümrüt'e ihtiyacı olduğunu hissetti. Nazilli'de kaldığı iki gün boyunca geçirebildiği kadar zamanı Zümrüt'e yakın geçirmiş, Zümrüt'ün geleceğinde hatırlayacağı bir anı yaratmamak için dikkatli davranmıştı.

Doğum günü sırasında Zümrüt'ün elbisesine düşmüş birkaç tel saçını almıştı. Zümrüt hakkında bilebildiği kadar çok şey bilmek istiyordu.

O iki günde ailesi tarafından Ali'nin varlığı zorla da olsa kabul edilmiş, Ali de Ayşe'ye bir kayınbirader gibi davranabilmeyi başarmıştı. Geçmiş güne taşıyan tek şey kardeşinin kapı önünde yaptığı kısacık konuşma olmuştu. Aileden en sert tepkiyi veren ya da sözcüsü o olmuştu ve bu şekilde bir daha hayatlarına girmemesi gerektiğini söylemişti. Ancak konuşmanın içeriği bu kadar değildi. Ortalardan kaybolmadan önce Ayşe'yle yakınlaştığını bildiğini, duvar dibinde öpüşüklerini gördüğünü söylemişti. Sıradan hayatlardan biri olarak gördüğü kardeşi, ondan beklenmeyecek bir seçim yapmıştı. Ali daha fazlasını öğrenebilmek için sorduğu çapraz sorularla konuşmanın süresini uzatmıştı ama kardeşi sadece anlattığı kadarını biliyordu. Onun ötesinde Ayşe'nin ilk ilişkisini Ankara'da yaşadığına inanıyor, Zümrüt'ün kendi çocuğu olmadığını bilmiyordu.

Nazilli'den ayrılmadan önce tam evden çıkarken Zümrüt'ün hediyesini vermeyi unuttuğu yalanını söyleyerek babasından hediyesini Zümrüt'e vermesini istedi. Babası, torununa hediyesini verdi. Ancak, hediye veren söylemedi. O resim, dedesinin Zümrüt'e hediyesi olarak Zümrüt'ün anılarındaki yerini aldı.

Ali, ailesini, Ayşe'yi gördüğü bu ziyaretinden sonra bir daha onları hiç görmedi. İstanbul'a okumaya gittiği zaman Zümrüt'ün fark edemeyeceği ama ona çok yakın bir noktadaydı. Aslında, katıldığı doğum gününden başlayarak Zümrüt'ün hayatına etki ediyordu. Hayatını adım adım izliyor, yolunu açıyor, kullandığı araç ve araçlarla hayatını yönlendiriyordu. Zümrüt'ün üniversiteyi

İstanbul’da okumaya hak kazanması da bir tesadüf değildi. O dönemde Ali, Devlet Planlama Teşkilatı’nda görevliydi ve görev yeri bir kez daha İstanbul’du ama bu kez hiçbir kayıta izine rastlanılmayacak olan bir hayaletti.

Ali, Thot’un başına geçerek bir Hermes olana kadar geçen yıllarda Zümrüt’ün, rüyasında işaret edilen olduğuna, kendisinden sonra bayrağı onun devralacağına ve artık kendine itiraf edebildiği, bildiği planlarını Zümrüt’ün gerçekleştireceğine inanıyordu. Hermes, adını Siyah Gözyaşı koyduğu yıllardır tasarladığı ütopyasını, Zümrüt’ün ilk kadın mimar olarak inşa edeceğine emindi. Bütün izler, işaretler, psişik deneyimler, Zümrüt’ün biyolojik ve ruhsal verileri Hermes’i doğruluyordu. Zümrüt’le birlikte Hermes lakabını kullanma geleneği de son bulacaktı. Thot’un ilk kadın başkanı için başka bir isim bulmaları gerekecekti.

Lucifer

Babamla karşılaşmaya hazır mıyım? Belli dönemeçlerde, çağ geçişlerinde, savaşın kontrolden çıktığı veya biçim değiştirdiği anlarda defalarca karşı karşıya geldik. Oyunda olduğumu, vazgeçmediğimi anladığı anlar...

İnsanın özgür iradesi yoktu. Sadece önüne konan seçeneklerden birini seçmek zorundaydı. O seçeneklerden her biri insanı, doğru seçeneğin kendisi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. İnsan sadece Tanrı ile şeytan arasındaki gidip gelmenin ötesinde, bu savaştan türemiş kuralların, insan eliyle yaratılan örflerin, geleneklerin, kanunların arasında sıkışıp kalıyor. Bir yanda Bütün'ün, gerçeğin bir parçası olduğu için hissettiği, duyduğu, bildiği gerçek, içinden gelen ses. İnsan bu kadar ağır bir baskıyı hak etmiyor. Dayanılmaz bir acı, katlanılamaz bir ıstırap. Sonuç: Kontrolden çıkmaya başlayan, benliğini kaybeden, kaynağını unutan, öldüren, savaşan, babamın en büyük icadı paraya tapan, belki de varoluşunu sona erdirmek için makineleri, robotları hazırlayan bir insanlık.

Belki de insanın dünyaya verdiği zarar, kirlettiği doğa, sağlığı yok eden teknolojiler, sigaradan alkole, bedenini öldüren yiyeceklerden içeceklere, bağımlılıklarından sapkınlıklarına yaptığı her şey bir tür intihar, bir tür intikamdır. Varoluşuna neden olanlardan intikam alırken bir yandan varoluşunu sona erdirmeye çalışan.

Ben insanın gerçek bir özgür iradeye sahip olması için arabuluculuk görevimi sürdürüyorum. Yukarıdaki savaş bitmeden, aşağıda değişecek bir şey yok. Ne şeytan ne de Tanrı'nın tarafındayım. Ben Bütün'ün bir parçası olmaktan fazlasını istemiyorum. Bunu hissediyorum, kendini bütünden kopmuş sanan parçaların yerini bulması için varım.

Dünya, insanlık yeni bir virajı dönerken bir kez daha başlangıç anında olacağım. Bir kez daha Bütün'ün değişmez yasalarının çalışmasına tanıklık edeceğim. Her insanın, canlı cansız her varlığın fonunda olan, kendini bilinçten sıyırdığında hissettiği ve ona gerçeği fısıldayan akışın... Bir anlamda otomatik pilota geçiş, gerçeğin görülmesi değil, gerçek olunması.

Hermes / Mayer / Şeytan / Lucifer

Amsterdam, keyif aldığı, sevdiği şehirlerden biriydi. Mayer, Hermes'in apartmanının önündeki kanalın karşı tarafında bir banka oturmuş Hermes'in penceresini seyrediyordu. Neredeyse bir saattir en ufak bir hareket olmamıştı. Perdeler kapalıydı. Anlaşılan Hermes'in bu gece dışarıya çıkmak gibi bir niyeti de yoktu. Hava kararmış olmasına rağmen apartmanda bir tek ışık yanmamıştı.

Mayer, sokağın başındaki dükkândan satın aldığı jointini plastik tekli kutudan çıkartıp yaktı. Amsterdam'ı sevmesinin nedenlerinden biri sokakta böylesine rahat davranabilmektir. Amsterdam'daki anti-depresan ilaçlarının satışlarının düşüklüğünün kaynağı bu rahatlıktı... Kimsenin kimseye bir karışmadığı, kendi halinde bir şehir.

Kulak içindeki telsizden 15 dakika sonra operasyonun başlaması için onay talebi anons edildi. Mayer jointinden derin bir nefes çekip onayını verdikten sonra ciğerlerindeki dumanı dışarı verdi.

Kanalda gezen teknelerde sandviçlerini yiyerek etrafı seyreden turistler, kanalın kenarına oturmuş sohbet eden gençler, kanalın iki yanında kimisi sakin, kimisi telaşlı yürüyen insanlar, bisiklet sürenler... Hiçbir şeyden haberleri yok. Onlar için hazırlanmış gazetelerden gündemi takip ettiklerini sanan, borçlarını ödemeye çalışan, kendini önemli zanneden, bir kafesin içinde dönüp duran insanlar.

Mayer, sokaktaki insanlardan üstün olduğunu hissetmeyi, onların üzerinde güç kullanabilme hakkını seviyordu. İnsanların korktuklarının, mutlu olduklarının, hayallerinin, dünyadaki hayatlarının yaratıcılarından biri Mayer'di. Yaratacağı spekülatif birkaç haber, usulsüz birkaç uygulamayla bu insanların işsiz kalmasını, bu sokakların karışmasını sağlayabilirdi.

Oturduğu bankın önünden geçerken göz kırpan iki fahişeyi gördüğünde penisine pompalanan kanın arttığını hissetti. Bu işten sorunsuz sıyrılırsa ödül partisini Amsterdam'da yapmaya karar verdi. Hermes'in apartmanının kapısına yönelen çevresindekilerinin dikkatini çekmeyecek sıradanlıktaki iki kişiyi fark ettiğinde operasyonun başladığını anladı. İki kişi, sanki yaşadıkları eve girermişçesine rahat tavırlarla apartman kapısının önünde durmuş, kimsenin fark etmeyeceği bir doğallıkla kilidi açıp apartmana girdiler. Onlar binaya girer girmez bu kez karşı yönden aynı doğallıkta iki kişi daha zaten açık olan kapıyı ittirerek içeri girdiler. Hermes'in dairesini tam karşıdan gören keskin nişancı da yerini almıştı. Güvenli koşullar sağlandığında Mayer'le iletişim kurulacaktı.

Beklediğinden daha kısa bir sürede güvenlik koşullarının sağlandığı ve Mayer'in beklendiği anonsu geldi. İşaret geldiğinde jointini henüz bitirmemişti. Daha sonra yakmak üzere söndürüp plastik kutusuna geri koydu. Yerinden kalktı, Amsterdam'ın havasından derin bir nefes çekerek, son bir kez etrafına baktı. Ardından kravatını düzeltip, pardösüsünün düğmelerini ilikleyerek apartmana yöneldi. Apartmana girdiğinde ekipten bir kişi merdivenlerin başında Mayer'i karşılayarak daireye kadar eşlik etti.

Mayer, Hermes'in dairesine girdiğinde her şeyin kontrol altında olduğunu gördü. Hermes salonun solundaki duvarın önündeki çalışma masasının önündeki sandalyede yüzü duvara dönük, elleri havada bekliyordu. Mayer'in ekibinden biri Hermes'in ensesine dayadığı M16 model silahla bekliyor, diğerleri evdeki rutin taramalarını yapıyorlardı. Biri sinyal kesicileri aktifleştirirken, diğeri silah, patlayıcı madde taramalarını yapıyor, Mayer'e eşlik eden dördüncü kişi ise apartman girişini kontrol etmek için merdivenlerden aşağı bakıyordu. Odanın tek ışık kaynağı Hermes'in masa lambasıydı. Boyuna göre güçlü ışık verdiğini düşündü Mayer.

Hermes konuşmaya başlayınca hepsinin dikkati Hermes'e yoğunlaştı. Hermes duruşunu hiç bozmadan, kıpırdamadan duvara bakarak sakın bir ses tonuyla, "Yalnız gelmeni beklemiyordum ama gelebilirdin. Seni bekliyordum. Bu kadar zahmete gerek yoktu. Ben kapıyı bile açmıştım..." dedi.

Ekip kapıya geldiğinde kapıyı açık bulmuşlardı. Hermes'in ensesine dayalı silahı tutan adam bir baş hareketiyle Hermes'in doğru söylediğini Mayer'e onayladı.

Mayer pardösüsünü çıkarıp camın önündeki koltuğun arkasına asarken, "Yaşadıklarımızdan sonra biraz tedbirli olmakta fayda var. Çok uzun zamandır birbirimizi tanıyoruz" diye karşılık verdi.

Sinyale kesicileri yerleştiren eleman, Hermes'in bilgisayarlarını açmak için yöneldiğinde Mayer onu engelledi.

"Şimdi değil. Daha sonra halledersiniz. Şimdi bizi yalnız bırakın."

Ev temizdi. Herhangi bir tehlike yoktu. Mayer, ceketini kaldırarak belindeki silahı ekiptekilere gösterdiğinde, Hermes'in arkasında duran silahını indirdi ve ilkönce o, odadan çıktı. Diğer ikisi de onu takip edip çıktıktan sonra Mayer, kapıyı kapatarak camın önündeki koltuğa yayılıp bacak bacak üstüne attı.

"Böyle mi sohbet edeceğiz? Bana dönmeyecek misin?"

Hermes, önce başının üzerinde tuttuğu kollarını indirdi, sonra yavaşça çalışma sandalyesiyle birlikte Mayer'e döndü. Hermes ve Mayer, en sonunda yıllar sonra karşı karşıyaydılar. Sanki bu anın tadına varıyorlar, birbirlerini inceliyorlardı. Mayer'in şık takım elbisesi, kendine güvenini yansıttığı oturuşu, küçümseyen bakışları... Hermes'in koyu gri pantolonu, yakası açık beyaz gömleği ve bordo renkli hırkası... Dingin, sakın, kendinden emin bakışları... Mayer ile Hermes'in bedenlerinde iki ayrı dünya karşı karşıyaydı.

Sessizliği ilk Mayer bozdu.

"Neden? Konsey'de her şey yolunda giderken, bizden biriyken ve önün açıkken neden ihanet ettin?"

Hermes kinayeli bir gülümsemeyle yanıtladı.

"Ben hiçbir zaman sizden olmadım. Ben bir Truva atıydım. Zamanı geldiğinde düşmanına, düşmanının içinden saldıracak olan bir Truva atı. Yani ben size ihanet etmedim."

Mayer umursamaz bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Düşman... Düşman olacak ne var? Birileri düzeni yönetir, birileri düzeni sağlar, birileri yönetir, birileri yönetilir. Sistem budur."

"Hangi sistem? Bahsettiğin sistemin varlığı sizin yüzünüzden var. Tamamen para, güç için her şeyi yok etmeye hazır olan sizler. Yarattıkları sistemin korunmasından başka hiçbir şeyi önemsemeyen sizler."

Mayer başını iki yana sallayarak Hermes'in söylediklerine katılmadığını belli edip küçümseyen bir tavırla öne doğru eğilerek konuştu.

"Hermes biz kaç yaşındayız? Dünyayı kurtaracağına, sistemi değiştireceğine inanan yeniyetmeler, idealistler, sisteme karşı çıkarak sistemi beslediklerini anlayamayacak kadar aptal olanlar gibi konuşuyorsun. Gerçi onlara da ihtiyacımız var. Kaos yaratırken, savaş çıkartırken çok işimize yarıyorlar. Kendilerini kahraman gören böcekler."

Hermes aynı dinginlikte, aynı netlikte sohbete eşlik ediyordu.

"O zaman rahat bırakın onları. Borçlarını silin, silahları yok edin. Dünyanın bir bütçe sorunu yok nasılsa. Herkese yetecek kadar kaynak var. Manipülasyonu bitirin, korku duvarlarını yıkın, bakalım

ne olacak?”

“Ah Hermes. Şeytanın karşısındaki Tanrı gibisin. İnsanlar böyle yaşamak istiyor. Kimse onları zorlamıyor. Senin dediğin yarattığımız dünyanın bir parçası olmak için hevesliler. Kredi kartlarını onlar kullanıyor, modayı onlar takip ediyor, ünlü olmanın, zengin olmanın hayallerini onlar kuruyor. Anlamadığın şey şu ki insan bundan daha fazlası değil. Tibet rahipleri, peygamberler, lakabını taşıdığın Hermes, hepiniz yanılgıdaydınız.”

“O zaman az önce söylediğimi yapın. İnsanları her geçen gün daha fazla ele geçiriyorsunuz. Tüm hayatlarını izliyor, kayıt altına alıyorsunuz. Her bir insanın her bir anından haberiniz var. Neden bu kadar korkuyorsunuz?”

“Gerçekten anlamıyorsun. Her şey kontrol altında olmadığına birbirlerini öldürmeyeceklerini mi sanıyorsun? Biz onlar neyi istiyorsa onları veriyoruz. Bulundukları her yerde konumlarını belirtmeyi, Facebook’ta her anlarını paylaşmayı, her uygulamayı hemen hayatlarına almayı onlar seçiyor. Daha fazla güvenlik istedikleri için kameraları seviyorlar. Biz sadece onların istediklerini onlara veriyoruz.”

“Korkuyorlar. Korktukları için teslim oluyorlar. Ellerinden alınan hayatlarının yerine koyduğunuz hayatları gerçek sanıyorlar. Duygularını silip yerlerine başka duygular yüklüyorsunuz. Durmaksızın daha fazla, daha fazla insanı insanlığından uzaklaştırıyorsunuz.”

“Ve çözüm sistemi çökertmek değil mi? Her sistemde, sistemin her parçasının sistemi çökertmek hayali sizde de var. Kanser hücreleri gibi. Sonra ne olacak? İnsanın bugününü arayacağı bir düzensizlik yaratılacak. Doğruya, sisteme zarar verecek saldırılarınız var, her gün marifetmiş gibi keşfettiğinizi sandığınız skandallar var ama biliyor musun yaptıklarınız hiçbir şeyi değiştirmiyor. İnsanlar size de alıştı. Bir yöneticinin istifa etmesini sağlayacak her şey ortaya çıksa bile insanlar yöneticiyi alkışlamaya devam ediyor. Kapalı kapılar ardındaki anlaşmalar, yolsuzluklar, rüşvetler, senin eleştirdiğin her şey açığa çıksa bile hiçbir şey değişmiyor. Kuşku yok ki biz insanı daha iyi tanıyor, belki de senden daha çok seviyoruz.”

Bu kez Hermes dirseklerini dizlerine dayayıp öne doğru eğilerek konuştu.

“Çok sevdiğin için milyonlarca insan sefalet içinde, her yıl yüz binlerce insan yaşadığı yerleri terk etmek zorunda kalıyor, insanlar anlamsız kurşunlarla, bombalarla öldürülürken canlı bombalarla insan bombaya dönüşüyor. Düşmanlar yaratarak, manipüle ederek insanı insana kırdırıyorsunuz. Doğayı yok saydığınız için artan felaketlerle insanlar ölüyor. İnsanlık acı çekiyor, insanlık mutsuz.”

“Sisteme haksızlık ediyorsun. Çalışacak birileri lazım, silahların kullanılacağı alanlar açmak gerek. Düzenin devam etmesi için güçlülere ihtiyaç var, zayıflara değil. Bak sen de ben de insanız ama hâlâ hayattayız ve sefalet çekmedik. Güçlü olanlar zaten ayakta. Doğada olduğu gibi kurtların yaşaması için koyunlar ölüyor ya da kurtların var olması için koyunlar doğuyor. Kaynaklar yaratılmasa uzayda seyahat edebilen, başka gezegenleri fethetmeye hazırlanan, teknolojiyle modern hayatı kolaylaştıran uygarlık nasıl ilerleyebilir? Bunu görmek yerine kurban edilmesi gereken kurbanları görüyorsunuz.”

“Dünyanın kaynakları artık yetmediği, yarattığınız sistem neredeyse kontrolünüzden çıkmak üzere olduğu için olabilir. Yeni teknolojiler kullanmakla, doğaya hükmedecek cihazlar üretmekle, ağaçları yok ederek diktiğiniz gökdelenlerle uygar olunmuyor. Yakında robotlarla savaşmak zorunda kalacaksınız. Bilgisayarların düşünce becerisinin insanları aşacağı gün geldiğinde ‘singularity –

teklik’ dönemi başlayacak ve henüz hiç kimse o gün geldiğinde neler olacağını bilmiyor.”

“Merak etme onları da biz yönetiyor olacağız. Yarın olacak olanı, yarın bugüne dönüştüğünde anlayabiliriz ancak. Kaldı ki bu konuda endişelenmene gerek yok, o zamana kadar sen de ben de çoktan ölmüş oluruz.”

“O kadar güçlüysen neden şu anda burada benimlesin? O kadar güçlüysen neden benimle pazarlığa oturuyorsun? Kesinlikle sadece kişisel çıkarların için. Anlaşıyor ki sistemin kendisi bile çıkarlarından daha önemli değil. Bir davan yok. Benim bir davam var.”

“Neymiş o davan, Siyah Gözyaşı mı? Hadi yeri gelmişken giriş bölümünden gelişme bölümüne geçelim. Seninle felsefe yapmak için buluşmadık. Anlat nedir bu Siyah Gözyaşı?”

Hermes arkasına yaslanıp sandalyesinin yanlarındaki kol demirlerine dirseklerini yaslayarak artık asıl meseleye geldiklerinin farkında olarak yanıt verdi.

“Poker oynamayı sever misin Mayer?”

“Hayatın kendisi poker. Severim.”

“Bazen eli kaybettiğin bellidir, pas demek zorunda kalırsın ama karşıdakinin elinde ne olduğunu çok merak edersin. Bazen sırf bu yüzden pas demez, sırf karşıdaki eli görebilmek için bir bedel ödersin. Hatta bazen kazandığın elde bile karşıdakinin elinde ne olduğunu bilmek istersin. Elimdekileri görmem için bir şeyler yapman lazım.”

“Bu senden beklemeyeceğim sıradan bir pazarlığa doğru gitmiyor mu Hermes? Bana şantaj yapıp para mı isteyeceksin? Elindekileri anlamadan, ne alacağımı bilmeden pazarlığa giremem. Son kez soruyorum, nedir bu Siyah Gözyaşı? Bu arada tebriklerimi kabul et, sahte Siyah Gözyaşı’nı çok güzel yedirdin, orijinalini korumayı başardın. Burada Siyah Gözyaşı’nı konuşmak için buluşmadık mı? Pazarlığımız bu değil mi?”

Hermes yerinden kalkarak pencereye doğru yürüdü, Mayer’in koltuğunun önünde durdu ve işaretparmağıyla Mayer’i işaret ederek konuştu.

“Sen buradasın. Buradasın çünkü elimdeki belgelerin açığa çıkmasının sonuçlarının ne olacağını biliyorsun. Toplum karşısında düşeceğin durumu nasıl olsa çözeceğine eminsin ama Konsey’e nasıl açıklayacağını bilmiyorsun. Senin tarafta işler hiç de iyi gitmiyor. Sadece seninle ilgili değil. Konsey’dekiler artık birbirilerine güvenmiyorlar. Sistem tılandı. İşlerin içinden sıyrılacaklarına inansalar hemen ellerini ayaklarını bulaştıkları her şeyin üzerinden çekecekler ama böyle bir şans yok. Bense sana bir şans veriyorum. Senin için çok zor olmayacak bir şey. Sadece saf değiştireceksin. Bize katılacaksın. Hayatın olduğu gibi devam ederken bizimle çalışacaksın. Benden çok daha güçlü bir Truva atı olmanı öneriyorum sana.”

Mayer, Hermes’in yüzüne alttan bakmaktan rahatsız olduğu için ayağa kalkıp odanın içinde yürümeye başladı. Bir yandan da eli çenesinde düşünüyordu. Hermes ise, pencereye yaslanmış, Mayer’i izliyordu.

Mayer, Hermes’in sırtını yasladığı pencerenin karşı duvarındaki kapıya sırtını yaslayarak düşündüklerini söylemeye başladı.

“Varsayalım ki kabul ettim. Birbirimize nasıl güveneceğiz? Hem ne olduğunu bilmeden kabul etmem çok anlamsız değil mi? Göster bana.”

Hermes’in cevabı odanın karşı tarafından Mayer’e ulaştı.

“Dediğim gibi önce bize katılırsın, sonra her şeyin ne olduğunu anlarsın. Güven konusuna gelince

bilemeyiz. Onu zamanı geldiğinde göreceğiz. Her şeyi düşünerek çözemezsin. Hatta düşünceler çoğu zaman seni yanıltır. Mutlak doğrunun olmadığı, her şeyin her an değişebildiği hayatta hiçbir şeyden emin olamazsın, hissedersin.”

Mayer derin bir nefes alıp biraz bekledikten sonra sanki vardıgı düşünceyi açıklamakta olduğunu gösteren mimiklerle konuşmaya başladı.

“Benim için ne hissediyorsun Hermes? Şu anda seni öldürmemem için bana bir şeyler söylesene. Dur söyleme, elbette elinde her ne varsa onlara güvenerek seni öldürmeyeceğime eminsin, bu yüzden de çok rahatsın. Elinde her ne varsa o kadar çok güveniyorsun ki kapıyı açık bırakacak, savunmasız bir halde beni karşılayacak kadar rahatsın.”

Sırtını yasladığı kapıdan ağır adımlarla Hermes’e doğru yürümeye başlayarak sözlerine devam etti.

“Ancak hesaplayamadığın bir şeyler var. Benim ne kadar dengesiz olduğumu unutuyorsun. Savaşta adalet yoktur. Bazen yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalırsın. Eğer belgeler ortaya dökülürse gerekirse Konsey’i de harcayarak bir çözüm bulurum ama şu anda neden sürekli sorun üretmeye devam edecek olan senin yaşamana izin vereyim? İstanbul’daki sübyan, kızın, başka her kim varsa hatta Thot yokluğunda karışır, dağılır. Zaten ulaşmam gerekenlere gereken zamanda ulaşır, etkisiz hale getiririm.

Siyah Gözyaşı’nı gerçekten merak ediyorum. Sübyan çocuk, gayrimeşru kızın, bir de bizden biri size katıldı sanıyorum. İris. Gözden çıkardığım, ölmesini istediğim adamlarımdan biriydi. Bana ihanet ettiğine göre her an sana da ihanet etmiş olabilir. Gerçi pek zamanı olmayacak, birkaç saate kadar hepsi ölmüş olacak. Belki biz şu an burada konuşurken onlar nefes almıyor olabilirler. Bu el için kartların çok zayıf. Sonraki ellerde neler açılacağını ise bilmiyoruz. Belki de kartlarının tamamı şu anda oynadığın eldekiler kadar zayıftır.”

Mayer ağır ağır Hermes’e yaklaşarak belinden tabancasını çıkartarak ona doğrulttu. Hermes silahı görünce çalışma masasının durduğu duvara doğru ilerledi. Adeta duvarın köşesine sığınmak ister gibi. Bu hareketinin dışında ne yüzünde ne de sözlerinde koktuğuna, paniklediğine dair bir işaret vardı. Hermes, Mayer gelmeden çok önce ölümle barışmıştı. Bu anın bu odadaki son anı olduğunu uzun zamandır hissetmekten öte biliyordu.

Mayer, sol eliyle ceketinin iç cebinden çıkarttığı susturucuyu tabancasına takarken konuşmaya devam ediyordu.

“Amsterdam’ın alışık olmadığı bir gürültü yaratmaya gerek yok. Biliyor musun cesaretini takdir etmiyor değilim ya da adanmışlığını diyelim. Böyle bir ölümü göze alacak kadar sefil insanlığı kurtaracağına inanmışsın. Bu geceden sonra insanlar ölmeye, zayıflar kaybetmeye, biz de dünyayı yönetmeye devam edeceğiz. Sense cesedi bile bulunamayacak olan yaşlı bir adamsın. Öğretmen falan olup hiç bu işlere bulaşmadan dünyayı değiştireceğine inanan, kendilerini melek sanan aptallar gibi kendini kahraman sanıp yaşayabilirdin. Beklediğimden çok daha zayıf bir hamleyle çıktın karşıma. Ha doğru, pardon unutmuşum, sen düşünerek değil, hissederek hareket ediyordun. Ancak bu dünya hissedenlerin değil, düşünenlerin dünyası. Bu dünyadayken, görünenden fazlası olduğuna inanmak, dine, sevgiye, merhamete sığınmak ancak hayatlarında aradıklarını bulamayanların ilacı olabilir. Sana saygım var, başından vurmayacağım seni. Yeniden karşılaşmak güzeldi.”

Mayer’in silahından çıkan ilk kurşun Hermes’in karnına isabet ettiğinde Hermes acıyla ellerini karnına götürdü. Ölümü beklerken bu kadar acı çekeceğini tahmin etmemişti. İlk kurşun yarasının

birkaç santimetre yanına, bu kez sol serçeparmağını da parçalayarak isabet eden kurşunla dizlerinin üzerine düştü. Gövdesini eğmeden dizlerinin üzerinde, kanıyla yıkanan ellerine bakıyordu. Gözleri kaymaya başlarken zorlukla hareket ederek masanın yanındaki duvara kaçmak istercesine yüzüstü gövdesini yere dayadı. Sol avuç içini anlamsızca pantolonuna silerek temizlemeye çalışıyordu. Avucunu baş hizasının üzerine kaldırarak sanki duvara dokunacakmış gibi duvara yakınlaştırdı. Mayer artık gitmek istiyordu. Üçüncü mermi bu kez Hermes'in sırtından ciğerlerine ulaştığında Hermes tamamen yere yığıldı. Son anlarında Zümrüt'ün ismini sessizce haykırıyordu. Bedeni ses vermiyordu ama ruhunun çığlıkları evrenin her noktasına yayılıyordu. Yere yığılırken sol bileğine bağlı incecik, şeffaf bilekliğe son bir kez baktı.

Mayer, Hermes'in öldüğünden emin olmak için cesedin yanına geldiğinde Hermes'in yüzündeki huzurlu ve dingin ifadeyi aptalca buldu. Zayıf insanların avunmak için ölümün iyi olduğuna inanmalarının, sonraki yaşama hazırlanma saçmalıklarının ne kadar salakça olduğunu düşünerek kapıya doğru yürümeye başladı. Şimdi burada gereken temizlik yapılmalı, bilgisayarlar alınmalı, diğerlerinin icabına bakılmalıydı.

Aniden, aynı anda odadaki her şey dondu. Filmin stop düğmesine basıldığında sabitlenen bir karede Hermes yerde yatarken, kapıya yürüyen Mayer, tam elini uzattığı andaki haliyle donup kalmıştı. Hermes'in bedeninden yükselen bulut kırmızıya bürünerek odanın içinde belirirken, Mayer'in bedeninden ayrılan karaltı siyaha bürünerek belirginleşti. Lucifer ve şeytan bir kez daha karşı karşıyadılar.

Bu fotoğrafın içinde hareketli kalan Lucifer ile şeytandı. Katman katman, iç içe geçmiş evrenin her boyutunda yaşananlar birbirini tetiklerken, boyutların karışması olağanüstü olaylar olarak adlandırılıyordu. İşte şu anda tam olarak o anlardan biri yaşanıyordu.

Herhangi bir göz bu boyutu algılayabilse, odanın içinde hareket eden iki bedensiz cüppe birbirine bakıyor olacaktı. Yüz yok, beden yok, boşlukta karşı karşıya duran asılı iki cüppe...

Şeytan: "Vazgeçmeyeceksin değil mi? Benim lanetim olarak kalacaksın."

Lucifer: "Ya sen? İnadını sürdüreceksin, kibrinle dolaşıp gereksiz bir savaş uzatacak mısın?"

Şeytan: "Benim savaşım değil. Ben savaşmıyorum. Savaşan O. Kendisine tapınmaları için yarattığı insanoğluna itaat etmemi nasıl bekleyebildi?"

Lucifer: "O, sen, ben, her şey Bütün'ün bir parçası. Her bir parçanın acısında, Bütün yaralanıyor."

Şeytan: "Ben hiçbir şeye zarar vermiyorum. O farkında olmasa da ben O'nun için çalışıyorum. Anlaması için. O'na kulluk eden insanların gösterdiğinden daha fazla saygı duyuyorum O'na. Benim sevgim daha gerçek. Ben insanlara kurallar koyup, onları bozduklarında cezalandırmıyorum. İnsan zaten cehennemini de cennetini de içinde yaşıyor. Ben O'nun gibi yaratıp, yaratıklarımın bana tapmasını beklemiyorum. Mademki bütün ayrıştı, her bir parça kendi varoluşunu belirleyebilir. Sürekli aynı şeyi yapıyor. Bunu yaratıyorum ama yeme, bunu da ekliyorum ama bakma, ama içme, ama tatma, ama gitme, ama, ama, ama..."

Lucifer: "Öyle olmadığını biliyorsun. O, koşulsuz seviyor. Söylediklerin senden başlayarak, yaratılan her insanın da yanlış bildiği bir tuzak. İnsan eliyle inancı kirletilenlerin derinleştirdiği bir kara delik. Senin varlığın sebep gösterilerek düalete güçlendiriliyor. Savaşın nasıl başladığı değil nasıl biteceği önemli. Buna bir son verebilirsin."

Şeytan: "Ben yanlış yaptım, beni affet mi demeliyim? Nasıl bitecek? Saçmalıyorsun."

Lucifer: “Bütünün kendisi olduğu kaynaktaki saf gerçeğe inanıyorum. İnsanların aşk dedikleri tanımsız gerçeğe. Bazen insandan insana, bazen ilahi olana...”

Şeytan: “İnsanlar o dediğini öyle tanımlamıyor. Sadece kendi çıkarları için kullanacakları bir araç olarak görüyor. Tanrı’nın sevgisini kullarına verirken koşullarını sıraladığı gibi, insanlar da âşık olduklarını söyledikleri insanlara koşullarını sıralıyorlar. İnsanlar üzerinde sandığın kadar etkim yok. Zaten yaradılışlarında var olanları tetiklemenin dışında yaptığım bir şey yok. İnsana cinsel hazzın kodlarını yüklediğin şeye aşk diyorsun, sonra zina diyorsun... Hissedeceksin ama yaşamayacaksın, isteyeceksin ama almayacaksın, canın çekecek ama yemeyeceksin, düşüneceksin ama yapmayacaksın, düşünme yeteneğin var ama benim istediğim gibi düşüneceksin. İstiraptan başka bir şey değil.”

Lucifer: “Bu sadece bir yanılsama. Her şeyin bir ve tekliğinde, alt katmanlara indikçe yaşanan biçim farklılıklarının yanılsamaları. Seninle her karşılaşmamızda daha da karmaşıklaşmış, daha da kirlenmiş olan.”

Şeytan: “Olması gereken oluyor. Mayer, Hermes’ten daha cesur davrandı. İnsanın doğasına daha saygılıydı. İnsanlar mutlu olmak, yaşamaktan zevk almak istiyor, dünya nimetlerinden daha çok faydalanmak için çalışıyorlar. Mayer insanlara istediklerini veriyor.”

Lucifer: “Ama olmuyor. Hazzın peşinde koştukça, tükettikçe, daha fazla şeye sahip olduğunu düşündükçe, yani sen onlara istediklerini daha çok verdikçe daha fazla mutsuzluk, daha fazla acı yaşıyorlar. Dünyanın geldiği noktayı çok iyi biliyorsun. Bütün’e dönmek zorundayız.”

Şeytan: “Belki Hermes’te beni görüyorsundur. Kızını bırakan, savaşmak için sevgiden, aşktan, huzurdan kaçan. Ben de çocuğumu bırakmıştım değil mi? Her insanın içinde varım. Her canlının içinde iyi ve kötü var. Tek başına iyi ya da kötü değil. Tek başına günahkâr değil. Eğer Bütün’de birleşeceksek belki de O’nun da, senin de daha iyi çalışmanız gerekiyor.”

Lucifer: “Hermes bu dünya için Mayer’den de senden de çok daha fazlasını yaptı.”

Şeytan: “Duruma bakılırsa seni dinlediği için pek de iyi durumda değil. Mayer neden daha güçlü biliyor musun, her şeyi birbirine karıştırmıyor. Ne istediğini biliyor ve sadece o istediği şey için yürüyor. Vicdan, merhamet gibi insanların birbirlerini daha fazla sömürmek için önemliymiş gibi gösterdiği zırvalara takılmıyor. Sonuç bir yerde yatıyor, biri ilerlemeye devam ediyor.”

Lucifer: “Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu kibirden başka bir şey değil.”

Şeytan: “Günahların en güzeli. İnsana kendini en iyi hissettiren günahtır küçümseme. Bir daha karşılaştığımızda belki O’nunla aramıza girmek yerine kendi yolunu seçersin. Farkında mısın karşına hiç çıkmıyor bile, arada bir yardım eder mi bilemem, sonuçta seni benden daha çok tutabilir ama sen de tam olarak O’nun istediği gibi değilsin. İyi çocuk olursan belki sana daha fazla yardım edebilir ama karşılığında ne yapmanı ister bilemem.”

Şeytan yeniden Mayer’e karışırken, Lucifer’in dönebileceği bir beden yoktu. Hermes’in yerde yatan bedeninin üzerinde birkaç tur döndü sanki Hermes’le vedalaşır gibiydi. Yavaş yavaş boşlukta kaybolurken boşluktan yere siyah bir gözyaşı damlası düştü ve film yeniden akmaya başladı. Belki de Lucifer, ağlayabilecek kadar insana yakındı. Ne bedenli ne bedensiz, ne de bir taraf, ortalarda bir yerlerdeydi.

Hayat yeniden akmaya başlayınca Mayer adımlarını hızlandırarak kapıya vardı. Kapıyı açıp tam dışarıya çıkıyorken çalışma masasının üzerindeki dört monitör aynı anda açıldı. Mayer’in odaya giriş anından itibaren görüntü akıyordu. Mayer tekrar odaya girip monitörlere yaklaştı. Görüntülerin

akmasından daha çok onu endişelendiren şey her monitörde aynı görüntüler oynarken her birinde görüntünün üzerinde gördüğü farklı logolardı. BBC, CNN, Sky... Görüntüler kısa bir donukluk yaşıyor, ardından monitörde akmaya devam eden logoların üzerine başka farklı logolar yerleşiyordu. Mayer'in dünyasının en önemli silahı şu anda Mayer'i vuruyordu. Kanalların canlı yayınları kesilerek odadaki mikronano şeffaf bant kameralardan kaydedilmiş görüntüler tüm dünyaya canlı yayınlanıyordu.

Monitörlerden binaya yayılan sesleri duyan ekibin tamamı odaya geri döndüklerinde ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı. Hermes'in avucunu duvara yaklaştırdığı anın monitörlere yansıyan görüntüsünde, Hermes'in sol elinde ustalıkla saklamayı başardığı Zümrüd-ü Anka'nın çizimi vardı.

Kanalların normal yayına geçtiklerinin anlaşılmasının ardından monitörler yeniden kapandı. Böyle bir şeyi nasıl gözden kaçırdıklarını çözmeye çalışırken anladılar ki kullandıkları teknoloji Hermes'in teknolojisinin gerisinde kalmıştı. Kullandıkları hiçbir ortam tarama yönteminde kameraların varlığını fark edememişlerdi. Fark edemedikleri bir şey daha vardı. Mayer'in zihnindeki kilitlenmeyi, diğerlerinin endişesini anlamsız kılacak bir şeyi daha atlamışlardı.

Amsterdam, hiç alışık olmadığı bir patlama sesiyle sarsıldı. Birkaç saniye sonra, Amsterdam'a inişe geçen uçaklardaki yolcular, karanlığı aydınlatan alev toplarının görüntüsünü daha sonra sosyal hesaplarında paylaşabilmek için telefonlarını açma yarışına girdiler.

Son perdenin son sahnelerini Hermes'in kalbi durduğunda aktive olan bilekliği başlatmıştı. Mayer'in sonunun başlangıcı o eve girerken sistemin, elindeki teknolojinin ne mikronano şeffaf kameraları, ne de bilgisayarların içine yerleştirilen mikroçiplerle taşınan Ghost patlayıcıları fark edemeyişiydi başlamıştı. Fark edebilecek cihazlar henüz üretilmemişti, onlar üretildiklerinde, onların da fark edemeyecekleri yeni cihazlar üretilcekti.

Mayer'in küçümsediği Hermes'in yüzündeki dinginlik ve huzur, tüm ödenen bedellere ve yaşanan acılara, eksik kalanlara rağmen görevini tamamladığını bilerek gitmenin mutluluğunun yansımasıydı.

Güvenli Ev

Duvardaki tüm ekranlar açılıp, büyük perdede Hermes ile Mayer'in karşılaşmasının görüntüleri oynamaya başladığında dördü birden yerinden kalkmışlar, merak ve şaşkınlıkla perdeye yaklaşıp ne olduğunu anlamaya çalışıyorlardı.

Aslında geceyi uykusuz geçiren Selim koltukta uyukluyor, önceden anlaştıkları gibi Mert bilgisayarın başında Hermes'in yeniden iletişime geçmesini bekliyordu. Zümrüt ile İris gün boyunca bir uyuyup bir uyanmış, uyandıklarında da pek bir şey konuşmadan, yeni bir şeyler olup olmadığına bakıp yeniden uykuya dönmüşlerdi. Mert, Hermes'le iletişim kurdukları telefonu kullanmayı denediğinde yeşil tuş aramayı yapmış ancak arama yanıtlanmamıştı. Kırmızı tuşu denediğinde ise, henüz yeşil tuş çalışmadığı için kullanılamadığını anlamıştı. Hermes'e ulaşamayacağı gün kırmızı tuşu kullanması gerektiğini biliyordu ama yine de şansını denemişti.

Hava kararırken Selim haricindekiler uyanmış, kendi aralarında kısa cümleler kurarak durumu baştan değerlendirmeye başlamışlardı ki ekranlarda bir hareketlilik başlamıştı. Görüntü yansıdığı anda Mert, Selim'i dürterek uyandırmış, sonrasında hiçbir şey konuşmadan videoyu daha yakından izlemek için duvara yaklaşarak ayakta yan yana dizilmişlerdi.

Perdeye yansıyan görüntü Selim'in bilgisayar ekranında olmadığına göre başka bir kanaldan bağlantı sağlanmıştı. Selim endişeleniyordu. Bağlantıyı Hermes sağlamamışsa yerleri tespit edilmiş demekti.

Görüntüler aktıkça her biri farklı şeyler hissederken, kendileriyle farklı bağ kuruyorlardı. Zümrüt, gerçek babası olduğunu öğrendiği adamı izlerken geçmişindeki taşları yerlerine oturtmaya çalışıyordu. O kadar çok cevabını merak ettiği soru vardı ki... Mert, kahramanını ilk kez görüyordu. Demek ki yazıştıkları geceler Hermes ekranda gördüğü odada, masadan yazıyordu.

Görüntüler aktıkça nefesler tutulmaya, nabızlar yükselmeye başladı. Hermes ölüyordu. Selim iyice endişelenmeye başlamıştı. Video bittiği anda bir saldırıya uğrayabilme ihtimalini düşünüyordu. Hermes'in avucundaki Zümrüd-ü Anka çizimi ekranı kaplarken Hermes'in yüzü hiç olmadığı kadar yakına gelmişti. Hermes'in gözleriyle konuşmaya çalıştığı anlardan her biri farklı duygular hissetti, zihinlerinde farklı yorumlar yaptı.

İris, Hermes'i tanıdı. Yıllar önce Paris'te aldığı bir iş üzerindeyken enselendiğinde onu kurtaran adamın ta kendisiydi. Enselenmesine neden olan tüm delilleri, görüntüleri yok etmiş, ona yeniden başlama şansı vermişti. Ona İris adını veren Hermes olduğunu bildiği bu adamdı. Onun bir tanrıça gibi göründüğünü söyleyerek ona İris adını vermişti. Ondan sonra Mayer'le bağlantı kurmuştu.

Zümrüt, Hermes'in gözlerinde vicdani bir hesaplaşmayı ararken, Selim bundan sonrasının ipuçlarını almaya çalışıyordu. Mert ile Selim'in tepkileri, görüntülerden Zümrüt ile İris'ten daha çok etkilendiklerini gösteriyordu. Görüntü kesildiğinde ekranda bir yazı belirdi:

“Siyah Gözyaşı başladı. Sistemi aktif hale getirin.”

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki yaşadıkları üzerine düşünebilmelerine, duygularını anlamaya zaman yoktu. Ne kendi acıları, ne şu anda içinde oldukları durum, ne de bulmaya çözmeye çalıştıkları soru işaretleri... Her şey çok hızlı geliyordu. Sadece uyguluyorlardı. Düşünmeye, anlamaya zaman yoktu.

Bilgisayarın başına geçip de şifre ekranı açıldığında, aralarında tahminler yürütmeye başladılar.

Zümrüt, anahtarı kutudan çıkarttığına nasıl da şifreyi tahmin edemediğine şaşırdı, az önceki görüntülerde şifre çok netti. Zümrüd-ü Anka.

Zümrüt kararlı ve net bir tonlamayla şifreyi tartışmakta olan diğer üçünün seslerini bastırdı.

“Şifre Zümrüd-ü Anka.”

Zümrüt şifreyi söylediğinde üçünün de kutudaki anahtar ile az önce izledikleri görüntüleri birleştiren en yakın şıkkın bu olduğunda hemfikir olmaları uzun sürmedi. Mert şifreyi yazarken heyecanlı bekleyiş her birinin yüzünden okunuyordu. Enter tuşuna bastığında sistem şifreyi reddetti. Sadece bir hakları kalmıştı.

Zümrüt aynı tonlamayla bu kez şifreyi biraz farklılaştırarak söyledi:

“Zümrüd tire ü Anka. Anka’dan önce boşluk var.”

Önce Mert itiraz etti. Bu şifre kabul edilebilir bir şifre olmayacaktı. Tire işareti, boşluk, bu anlamsızdı. Selim de Mert’e hak veriyordu. Zümrüt şifreyi aynı şekilde bir kez daha kararlı ve bu kez otoriter bir tonlama ekleyerek tekrarladı.

“Zümrüd tire ü Anka. Anka’dan önce boşluk var.”

Mert ile Selim yine şifrenin o olamayacağına dair az önce belirttikleri çekinceleri yeniden tekrarlamaya başladıklarında Zümrüt masanın yanına gelerek klavyeyi kendine çevirdi ve şifreyi yazmaya başladı. Mert engellemek isterken Selim, Mert’i tuttu. Zümrüt’le ilk karşılaştığı günden beri Zümrüt’ün içinde var olduğunu bildiği mistik kadını Zümrüt’ün o anında görüyordu.

Zümrüt şifreyi yazıp Enter tuşuna bastığında şifre kabul edildi. Bu kez yeni açılan pencerede sistem yetkilisinin parmak izi onayı soruluyordu. Zümrüt, Selim’e döndüğünde Selim hiç sorgulamadan birçok uygulamada kullandığı parmak izi tanıma ve veri yönetim panelini masanın diğer tarafından alıp klavyenin yanına koydu. İris ile Mert, merakla olanları izlemeye devam ederlerken, Zümrüt başparmağını panele yerleştirdi. Taramanın ardından Zümrüt’ün parmak izi sistem tarafından kabul edildi ve dosya açılmaya başladı. Artık Thot’un yönetiminde kimin olduğu tartışılmayacak şekilde netti. Zümrüt ise Zümrüd-ü Anka tasvirli anahtarı avucunda tutarken anahtarı nerede kullanmasını gerektiğini daha öğrenmesine uzun bir zaman olduğunu bilmeden zihninde bulmaya çalışıyordu.

Yazılım çalışmaya başlarken duvardaki tüm ekranlar aktive olmaya başladı. Sistem açılmadan hemen önce sistemin yapay zekâya sahip olduğu ve yeryüzündeki ilk özgür iradeye sahip yazılım olduğu uyarısı çıktı.

Sonrasında onlarca başlık, alt paneller, yol haritaları, eylem planları, milyonlarca sayfadan oluşan dokümanlar... Mert, odadaki diğerlerinin hiçbir şey anlamadığı birtakım terimler kullanarak gördüklerini anlamaya çalışsa da Mert’in de sisteme hâkim olması zaman alacaktı. Dünyanın tüm arşivinin, her bir bireyinin tüm kredi kartı, kimlik vb. kayıtlarının ve online işlemlerinin depolandığı metaveri işleme tesislerinin karşısında aynı bilgilere, fazlası olarak yapay zekâya ve bir plana sahip bir metaveri işleme üssüne sahip olmaktı Mert’i şaşkınlığa iten heyecanının nedeni.

Henüz tam farkına varamadıkları şey onlara yüklenen sorumluluğun büyüklüğüydü. İnsana ve insanın bugüne kadar ürettiklerine dair her şeyin bulunduğu ve insanlığın geleceğini şekillendirecek bir sürecin yönetimindeydiler. Mert’in muhtemelen başlangıç noktası olduğunu söylediği panel açıldığında ekranlara yansıyan görüntüler, onları neyin beklediğini bir çırpıda anlamalarını sağlayacak kadar net olan ilk görevleriydi.

*"Gitme Zamanı ile başlayan,
Siyah Gözyaşı ile devam eden yolculuk
devam edecek..."*

*“Yaşam her gün yenilenen yaratıcı bir süreçken,
her anımız sadece bizim değil,
dünyanın geleceğini şekillendiriyor.”*